

chào em.
Bảo bối

Dung Vô Tiên | editor: Boomtini

Mục lục

Chương 1-2

Chương 3: "Lại" cái gì cơ?

Chương 4: Gần trong gang tấc

Chương 5: " Cậu biết quan tâm đến bạn học nữ từ khi nào vậy? "

Chương 6: Nhìn một mình cô ấy.

Chương 7: Mở cửa sổ

Chương 8: " Nóng sao? "

Chương 9: Giải nguy.

Chương 10: Thiếu niên áo sơ mi trắng

Chương 11: Pretty damn awesome

Chương 12: Rừng nhỏ

Chương 13: Điều tồi tệ nhất

Chương 14: Trận đấu bóng rổ

Chương 15: "Tôi hi vọng cậu sẽ đến"

Chương 16: Mãn nhãn sao trời

Chương 17: Không thích

Chương 18: Mình chính là thiên tài

Chương 19

Chương 20: " Tôi sẽ gấp tất cả cho cậu"

Chương 21: "Tôi đưa cậu về nhé?"

Chương 22: Cậu có muốn yêu đưng không?

Chương 23: Gặp mặt ba mẹ

Chương 24: Tim đập loạn nhịp

Chương 25: Nữ chính trong lời đồn

Chương 26: Ngày trực nhật

Chương 27: Lục Trạch là binh giám chua

Chương 28: "Trộm nhìn tôi làm gì vậy?"

Chương 29: Cậu quan đến tâm tôi vậy sao?

Chương 30: Niềm tự hào

Chương 31: Trạch ca đẹp trai nhất

Chương 32: Hạng 6

Chương 33: Báo danh hạng mục

Chương 34: Tắm

Chương 35: Cùng nhau đi học

Chương 36: "Đối xử với cô ấy có thể giống với các cậu sao?"

Chương 37: Ngày đầu tiên

Chương 38: Đại hội thể thao 1

Chương 39: Đại hội thể thao 2

Chương 40: Đại hội thể thao 3

Chương 41: Đại hội thể thao 4

Chương 42: Ôm

Chương 43: Được 'ấy ấy'

Chương 44: "Cậu có thích cái gì không?"

Chương 45: Quà tặng
Chương 46: Tôi đã có người mình thích
Chương 47: Thích
Chương 48: Niên Niên của tôi
Chương 49: Dây buộc tóc
Chương 50: Khoai lang nướng
Chương 51: Hẹn hò.....?
Chương 52: Cậu đã biết quá nhiều
Chương 53
Chương 54: Không vì ai khác
Chương 55: Thế giới hai người
Chương 56: "Con đến đón Giang Niên"
Chương 57: Đổi chỗ ngồi
Chương 58: Không phải là cậu thích tôi
Chương 59: Nắm tay
Chương 60: Tôi thích cậu
Chương 61: 131 lần
Chương 62: Em cũng rất xinh đẹp
Chương 63: Em hãy yên tâm về anh
Chương 64: Hôn
Chương 65: Không liên quan
Chương 66: Bảo bối
Chương 67: "Trong mắt tôi chỉ có Giang Niên mà thôi"
Chương 68: Bức tường tỏ tình
Chương 69: Gọi 'anh ới'
Chương 70: Đang theo đuổi, đừng nháo
Chương 71: Ngưỡng mộ
Chương 72: Mười ngón tay đan xen
Chương 73: Hôn
Chương 74: Một đổi một
Chương 75: Cuộc sống năm cuối cấp
Chương 76: Lật xe
Chương 77
Chương 78: Trọng sắc khinh bạn
Chương 79: Kỳ thi tuyển sinh đại học
Chương 80: Lâm bạn gái anh nhé
Chương 81: Điểm thi đại học
Chương 82: Hoàn chính văn
Chương 83: PN1: Ghi danh trường đại học
Chương 84: PN2: Gặp mặt phụ huynh

Chương 1-2

Tài ebook: dtv-ebook.com

Ngày 1 tháng 9, Chủ nhật, một ngày trời nắng.

Cái nắng nóng như thiêu như đốt ở Viễn Thành vẫn chưa biến mất, hiện tại mới 6, 7 giờ sáng mà mặt trời đã lên cao, từng chút một cho thấy hôm nay là một ngày nắng nóng gay gắt.

Giang Niên buộc mái tóc thẳng dài ngang lưng thành cao lên thành đuôi ngựa, trên khuôn mặt thanh tú xuất hiện vài giọt mồ hôi.

Cô hút ngụm sữa đậu nành cuối cùng trong cốc, lấy khăn giấy Khương Thi Lam đưa cho lau miệng, sau đó ném khăn giấy cùng chiếc cốc vào thùng rác ven đường.

“Niên Niên”, Khương Thi Lam thờ dài

“Không phải mình nói rồi sao, lớp 5 và lớp 19 cách nhau xa quá, sao cậu lại ở tầng bốn kia chứ?”

Giang Niên cũng thờ dài

“Mình đã nói cách bố trí lầu của trường chúng ta rất là kỳ quái, đặc biệt là lớp 11, toàn bộ lầu bốn chỉ có lớp mình và lớp 20. Cậu nói thử xem, nhà trường sắp xếp một lớp trọng điểm ban tự nhiên và một lớp trọng điểm ban văn cạnh nhau, rốt cuộc có ý tứ gì? Thật sự không phải về phương diện yêu sớm đấy chứ?”

Trung học Minh Lễ có ba tòa nhà giảng dạy chính, đó là tòa nhà cao thứ nhất, tòa nhà cao thứ hai và tòa nhà cao thứ ba.

Tất nhiên, mặc dù điều này nghe có vẻ vô nghĩa ...

Cũng có thể để tránh cho cái tên của tòa nhà nghe có vẻ vô nghĩa, Minh Lễ cũng cẩn thận đặt cho ba tòa nhà ba cái tên.

Gọi là —

Tòa nhà Khải Hàng, Tòa nhà Chí Hằng, Tòa nhà Đăng Phi

Mặc dù vậy, mọi người vẫn gọi là lầu một, lầu hai, lầu ba.

Lớp 11 vừa khai giảng liền phân ban xã hội tự nhiên, Giang Niên được phân vào lớp trọng điểm duy nhất ban khoa học tự nhiên của khối 11, cũng chính là lớp 19.

Lớp 19 và lớp 20 lần lượt là các lớp trọng điểm của ban tự nhiên và xã hội, cả hai đều ở lầu hai tầng bốn, cách các lớp khác một khoảng lớn, như ở hẳn một khu biệt lập.

Khương Thi Lam trợn mắt, thấp giọng nói: “Hạ Gia Dương hình như cùng lớp với cậu thì phải.”

Giang Niên cũng phối hợp mà thấp giọng nói: “Đừng lo lắng, cậu có chị em là mình ở đây mà, nhất định mỗi ngày đều sẽ báo cáo tin tức cho cậu đầy đủ.”

Khương Thi Lam có chút ngượng ngùng vén tóc mái ra sau tai, hơi quay đầu lại: “Ý của mình không phải như vậy đâu ...”

“Không sao hết, chị em mình với nhau thôi mà” Giang Niên tiếp tục phối hợp, “Mình biết cậu không phải có ý đó, chỉ là mình nhận rồi bắt quái tin tức của hấn với cậu mà thôi”

Giang Niên biết điều như vậy, Khương Thi Lam không cố trốn tránh nữa.

Đương nhiên, từ tận đáy lòng, cô thực sự không muốn trốn tránh.

“Vậy, huyền thoại Lục Trạch kia cũng học cùng lớp với cậu sao?” Khương Thi Lam đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội vàng hỏi.

Giang Niên phụt cười, cô không ngờ rằng Khương Thi Lam sẽ dùng “huyền thoại Lục Trạch” để gọi vị học thần kia.

Bất quá, Giang Niên chưa gặp qua Lục Trạch bao giờ, trong suy nghĩ của cô ấy, Lục Trạch hẳn là một nhân vật ở một cấp bậc khác trong truyền thuyết đi.

— Cái tên ấy đứng ngay ở vị trí đầu tiên trên danh sách lớp.

“Hôm trước mình đến xem Hạ Gia Dương chơi bóng rổ, cậu chưa thấy người ta hâm mộ Lục Trạch như thế nào đâu! Thật là điên rồ mà. Lục Trạch lau mồ hôi thôi đã khối đưa che miệng thét chói tai”, Khương Thi Lam nhớ lại tình huống lúc ấy vẫn không thể không thờ dài, “Bất quá mình có thể hiểu được, bởi vì chính mình cũng cảm thấy Lục Trạch thật sự rất đẹp trai.”

Giang Niên cố tình trêu chọc cô bạn nhỏ: “Thế Hạ Gia Dương hay Lục Trạch đẹp trai vậy ta?”

Khương Thi Lam vậy mà thật sự nghiêm túc suy nghĩ : “À ... ừm ...”

Cảm thấy có chút khó xử, ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt trêu ghẹo của Giang Niên lập tức có phản ứng đuổi theo mà đánh: “Giang Niên, sao cậu sao lại xấu như vậy chứ!”

Chạy một mạch đến tầng dưới tòa nhà thứ hai, Khương Thi Lam cuối cùng cũng dừng lại thở hắt hển, gương mặt đỏ hồng nói: “Mình sẽ chờ cậu cùng về”, sau đó chạy vào phòng học lớp 5 ở lầu một. .

Giang Niên cong mắt cười, thuận theo dòng người leo lên tầng bốn.

Không hiểu sao, khi Giang Niên chuẩn bị bước vào lớp, cô cảm thấy hơi lo lắng, cũng có chút chờ mong.

Bỏ qua loại cảm giác đã lâu không có, Giang Niên hít một hơi thật sâu rồi nhấc chân đi vào cửa lớp.

Ở phía trước của lớp học, có một sơ đồ chỗ ngồi, vài người cũng đang vây quanh xem.

Giang Niên có chút sàu muộn định chen qua xem mình được giáo viên xếp ngồi ở đâu, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Giang Niên! Đừng nhìn nữa, cậu ngồi chỗ này!”

Giang Niên như được đại xá, cô nhanh chóng quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Đó là Đoạn Kế Hâm, bạn học cùng lớp với Giang Niên

Đoạn Kế Hâm liềm mạng vẫy tay về phía Giang Niên, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy biểu cảm như gặp người thân của mình.

Thấy Giang Niên đang nhìn về phía mình, hắn nhanh chóng chỉ vào vị trí phía trước bên trái của mình: “Giang Niên, ở đây này!”

Lúc Giang Niên đến cũng không còn sớm, mọi người xung quanh đã vào chỗ gần hết

Cô hướng Đoạn Kế Hâm nói tiếng cảm ơn sau đó bước đến vị trí của mình không chút ngại ngùng nhìn mọi người xung quanh.

À, cùng bàn là con gái, đang cúi đầu viết gì đó nên nhìn không rõ mặt, bàn sau là con trai, nhìn qua có chút quen mắt, chắc là gặp qua vài lần ở đâu đó đi; cách một lối đi ở giữa phía bên kia là một nam sinh đeo kính, hơi có chút hào hoa phong nhã; bàn đằng trước ...

Gì đây?

Giang Niên chớp mắt, có chút kinh ngạc.

Nếu không nhìn lầm, bàn đằng trước có vẻ như là —

Hạ Gia Dương?

Có lẽ đã nhận ra ánh mắt của Giang Niên, Hạ Gia Dương ngẩng đầu nhìn sang, sau đó hướng đến Giang Niên tự giới thiệu trước: “Xin chào, cậu là Giang Niên phải không? Tôi biết cậu, thật vui vì chúng ta là bạn cùng lớp. Về sau tôi là bạn bàn trước của cậu! Tên tôi là Hạ Gia Dương. “

Bởi vì có cô bạn nhỏ hay nhắc đến, Giang Niên đối với Hạ Gia Dương cũng có vài phần hiểu biết.

Mọi người nói rằng Hạ Gia Dương có tính cách rất rạng rỡ và vui vẻ, nhưng Giang Niên thực sự không ngờ. ...

Thật sự là rất tươi sáng

Cô cong mắt cười, lấy giấy vệ sinh từ trong túi quần đi học ra lau bàn ghế, cười nói: “Rất vui được gặp cậu. Cậu ... đã biết tôi trước đó sao?”

Khi hỏi, Giang Niên trầm ngâm suy nghĩ. Hạ Gia Dương thế mà lại biết mình nha ...

Cô sẽ không bị Khương Thi Lam diệt khẩu đâu, phải không?

Nghĩ đến đó lại không khỏi rùng mình, sau đó Giang Niên nghe thấy Hạ Gia Dương nói: “Đúng vậy, bài văn của cậu lần nào cũng được in ra làm bài văn mẫu mà, sao tôi lại không biết cậu được?”

Ôi, màu đỏ tím...

Không có nguy hiểm đến tính mạng.

Giang Niên liền cảm thấy thoải mái.

Mặc dù hôm nay là ngày khai giảng, nhưng dù sao thì cũng là chủ nhật nên chắc cũng không có chuyện quan trọng gì đi.

Báo cáo xong rồi, tập trung lớp chắc cũng gần kết thúc rồi nhỉ?

Giang Niên bắt đầu nghĩ xem trưa nay nên ăn gì với Khương Thi Lam, nếu cậu ấy mà nghe được cô ngồi ngay sau Hạ Gia Dương chắc hẳn phải hâm mộ cùng ganh tị lắm đây, phải không?

Còn có, hình như còn phải chào hỏi bạn cùng bạn, bạn bàn sau, bàn kế tiếp nữa phải không?

... Giang Niên có chút lúng túng.

Thật ra cũng không phải là quá lúng túng, chỉ là sau khi giới thiệu bản thân xong thì nên nói cái gì nữa đây? Rồi làm sao để kết thúc?

.....

Nghe có vẻ hơi sợ một chút.

Trong lòng thầm tính toán một hồi, suy nghĩ của Giang Niên đột nhiên bị cắt ngang bởi một giọng nói vô cùng dễ nghe, lại lộ ra chút ý vị lười nhác.

“Gia Dương, lát nữa cậu có sang nhà tôi chơi game không? Tạ Minh cũng đi đấy.”

Xung quanh khá yên tĩnh nên khi giọng nói đột ngột cất lên liền đặc biệt gây chú ý.

Hơn nữa, bản thân là một thanh khổng, Giang Niên không thể không thừa nhận giọng nói này xác thực vô cùng dễ nghe.

*thanh khổng: thích giọng nói hay

Quả thực giọng nói có lực sát thương rất lớn đối với hầu hết các cô gái, hơn nữa đó lại là bất khả chiến bại, trực tiếp khiến đối phương vô lực mà đổ gục

Cô tò mò nhìn lên nhưng ngay lập tức quay đi chỗ khác khi có người đến.

— —

Lục Trạch.

“huyền thoại Lục Trạch” của Khương Thi Lam.

Giang Niên không quen hẳn, nhưng lại biết về hẳn

Cảm giác tồn tại của Lục Trạch quá cao, rõ ràng Giang Niên mới chỉ nhìn thấy Lục Trạch không quá vài lần, nhưng cô vẫn nhận ra khi hẳn bước đến.

Tuy rằng đối phương hoàn toàn không biết đến mình.

— A, thì ra...

Lần trước nhìn thấy Lục Trạch, hẳn là đại hội tuyên dương cuối kỳ trước đi, đúng không?

Lục Trạch một lần nữa đúng với kỳ vọng của mọi người giành vị trí thứ nhất. Hẳn lười biếng bước lên sân khấu để nhận giải thưởng và tiền thưởng, trước đôi mắt như sao của cô gái trên sân khấu tùy ý cúi chào, lại lần nữa biếng nhác xuống sân khấu.

Toàn bộ quá trình diễn ra chưa đầy một phút, nhưng Giang Niên cảm thấy cô gái bên cạnh cô khó có thể kìm nén được tiếng la hét.

Không phải Giang Niên không kích động, cô cũng là nhan khổng, cô cũng rất mong chờ, đồng thời, cũng là người dễ hoa si ...

*nhan khổng: thích gương mặt xinh đẹp

Nhưng điều quan trọng là ...

Cô đã quên đeo kính áp tròng vào ngày hôm đó.

Vì vậy cho nên cô nhìn không rõ khuôn mặt tuấn tú của Lục Trạch, thuộc tính nhan khổng cũng không có dịp phát tác.

Bây giờ lại nhìn thấy Lục Trạch ở khoảng cách rất gần, Giang Niên cuối cùng cũng hiểu tại sao các cô gái ở mấy hàng ghế đầu của khán phòng lại phấn khích đến mức sắp ngất đi.

Tại vì.....

Lục Trạch thực sự rất đẹp trai.

Nhìn qua có lẽ cao khoảng một mét tám mươi, cao cao gầy gầy. Tóc ở trên đầu lại rối mà không xù.

Hắn đang nói chuyện với Hạ Gia Dương, sườn mặt đối với Giang Niên.

Nhưng sườn mặt ...

Vẫn đẹp trai đến mức Giang Niên, một người luôn được khen là hành văn tốt lại không biết làm thế nào để diễn đạt.

Giang Niên tự cảm thấy ánh mắt của mình hắn là toàn vì sao lấp lánh lấp lánh.

Liều mạng kìm chế nhan cầu xúc động, Giang Niên nuốt nước bọt, lần nữa ngẩng đầu lên trộm nhìn về phía Lục Trạch

Nhưng cô không nghĩ đến, lần này nhìn lên ... trực tiếp bị chính chủ bắt gặp, Giang Niên vô tình đụng phải ánh mắt của Lục Trạch

Đôi con ngươi màu nhạt hơn, sáng lấp lánh, tinh tú đầy sao.

Lục Trạch dừng lại, trước khi Giang Niên có thể nhìn rõ khuôn mặt của Lục Trạch, hắn nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía Hạ Gia Dương.

Giang Niên sửng sốt trong giây lát.

Chờ đã.....

Khóe miệng của cô không có nước miếng chứ?

Đừng, đừng.

Ngày đầu tiên đến lớp, nhìn lén trai đẹp liền tình cờ bị bắt gặp?!

Giang Niên tỏ vẻ vô tội, vội cúi đầu xuống, vờ như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Tuy rằng cô đã bắt đầu bấm liên thoảng trên màn hình di động:
“Chị em tốt làm sao bây giờ? Mình nhìn lén Lục Trạch liền bị hấn bắt được, a a a a, chết rồi, sau này biết để mặt mũi ở đâu bây giờ!”

Khương Thi Lam nhanh chóng trả lời wechat của Giang niên:
“Đừng lo lắng! Lục Trạch chắc hẳn đã sớm quen với mấy việc như này rồi đi!”

Đúng, rất có lý!

Giang Niên hồi máu trong vài phút, sau đó nhét điện thoại vào ngăn bàn, tính toán trộm nhìn Lục Trạch một lần nữa.

Nếu đã bị coi là hoa si, vậy thì càng phải ngắm trai đẹp đến thỏa mãn mới thôi

Lục Trạch dường như đã thảo luận xong về hành trình với Hạ Gia Dương, đang chuẩn bị xoay người rời đi.

Giang Niên mạnh dạn ngẩng đầu lên.

.....?

Sao lại bị bắt gặp nữa rồi?!

Chương 2: ĐỪNG NHÌN, CÓ GÌ THÚ VỊ?"

Ngay khi Giang Niên ngẩng đầu lên, cô lại lần nữa chạm phải ánh mắt của Lục Trạch.

Nhưng trong giây tiếp theo, Giang Niên thậm chí còn cho rằng chính mình vừa rồi nhìn lầm—

Lục Trạch thuần thục hướng ánh mắt đi chỗ khác, là một loại cảm giác nói không rõ

giống như.....

Chính mình không bị bắt gặp

"A Trạch, có chuyện gì vậy?" Nhìn thấy Lục Trạch, đã xoay người nhưng vẫn chưa rời đi, Hạ Gia Dương kỳ quái hỏi, còn cho rằng hẳn còn chuyện gì chưa nói.

Lục Trạch lười biếng lắc đầu, sau đó tùy ý hướng Hạ Gia Dương vẫy vẫy tay, một câu cũng không nói liền rời đi

Toàn bộ cũng quá trình không nhìn Giang Niên có thêm một lần nào nữa

A

Giang Niên thầm nghĩ

Quả nhiên vừa rồi cô đã lầm, Lục Trạch sao có thể nhìn mình kia chứ

Được rồi được rồi, tôi thật may mắn khi nói rằng tôi thực sự không bị bắt khi nhìn trộm soái ca

Giang Niên lặng lẽ cúi đầu tiếp tục chọc phá điện thoại của mình, gửi tin nhắn cho Khương Thi Lam: "Thi Lam, cậu nói rất đúng! Với khuôn mặt đẹp trai vô song như vậy, Lục Trạch thật sự rất quen với việc người khác nhìn trộm cậu ấy! À còn có, Thi Lam, bạn không quá khoa trương đâu, Lục Trạch thực sự rất ... đẹp trai aaa. "

Ngay khi nhấn nút "gửi", Giang Niên cảm thấy khuỷu tay mình như có ai đụng vào

"Thầy đến rồi."

Giang Nam theo phản xạ có điều kiện nhét điện thoại vào ngăn bàn, sau đó hướng đến bạn cùng bàn nở nụ cười cảm kích, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy chủ nhiệm mới vừa bước vào cửa lớp.

— — Nói thật, nếu bạn cùng bàn mới không nói chuyện, Giang Niên cũng không nghĩ đến thầy chủ nhiệm mới thế mà lại là giáo viên.

Trẻ trung, cao cao gầy gầy, mặc áo phông trắng và quần jean xanh nhạt, khi ra ngoài như thế nào đi chăng nữa cũng thấy thầy ấy như một cậu học sinh.

Thầy đứng trên bục giảng với tờ giấy A4, đẩy đẩy gọng kính, nhưng khi mở miệng lại có một loại cảm giác giọng nói không phù hợp lắm với tuổi tác và ngoại hình của mình: "Xin chào mọi người, tôi là giáo viên chủ nhiệm hai năm tới đây của lớp chúng ta, Diêu Tử Kiệt, các bạn có thể gọi tôi là..."

Diêu Tử Kiệt bỗng dung cười cười: "Kiệt ca."

Phòng học vừa rồi còn an tĩnh, nháy mắt lại ầm ĩ lên, một đám người bắt đầu ồn ào, thoát cái đã có nam sinh đi đầu kêu lên: "Chào Kiệt ca"

Hạ Gia Dương là một trong số đó.

Diêu Tử Kiệt bộ dáng cũng rất vui vẻ, hạ tay ra hiệu cho mọi người im lặng: "Được rồi, tôi sẽ điểm danh, sau đó sẽ bắt đầu ứng cử thành viên ban cán sự của lớp, mọi người có thể về nhà sau khi nhận sách giáo khoa." "

Mặc dù mọi người trong lớp đang nhào nhào ầm ĩ nhưng tất cả đều phối hợp mà yên lặng

Danh sách mà Diêu Tử Kiệt có được theo thứ tự điểm số của lớp.

Hắn lại đẩy kính và bắt đầu điểm danh: "Lục Trạch."

Giang Niên không hề ngạc nhiên, Lục Trạch khẳng định sẽ ở vị trí thứ nhất, điểm danh đầu tiên cũng là đương nhiên đi

Ngược lại, bản thân Lục Trạch có kinh ngạc một chút, sau đó khéo léo ném chiếc Switch trong tay vào trong ngăn bàn, uể oải đứng dậy.

Ngay cả giọng nói cũng lười biếng: "Đây."

Mọi người trong lớp đều nhìn về hướng của Lục Trạch.

— — Giang Niên cũng không ngoại lệ.

Diêu Tử Kiệt dường như không lạ gì với bộ dáng của Lục Trạch, liền dặn dò một câu: "Nhớ cất switch và điện thoại di động ở nhà, ít nhất là không được dùng trong lớp."

Nếu Diêu Tử Kiệt đã nói như vậy, có thể phỏng đoán một chút, vậy là trước kia Lục Trạch đã từng mang Switch và điện thoại di động đến trường? Còn có sử dụng nó trong lớp học?

Giang Niên có chút lảo đảo.

Cô luôn cảm thấy Lục Trạch không đặc biệt giống với người có "thành tích tốt" mà cô tưởng tượng. Ở một nơi như Minh Lễ, thành tích tốt không phải đều phải liều mạng nỗ lực hay sao?

Lại còn đứng nhất lớp kia mà, nhưng nhìn kiểu gì cũng là bộ dáng vô cùng thoải mái

Trong lớp cũng có nhiều cuộc nghị luận sôi nổi, sau đó liền nghe thấy thanh niên đứng nhất cười khế, mở miệng: "Kiệt ca, thầy đã

thấy em chơi trong giờ của thầy chưa?"

Đây là lần đầu tiên Giang Niên nghe thấy giọng nói của Lục Trạch mang theo ý cười, hay đến mức nghe như nước chảy trên đá, vụn phần mê người. Cô sững sốt trong chốc lát, sau đó đột nhiên quay đầu lại, cảm giác được đỉnh tim đang run rẩy.

Diêu Tử Kiệt dừng lại, sau đó dờ khóc dờ cười: "Tiểu tử, cậu thực sự chưa sử dụng nó trong lớp học của tôi ... Nhưng cậu phải nghe giảng cho tốt những môn khác như chính trị, lịch sử và địa lý!"

Lục Trạch mím khóe môi, tùy ý gật đầu cười liền ngồi xuống.

Giang Niên rất cuộc cũng nguôi ngoai cơn ngứa ngáy trong lòng, không khỏi than thở.

Quên nó đi, khi bản thân là một nhan khổng, một thanh khổng, lại gặp phải một người như Lục Trạch ...

Không trách cô được, không trách cô được, chỉ trách đối phương quá mạnh đi

Diêu Tử Kiệt tiếp tục điểm danh, Giang Niên thầm đếm thứ hạng của mình, gần thứ 19, ở khoảng giữa đi

*(19) Là lớp khoa học trọng điểm duy nhất, lớp học không lớn, chỉ có 30 người, nên thứ hạng của Giang Niên trong lớp không tính là cao.

Bất quá Giang Niên cũng không để ý lắm, lần thi cuối kì trước đề thi khó hơn những năm trước rất nhiều, chưa kể cô lại hát huy thất thường, còn tưởng rằng lần này không vào được lớp trọng điểm nữa kia.

Trừ cái này ra, Giang Niên còn âm thầm nhớ tên những người xung quanh mình.

Cô gái ngồi cùng bàn tên là Triều Tâm Di, nam sinh ở bàn sau, cũng chính là Đoạn Kế Tâm, ngồi cùng bàn với Thi Vũ. Cách một lối đi nhỏ, bên kia là Hàn Sơ Dạ

Trong số những cái tên của bạn học, Giang Niên có ấn tượng sâu sắc nhất về cậu bạn ngồi bàn bên đeo kính tròn to bản— —

Rõ ràng là cả ba chữ đều rất hay, nhưng khi kết hợp với nhau cứ nghe lạ lạ thế nào

"Truyền dịch".

Phụt

Khi thầy điểm danh đến Hàn Sơ Dạ, Giang Niên không thể không bật cười, lại nhanh chóng nhận ra rằng đây là hành vi rất mất lịch sự, cô nhanh chóng quay đầu lại xin lỗi Hàn Sơ Dạ: "Tôi xin lỗi, tôi không cố ý cười đâu ... "

Hàn Sơ Dạ đã quen với nó, cười nói

"Không sao đâu, tôi đã quen rồi."

Sao mà nghe xót xa ghê

Sau khi điểm danh, ngoài dự đoán, Diêu Tử Kiệt không yêu cầu từng người tự đứng lên giới thiệu

Một cô gái tóc dài ngồi ở hàng thứ nhất không khỏi gờ tay hỏi: "Thưa thầy, chúng ta không cần tự giới thiệu sao?"

Diêu Tử Kiệt coi đó là chuyện đương nhiên: "Sau khi giới thiệu về bản thân thì có vẻ em sẽ nhớ được hết các bạn nhỉ."

Không có cách nào để bác bỏ nó.

Diêu Tử Kiệt xoa tay: "Được rồi, bây giờ chúng ta đang tranh cử thành viên ban cán sự lớp. Ai muốn tranh cử thì chủ động lên tiếng,

lấy theo số phiếu đứng đầu."

Giang Niên nhanh chóng có được một số hiểu biết nhất định về Diêu Tử Kiệt.

Có vẻ như thầy ấy thực sự là một giáo viên rất trẻ, làm mọi việc rất đơn giản và gọn gàng, và cũng đặc biệt rảnh rỗi.

Trước hết bắt đầu từ tranh cử lớp trưởng.

Hạ Gia Dương là người đầu tiên phát biểu: "Xin chào mọi người, tôi là bạn tốt của Lục Trạch, Hạ Gia Dương, người được cho là giỏi mọi thứ, học giỏi, đẹp trai ..."

Giang Niên sắp cười chết.

Thực lòng mà nói, Hạ Gia Dương quả thực rất thảm, cậu ấy rõ ràng là hoạt bát và đẹp trai, nhưng đứng cạnh nhân vật Lục Trạch trong truyền thuyết kia liền thành làm nền không thể giải thích được.

Trước kia không biết biết rằng Khương Thi Lam thích Hạ Gia Dương, ấn tượng của Giang Niên về cậu ấy luôn là--

Bạn thân của Lục Trạch.

Phải nói rằng, độ nổi tiếng cùng nhân khí của Hạ Gia Dương trong luôn không hề thấp, cậu ấy vốn xuất thân từ hội học sinh của trường nên đương nhiên được bầu làm lớp trưởng với số phiếu cao.

Số lượng ban của lớp còn khá đông, lớp trưởng, ban văn nghệ, ban thể dục thể thao, ban học tập... cộng với đại diện các bộ môn nên phải mất nhiều thời gian vận động mới tiếp tục được.

Sau khi tranh cử lớp trưởng môn toán, Diêu Tử Kiệt đặt kính xuống: "Được rồi, tiếp theo, đại diện môn tiếng Anh."

Giang Niên hít sâu một hơi, đứng dậy đi lên.

Đoạn Kế Tâm đã dẫn đầu hùng hồn la lớn : "Giang Niên cố lên!"

Với sự cổ vũ nồng nhiệt như vậy, sự can đảm trước đó của Giang Niên trong nháy mắt liền biến mất không dấu vết

Hiển nhiên Đoạn Kế Tâm không nghĩ tới hẳn lại kinh khủng như vậy, có chút ngượng ngùng: "Ai da, bạn học cũ, không cần cảm ơn tôi đâu, chuyện nên làm chuyện nên làm."

Xung quanh không ít người bật cười, Giang Niên lại càng dờ khóc dờ cười hơn.

Bất quá có đoạn đệm như vậy đã làm dịu căng thẳng trong lòng Giang Niên rất nhiều

Khi đứng trên bục giảng, Giang Niên nở nụ cười thật tươi, cong mắt: "Chào mọi người, mình là Giang Niên, Giang Niên trong "Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?" *. Mình rất thích tiếng Anh, cũng rất mong chờ đến các hoạt động (học tập tiếng Anh) của lớp trong tương lai, nếu mình may mắn được trở thành đại diện Tiếng Anh của lớp chúng ta ... "

*câu thơ trong bài thơ "Xuân hoa giang nguyệt dạ" (tác giả Trương Nhược Hư)

Cô gái xinh xắn, nụ cười trong trẻo, dịu dàng, hơn nữa cùng với giọng nói ngọt ngào đã ngay lập tức tạo cho Giang Niên rất nhiều điểm ấn tượng.

"A Trạch, sao đột nhiên cậu ngủm rồi?" Tạ Minh trong góc hàng cuối cùng đang nhìn Lục Trạch chơi Switch thành thạo, thao tác luôn mạnh mẽ.

Tạ Minh vừa nhìn vừa cảm khái, các người nói xem những người như Lục Trạch lớn vừa đẹp trai lại học giỏi thì thôi đi, đến chơi game cũng đỉnh hơn so với người bình thường như bọn họ.

Cùng một level, trong khi Tạ Minh phải chơi trên dưới chục lần vẫn không qua được thì Lục Trạch lại vô cùng nhẹ nhàng một lần đã qua

Tộc độ tay cùng độ chính xác của ngón tay đó xác thực là người có thể có được sao ??

Lục Trạch khẽ nhượng mày, không quan tâm đ ến câu hỏi vừa rồi của Tạ Minh, mặc kệ nhân vật đã chết, lại lần nữa thản nhiên ném Switch trong tay vào ngăn bàn

Vừa lúc nghe thấy chủ nhiệm lớp Diêu Tử Kiệt cười nói: "Được rồi, cảm ơn Giang Niên của chúng ta. Trước đó thầy đã nghiên cứu một chút, điểm số môn tiếng Anh của bạn học Giang niên quả thực rất tốt. Nên hiện giờ thầy ủng hộ Giang Niên làm đại diện tiếng Anh của lớp chúng ta. . "

Tạ Minh, người vẫn đang chìm đắm trong lảm mớỉ nghi hoặc, đã nhìn thấy ...

Lục Trạch, người luôn có thái độ không quan tâm đ ến việc bầu cử ban cán sự chỉ bị Tạ Minh lôi kéo buộc phải giơ tay lúc Hạ Gia Dương đang tranh cử vị trí lớp trưởng.

Thế mà lại đưa tay lên.

Mặc dù từ đầu đến cuối là bộ dáng lười biếng cùng thản nhiên, nhưng chính xác là hắn (Tạ Minh) không nhìn làm

Lục Trạch giơ tay!

Tạ Minh kinh ngạc nhìn cô gái trên bục giảng.

Cô ấy thực sự rất xinh, và nụ cười rất ấm áp, nhưng ...

Mẹ nó, là A Trạch giơ tay đấy!

Diêu Tử Kiệt nhanh chóng đếm số người: "Được rồi, tổng cộng có 29 người. Có 25 phiếu cho Giang Niên."

Sau đó, Lục Trạch mới lười biếng bỏ tay xuống, lại cầm máy chơi game lên, tiếp tục trò chơi vừa rồi.

Tạ Minh vẫn đang kinh ngạc nhìn về phía Giang Niên cúi đầu trên bục giảng, nghe thấy Lục Trạch không mấy vui vẻ mà nói

"Đừng nhìn, có gì thú vị đâu?"

Không có gì thú vị, vậu A Trạch cậu nhìn cái gì chứ?

Chương 3: "Lại" cái gì cơ?

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor : Boomtini

Tạ Minh chỉ cảm thấy chính mình đứng phải một hiện tượng tiêu chuẩn kép vô cùng lớn

Có chuyện gì với A Trạch thế này???

Rõ ràng cậu ta giờ tay bầu chọn cho nữ sinh kia làm đại diện tiếng Anh? Xong hấn nhìn lên để xác minh lại còn bị nói "có gì hay để nhìn?" ?????? cái gì vậy trời

Tạ Minh tức giận hừ lạnh hai tiếng lại thấy Lục Trạch liếc mắt về phía mình

Anh lập tức có ý thức dừng lại : "Được rồi, được rồi, tôi không nhìn là được chứ gì? Dù sao cũng thật sự không có gì đáng để nhìn."

Lục Trạch mím môi, vẻ mặt... cũng không mấy cảm thấy vui vẻ

Tạ Minh không biết đến tột cùng mình lại nói sai cái gì nữa, dù sao vị tổ tông trước mặt lại có vẻ không vui.

Hấn lắc đầu thờ dài.

Trở thành anh em tốt thật không dễ dàng

Trở thành anh em tốt Lục Trạch lại càng khó hơn

Nhờ vào cách làm việc nhanh chóng gọn gàng của Diêu Tử Kiệt, bọn họ cũng tốn nhiều thời gian, sau khi điếm lại một vòng liền cho cả

lớp ra về.

Giang Niên nhanh chóng thu dọn đồ đạc, định xuống lầu đợi Khương Thi Lam cùng đi ăn trưa

Vừa gửi tin nhắn cho Khương Thi Lam, lớp 5 vẫn chưa xong, dù sao trước cũng hay chờ đợi Khương Thi Lam nên Giang Niên cũng không cảm thấy có vấn đề gì cả

"Cậu về nhà hả? Đi đường nhớ cẩn thận." Mới vừa đeo cặp lên vai, Giang Niên còn chưa bước ra khỏi lớp đã thấy Hạ Gia Dương ngẩng đầu cười với mình.

Không hổ danh là phó chủ tịch hội học sinh cùng lớp trưởng, khả năng giao tiếp của cậu ấy thật sự quá tốt

Đổi lại là Giang Niên, cô sẽ không bao giờ nói chuyện với một người xa lạ như vậy ...

Giang Niên từ đáy lòng thờ dài, sau đó mỉm cười chào tạm biệt Hạ Gia Dương.

Có lẽ vì Diêu Tử Kiệt quá thoải mái nên Giang Niên từ lâu bốn đi xuống hết cầu thang vẫn còn rất nhiều lớp chưa xong.

Tìm một vị trí thích hợp đứng ở cửa lớp của Khương Thi Lam, Giang Niên lấy điện thoại từ trong túi quần ra, đeo tai nghe vào nghe nhạc.

Trong đáy lòng ngâm nga ca khúc, Giang Niên lâu lâu lại liếc mắt nhìn phòng học lớp 5.

Chủ nhiệm lớp 5 là Phương Tầm Thúy vẫn đang nói không ngừng nghỉ

Giang Niên không khỏi cảm thông cho Khương Thi Lam, cô bạn nhỏ của cô thật quá thảm đi, sao lên 11 rồi vẫn không thoát khỏi móng vuốt của Phương Tầm Thúy vậy nè?

Phương Tầm Thúy là là giáo viên chủ nhiệm lớp của hai người họ năm lớp 10, phong cách hành sự có chút ... tuyệt vời.

Phương Tầm Thúy dạy văn và điều cô ấy thích nhất chính là cho bọn họ sao chép phần đọc hiểu của văn bản.

Đặc biệt đạo đề đầu tiên của môn văn là ba câu hỏi để đánh giá xem nghĩa của câu có khớp với văn bản gốc hay không.

Trước kia Giang Niên thường làm sai, nhưng Phương Tầm Thúy quy định rằng nếu sai một trong ba câu hỏi thì phải sao chép lại nguyên bản phần đọc và hiểu.

... Tiềm năng của con người thực sự là vô tận.

Dù sao, sau khi chép lại một lần, ba câu hỏi đó Giang Niên không còn làm sai nữa

Đang suy nghĩ lung tung trong đầu, Giang Niên nghe thấy tiếng huyền nao ở cầu thang, có vẻ như vài lớp học phía trên đã hoàn thành công việc hôm nay trong thời gian quy định

Quả nhiên, có người lục tục đi xuống cầu thang, Giang Niên dù mang tai nghe vẫn nghe thấy vài nam sinh còn thảo luận về kế hoạch chiều hôm nay

Nhân duyên của Giang Niên cũng khá tốt, thỉnh thoảng khi gặp lại bạn học trước kia, có người dừng lại chào Giang Niên: "Giang Niên, đang đợi Khương Thi Lam hả?"

Giang Niên cong mắt gật đầu, bên kia lộ ra vẻ "quả nhiên", sau đó vẫy tay với Giang Niên.

"Vậy mình đi trước đây ~ tạm biệt."

Giang Niên cũng vẫy tay chào lại

Bởi vì sự náo nhiệt này, lớp 5 vốn vẫn có thể miễn cưỡng chịu sự áp bức của Phương Tầm Thúy nháy mắt liền không thể yên tĩnh được nữa

Điện thoại trong tay Giang Niên rung lên rất nhiều, tất cả đều là tin nhắn wechat do Khương Thi Lam gửi đến.

"Ahhhhhhhhhhhhhhhh, Phương ma nữ tại sao vẫn chưa chịu kết thúc cơ chứ!"

"Mình muốn ăn trưa, mình đói bụng lắm rồi, tại sao đã ăn sáng rồi mà vẫn đóiiiiiii!"

"Niên Niên, cậu nói xem sao mình tham vậy huhuuu, về sau mình không kiểm tra môn văn được không! Mình không muốn chép phần đọc hiểu nữa đâu!"

...

Giang Niên "phụt" cười một tiếng

Khương Thi Lam thật khổ sở.

Không biết vì cái gì, Khương Thi Lam trước kia làm phần đọc hiểu hầu như hoàn toàn đúng, từ khi Phương Tầm Thúy ra quy định, Khương Thi Lam...

Lại không còn ổn như trước nữa.

Xoa dịu cô bạn nhỏ đang cúi kính một chút, Giang Niên liền nghe thấy sự náo nhiệt ở thang lầu, vốn dĩ đã rất ồn ào, nay có phần náo nhiệt hơn

Hơn nữa cũng không giống với sự âm ỉ của các nam sinh ban nãy, lần này ...

Cảm thấy như là các nữ sinh đang tranh luận với nhau

Cô tò mò nhìn về phía cầu thang.

— Lục Trạch và Hạ Gia Dương cùng nhau đi xuống

Giang Niên chợt nhận ra.

Lục Trạch và những người khác thường chơi với nhau, mỗi lần họ xuất hiện cùng nhau chắc chắn sẽ khơi dậy sự chú ý của rất nhiều người.

Kia quả thực là sự mê muội cuồng nhiệt

Bởi vì Khương Thi Lam thích Hạ Gia Dương, cô ấy đã bị Khương Thi Lam lôi kéo tham gia vài cuộc náo nhiệt.

Nhưng mà nó thực sự rất thú vị, mỗi khi Lục Trạch và những người khác xuất hiện đều sẽ bị không ít người cố ý vây xung quanh, nhưng không ai đến trước mặt Lục Trạch cả

Trong vòng vài mét, không ai dám đến gần.

— Một lời mà Giang Niên đã nghe là Lục Trạch và những người này có linh khí khác nhau, chỉ có thể hét lên từ xa.

Giang Niên nén xuống ngựa ngáy trong lòng nhìn bộ dáng Lục Trạch tùy ý đeo balo, dáng vẻ có chút lười biếng nhưng vô cùng tiêu sái đi xuống cầu thang từng bước một.

*"tiêu sái" có nghĩa là phóng khoáng, thanh cao, nhưng khi đặt vào câu văn mình cảm thấy vẫn không diễn tả được phong thái của Lục T bằng nguyên bản nên mình để y như vậy

Rõ ràng cũng là quần xanh trắng như nhau, nhưng Giang Niên luôn cảm thấy Lục Trạch mặc vào đẹp hơn so với những người khác.

Cô chăm chú nhìn Lục Trạch tự hỏi ---

Chắc là vì mặt đẹp chân dài đi

Ngoài Giang Niê, không ít người đã trộm ngắm nhóm người của Lục Trạch

Giang Niên cắn môi dưới và nhìn chăm chăm vào sườn mặt của Lục Trạch.

Sống mũi thật là đẹp ...

Lục Trạch dường như đang nói chuyện với Hạ Gia Dương, ánh mắt trời chiếu thẳng vào mặt hắn, Giang Niên thậm chí có thể thấy được lông tơ trên mặt Lục Trạch

Trong lòng Giang Niên càng hồi hộp hơn, nhịp tim lại đập nhanh hơn, không có cách nào lý giải

A

Nhan Khống đối với những người như Lục Trạch hoàn toàn không có sức chống cự

Giang Niên không khỏi suy nghĩ, tại sao một người như Lục Trạch lại được thưởng để ưu ái như vậy

Đẹp trai thông minh thì thôi không bàn đến, Lần đầu tiên Giang Niên chú ý đến Lục Trạch thật sự là tiệc mừng năm mới hồi lớp 10.

Lục Trạch tây trang đồ đen lên sân khấu biểu diễn dương cầm, là đàn và hát

Giang Niên chưa từng học nhạc nên không thể hiểu Lục Trạch đàn như thế nào, nhưng cô có thể nghe thấy được giọng hát trầm

thấp dễ nghe

Màn hình lớn hai bên khán phòng không biết vì sao không quay đến gương mặt của Lục Trạch, mà lại quay đôi tay của hắn

Những ngón tay trắng trẻo, khớp xương rõ ràng, linh hoạt nhảy trên phím đàn trắng đen, những nốt nhạc cứ thế tuôn ra như có ma thuật.

Ngay cả Khương Thi Lam, người luôn thích Hạ gia Dương từ đáy lòng cũng không khỏi thờ dài: "Mẹ nó, này quá đẹp đi."

Giang Niên...

Bất giác gật đầu đồng ý.

Đúng vậy, này cũng quá đẹp đi

Rõ ràng, cũng không phải chỉ mỗi hai người bon họ nghĩ như vậy, những tràng pháo tay dồn dập trong khán phòng khi màn biểu diễn của Lục Trạch đủ để chứng minh tất cả

Người như vậy muốn mọi người không chú ý cũng thật khó, phải không?

Nếu là người khác, Giang Niên có thể phải mất công đi hỏi thăm.

Nhưng ục Trạch là một nhân vật huyền thoại, Giang Niên cũng không cần phải cố tình đi hỏi thăm

Các loại tin tức đều có rất nhiều người bàn luận

"Lục Trạch lúc nhỏ dường như đã học một vài nhạc cụ. Mình cảm thấy anh ấy thực sự là một thiên tài."

"Đại hội thể thao hôm nay, Lục Trạch đã đạt hạng nhất mục chạy 3000m đó, thật trâu bò mà! Chân dài rất tốt. Mình không thể nhìn được mà hét lên khi cậu ấy chạm vạch đích, quá đẹp trai!"

"Hai ngày trước mình đến văn phòng, nghe chủ nhiệm lớp nói thành tích NOIP của Lục Trạch vô cùng tốt, thật sự 666."

666: Hàm ý của từ này là để khen ngợi 1 người quá giỏi, khả năng cực kỳ "trâu bò"

Giang Niên im lặng tìm hiểu "NOIP" là gì — — Giải Olympic Tin học trẻ toàn quốc.

Nói cách khác, đó là cái gọi là "lập trình" mà Giang Niên chưa từng gặp qua trước đây.

Giang Niên luôn nghĩ rằng bản thân ưu tú, nhưng so với đứa con được thưởng để ưu ái như Lục Trạch, cô ấy dường như ...

Cũng chỉ có thể nhìn lên.

Huyền thoại chính là huyền thoại.

Giang Niên định thần lại, lúc này mới nhận ra mình đang miên man suy nghĩ

Điện thoại trong tay cô rung lên liên hồi, đó là tin nhắn wechat do Khương Thi Lam gửi, cô gửi liên tục sau khi không thấy Giang Niên phản hồi tin nhắn.

Còn Giang Niên...

Cô vừa mới hoàn hồn khỏi những suy nghĩ miên man, cô cầm điện thoại không chặt lắm, sau cú sốc như vậy, Giang Niên đã nói lỏng tay trong tiềm thức

... Đột nhiên điện thoại tuột xuống.

Giang Niên sửng sốt, lập tức muốn bắt lấy, nhưng tốc độ rơi tự do của điện thoại quá nhanh khiến cô hoàn toàn không bắt được.

Chết tiệt...

Giang Niên cảm thấy rằng mình đã có thể thấy được sự kết thúc của điện thoại.

Âm thanh "piaji"* mong đợi đã không xuất hiện.

*âm thanh rơi vỡ nhưng mình chưa tìm ra từ thích hợp

Giang Niên nuốt nước bọt và nhìn xuống.

Trước mắt là bàn tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng bắt lấy điện thoại của cô

Giang Niên mím môi, cảm thấy bản thân biết bàn tay này. Một bàn tay lại có thể đẹp đến như vậy, có vẻ như là ...

Cô nhìn lên.

Lục Trạch.

Nam sinh đẹp trai khẽ nhú mày, duỗi thẳng thắt lưng, thản nhiên đưa điện thoại vào tay Giang Nam.

"Sao cậu lại suýt ném điện thoại ra ngoài."

Một giọng nói dễ nghe từ đỉnh đầu Giang Niên vang lên, truyền thẳng vào tai Giang Niên, cô bất giác nuốt nước bọt.

Chết tiệt, vậy là Lục Trạch vừa cứu chiếc điện thoại gần như vỡ nát của cô? !

Ngay khi Giang Niên định thẹn lại, cô lại cảm thấy có quá nhiều ánh mắt tụ tập trên người mình.

Lại nói đến, Giang Niên sinh ra đã ưa nhìn, từ nhỏ đã luôn được khen xinh đẹp nên khi bước ra ngoài cũng thường xuyên có người nhìn chăm chăm vào cô ấy dù cố ý hay vô thức.

Giang Niên luôn cảm thấy rằng bản thân đã quen với ánh mắt của người khác, nhưng ...

Cho đến bây giờ, cô mới kinh ngạc phát hiện, không phải cô đã quen mà là ánh mắt chưa đủ nhiều.

Như bây giờ.

Ngay tại đầu cầu thang, đây cũng là thời điểm tuyệt vời để tan học, cùng với sự nổi tiếng của Lục Trạch và khả năng thu hút sự chú ý của cô ấy ...

Giang Niên cảm thấy rằng mình gần như bị xuyên qua bởi ánh mắt của người khác.

Trước khi cô kịp cảm ơn hẳn đã thấy Hạ Gia Dương cũng đang đi về phía cô, dường như đã nghe thấy những gì Lục Trạch nói với cô vừa rồi.

"A hèm," Hạ Gia Dương nói, cắt đứt sự bối rối giữa Giang Niên và Lục Trạch, đúng là quá tốt bụng đi, mang theo giọng điệu có chút ái muội nói, "A Trạch, 'lại' cái gì cơ?"

Chương 4: Gần trong gang tấc

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Lục Trạch mím môi.

Hắn liếc nhìn cô gái trước mặt có phần tò mò, xoay người lại có chút không được tự nhiên, liếc nhìn Hạ Gia Dương đầy hứng thú có thái độ xem kịch vui, "Còn không chịu đi ?"

Hạ Gia Dương thực biết điều liền nói: "Đi thôi đi thôi."

Lục Trạch đã dẫn đầu đi ra bên ngoài tòa nhà dạy học, nhưng Hạ Gia Dương vẫn tay với Giang Niên: "Vậy chúng tôi đi trước đây"

Giang Niên gật đầu liên tục vẫn tay với Hạ Gia Dương

Nhưng mà cô không thực sự vẫn tay, đó hoàn toàn chỉ là ...

Phản ứng một cách máy móc.

Hiện tại đầu óc Giang Niên toàn là "Chết tiệt Lục Trạch đã nói chuyện với mình!" "Chết tiệt Lục Trạch đã cứu điện thoại của mình đó!" "Chết tiệt Lục Trạch thực sự đẹp trai và có giọng hát hay aaaaaa!" ...

Không còn lý trí.

Thẳng đến khi bị vỗ vào vai mới giật mình tỉnh mộng, mờ mịt nhìn Khương Thi Lam.

Khương Thi Lam lắc lắc chiếc cặp sách trống trơn trên vai, vẻ mặt hưng phấn: "Vừa rồi trong lớp mình thấy hết rồi nha, Niên Niên, cậu thế mà lại có thể nói chuyện với Lục Trạch nhanh như vậy!"

Đừng nói Khương Thi Lam, ngay cả bản thân Giang Niên cũng cảm thấy rất huyền ảo.

Thực ra cũng không phải là ý tứ đó, chỉ là Lục Trạch vẫn luôn là nhân vật huyền thoại trong lòng cô, có lẽ so sánh với vị nam chính trong tiểu thuyết mà cô vô cùng tôn sùng.

Kết quả một ngày nào đó nam chính đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cô ...

Giang Niên nhìn vẻ mặt vui tươi "tsk" của cô bạn nhỏ, cố ý chuyển chủ đề: "Cậu không tò mò về Hạ Gia Dương sao?"

Chắc chắn, khi cô nhắc đến Hạ Gia Dương, sự chú ý của Khương Thi Lam lập tức dời đi, ánh mắt cô sáng lên: "Mau, mau, Niên Niên tốt bụng, mau nói cho mình biết đi?"

Giang Niên cong mắt cười.

Kế hoạch thông qua.

/ ***** /

Gia đình Khương Thi Lam và Giang Niên không thân thiết lắm, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, sau đó đến một nhà hàng mà họ thường ăn cùng nhau để giải quyết bữa trưa.

Hôm nay là chủ nhật, và các lớp học sẽ không bắt đầu cho đến ngày mai, vì vậy chiều nay vẫn là thời gian nhàn rỗi để giải trí. Bữa trưa chính là mì Dương Xuân mà hai người đã cùng nhau bàn luận hồi lâu.

Một tiệm mì nhỏ, mặt tiền rất kín đáo, nhưng lại là quán hai người thường xuyên lui tới.

Sợi mì của bà chủ rất đậm đà, nước dùng trong veo, nhưng mới nhấp một ngụm liền cảm thấy đầu lưỡi mình như sắp rụng mất.

"Đây!" Bà chủ quen biết bọn họ, mỉm cười bưng hai tô mì đang bốc khói nghi ngút, mùi thơm lập tức lưu lại trên chóp mũi bọn họ.

Cảm ơn dì ạ!" Khương Thi Lam quay sang nói cảm ơn với bà chủ, sau đó tách một đôi đũa dùng một lần, cô nóng lòng đưa một đũa mì vào miệng, lúc này mới híp mắt thỏa mãn.

Không muốn bị bỏ lại phía sau, Giang Niên vừa mở một đôi đũa chuẩn bị ăn uống thỏa thích thì chợt nghe thấy một tiếng mèo kêu "meo meo" trên chóp tai.

Tiếng meo meo rất nhỏ, nếu không phải Giang Niên có thính giác rất tốt căn bản không thể phát hiện ra tiếng meo meo này.

"Niên Niên, sao cậu lại không ăn?"

Khương Thi Lam rút khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán, kinh ngạc hỏi Giang Niên.

Giang Niên không trả lời, mà nhìn chăm chăm ngoài cửa.

Khương Thi Lam nhìn theo ánh mắt của Giang Niên, lập tức hai mắt sáng lên: "Trời ạ, là một con mèo đáng yêu!"

Mì cũng không ăn, Khương Thi Lam đặt đũa xuống, chạy về phía cửa từng bước nhỏ, cố ý trêu chọc mèo Ragdoll đáng yêu này một chút

Không có gì ngạc nhiên khi Khương Thi Lam không đủ dè dặt, con mèo Ragdoll trắng tinh này đột nhiên xuất hiện thực sự quá đáng yêu, thoạt nhìn nó không phải là một con mèo hoang. Nó có bộ lông sáng và sạch, đôi mắt tròn xoe, đôi tai mềm mại. Và cái đuôi xù xì lủng lẳng sau lưng đẹp đến khó tin.

Không chỉ Khương Thi Lam mà hầu hết những người có mặt trong cửa hàng đều chú ý đến chú mèo xinh đẹp và tao nhã này.

Khương Thi Lam kích động chạy đến bên con mèo, ngồi xổm xuống, cố gắng ra vẻ dịu dàng nhất, nhẹ giọng nói: "Mèo ngoan, để chị sờ..."

Chỉ là Khương Thi Lam còn chưa buông xuống, con mèo vốn đang đứng yên đã lập tức bỏ chạy ...

Tay Khương Thi Lam đông cứng giữa không trung.

Chết tiệt, cô ấy đã bị từ chối bởi một con mèo?!

Buồn bực nhìn con mèo bỏ chạy, Khương Thi Lam càng thêm chán nản phát hiện con mèo vốn thờ ơ với mình lại chạy thẳng về hướng Giang Niên?

Con mèo Ragdoll rất tao nhã, nhưng bất cứ ai cũng có thể thấy rằng nó có vẻ đặc biệt thân thiết với Giang Niên.

Khi chạy đến trước mặt Giang Niên, mèo nhỏ dừng lại, không tiến về phía trước, thay vào đó, nó ngồi xổm trước mặt Giang Niên, giữ một khoảng cách nhất định rồi hướng về phía Giang Niên kêu "meo meo" một tiếng.

Khương Thi Lam chỉ cảm thấy cơn phiền muộn vừa rồi biến mất ngay lập tức —

Này mẹ nó thật là quá dễ thương đi!

Có phải tim mình đang tan chảy hay không?

Nhưng ... Khương Thi Lam nhớ ra điều gì đó, sau đó nhìn sang Giang Niên.

Nếu nhớ không lầm thì Niên Niên dường như ... không thích động vật nhỏ chút nào?

Chắc chắn, đối mặt với một con mèo xinh đẹp như vậy, Giang Niên không có ý định đưa tay ra để chạm vào nó.

Cô vừa buông đũa, vừa khéo léo ngồi xổm xuống, giữ khoảng cách với con mèo, nhẹ giọng nói với nó: "Ăn trưa chưa? Chị tìm cho em món gì ăn nhé?"

Vừa rồi còn đối với Khương Thi Lam lạnh nhạt, mèo nhỏ nháy mắt đã vui vẻ, hướng Giang Niên "meo" một tiếng.

Giang Niên đứng dậy, đi tới quầy, mỉm cười nhìn bà chủ đang chú ý bên đây: "Cô ơi, cô có thể bán cho cháu một ít cá khô được không?"

Gương mặt hiền từ của bà chủ cười lên, xoay người đi vào bếp sau, cầm một nắm lớn cá khô bước ra: "Bán hay không bán gì chứ, cầm đi cầm đi. Con mèo này cũng thật đẹp, không biết từ nơi nào tới ? "

"Cháu cũng không biết," Giang Niên có chút bối rối vươn tay nhận cá khô, "Nhưng cháu thường xuyên gặp nó ở con đường bên cạnh, chắc nó nhận ra cháu."

Sau khi nói xong, Giang Niên lại cảm ơn bà chủ, rồi về vị trí của mình.

Lại ngồi xổm xuống, kiên nhẫn và nhẹ nhàng dứt cá khô cho mèo nhỏ

Khương Thi Lam đã quay lại, vừa ăn mì vừa tò mò nhìn mèo nhỏ

"Niên Niên," Khương Thi Lam thản nhiên nhai, "Không phải cậu không thích mèo sao?"

Thực sự cũng không thể tính là không thích, nhưng Khương Thi Lam biết rằng khi Giang Niên đi cùng cô ấy trên đường, cô sẽ không đưa tay ra để chạm vào những động vật nhỏ như mèo con và chó con.

Nhưng điều kỳ lạ hơn nữa là vóc dáng Giang Niên dường như rất thu hút các động vật nhỏ ...

Ngay cả khi cô ấy đứng bên cạnh, mèo con và chó con thường vây quanh Giang Niên.

— — Vóc dáng này thực sự khiến Khương Thi Lam phải ghen tị.

Giang Niên cười cười không đáp lại, đút cho mèo nhỏ đến con cá khô cuối cùng trong tay: "Không còn nữa đâu mèo nhỏ, không thể ăn được nữa, ăn nữa em sẽ không thoải mái."

Mèo nhỏ hình như có chút ủy khuất, tròn tròn mắt nhìn Giang Niên: "Meo meo ~".

Giang Niên ngồi lại trên ghế, tiếp tục ăn mì trong bát của mình.

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là mèo nhỏ không ồn ào náo nhiệt, cũng không rời khỏi nhà hàng, chỉ ngồi xõm trước mặt Giang Niên ngẩng đầu nhìn cô ăn trưa.

Khương Thi Lam đã rất kinh ngạc.

Giang Niên gấp một đũa mì đưa vào miệng, sau đó tiếp tục cùng Khương Thi Lam bát quái: "... Gia Dương cậu ấy thật sự rất tốt, thảo nào có rất nhiều cô gái trong lớp thích như cậu ấy như vậy, mình ... "

Đang nói chuyện, Giang Niên nhìn lên, nhưng thấy rằng Khương Thi Lam ở phía đối diện dường như không nghe chút nào, thay vào đó là nhìn chăm chăm vào hướng phía sau Giang Niên.

Giang Niên nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng, quay đầu nhìn lại.

...

Mẹ nó !!!

Giang Niên trong lòng không khỏi bùng nổ, sau đó vội vàng cười với hai người đứng sau lưng: "... ô là la, lớp trưởng, Lục Trạch, thật là trùng hợp..."

Thật là một sự trùng hợp chết tiệt mà, sao có thể vừa cùng bạn thân bát quái về một nam sinh sau đó nam sinh ấy lại liền xuất hiện ngay phía sau, ôi thật xấu hổ ?!

Hơn nữa, Lục Trạch cũng ở đây!

Giang Niên không thể không muốn đào một cái hố để chôn mình trong đó.

Lục Trạch hơi kiêu ngạo, nhưng anh ta khẽ gật đầu đáp lại.

Ngược lại, Hạ Gia Dương, chủ nhân của câu chuyện, tràn đầy vui vẻ: "Các cậu nói gì về tôi đấy?"

Giang Niên: "..."

Cậu không thể làm như không nghe thấy sao?

Nhưng mà rõ ràng, cô có cô bạn thân bán bạn cầu vinh.

Khương Thi Lam lập tức phản bội Giang Niên không chút do dự: "Chưa nói gì hết, chưa nói gì hết. Niên Niên khen ngợi lòng tốt của cậu, nói rằng cậu rất chiếu cố cô ấy!"

Nói xong còn không ngại nở nụ cười cực chuẩn với Hạ Gia Dương.

Giang Niên thờ dãi.

Quên đi, đó là niềm vinh dự của cô khi bị bán bạn cầu vinh.

"Thật sao?" Hạ Gia Dương càng thêm hứng thú, cười cười nhìn Giang Niên, "nhưng không phải ngẫu nhiên đâu, bọn tôi đang theo dõi ở sau bức màn ... của anh ta..."

Giang Niên vẫn đang tò mò muốn nghe xem tại sao Lục Trạch và Hạ Gia Dương lại đến đây, ai biết Hạ Gia Dương mới nín được một nửa liền hít một hơi thật sâu.

"A Trạch, sao cậu lại giẫm lên chân tôi?" Bất cứ ai bị giẫm lên một bước đột ngột như vậy đều không thể giải thích được, ngay cả Hạ Gia Dương với khí chất tốt như vậy cũng không nhịn được mà la lên.

Lục Trạch lười biếng nói: "Không sao, tôi sơ ý giẫm phải, xin lỗi."

Hạ Gia Dương "..."

Sau nhiều năm làm bạn tốt, Hạ Gia Dương dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sau đó nhìn biểu hiện của Lục Trạch, lại nhìn mèo nhỏ ngồi xổm bên cạnh, bỗng nhiên cười cười.

Sau đó Lục Trạch trả lời: "Không phải trùng hợp, bọn tôi tới ăn cơm."

Giang Niên chợt nhận ra.

Hèn chi, quán mì này nằm gần trường cấp 2 Minh Lễ, giá cả bình dân lại ngon, được rất nhiều học sinh Minh Lễ chọn ăn ở đây.

Vừa mới "hiểu" ra trong lòng, chiếc ghế bên cạnh Giang Niên đã bị kéo mở ra.

Trong khóe mắt, Giang Niên nhìn thấy một phần cánh tay mảnh khảnh mạnh mẽ và chiếc quần dài màu xanh nhạt của Minh Lễ, rồi sau đó là một cỗ mùi thơm sạch sẽ dễ ngửi, cứ thế quán lấy mũi Giang Niên ...

Gần trong gang tấc.

Nam sinh đẹp trai vừa mới đứng sau Giang Niên, bị nhiều người trong quán chú ý, bỗng nhiên ngồi cạnh Giang Niên.

Giang Niên lại ngẩn người —

Chương 5: " Cậu biết quan tâm đến bạn học nữ từ khi nào vậy?"

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Không chỉ Giang Niên, mà ngay cả Khương Thi Lam dường như cũng có chút trở tay không kịp

Cô không nhịn được quan sát Giang Niên và Lục Trạch vài lần, nhiều lúc mở miệng muốn nói nhưng cô không biết phải nói gì cả.

Không, Niên Niên và huyền thoại Lục Trạch này, chẳng lẽ ... không quen nhau sao?

Ít nhất thì cũng nên đủ quen biết để ăn cùng bàn mà, phải không ...?

Hạ Gia Dương không khỏi nhìn Lục Trạch ngồi xuống, không nghĩ có vấn đề gì với mình, sau đó ngồi xuống đối diện với Lục Trạch vô cùng tự nhiên.

— — cũng chính là bên cạnh Khương Thi Lam .

Tốt lắm, lần này, bạn học Khương Thi Lam, người vẫn còn đầy bát quái vừa rồi, trong nháy mắt quên hết mọi chuyện.

Dựa dựa dựa, người bạn thân nhất của cô ấy thật sự rất tuyệt vời!

Quản Niên Niên cùng Lục Trạch có quen không làm gì chứ, mẹ nó Hạ Gia Dương đang ngồi cạnh mình đó!

Hạ Gia Dương cười cười với Giang Niên vẫn đang trong tình trạng đờ đẫn: "Sắp đến giờ ăn trưa rồi. Trong cửa hàng sẽ có rất

nhiều người. Chúng ta đều là bạn học cùng lớp. không mấy ngồi cùng bàn với nhau đi, có vấn đề gì không?"

Là, là cái dạng này sao?

Giang Niên cũng quay đầu nhìn thoáng qua các bàn trong cửa hàng, bây giờ cũng không còn mấy bàn trống.

Dường như cũng hợp tình hợp lý ha--

Giang Niên liếc nhìn Lục Trạch bên cạnh với vẻ không tin, sau đó thấy rằng Lục Trạch dường như cũng có trạng thái không quan tâm lắm.

Trông hắn vẫn lười nhác và thản nhiên, không lên tiếng phụ họa với Hạ Gia Dương, cũng không phản bác, chỉ nhìn lên thực đơn treo trên tường, như đang nghĩ xem hôm nay ăn gì.

Giang Niên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như chuyện này là sự thật đi. Mặc dù cô không thể tin rằng một ngày nào đó cô có thể ngồi cùng bàn với Lục Trạch ăn trưa, nhưng ít nhất có vẻ như Lục Trạch thực sự chỉ tình cờ bước vào cửa hàng này, tùy ý quyết định cùng cô ăn bữa cơm mà thôi .

Tuy nhiên, nhìn theo cách này, Lục Trạch dường như cũng không giống không thể tiếp cận được như trong truyền thuyết.

... Cũng không phải Giang Niên nghĩ nhiều, thật sự là huyền thoại Lục Trạch, người thực sự lười nhác và tùy ý, học giỏi nhưng luôn có khí chất hào hoa khiến người ngoài không thể tiếp cận.

Cô lại ăn mì mà không biết mùi vị, cũng không ăn được nhiều.

Mới vừa buông đũa, chuẩn bị lúc Khương Thi Lam ăn xong liền rời đi, lại nghe thấy giọng nói dễ nghe bên tai mình chậm rãi vang lên

Mang theo một chút từ tính: "Ăn trưa ít vậy sao?"

Giang Niên : "OvO" (O_O)

Từ từ, là Lục Trạch đang nói chuyện với mình sao...?

Mẹ nó, xem ra lời đồn sai lệch thật rồi!

Lục Trạch không những không khó gần như trong truyền thuyết mà còn rất quan tâm đến bạn học của mình.

Trong lòng cô suy đoán lung tung ... Chẳng lẽ là bởi vì Lục Trạch quá tùy ý không thích nói chuyện, cho nên mới bị nhiều người cảm thấy khó tiếp cận được?

Trước khi Giang Niên trả lời, Hạ Gia Dương đã nói đùa: "Ồ, A Trạch, cậu biết quan tâm đến bạn học nữ từ khi nào vậy?"

Lục Trạch ngẩng đầu lên liếc nhẹ Hạ Gia Dương.

Hạ Gia Dương nhanh chóng che miệng: "Được rồi, cậu nói đi, tôi sẽ không quấy rầy cậu đâu."

Lục Trạch lại ngẩng đầu nhìn Giang Niên.

"Không phải đâu" vì sợ bị hiểu lầm, Giang Niên lại xua tay, "Tôi ăn nhiều vào bữa sáng nhưng lại không làm gì cả, cho nên bây giờ không đói lắm."

Không biết tại sao, Giang Niên cảm thấy rằng sau khi "giải thích" qua, Lục Trạch dường như có tâm trạng tốt hơn ...?

Ngay cả khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Cô mím môi không dám nói thêm nữa.

Không, vậy tại sao cô ấy lại giải thích với Lục Trạch?

"Vậy, bọn tôi giờ phải đi rồi, hai người từ từ ăn nhé." Giang Niên nhìn thấy Khương Thi Lam nhấp một ngụm canh rồi đặt đũa xuống,

cô lập tức cảm thấy mình được cứu, mỉm cười nói với Lục Trạch và Hạ Gia Dương.

Khương Thi Lam : "..... ???"

Cô không muốn rời đi mà!

Khó khăn lắm mới có cơ hội ngồi với Hạ Gia Dương một lúc, cô còn chưa nói được câu nào, sao cô lại bị Giang Niên kéo đi rồi ?!

Tuy nhiên, Khương Thi Lam không có bất kỳ cơ hội nào để nói cũng đã bị Giang Niên kéo lên.

Còn mèo nhỏ vốn ngoan ngoãn, ngồi xổm trên mặt đất giữ im lặng này giờ thì ngẩng đầu kêu "meo " với Giang Niên.

Giang Niên cũng vẫy tay với mèo nhỏ: "Tạm biệt mèo nhỏ , lần sau gặp lại chị sẽ cho em món ngon."

...

Cho đến khi thoát ra khỏi cửa hàng, Giang Niên mới hoàn toàn yên tâm.

Khương Thi Lam sửng sờ: "Này Niên Niên, vì sao cậu lại sợ Lục Trạch cơ chứ?"

Cơ thể của Giang Niên mới thả lỏng một nửa, liền vì lời nói của Khương Thi Lam mà lơ lửng.

Đúng vậy, vì cái gì cô lại sợ Lục Trạch ?

Cô nghiêng nghiêng đầu, nghĩ về câu hỏi của Khương Thi Lam.

"Ừ thì, thật ra cũng không phải sợ cậu ấy... Chỉ là cảm thấy Lục Trạch thật sự rất phi thường, cùng cậu ấy ăn cơm tự dưng lại thấy không chân thật lắm."

Hơn nữa trong nửa ngày ngắn ngủn số lần tình cờ gặp được Lục Trạch quá nhiều, cô hoa si thì hoa si nhưng vẫn có lý trí.

Với tần suất tiếp xúc với Lục Trạch cao như vậy, cô cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình không thể chịu đựng nổi.

Đặc biệt là sau khi ngồi ăn cơm với Lục Trạch vừa nãy, Giang Niên vẫn cảm thấy tim mình đến tận bây giờ vẫn còn đập nhanh hơn bình thường.

"Sao cậu lại không có tiền đồ như vậy chứ?" Khương Thi Lam có chút hận sắt không thành thép, "Bao nhiêu cô gái đều mơ ước cùng Lục Trạch ăn cơm, cơ hội tốt như vậy liền bị cậu lãng phí?"

Hai người vừa đi vừa nói. Khi đến ngã tư đường, Khương Thi Lam vẫy tay với Giang Niên: "Mình đi trước đây, Niên Niên về nhà cẩn thận nhé"

Giang Niên cũng cười đáp lại, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Thành thật mà nói, mặc dù cô trốn tránh, nhưng Lục Trạch thực sự rất đẹp trai.

Ngay cả bộ đồng phục màu xanh của Minh Lễ trên người hắn cũng có một loại hương vị khó nói, quả nhiên khuôn mặt của hắn là một thứ vô cùng quan trọng ...

Mỗi lần nhìn thấy Lục Trạch, cô đều cảm thấy những nam chính trong tiểu thuyết với hắn cũng không mấy sai lệch, hay nói cách khác, hắn là kiểu nam chính trong tiểu thuyết bước ra vậy .

Trong đầu lóe lên, Giang Niên đột nhiên có cảm hứng, nhanh chóng tăng tốc đi về nhà.

Bản thảo tạp chí của cô ấy bỗng nhiên có phương hướng!

/ ***** /

Ngày hôm sau là thứ hai, cũng là ngày đầu tiên của lớp 11.

Như thường lệ, Giang Niên cùng Khương Thi Lam đến khu dạy học, rồi một mình leo lên tầng bốn vào lớp.

Lúc vào cửa, Giang Niên tình cờ gặp Hạ Gia Dương đang dán thời khóa biểu ở phòng học.

Bây giờ còn khá sớm nên không có nhiều người trong lớp.

Một số bạn học trong lớp tập trung xung quanh Hạ Gia Dương để xem thời khóa biểu cho học kỳ này, Giang Niên cũng tò mò lại gần nhìn thoáng qua thời khóa biểu.

... Chỉ liếc mắt một cái, Giang Niên đã bị toán lý hóa toàn làm cho kinh ngạc.

Phân ban và không phân ban quả nhiên rất khác nhau

Mặc dù trước đây học hành cũng không nhàn rỗi, nhưng dù sao Giang Niên cũng thích lịch sử, địa lý, có thể điều hòa một chút. Giang Niên cũng rất thích văn với cả tiếng anh

— — Nói như vậy, cô thực sự xấu hổ vì là một học sinh ban tự nhiên.

Bây giờ phân môn như vậy, đối với bọn họ chỉ còn lại bài kiểm tra cuối học kỳ, nên không có môn lịch sử chính trị nào cả.

Lần trước nghe một vị học tử nói, hình như trước kỳ thi nửa tháng, các lớp bắt đầu tạm dừng, gấp rút chuẩn bị cho kỳ thi.

Không biết đó có phải là một hiệu ứng tâm lý hay không, Giang Niên luôn cảm thấy tần suất xuất hiện của từ "vật lý" trong thời khóa biểu của chương trình học cao đến đáng sợ.

Cô không khỏi khẽ thờ dài.

Hạ Gia Dương vừa quay đầu lại, anh nghe thấy tiếng thở dài của Giang Niên, lập tức bật cười: "Sao mới sáng trông cậu buồn thế?"

Giang Niên bĩu môi, "Tôi cũng không muốn thở dài, chỉ là tôi thấy tiết vật lý thật sự quá nhiều. "

"Cậu sợ vật lý à?"

" Đúng vậy "Giang Niên gật đầu," Trên thế gian này không có môn nào khó hơn vật lý đâu "

Hạ Gia Dương xoa xoa tóc, thấy có vẻ không đúng lắm, cũng không quá hiểu cái khó xử của Giang Niên: "Thật không? Tôi nghĩ vật lý rất thú vị mà, hơn nữa làm xong các đề vật lý đặc biệt có cảm giác thành tựu."

Giang Niên ghen hợm.

Nhắc mới nhớ, hồi năm lớp 10, nhiều nam sinh trong lớp chọn tự nhiên, họ đều rất thích lý hóa sinh, cảm thấy khoa học tự nhiên thú vị và nhẹ nhàng

Cái bọn họ nói đến đó là ---

"Thật đau đầu để nhớ chính, sử, địa. Chỉ cần làm được toán, lý, hóa là thấy vui vẻ cả ngày ."

(chính trị, lịch sử, địa lý, toán học, vật lý, hóa học)

Không như Giang Niên, cô chọn ban tự nhiên chỉ vì tương lai ghi danh ở các trường đại học có nhiều sự lựa chọn hơn, hơn nữa cạnh tranh cũng không nhiều như ban xã hội.

Giang Niên nhớ ra điều gì đó, hạ giọng hỏi Hạ Gia Dương: "Cái kia, lớp trưởng, toán lý hóa của Lục Trạch đều đỉnh đúng không?"

Vừa hỏi xong Giang Niên liền tự cảm bản thân ngu ngốc.

Cái này mà còn không đĩnh thì Lục Trạch có thể yên ổn ngàn năm đứng nhất sao?

Quả nhiên, Hạ Gia Dương nhin không được gật đầu cười cười: "Đúng vậy, hơn nữa cậu không biết đâu. Học kỳ trước, tôi tôi ngồi cùng bàn với Lục Trạch một thời gian. Sau đó trong tiết vật lý, A Trạch sẽ đề nghị tôi lập nhóm ăn gà (*). Kết quả hấn dẫn tôi ăn gà một phen liền bị giáo viên vật lý yêu cầu chúng tôi làm bài kiểm tra trong lớp. Sau đó ... "

(*): pubg ở trung quốc thì phải

Giang Niên cảm thấy mình đã có thể đoán trước được kết cục.

Không ngoài dự liệu, Hạ Gia Dương thờ dài: "Sau đó, A Trạch đã làm bài kiểm tra full điểm. Tôi không nghe giảng bài đó, không đạt tiêu chuẩn."

"Phụt--" Giang Niên không nhin được liền cười ra tiếng.

Này cũng quá thảm đi!

Hạ Gia Dương buồn bã nhìn qua Giang Niên: "Sau đó, A Trạch lại dụ tôi chơi game ..."

Giang Niên tò mò nhìn hấn.

"Rồi tôi vẫn không tìm được ..."

Giang Niên lại không nhin được cười lần nữa

Thật không có tiền đồ nha

Cười xong, Giang Niên thờ dài, người này (Lục Trạch) so với trong tưởng tượng của cô quả thật không quá không nhau.

Nói đến đây, cô thực sự không thể tưởng tượng được bộ dáng tùy ý của Lục Trạch dụ hoặc Hạ Gia Dương cùng chơi game sẽ như

thế nào.

"Còn không phải bởi vì cậu không chịu được cảm dỗ à" Giọng nói thanh nhuận của nam sinh mang theo ý vị thản nhiên trêu chọc liền bên tai phải của Giang Niên vang lên.

— — — — —

bao giờ mới có người đọc truyện do mình edit nhỉ .-.

huhu nản quá đi thôi, mình tốn vài phút để đọc một chương nhưng tốn tận mấy tiếng để edit một chương, hic, hãm mộ mấy nhà edit truyện mình từng đọc ghê á

Chương 6: Nhìn một mình cô ấy

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên thoáng kinh ngạc, vội vàng nhìn sang bên phải.

Nam sinh tuần tú không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh cô, trong mắt có chút ánh sao mờ ảo, hắn đưa tay lên dụi mắt lờ mờ nói.

Bộ dáng như vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Giang Niên bất giác cắn môi dưới, rồi ngập ngừng chào: "Sớm a Lục Trạch."

Thiếu niên ngược mắt nhìn Giang Niên.

Giang Niên theo bản năng có chút lo lắng - mặc dù bản thân cô ấy cũng không biết mình đang lo lắng điều gì.

Lục Trạch gật đầu: "Sớm."

Quả nhiên, lời nói như vàng.

Giang Niên không khỏi suy nghĩ, Lục Trạch tuy có bộ dáng lờ mờ nhác nhưng thật sự không quá khó khăn khi tiếp xúc.

— — Đương nhiên, Giang Niên hoàn toàn không nhìn ra Hạ Gia Dương một bên đang có biểu tình như nhìn thấy quỷ.

Trời ạ, hắn quả nhiên không có nhìn lầm!

A Trạch thật sự đối xử với nữ sinh này rất khác! Hắn thậm chí còn đáp lại lời chào của cô ấy!

Trước kia, A Trạch làm gì để ý đến cảm thụ của người khác đâu? Nữ sinh trong lớp chào hắn. Hắn gật đầu đã coi như là không tệ rồi đi?

Hạ Gia Dương không khỏi thầm đoán trong lòng, chẳng lẽ bởi vì cô gái này được Bubu thích?

Cho nên A Trạch yêu ai yêu cả đường đi, liền đối với nữ sinh này có chút kiên nhẫn sao?

Nhưng mà cái này còn đáng ngạc nhiên hơn, trong hai năm qua kể từ khi Lục Trạch nuôi Bubu, hắn còn chưa bao giờ thấy Bubu thích ai đến vậy đâu. Ngay cả bản thân hắn thường xuyên đến nhà Lục Trạch chơi mà Bubu đều có thái độ thờ hững. Đôi khi Bubu còn tức giận, thậm chí không cho hắn chạm vào nó.

Niên Niên này, quả nhiên là thâm tàng bất khả lộ

Giang Niên đương nhiên không quan tâm đến biểu tình của Hạ Gia Dương, sau khi được Lục Trạch đáp lại, cô vui vui vẻ vẻ trở về chỗ ngồi của mình.

Rõ ràng là còn rất sớm, nhưng bạn cùng bàn mới của Giang Niên lúc này đã ngồi vào chỗ rồi, cô đang nghiêm túc đọc từ đơn.

Giang Niên khẽ vươn đầu và liếc nhìn. Cuốn sách từ vựng trong tay bạn cùng bàn được sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái, mà bạn cùng bàn mới của cô đã học đến vần "h" rồi.

Cô ghen ngào nhớ lại lần nào cũng bị từ đầu tiên "abandon" thuyết phục, cảm thấy mình thật sự quá vô dụng!

Bằng trí nhớ tốt của mình, Giang Niên nhanh chóng nhớ được tên của người bạn cùng bàn mới.

"Xin chào, Triệu Tâm Di, mình là Giang Niên."

Hôm qua đã không chào bạn cùng bàn, nhưng dù sao hôm nay tôi cũng phải có khởi đầu thật tốt. Giang Niên trong lòng thầm cổ vũ, và mỉm cười giới thiệu mình với Triệu Tâm Di.

Triệu Tâm Di từ cuốn sách từ vựng dày cộp ngẩng đầu nhìn Giang Niên, gật đầu: "Xin chào."

Nói xong, Triệu Tâm Di lại cúi đầu xuống, tiếp tục đọc từ đơn.

Giang Niên lại bị ghen.

Cô mím môi, có chút uể oải.

Bạn cùng bàn mới không quá thích mình sao ...?

Thực ra Giang Niên biết mình nghĩ như vậy là sai, Triệu Tâm Di đối với chính mình rất lịch sự, nhưng đôi khi cô thật sự quá nhạy cảm.

— — Quá nhạy cảm khi đánh giá sự yêu thích của người khác đối với bản thân.

Hơn nữa, không thể tránh né mà còn thực sự quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Không biết có phải cảm nhận được sự mất mát của Giang Niên hay không, Triệu Tâm Di ngẩng đầu nhìn cô gái bên cạnh.

Sau đó, đẩy cặp kính trên sống mũi, Triệu Tâm Di lại nói: "Sau này hãy quan tâm đến mình nhé."

Giang Niên sửng sốt, sau đó lại không thể kiềm được mà vui vẻ.

Cô cười cong mắt, liên tục gật đầu: "Được rồi!"

Triệu Tâm Di không khỏi có chút buồn cười.

Cô cũng không phải là không quan tâm đến mọi người, chỉ là cảm thấy ...

bản thân không có gì để nói, mọi người lại buồn tẻ và nhàm chán, vì vậy mỗi khi ngồi cùng bàn với người khác, cô cố gắng giữ im lặng, không nói lời nào.

Dù sao thì chính mình học tập cho tốt là được, cũng không cần thiết để ý đến những cái khác.

Nhưng không biết tại sao, nhìn phản ứng của Giang Niên, Triệu Tâm Di đột nhiên cảm thấy mình có hơi quá đáng ...?

Nói nhiều một chút chắc sẽ không sao đâu.

Không thể không nói, bầu không khí giữa hai cô gái bỗng dưng được cải thiện rất nhiều.

Khi Giang Niên rất cao hứng chuẩn bị lấy cuốn sách ngữ văn được phát hôm qua lật đến những bài thơ cổ của học kỳ này, thì đột nhiên bị một cú đánh cái búp vào lưng, tiếp theo là một giọng của nam sinh vang lên: "Mới sáng cười cười cái gì vậy, trông cậu rất vui vẻ nhỉ?"

Giang Niên: "..."

Mẹ nó, cô bị sợ đấy!

Quay đầu lại, Giang Niên từ trong bụng bàn mò ra sách giáo khoa, trừng mắt liếc cái tên cười không tim không phổi Đoạn Kế Hâm: "Cậu làm tôi sợ muốn chết!"

Đoạn Kế Hâm rất vô tội: "Ai biết cậu dễ bị dọa vậy đâu?"

Giang Niên chặc chặc hai tiếng.

Kỳ thật, tuy rằng Giang Niên cùng lớp Đoạn Kế Hâm hồi năm nhất nhưng hai người cũng không có nói chuyện bao nhiêu, không tính là

thân thiết lắm .

Chẳng qua ...

Trong lớp (19) này cô cũng không quen biết nhiều, có thể có một bạn học cũ lại còn vô tư thoải mái, cảm giác vẫn thực không tồi.

Giang Niên không cùng hấn so đo chuyện lúc nãy bị bị dọa, thay vào đó, cô lấy sách ngữ văn của chính mình, đặt ở trên bàn, cười tủm tỉm cùng hấn nói chuyện: "Tôi chỉ đang nghĩ học kỳ này có bài thơ cổ gì thôi, nếu như nhớ không lầm thì hình như có "Đăng Vương Các Tự" cùng "tiêu dao du" đúng không ta? "

Quả nhiên, Giang Niên vừa dứt lời, liền hài lòng mà nhìn Đoạn Kế Hâm vừa rồi còn đắc ý, biểu tình trở nên sợ hãi trong một giây.

Giang Niên trong lòng cười gian vài cái.

Đoạn Kế Tâm lập tức xin tha: "Bà cô ơi, tôi sai rồi. Vừa rồi tôi không nên dọa cậu. Mới sáng sớm chúng ta đừng nhắc đến chuyện kinh khủng như vậy được không?"

Đối với Đoạn Kế Hâm mà nói, bảo hấn làm một trăm bài toán, hấn cũng chẳng để tâm, nhưng nếu bảo hấn đọc thuộc lòng một đoạn thơ cổ, thì giết hấn đi còn nhanh hơn.

Giang Niên nhìn vẻ mặt của Đoạn Kế Tâm, cũng rất khó hiểu hỏi: "Cậu thực sự sợ học thuộc lòng những bài thơ cổ sao?"

Cô cầm sách ngữ văn lật đến trang "Đăng Vương Các Tự", sau đó đưa cho Đoạn Kế Hâm xem: "Cậu không cảm thấy vương bố viết rất tuyệt sao? Nhìn câu này này, "lạc hà cùng cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên một màu. Ngư Chu Xương Vãn, vang nghèo Bành lễ bên bờ; nhạn trận kinh hàn, thanh đoạn Hành Dương chi phổ", ôi viết tốt quá luôn ấy, đôi khi tôi sẽ nghĩ, làm thế nào mà có người viết tốt như vậy nhỉ? "

Đoạn Kế Hâm cái hiểu cái không: "Thì ra từ này phát âm là wu (鶯), từ này phát âm là li (蠶)..."

Giang Niên: "..."

Không biết vì cái gì, mặc dù nói như vậy thì có hơi không lịch sự lắm, nhưng cô dường như đã hiểu "đàn gãy tai trâu" rốt cuộc là có ý tứ gì.

Thi Vũ ngồi sau Giang Niên cũng không nhịn được, bật cười cười thành tiếng.

Thấy Giang Niên và Đoạn Kế Hâm đồng thời nhìn mình, Thi Vũ ngượng ngùng, vội vàng xua tay,: "Mình thật sự không cố ý muốn nghe các cậu nói chuyện đâu, chỉ là..."

Chỉ là thật sự quá buồn cười, hahaha

Hắn chợt cảm thấy về sau có lẽ không còn cô đơn nữa.

Đoạn Kế Hâm không hề có cảm giác như bị cười đùa, ngược lại còn sờ đầu có chút ngượng ngùng: "Không cần nói vậy đâu, tôi ngại lắm"

Giang Niên và Thi Vũ: "..."

Cho nên, có người đang khen cậu sao? !

Sau khi nói chuyện với Thi Vũ và Đoạn Kế Hâm, Giang Niên đột nhiên cảm thấy ---

Lớp học dẫn đầu của Minh Lễ, hội tụ những người có thành tích tốt nhất trong cùng một lớp, cũng không đáng sợ lắm nhỉ?

Ít nhất là cho đến bây giờ, những người cô tiếp xúc đều rất dễ nói chuyện.

Buổi học hôm nay, giống như có điều đáng mong đợi.

/ ***** /

Tiếng chuông báo đọc buổi sáng đúng giờ vang lên, cô giáo ngữ văn giẫm lên tiếng chuông bước vào phòng học.

Đây cũng là lần đầu giao viên ngữ văn xuất hiện trước mặt mọi người.

Là cô giáo, chưa đến 30 tuổi, mặc một chiếc váy trắng, tóc búi cao sau đầu, giày cao gót gỗ "lộc cộc" xuống sàn, đặc biệt có khí chất.

Cả lớp im lặng trong giây lát.

Cô giáo dạy ngữ văn bước lên bục giảng, hướng phía cả lớp cười cười, thanh âm dịu dàng vang lên: "Chào cả lớp, tôi là giáo viên Ngữ Văn của các bạn trong hai năm tới đây, Thôi Hường Vân." Cô xoay người, viết tên mình lên bảng đen "Hy vọng mọi người sẽ thích tôi."

Một tràng pháo tay vang lên, mọi người đều hết sức nể mặt mà vỗ tay.

Giang Niên vỗ tay khi đang suy nghĩ lung tung trong đầu—

Theo lý mà nói, các thầy cô hẳn sẽ cùng bọn họ từ lớp 10 thăng lên 12, nhưng mà tại sao cô chưa nghe qua cái tên "Thôi Hường Vân" này nhỉ?

Vừa nghĩ nghĩ trong đầu liền nghe thấy Thôi Hường Vân cười nói: "Các bạn có thể không biết tôi, tôi là giáo viên 12, vừa được chuyển xuống lớp mọi người sau khi khóa trước tốt nghiệp"

Mọi người bắt đầu thấp giọng nghị luận, tất cả đều tò mò.

Suy cho cùng, đối với những học sinh vừa lên 11, " tốt nghiệp 12 " vẫn là một từ mà họ thậm chí không dám nghĩ tới.

Một cô gái ở hàng đầu tiên giơ tay thích thú.

Thôi Hường Vân gật đầu: " Bạn học, em muốn hỏi gì sao? "

Cô gái đứng lên, giọng điệu mang theo chút xấu hổ xen lẫn hưng phấn: "thưa cô, lúc trước cô dạy lớp 12 trọng điểm ban xã hội sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì cô đã dạy tiền bối Từ Lâm Thanh phải không ạ?" Giọng điệu của cô gái càng trở nên hưng phấn.

Ngay khi cái tên "Từ Lâm Thanh" được thốt ra, phòng học vừa mới yên tĩnh lập tức ồn ào trở lại.

Ngay cả Giang Niên cũng không khỏi tò mò.

Từ Lâm Thanh, à, tiền bối huyền thoại, "thanh tuấn như thanh trúc"!

Có thể nói, Minh Lễ có hai huyền thoại.

Một người là Từ Lâm Thanh, năm nay vừa kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học, xuất sắc trở thành thủ khoa ban khoa học tự nhiên, trúng tuyển vào khoa Khoa học Máy tính của Đại học Thanh Hoa. Giang Niên từ xa đã nhìn thấy vị tiền bối này, anh ta thực sự rất đẹp trai, không giống với vẻ đẹp của Lục Trạch, hơn nữa là tính khí lạnh lùng và xa cách.

Và người còn lại, chính là Lục Trạch lớp bọn họ.

Kể từ khi Từ Lâm Thanh tốt nghiệp, Minh Lễ chỉ còn lại một huyền thoại, mà huyền thoại đó lại cùng lớp với vô.

Giang Niên nghĩ, tò mò quay đầu lại và nhìn về hướng của Lục Trạch.

Lục Trạch một tay chống đầu, một tay buông thõng trên bàn, lãnh đạm nghe mọi người nghị luận.

— — Nó không hợp với lớp học ồn ào này, nhưng mà tại có một chút "tương dung". (?)

*cái này tui không hiểu"

Đó là một cảnh quan của riêng hẳn.

Mà hiện tại, cái cảnh quan này lại vô cùng thu hút ánh mắt của mọi người— —

Hiển nhiên, có không ít người nhìn Lục Trạch như Giang Niên.

Hắn vẫn như cũ lười biếng, nâng mi mắt nhìn thẳng về phía Giang Niên.

Nhìn một mình Giang Niên.

—————

hic tưởng tượng khúc cuối thôi cũng thấy quẩn quéo rồi ~~

Chương 7: Mở cửa sổ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên thực sự không nghĩ đến chính mình nhìn lên Lục Trạch thế nhưng lại lần nữa bị bắt gặp.

Phản ứng đầu tiên của cô là nhanh chóng thoát khỏi ánh mắt của Lục Trạch, nhưng đã quá muộn cho sự trốn tránh.

Không biết nghĩ đến cái gì, Giang Niên cắn cắn môi dưới, lại ngược mắt lên nhìn Lục Trạch.

— — nam sinh đẹp trai vẫn bộ dáng thản nhiên lười nhác như cũ, nhìn chăm chăm về hướng Giang Niên.

Tựa hồ như đang chờ đợi Giang Niên nhìn lại.

Giang Niên không kịp phòng bị liền nghe thấy tim mình đột nhiên đập nhanh hơn.

Lục Trạch có đôi mắt thật sự rất đẹp, rất sâu, tựa hồ không thấy đáy, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, còn mang theo ánh sao nhân nhật thuộc về thiếu niên.

Cứ như vậy lúc hắn nhìn thẳng vào người khác, ai cũng có chút chống đỡ không được.

Hướng chi, Giang Niên lại là một cầu nhan khổng.

Cô cảm thấy tim mình đập như sấm, thậm chí còn bất giác đưa tay ôm lấy tim mình.

..... Liệu nhịp tim có lớn đến mức mọi người xung quanh đều phát hiện cô là một kẻ hoa si hay không?

Giang Niên mím môi, khi cô chuẩn bị quay lại không nhìn vào Lục Trạch nữa, liền phát hiện nam sinh vẫn luôn không có biểu tình, thậm chí giữa mày còn hiện vẻ lãnh đạm khỏe môi đột nhiên cong lên, hướng đến Giang Niên cười cười.

— — Vẫn là nụ cười thản nhiên, ngay cả khỏe môi cũng không đủ lớn, nhưng khi nụ cười nhẹ như vậy đột nhiên xuất hiện trên mặt Lục Trạch ...

Giang Niên nhanh chóng quay đầu lại, vùi mặt vào trong bàn tay của mình, cô ấy sẽ không thừa nhận!

Cô thế mà lại vì một nụ cười của nam sinh mà đỏ mặt!

Động tác của Giang Niên thực sự quá rõ ràng, Triệu Tâm Di vốn dĩ đang nghiêm túc nhìn Thôi Hương Vân trên bục giảng đã chú ý đến cô.

Triệu Tâm Di có chút bối rối, nghĩ nghĩ liền cúi đầu thấp giọng hỏi: " Cậu không thoải mái à?"

Giang Niên ngẩng đầu nhìn Triệu Tâm Di với vẻ mặt sững sờ.

Triệu tâm Di kinh ngạc: "Sao mặt lại đỏ như vậy chứ? Có phải cậu phát sốt không?"

... Giang Niên có chút tỉnh táo liền phản ứng lại, cúi đầu xấu hổ.

— — Đương nhiên, vẻ mặt này rơi vào trong mắt Triệu Tâm Di chính là Giang Niên thực sự bị bệnh nhưng mà ngại nói.

Triệu Tâm Di vẫn là rất mờ mịt, không phải lúc mới đến Giang Niên vẫn còn rất ổn sao?

Tuy nhiên, sự tình quan trọng, cô tiếp tục thủ thi: "Nếu thật sự khó chịu thì không cần gắng gượng đâu, tiết đầu tiên cũng không có gì, cậu xin nghỉ về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi."

... Sự hiểu lầm dường như ngày càng sâu sắc hơn.

Giang Niên vội lắc đầu: "Mình thật sự không sao mà, chỉ là hơi... hơi nóng!"

Đúng vậy, ai nhìn Lục Trạch mà đỏ mặt chứ, cô đây chính là bị nóng!

Triệu Tâm Di trông vẫn có chút lo lắng, khi cô ấy đang định nói gì đó liền nghe thấy Thôi Hướng Vân đột nhiên nói: "Bạn học Lục Trạch, em đứng lên làm cái gì?"

Giang Niên ngẩng đầu kinh ngạc ---

Đương nhiên, nguyên nhân ngạc nhiên không phải bởi vì tại sao Thôi Hướng Vân lại biết tên Lục Trạch.

Là một trong những học sinh nổi tiếng nhất của Minh Lễ, Lục Trạch luôn ổn định đứng nhất hằng năm, còn giành không ít giải thưởng trong các cuộc thi, các thầy cô biết đến hẳn cũng không quá ngạc nhiên.

Ngạc nhiên chính là, tại sao đột nhiên Lục Trạch lại đứng lên ...?

Nhanh chóng nhìn lại, phát hiện Lục Trạch thật sự đang đứng ở chỗ của mình, dường như hẳn đang đi tới cửa sổ.

Đột nhiên bị giáo viên ngữ văn gọi tên, cả lớp đều nhìn về phía Lục Trạch, hẳn cũng chẳng có chút nào gọi là hoang mang, vô cùng bình tĩnh, dung thái độ lễ phép trả lời giáo viên ngữ văn: "Em mở cửa sổ, phòng học có hơi ngột ngạt".

Thôi Hường Vân tựa hồ không nghĩ đến lí do này, nhất thời có chút bối rối: “Phải không?”

Lục Trạch lười biếng gật đầu, mặt không biểu tình trả lời: “Đúng vậy, em nhìn thấy một vài bạn học mặt hơi đỏ, chắc là do oi bức, ngọt ngọt khó thở.”

Bạn học ngồi cạnh điều hòa ở hàng đầu tiên về mặt khiếp sợ.

Gì? Có lộn không vậy anh hai???

Điều hòa 26 độ mà còn ngọt ngọt? Thật sự có chút ngọt ngọt sao???

... Không biết tại sao, Giang Niên cảm thấy càng nghe càng không thích hợp.

Mấu chốt chính là, cô thật sự không biết không thích hợp chỗ nào.

"Một vài bạn học mặt hơi đỏ" ... thật sự là không nói về cô đấy chứ?

Thôi Hường vật rõ ràng cũng có chút bối rối: "Vậy em mở cửa sổ cho thoáng một chút, điều hòa đối với cơ thể của mọi người cũng không quá tốt, đôi khi cũng cần mở cửa sổ để thông khí"

Sau đó Thôi Hường Vân dừng lại một chút, cười khen: "Mọi người vẫn là nên học hỏi từ bạn học Lục Trạch, yêu thương bạn học, biết quan tâm đến người khác. Thành viên lớp chúng ta rất ít, lớp bình thường đều nhiều gấp đôi, cho nên các bạn học hẳn là quan hệ tốt một chút, các em sẽ học cùng nhau hai năm đấy. "

...

Vì vậy mọi người liên như vậy trơ mắt nhìn nam sinh đẹp trai từng bước đi đến cửa sổ, sau đó, ở trong phòng học 26 độ, mở cửa sổ.

Thoáng khí.

...

Ngồi ở bàn cuối cùng bên dãy cửa sổ, Tạ Minh, bạn cùng bàn của Lục Trạch liền cảm thấy một đợt nóng từ bên ngoài tràn vào khi cửa sổ được mở ra.

Mẹ nó!

Thông khí cái quỷ gì.

So với giết người cũng không kém bao nhiêu.

Hắn bị sốc rồi, Viễn Thành tháng 9 cùng mở cửa sổ cho thông gió có liên quan gì sao?

Nhưng nhìn vẻ mặt của Lục Trạch đương nhiên nhìn không có vấn đề gì,

Tạ Minh một bụng dấu hỏi chỉ có thể đặt ở trong bụng.

Không phải, thực sự, hắn đột nhiên cảm thấy ...

Lục Trạch mẹ nó có chuyện gì sao ?

Hắn dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn chăm chăm Lục Trạch

Lục Trạch, cậu hay lắm, cũng không thèm nhìn tôi một cái!

Sau khi Thôi Hường Vân giới thiệu bản thân, nói chuyện cùng lớp, sau đó liền bắt đầu sắp xếp công việc cho tiết đọc bài ngày hôm nay.

Tạ Minh vội vàng lợi dụng cơ hội này, thấp giọng hỏi Lục Trạch: “Đại ca, cậu nghĩ cái gì vậy? Sao tự dung đang đang lành lại đi mở cửa sổ?”

Sáng nay hắn cũng không có chọc gì đến Lục Trạch đi?

... Thực sự không trách Tạ Minh nghĩ nhiều, đừng nhìn Lục Trạch luôn biếng nhác giống như cái gì cũng không quan tâm đến bất cứ việc gì, kỳ thật hẳn chính là người có lòng dạ hẹp hòi nhất đấy nhé!

Hơn nữa nếu có ai trêu chọc đến hắn, hắn sẽ không lập tức có phản ứng với người đó, đương nhiên, Tạ Minh cảm thấy khả năng chính là do Lục đại thiếu gia lười nói chuyện nên cũng lười động thủ.

Nhưng là, sau này không biết lúc nào sẽ bị trả thù đâu...

Vẫn là cái kiểu dù bị hắn đánh răng rơi đầy đất cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, không nói nên lời.

Lục Trạch có chút không thể hiểu được: “Tôi không phải đã nói là thông khí sao?”

Tạ Minh: “???”

Ca, nếu cậu làm như vậy, tôi liền hoài nghi cậu đang có việc tính sổ với tôi đấy

... Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, ngay cả khi Lục Trạch đang thực sự muốn tính sổ với hắn, hắn có thể làm gì?

Hắn còn không phải là đến chịu trận sao?

“Ca, Trạch ca, tôi thật sự không thể đóng cửa sổ sao?” Tạ Minh cố gắng đấu tranh lần cuối cùng.

Lục Trạch hơi không kiên nhẫn quay đầu, nhìn thoáng qua Tạ Minh.

Tạ Minh im lặng một lúc.

Thở dài một hơi, Tạ Minh không tiếp tục nghĩ đến vấn đề này, chỉ có thể âm thầm thổi làn gió mát từ điều hòa thổi vào một bên người, cùng bên kia cảm nhận tình yêu nóng bỏng từ Viễn Thành thẳng chín

Hắn mệt quá.

Hắn muốn về nhà tìm mẹ.

...

Rõ ràng, Tạ Minh không phải là người duy nhất cảm nhận được tình yêu của Viễn Thành tháng 9.

Bởi vì cửa sổ mở, nhiệt độ trong phòng học ban đầu chỉ là 26 độ C, dường như tăng lên từng chút một.

— — Đương nhiên, tâm tình của người khác không giống như Tạ Minh đang ngồi bên cửa sổ.

Theo sự phân công của Thôi Hướng Vân, nhiệm vụ trong tiết học đầu tiên là đọc bài 《Quả nhân chi ư quốc dã》 (*), Giang Niên lấy khăn giấy trong cặp đi học của mình lau những giọt mồ hôi nhỏ trên trán.

(*) Thiên Lương Huệ Vương thượng trong Sách Mạnh Tử

“Quả nhân chi ư quốc dã, tận tâm yên nhĩ ... Tâm Di.” Giang Niên đột ngột quay đầu lại.

Triệu Tâm Di: "..."

Cô thực sự bị hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Triệu Tâm Di do dự.

"Cậu có nóng không?"

Triệu Tâm Di suy nghĩ một chút: “Chắc cũng khá là ổn đi?”

Giang Niên gật đầu, tiếp tục đọc: “Quả nhân chi ư quốc dã, tận tâm yên ... Cậu thật sự không nóng sao?”

Triệu Tâm Di: "... ..."

Lắc đầu: "Không nóng, mình cũng không sợ nóng".

Giang Niên lại gật đầu, đọc: " Quả nhân chi ư quốc dã, tận tâm yên nhĩ ... Cậu thực sự nghĩ rằng mình không cần đóng cửa sổ sao?"

Triệu Tâm Di: "....."

Kỳ thật hiện tại cô chính là muốn biết sau câu "tận tâm yên nhĩ" rốt cuộc là cái gì.

"Hà Nội hung (**)." Giang Niên đợi Triệu Tâm Di trả lời, " Cậu nghĩ không cần đóng cửa sổ sao?" Đột nhiên thốt ra một câu.

(**) Phía bắc sông Hoàng Hà gọi là Hà Nội, phía nam gọi là Hà Ngoại.

Triệu Tâm Di sừng sốt: "Làm sao cậu biết mình ...?"

Giang Niên xua tay.

Cô chính là tâm tư quá nhạy cảm, có lẽ là từ nhỏ cô ấy đã rất quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cho nên khó tránh khỏi hình thành khả năng xem mặt đoán ý.

Triệu Tâm Di hoài nghi, cô rõ ràng rất tự nhiên mà.

Mặc dù Giang Niên không cho rằng đây là một thói quen tốt, cũng như chưa bao giờ cảm thấy rằng mình có thói quen quan tâm đến suy nghĩ của người khác về bản thân mình, thậm chí còn phát triển một tính cách "ngụy lầy lòng" (giả tạo), cũng là một thói quen tốt.

Nhưng chính là không có biện pháp, cô thậm chí không biết phải thay đổi như thế nào. Đại khái chính là nhận được phản hồi tốt được nhiên sẽ muốn tiếp tục.

Giang Niên căn môi, thu lại suy nghĩ trong lòng, tiếp tục nhìn Triệu Tâm Di

Triệu Tâm Di chịu thua Giang Niên.

“Mình nghĩ trời hơi nóng, nên mình muốn đóng cửa sổ lại”.

Thi Vũ dường như cũng nghe thấy hai người nói chuyện, cũng phụ họa theo: “Ừ, có một chút. Buổi sáng ở Viễn Thành bây giờ thực sự không mát chút nào. Không phải đã vào thu rồi sao? ”.

...

Vì vậy, sau tiết đọc sách buổi sáng họ sẽ đi đóng cửa sổ.

“Lục Trạch vừa mở cửa sổ, chúng ta lại đóng lại, cái này có phải không hay lắm không?” Triệu Tâm Di có chút chần chừ.

Giang Niên và Thi Vũ nhìn nhau, và cả hai đều do dự.

Nếu là người khác thì sẽ không sao, nhưng đây là Lục Trạch.

Thi Vũ gợi ý: "Bằng không chơi kéo búa bao đi? Người thua qua chỗ Lục Trạch thương lượng về việc đóng cửa sổ? ”.

... Giang Niên vừa đi đến cửa sổ, vừa không ngừng suy nghĩ, đến tột cùng vì cái gì ban nãy lại ra bao, ra búa không được sao ?!

Trong lòng thấp thỏm bất an, Giang Niên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh bước đến bên cạnh Lục Trạch.

Lục Trạch đang cúi đầu chơi Switch, Giang Niên do dự một lúc, vẫn là kêu lên: "Lu, Lục Trạch?"

Tạ Minh nhanh chóng nháy mắt ra hiệu với Giang Niên, sau đó giả bộ nghiêm nghị: “ A Trạch đang chơi game! ”

Thật là, trước kia đã có nữ sinh đến tìm Lục Trạch, đụng phải lúc Lục Trạch đang chơi game, hẳn liền có thái độ rất kém.

Dững khì mà Giang Niên vừa triệu hồi đã bay sạch trong một giây.

Rồi sau đó, nam sinh vốn dĩ cúi đầu nghiêm túc chơi game, không ngờ lại ngẩng đầu lên.

Thậm chí trong mắt có một chút mờ nhạt, cười cười ý vị không rõ, giọng điệu chậm rãi vang lên

"Huh? Có chuyện gì sao?"

chương này edit ta cười chết =)) vừa mắc cười Tạ Minh vừa mắc cười Giang Niên, u là trời chị bé ngờ ngờ dễ thương xỉu

Chương 8: " Nóng sao? "

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên ... nhìn nhìn Tạ Minh.

Sau đó cô bắt đầu suy nghĩ, Lục Trạch thoát nhìn có vẻ lười nhác không thích phản ứng với người khác nhưng mà coi bộ tính khí rất tốt nha.

Ngược lại chính là bạn cùng bàn với Lục Trạch, nhìn qua có vẻ tâm tình không được tốt lắm ... ?

Tạ Minh: "..."

Quái.

Hắn đột nhiên liền hiểu câu "trong ngoài đều không phải là người" có nghĩa là gì.

Vì cái gì mới bắt đầu học kì mà ngày đầu đã bị thương như vậy chứ?

Không, nói đúng ra, tại sao mỗi lần nhắc đến nữ sinh thoát nhìn xinh đẹp thanh tú thì cái tên tùy ý, thiếu kiên nhẫn như A Trạch lại có vẻ... có chút thay đổi?

Nếu hắn nhớ không lầm, ngày hôm qua lúc đang chơi game, trong lớp bầu chọn đại diện tiếng anh hắn cũng chọn cho nữ sinh tên Giang Niên này đi, đúng không?

Tạ Minh đột nhiên lớn gan suy đoán.

... Không, nghĩ đi nghĩ lại như thế nào cũng đều cảm thấy không có khả năng.

Kia chính là Lục Trạch đó !

Ai cũng có thể động tâm nhưng mà Lục Trạch thì không thể!

Phải biết rằng chỉ với vẻ ngoài của Lục Trạch liền không biết có bao nhiêu nữ sinh thích hắn, càng không nói đến thành thích như thần cũng các loại cường đại kĩ năng.

Từ khi quen biết Lục Trạch tới nay hắn đã thấy không ít nữ sinh tỏ tình với Lục Trạch.

Nhưng mà Lục Trạch chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương.

Theo lời của Lục Trạch ---“Yêu đương sao? Chơi game còn thú vị hơn, nói đúng ra, mấy cái cuộc thi, giải thưởng ngoài kia cũng không hay ho bằng”.

Nghe này, nghe này, đây chính là tiếng người sao?

Hắn nhìn không được lại lần nữa đánh giá một phen từ trên xuống dưới nữ sinh đang đứng trước mặt Lục Trạch.

Đẹp thì đẹp, nhưng mà tỏ tình với Lục Trạch cũng không thiếu các dạng mỹ nữ nha

Tạ Minh tấm tắc cảm khái một tiếng.

Giang Niên đương nhiên không biết Tạ Minh đang nghĩ gì, cô có chút do dự: "Cái kia cửa sổ, bên tôi hơi nóng, có thể đóng cửa sổ được không? Hơn nữa mở cửa sổ lúc bật điều hòa hình như có điểm lãng phí."

"Nóng sao?" Lục Trạch ngược mắt lên nhìn Giang Niên.

Nữ sinh không biết là vì căng thẳng hay vì nóng, quả nhiên trên trán cô ấy có những giọt mồ hôi li ti.

Cô vô thức đưa tay lên, muốn lau đi những giọt mồ hôi này.

Xem ra là nóng thật.

Lục Trạch gật đầu: "Thật ngại quá, tôi đã không nghĩ đến cảm nhận của cậu. Cứ tự nhiên."

Tạ Minh: "..... ???"

Mẹ nó ?!

Không phải, thật sự không trách hấn hôm nay vẫn buông những câu chửi thề ùn ùn không dứt, hôm nay người ngồi bên cạnh hấn có phải Trạch ca không vậy?

Tại sao lúc hấn hỏi Lục Trạch còn không thèm nhìn, còn lúc cô gái nhỏ này đến hỏi về việc đóng cửa sổ, Lục Trạch lại còn “thật ngại quá”, rồi cái gì “cứ tự nhiên” ?????

Lục Trạch dễ nói chuyện như vậy từ khi nào mà hấn không hay biết ?

Tạ Minh chỉ cảm thấy đôi mắt của mình sắp rớt xuống thật sự.

Đầu cũng vậy.

... Bất quá, Giang Niên trong đầu vẫn còn suy nghĩ lung tung vội vàng nói lời cảm ơn, sau đó liền đi đến đóng cửa sổ lại.

Quá tuyệt, rốt cuộc hấn không cần phải cảm thụ cái loại ấm lạnh đan xen đầy kích thích nữa rồi.

Hấn nhin không được hướng tới Giang Niên dùng ánh mắt cảm ơn. Tạ Minh rất nhiệt tình: “Bạn học Giang Niên phải không? Xin

chào xin chào, tôi là Tạ Minh, Tạ trong cảm ơn, Minh trong bình minh”.

Giang Niên đứng yên, gật đầu: “Xin chào, tôi biết cậu.”

Tạ Minh được một phen kinh hỉ : “Ồ, thật vậy sao?!”

Lời nói mới vừa ra khỏi miệng, Tạ Minh liền cảm thấy... vị ca ca bên cạnh có bộ dáng như không mấy vui vẻ...

Đương nhiên, bạn học Tạ Minh cũng không nghĩ nhiều, dù sao lúc Lục Trạch vui vẻ cũng có nhiều lắm đâu.

Giang Niên nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, tôi vẫn luôn biết cậu, cậu ... à”, cô gái nhỏ có chút rối rắm, cô thật sự không giỏi nói dối, “Lục Trạch và Hạ Gia Dương rất nổi tiếng mà”.

Tạ Minh: “.....”

Kỳ thật hẳn cũng đặc biệt không hiểu vì cái gì chính mình tự rước lấy nhục, đây là có ý gì?

Lục Trạch nhếch miệng cười.

Không quên phụ họa: “Đúng vậy, Tạ Minh quan hệ với bọn tôi rất tốt.”

Giang Niên cũng cười cười, hướng hai người gật đầu sau đó trở về chỗ ngồi của mình.

Thuận lợi hoàn thành mục tiêu đóng cửa sổ, tâm tình Giang Niên trở nên thật tốt.

Lúc trở về chỗ ngồi, Giang Niên cảm thấy cả Thi Vũ và Triệu Tâm Di đều nhìn về phía mình với ánh mắt ...

Kinh ngạc.

Cô bị nhìn đến sừng sốt.

Nhìn không được nhìn lại trang phục của mình, không bị làm sao hết mà ?

“Sao vậy?”Giang Niên thận trọng.

Thi Vũ lắc đầu: "Không sao. Mình chỉ cảm thấy cậu thật là lợi hại, cửa sổ thật sự đóng lại rồi".

Triệu Tâm Di gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, hơn nữa thoát nhìn còn có bộ dáng trò chuyện cùng Lục Trạch thật vui vẻ".

“Mình cảm thấy Lục Trạch có vẻ rất dễ nói chuyện”, Giang Niên trả lời hai người khi đang cất sách ngữ văn vào ngăn bàn.

Thi Vũ và Triệu Tâm Di nhìn nhau.

.....Thật vậy không?

Thi Vũ nhìn xung quanh, sau đó hạ giọng, cẩn thận nói: “ Giang Niên, cậu đã từng thấy nữ sinh tỏ tình với Lục Trạch chưa?”

Nghe thấy có mùi vị bất quái, Giang Niên lập tức có hứng thú: “Cái gì cái gì, nói cho mình nghe với?”.

Triệu Tâm Di cũng khá có hứng thú, vội vàng sáp lại

“Hồi năm nhất (lớp 10) lớp mình với lớp Lục Trạch học thể dục chung, sau đó là thời gian hoạt động tự do, mình liền thấy một nữ sinh đi theo Lục Trạch tỏ tình”

Thi Vũ cố ý dừng lại, hài lòng nhìn bộ dáng vạm phần tò mò của hai cô bạn, lúc này mới tiếp tục kể

“Lúc ấy Lục Trạch đang chơi bóng rổ với Hạ Gia Dương cùng vài người bạn học, nữ sinh kia mua nước mát, chờ lúc Lục Trạch nghỉ ngơi thì đi đưa nước. Kết quả Lục Trạch căn bản chẳng hề nhận

nước, lại còn không mấy vui vẻ liếc nhìn nữ sinh kia một cái sau đó lập tức đi qua”.

Giang Niên và Triệu Tâm Di đều ngạc nhiên.

... Chỉ nghĩ đến cảnh đó, Giang Niên đã cảm thấy xấu hổ tột cùng.

Nếu đó là tiết thể dục, hơn nữa là Lục Trạch chơi bóng rổ, chung quanh khẳng định không ít người đến xem.

Nói cách khác, trước mặt bao nhiêu người, nữ sinh kia đã bị từ chối thẳng thừng không chút lưu tình.

Giang Niên thực sự là một người để ý đến ánh mắt của người khác, cho nên cô rất sợ ra ngoài ở những nơi công cộng.

Nếu cô chịu lấy hết can đảm trước nhiều người như vậy tỏ tình với một người, điều đó khẳng định cô thực sự rất thích đối phương.

“Cho nên mình mới nói, Lục Trạch nào có dễ nói chuyện vậy đâu”, Thi Vũ lắc lắc đầu.

Giang Niên mím môi, không nói nữa.

Ngay khi ba người đối mặt nhìn nhau không nói gì—

“Các cậu lại nói cái gì sau lưng tôi đấy!”, Đoạn Kế Hâm đột nhiên từ cửa sau nhảy vào, giọng rất lớn, thành công làm cho ba người đang nhiệt tình bất quáí đồng thời giật mình.

Giang Niên, Thi Vũ, Triệu Tâm Di: "..."

“Có ai muốn nói gì sau lưng cậu đâu” Giang Niên xoa nhẹ lồng ngực, ổn định lại sau khi bị một trận thất kinh, ưu nhã khinh bỉ, “Cậu thật phiền.”

Đoạn Kế Hâm lắc đầu, thoạt nhìn còn rất ủy khuất: “Tôi mới đi WC một lát, ba người các cậu liền nói nhiều chuyện như vậy, ai da, có vẻ

chúng ta thật sự không hợp nhau”.

Ờm, thực tế thì có cùng cậu nói chuyện cậu cũng sẽ bị lạc quẻ thôi.

Giang Niên không hỏi suy nghĩ, năm nhất cô và Đoạn Kế Hâm cùng lớp, như thế nào lại không cảm giác được cậu bạn này chính là đứa nhỏ có tư duy nhạy vọt vậy?

Nó rất khác so với những người bình thường, thực sự.

/ ***** /

Ngày đi học đầu tiên, thật ra việc học trên lớp cũng không hề căng thẳng

Nói đúng ra, nó giống như là ... một buổi gặp mặt các thầy cô bộ môn?

Hơn nữa, điều khiến Giang Niên vô cùng kinh ngạc chính là, toán hóa lý sinh văn anh sáu thầy cô, ngoại trừ chủ nhiệm lớp Diêu Tử Kiệt là giáo viên vật lý, còn lại năm giáo viên thế mà tất cả đều là giáo viên nữ.

Đã vậy lại còn rất trẻ, đoán chừng đều không quá 30 tuổi.

Ngoài ra, hiện tại đang là mùa hè, các cô giáo hôm nay cũng không ngoại lệ đều mặc váy.

Vì vậy khi ngồi trong lớp, Giang Niên có cảm giác như đang xem một ...

show thời trang.

Giày cao gót “lộc cộc” tiến vào, giáo viên ngữ văn mặc váy dài màu trắng nhẹ nhàng uyển chuyển.

Giày cao gót “lộc cộc” tiếp tục tiến vào, giáo viên tiếng anh mặc váy ngắn màu đen tươi sáng xinh đẹp.

Giày cao gót “lộc cộc” lại tiến vào, giáo viên hóa học mặc váy denim mười phần khí chất.

...

Dù sao tất cả đều là đủ kiểu váy, đủ kiểu giày, quả thực xem muốn hoa mắt.

Hơn nữa, Giang Niên phát hiện, tuy rằng các cô đều đi giày cao gót, nhưng rõ ràng cách đi của mỗi người hoàn toàn không giống nhau.

Chẳng hạn, giáo viên ngữ văn thực sự ôn nhu, lúc đi vào tiết tấu thong thả, trong khi giáo viên hóa học lại vô cùng dứt khoát lưu loát, khi bước vào tựa như tiếng trống dồn dập.

Đặc biệt thú vị.

Vì vậy, sau khi xem qua show thời trang vô cùng vui vẻ, lại nhìn đến Diêu Tử Kiệt cầm theo sách giáo khoa vật lý, mặc quần tây cùng sơ mi trắng tiến vào lớp học, cả lớp đồng thời “y” một tiếng.

Diêu Tử Kiệt: “...”

Hắn dở khóc dở cười đứng trên bục giảng, ở trên bảng đen viết tiêu đề “1.1.1 điện tích trường tĩnh điện và định luật bảo toàn của nó”, sau đó quay đầu lại: “Có chuyện gì vậy? Tại sao tôi lại cảm thấy mới khai giảng ngày đầu tiên mà các cô cậu lại ghét bỏ tôi rồi?”.

Diêu Tử Kiệt dù sao cũng là người trẻ, không lớn hơn học sinh trong lớp bao nhiêu, cho nên một chút khí chất của giáo viên cũng không có, thỉnh thoảng còn vui đùa vài câu cùng bọn họ.

Mọi người trong lớp chỉ cười không nói.

Diêu Tử Kiệt cố ý hạ nét mặt: “Hạ Gia Dương, đứng lên!”

Hạ Gia Dương không chút hoang mang đứng dậy, thẳng người.

“Nói đi, tại sao lúc tôi bước vào lớp học mọi người đều “y” tôi?”, Diêu Tử Kiệt bắt chước lại giọng nói của mọi người sống động đến mức trong lớp không ít người bật cười.

Hạ Gia Dương suy nghĩ một hồi, thập phần uyển chuyển: “Thưa thầy, mọi người chính là cảm thấy... thầy hạ thấp giá trị nhan sắc của giáo viên lớp chúng ta.”

... Xem ra cũng không có uyển chuyển bao nhiêu.

Diêu Tử Kiệt dờ khóc dờ cười.

Hạ Gia Dương tiếp tục uyển chuyển: “Tất nhiên, nếu thầy mặc một chiếc váy xinh đẹp như các lão sư khác, bọn em cũng sẽ thực sự thích thầy.”

Hạ Gia Dương vừa dứt lời, bên dưới liền ồn ào, vô cùng vui vẻ

"Mặc váy, mặc váy, mặc váy ..."

Diêu Tử Kiệt trừng mắt nhìn mọi người.

“Các cô cậu mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì trong đầu vậy hả? Tôi nói cho các em hay, đừng tưởng rằng mới khai giảng nên có thể thoải mái chơi bời, kỳ thi tháng sẽ đến sớm thôi. Nếu kết quả của các em ở kỳ thi tháng còn không bằng một lớp bình thường thì có thấy mặt mặt không? Tôi thấy mặt mặt thay các em đấy.”

Hạ Gia Dương nhanh chóng trả lời: "Vậy nếu bọn em thi tốt, thầy có thể mặc váy không?"

Boomtini: Giang Niên nói thiệt đó, ở trước mặt mọi người mà chị bé tỏ tình với người ta luôn đó nhe, chà ai~~~~

Chương 9: Giải nguy

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Thành thật mà nói, Giang Niên thực sự không nghĩ rằng sẽ có một giáo viên bình bị dễ gần như vậy, càng không nghĩ đến chuyện nói đùa với giáo viên.

Không biết có thể là do cô có vận khí không tốt hay không, nhưng đây hẳn là lần đầu tiên cô gặp được một giáo viên có tác phong cởi mở như thế.

Hơn nữa, ngày hôm qua cô cũng hỏi Khương Thi Lam mới biết được Diêu Tử Kiệt trước đây là chủ nhiệm lớp của Hạ Gia Dương và Lục Trạch, cho nên bọn họ thoát nhìn có bộ dáng quen biết.

Không thể không nói, có một giáo viên như vậy làm chủ nhiệm lớp, Giang Niên không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm.

Thậm chí, Giang Niên lần đầu tiên cảm thấy giáo viên vật lý cũng không đáng sợ như vậy.

Phải biết rằng, đối với một người thực sự không biết vật lý mà nói, cô cảm thấy rằng những giáo viên vật lý cô từng gặp qua đều thật kinh khủng

Cho nên mỗi lần đến tiết vật lý cô đều cảm thấy rất khẩn trương.

Nhưng ngược lại, Giang Niên biết có rất nhiều nam sinh thích học vật lý.

Vì vậy, mỗi khi đến lớp vật lý, cô ấy cảm thấy rất lo lắng.

Nói như thế nào nhỉ

Giang Niên vẫn luôn cảm thấy thành tích của mình khá tốt, dù sao từ nhỏ đã luôn dẫn đầu, rất nhiều người sợ toán văn anh, nhưng các môn đấy cô lại rất giỏi.

Cho nên mỗi khi nghe người lớn nói rằng "Thường thì đồng trang lứa với nhau, con gái không thông minh như con trai, đặc biệt là trong các lĩnh vực thuần logic như lý hóa sinh", Giang Niên đều cảm thấy thực khinh thường nhìn lại.

Cô so với nam sinh đồng trang lứa không bằng ở điểm nào?

Rất nhiều nam sinh học không tốt tiếng anh chút nào, cô chỉ cần giảng qua là hiểu, hơn nữa thành tích lại vô cùng tốt.

Loại cảm giác đột ngột dừng lại cho đến năm ba sơ trung (lớp 9), khi cô tiếp xúc với vật lý .

Giang Niên đến lúc đó mới nhận ra rằng cô thật sự rất tệ trong môn vật lý.

..... cũng có thể đúng là ở môn này, cô không bằng những nam sinh cùng trang lứa.

Thành thật mà nói, cô không muốn thừa nhận điều đó chút nào.

Từ nhỏ cô đã háo thắng, Giang Niên chính là "con nhà người ta" trong mắt của cha mẹ bạn bè cùng lứa, bảo cô đột nhiên phải thừa nhận rằng chính mình không thông minh bằng người khác, cô thật sự không thể nào tiếp nhận nổi.

Cho nên đối với vật lý, cô càng nỗ lực hơn so với người khác gấp mười lần, gấp trăm lần.

Đôi khi nghĩ lại, lần có cảm giác thua kém người khác trước kia, hình như mới học lớp một.

Người khác một điểm liền thấu các phép cộng trừ, còn cô bất luận như thế nào cũng học không được.

Cô giáo giao bài tập, những người khác đều hoàn thành nhanh chóng; ngược lại là cô, sốt ruột đến gần khóc nhưng những bài đó như thế nào cô vẫn làm không đúng.

Bạn cùng bàn lại còn cười nhạo—

"Không phải chỉ là phép cộng trừ thôi sao, đơn giản vậy mà? Cậu sao lại ngốc như vậy, cái này mà cũng học không được à?"

Sau đó, Giang Niên trở về nhà, cầm sách bài tập làm từng câu một, vừa làm vừa khóc.

— —

Kỳ thi đầu tiên của lớp một, Giang Niên đạt danh hiệu đệ nhất

Cô thực hiện phép cộng trừ tốt hơn so với bất kỳ ai khác.

Khi trở về nhà, Giang Niên phát hiện ba mẹ đặc biệt vui vẻ.

Cho nên cô nghĩ, nếu bản thân thi tốt thì ba mẹ sẽ vui vẻ, vậy thì cô càng phải nỗ lực hơn nữa không phải sao?

Thực sự không có biện pháp, cô quá để ý ánh nhìn của người khác, huống chi lại còn là ba mẹ?

Bất cứ khi nào nhận được lời khen, nhận được phản hồi tốt, cô đều muốn tiếp tục chăm chỉ, liều mạng mà nỗ lực, cho dù có một chút ép buộc chính mình.

..... Đã quá lâu rồi, sau lại nỗ lực mà thành công, những chuyện này liền bị lãng quên, cô dường như chưa bao giờ là một tuyển thủ tài năng.

Nói cách khác, ít nhất ở khoa học tự nhiên thuần túy, cô căn bản không phải là một tuyển thủ tài năng.

Thực ra mà nói, thành tích vật lý của Giang Niên không quá tệ.

Thậm chí còn tốt hơn nhiều so với nhiều bạn học.

Nhưng đôi khi cô vẫn cảm thấy không cam tâm đi. Bài thi vật lý cao nhất 110 điểm, cô không ngừng đọc sách, không ngừng làm bài, đặc biệt nỗ lực mà đạt 95 điểm; trong khi đó cô lại phát hiện nam sinh đến tiết vật lý đều ngủ, không chút nào cố gắng hết sức liền đạt 108 điểm, thật sự có chút không cam lòng.

Đúng vậy, thứ hạng toàn diện của cô ấy cao hơn nam sinh 108 điểm môn vật lý rất nhiều, nhưng Giang Niên vẫn cảm thấy không thoải mái.

Có cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Ngay cả Khương Thi Lam cũng cảm thấy Giang Niên có chút kỳ quái: "Niên Niên, cậu khó chịu cái gì vậy? Từ trước đến nay cậu vẫn luôn đứng trong top 10 của lớp, không biết bao nhiêu người hâm mộ thành tích của cậu đâu".

... Nghe như vậy, cô có chút làm ra vẻ.

Hơn nữa, vẫn là chính mình biết rõ lần này căn bản là không phải là làm ra vẻ.

Nhưng Giang Niên không khỏi trong lòng cảm thấy khó chịu.

"Mình quá ích kỷ." Giang Niên trong lòng ngẫm lại, nhìn câu sai trong bài kiểm tra, sau đó không khỏi tiếp tục suy nghĩ, "Nhưng nếu mình có đầu óc như cậu ấy, mình nhất định có thể đạt đủ điểm, thứ hạng có thể nâng cao hơn. "

.....

Cô ấy cũng cảm thấy chính mình có bệnh.

"Thầy gọi cậu kìa!" Giang Niên đột nhiên hoàn hồn, Triệu Tâm Di không dấu vết dùng khuỷu tay nhắc nhở, còn không dừng mà hạ giọng gọi cô.

Cô thật không ngờ rằng chính mình thế mà lại phân tâm trong tiết vật lý của thầy chủ nhiệm.

Giang Niên vội vàng đứng lên.

"Bạn học Giang Niên," Diêu Tử Kiệt cau mày, tỏ vẻ không hài lòng, "Ngày đầu tiên đến lớp sao lại phân tâm rồi? Tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?"

Đúng là Diêu Tử Kiệt là một người tốt tính và dễ gần, nhưng điều này không có nghĩa là hẳn có thể dung túng cho những học sinh phát ngây ngốc trong tiết học của mình.

Giang Niên tự biết không còn đường nào chối cãi, liền nhận sai: "Thực xin lỗi thầy, em sai rồi. Về sau nhất định em sẽ nghiêm túc nghe giảng".

Diêu Tử Kiệt dừng một chút, gật đầu: "Được rồi, như vậy đi, em lên đây giải bài tập."

Giang Niên cả kinh.

..... Đây là ngày đầu tiên đến lớp, như thế nào liền phải lên bảng làm bài tập vật lý?

Cô hoảng hốt trong lòng.

Mặc dù hôm qua cô đã xem trước nội dung bài học ở nhà, nhưng giờ đột nhiên bị thầy giáo yêu cầu làm bài, cô vẫn là rất kém môn vật lý, không thể tránh khỏi việc cô không biết làm.

Ngay cả Hạ Gia Dương cũng quay lại, có chút lo lắng nhìn Giang Niên.

Cô cắn chặt môi, đang chuẩn bị bước lên bục giảng, cô chợt nghe thấy một giọng nói lười biếng, vạ phần êm tai.

"Thưa thầy, tình cờ em có một giải pháp đơn giản cho câu hỏi này, muốn làm một chút để mọi người cùng thảo luận."

Giọng điệu thiếu niên nhàn nhạt, nhưng bằng cách nào đó nó gợi cho Giang Niên nhớ đến ánh nắng rực rỡ trên đường đi học sáng nay xuyên qua những tán lá.

Giang Niên ngẩn ngờ, quay đầu lại, theo mọi người nhìn về hướng Lục Trạch.

Lục Trạch vẫn như cũ một tay chống đầu, thái độ thờ ơ, như thể hẳn không phải là người vừa rồi phát ra âm thanh.

Sau khi thấy mọi người nhìn mình, Lục Trạch đứng dậy, như cũ nhìn về phía Diêu Tử Kiệt.

Diêu Tử Kiệt sáng khoái: "Được được, em lên làm đi."

Sau đó quay đầu nhìn Giang Niên: "Bạn học Giang Niên, em ngồi xuống đi, lần sau nhớ chú ý nghe giảng cho tốt".

Giang Niên cảm thấy như được đại xá, vội vàng cảm tạ, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thật ra, ngay cả khi cô có khả năng làm được câu hỏi này, cô cũng khó có thể trả lời được khi đột nhiên vì thầy giáo gọi tên, hơn nữa lại bị điểm danh vì thất thần trong giờ vật lý, dưới tình huống đó khó trách adrenaline tăng vọt.

(*) adrenaline: hormone stress, tức là bản thân càng căng thẳng thì nồng độ adrenaline càng cao

--- Những người cực kì quan tâm đến cái nhìn của người khác về bản thân mình như cô thường có một nhược điểm khác, chính là dễ lo lắng ở nơi công cộng, vì vậy cũng dễ dàng mắc lỗi.

Ngay cả khi lớp học này cũng không tính là một nơi công cộng, nhưng rất cuộc cùng có nhiều bạn học như vậy, hướng hồ đại bộ phận lại cùng cô không quen biết.

Cho nên vào lúc đó, Giang Niên thật sự cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng.

Tất cả những gì đã xem hôm qua cũng bị cô quên không còn một mảnh.

... Cô ấy mím môi, lại lần nữa cảm tại mà nhìn về phía Lục Trạch đang nhàn nhã hươc lên bảng.

Từ tận đáy lòng, cô rất biết ơn Lục Trạch đã bất ngờ xuất hiện.

Bất kể mục đích của Lục Trạch là gì, cho dù hẳn muốn giúp cô hay hẳn thực sự muốn mọi người cùng thảo luận về cách giải cho câu hỏi đó, cô đều rất biết ơn.

Sau khi vất cả ổn định lại cảm xúc, Giang Niên thẳng tắp mà nhìn chăm chú vào nam sinh đẹp trai đang đứng trên bục giảng.

Lục Trạch tùy ý từ trong hộp phấn lấy ra một viên phấn, sau đó vô thức nhíu mày, tựa hồ như không quá thích cảm giác bụi dính ở trên tay.

Nhưng hẳn rất cuộc cũng không nói gì cả, liếc sơ qua câu hỏi, hẳn thản nhiên bắt đầu làm bài ---

Thật sự là thản nhiên.

Nếu không phải biết rằng Lục Trạch đang giải bài tập trên bục giảng, Giang Niên sẽ cho rằng hẳn đang tiến vào trạng thái chơi

game.

Quá bình tĩnh, hoàn toàn không đặt người khác vào trong tầm mắt.

Giang Niên không khỏi có chút hâm mộ.

Quả nhiên, những người như Lục Trạch mới chân chính là trời sinh ưu tú, hoàn toàn quen với ánh nhìn của người khác, trong trường hợp nào cũng nhẹ nhàng duy trì trạng thái vô cùng bình tĩnh, còn là trạng thái tốt nhất.

Chữ viết bằng phấn của Lục Trạch còn khá xinh đẹp.

Hơn nữa, chữ hấn viết trông thực phóng khoáng.

Có vẻ rất khác với tính cách lười biếng hờ hững thường ngày của hấn, nhưng Giang Niên không khỏi cảm thấy, nét chữ này quả thực sẽ giống như Lục Trạch viết ra.

— — Rốt cuộc, cũng chỉ có hấn là hoàn toàn thanh cao, phóng khoáng, không giống một học sinh bình thường chút nào.

Các chữ cái thực sự rất bay bổng, ngẫu nhiên nét cuối cùng sẽ dựng thẳng đứng, Lục Trạch luôn kéo ra rất dài.

Cảm giác như muốn bay ra ngoài.

Hơn nữa, Lục Trạch viết rất nhanh, giống như không cần suy nghĩ gì cứ thế mà viết lên.

Mọi người nhìn chằm chằm hấn một hồi, Lục Trạch cũng đã giải quyết xong, liền tùy ý ném viên phấn vào trong hộp.

Ngay chính giữa.

Khóe môi nhếch lên, nam sinh đẹp trai lười biếng cười một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Diêu Tử Kiện: "Thầy, em làm xong rồi."

Diêu Tử Kiệt chậm rãi gật đầu, dường như rất vừa lòng: "Chà, phương pháp này rất thú vị, hơn nữa đáp án đã đúng rồi, các bước thực hiện lại rất đơn giản. Mọi người cảm thấy thế nào? Còn cách nào khác không?"

Trong phòng học im phăng phắc.

Giang Niên thậm chí có thể nghe thấy tiếng Thi Vũ ở phía sau thảo luận về phương pháp này với Đoàn Kế Hâm.

"Ôi mẹ ơi, làm thế nào mà Lục Trạch có thể nghĩ ra cái phương pháp hết xảy con bà bảy này vậy? Đây cũng quá... quá đỉnh cao đi!"

"Đúng vậy, lúc hần mới bắt đầu viết bước đầu tiên, tôi còn cảm thấy hần làm như vậy chắc chắn không được đâu, kết quả hần lại làm được sau vài lần múa phấn. U là trời, tôi vẫn luôn cảm thấy vật lý của tôi khá tốt, hiện tại liền trực tiếp cảm thấy tôi cùng học thần tốc cuộc chênh lệch một khoảng lớn như thế nào."

.....

Giang Niên không biết tại sao, đột nhiên không khỏi cảm thấy có chút tự hào.

Trong tưởng tượng của cô, người tiêu sái nhất, thoát tục nhất, không giống với người khác nhất, nhất định là

Lục Trạch.

Boomtini: không biết mọi người cảm thấy Giang Niên như thế nào, có không thích cái kiểu "quá để ý đến cái nhìn của người khác" của cô ấy không, nhưng mình cảm thấy, Giang Niên như chính bản thân mình vậy, mình nghĩ là cũng sẽ giống nhiều người, ham hư vinh, nhưng mà là nỗ lực để giành lấy hư vinh.

Hi vọng mọi người thích cô ấy!

Tuy nói rằng Giang Niên như chính bản thân mình, nhưng mà Lục Trạch của mình ở đâu thì đến giờ vẫn chưa chịu xuất hiện =))

Chương 10: Thiếu niên áo sơ mi trắng

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Lục Trạch có thể nói "một đề thành danh".

Rốt cuộc cũng là vừa phân lớp tự nhiên trọng điểm, trong lớp ai cũng xếp hạng cao trong khối, từ nhỏ đã được khen xuất sắc.

Vì vậy, dù biết điểm số của Lục Trạch rất tốt và tốt đến mức đáng ngưỡng mộ nhưng nhiều người vẫn thầm so sánh bản thân mình với Lục Trạch.

Chẳng hạn như, trong lớp có nhiều nam sinh giỏi toán lý hóa, một số người không khỏi nghĩ, mặc dù Lục Trạch rất giỏi, cũng thường đạt điểm tối đa trong các môn toán lý hóa, nhưng hồi còn năm nhất điểm của bọn họ cách điểm tuyệt đối cũng không bao nhiêu. Vậy sự khác biệt ở đây là gì?

Chẳng phải điểm toán của Lục Trạch đạt 150 điểm và họ chỉ cách biệt không xa lắm - 145 điểm sao?

5 điểm mà thôi, sự khác biệt không phải là lớn.

Một câu hỏi trắc nghiệm 5 điểm mà họ làm sai chỉ là vì ngán người mà thôi, hoặc là làm không đúng thôi mà?

Không phải so với Lục Trạch đều giống nhau sao?

.....

Nhưng sau một ngày đến lớp hôm nay, mọi người đều nhận ra rằng bọn họ khác nhau, rất khác.

Khoảng cách giữa họ với Lục Trạch thực sự nhiều hơn 5 điểm.

Nói như vậy đi, họ đạt 145 điểm trong bài kiểm tra toán vì họ chỉ có thể đạt 145 điểm; trong khi đó Lục Trạch đạt 150 điểm bởi vì điểm tối đa chỉ là 150 điểm.

... Mặc dù thật buồn khi nói điều đó, nhưng đó là sự thật.

Bởi vì Lục Trạch cậu ấy dường như quá thông minh vượt ra khỏi trình độ của họ.

Các bạn trong lớp dù thông minh đến đâu, bạn nào lại không nghiêm túc và chăm chỉ? Trái lại, Lục Trạch, người thậm chí còn không thèm ghi chép trong giờ học, luân phiên đổi tay đỡ đầu, đây mới chính là sự tồn tại lớn nhất.

Tạ Minh biết Lục Trạch từ trước, vì vậy hắn đã hoàn toàn quen với trạng thái đi học của Lục Trạch.

Nhưng Đinh Hiến, nam sinh bàn bên cạnh Lục Trạch một lối đi nhỏ, liền có chút chấn kinh— —

Trong tiết toán, Lục Trạch đỡ đầu bằng tay trái, xoay bút bằng tay phải; trong tiết hóa, Lục Trạch đỡ đầu bằng tay phải, xoay bút bằng tay trái.

Mẹ nó không nói nữa, đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy một người có thể dùng tay trái xoay bút lợi hại như vậy!

Vì vậy, sau giờ học hóa, Đinh Hiến liền quay đầu nhìn về phía Lục Trạch bên kia, lúc Lục Trạch chuẩn bị lấy Switch ra tiếp tục chơi, hắn giành giật từng giây để gọi Lục Trạch —

"A Trạch!"

Lời nói vừa thoát ra trong nháy mắt hắn liền cảm thấy thấp thòm.

Thật là, hẳn không thể gọi "Lục Trạch" một cách vui vẻ sao? Mặc cái chứng gì tự xưng gọi "A Trạch", có thân thiết quá không vậy trời ... ?

Vị học thần đại nhân này thoạt nhìn có vẻ tính khí không tốt lắm, không biết có bỏ qua cho hẳn hay không.

Đang thấp thòm trong lòng, Đinh Hiến thấy Lục Trạch ngẩng đầu lên.

Dường như lười biếng trả lời, chỉ là từ trong cổ họng vang lên một tiếng: "Hả?"

Muốn nói cái gì.

Với âm thanh như vậy, Đinh Hiến là nam sinh cũng không nhận được kinh ngạc cảm thán

Chẳng trách Lục Trạch được nhiều nữ sinh thích như vậy, lớn lên đẹp trai, lại còn có giọng nói dễ nghe như thế.

Chắc chắn, thượng đế thật không công bằng.

Nhưng hẳn cũng không dám nghĩ nhiều, vội vàng nói: "Không có việc gì, tôi chính là tò mò, sao cậu xoay bút bằng tay trái giỏi như vậy?"

Lục Trạch nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ có chút không ngờ Đinh Hiến thế mà lại hỏi một câu như vậy.

Trước khi Lục Trạch trả lời, Tạ Minh đã giành nói: "Bởi vì A Trạch thực sự là người thuận tay trái!".

Đinh Hiến sửng sốt, vội vàng nhìn Lục Trạch một lần nữa.

Lục Trạch gật đầu, "Ừ, đúng vậy."

"Oa", Đinh Hiến lại lần nữa cảm khái một tiếng, "Cậu vẫn là người thuận tay trái đầu tiên mà tôi nhìn thấy. Ừ mà không đúng, tôi nhớ vừa rồi lúc cậu viết vẫn dùng tay phải mà?"

Lục Trạch liếc nhìn thời gian.

Xem ra tiết này không chơi game được rồi.

Hắn tiện tay nhấn Switch, lại lần nữa ném vào trong ngăn bàn, sau đó đuổi người.

Gật đầu: "Đúng vậy, vì lúc trước viết bằng tay trái sẽ bị người khác tò mò thắc mắc, cho nên tôi đã tập viết bằng tay phải, chẳng qua thì tay trái vẫn tốt hơn một chút mà thôi."

Nam sinh nói một hơi dài, ngữ điệu như cũ vẫn nhàn nhạt không mấy để ý.

Đinh Hiến choáng váng

Này mẹ nó ...

Không phải Echizen Ryoma?! (*)

(*) một nhân vật trong bộ phim The Price of tennis (Hoàng tử tennis)

Nhưng Đinh Hiến càng khiếp sợ hơn chính là, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng Lục Trạch là một người khó nói chuyện, cho nên sau một ngày hắn vẫn không dám nói chuyện cùng Lục Trạch.

Hiện tại đã nói xong, thật không ngờ, Lục Trạch thực sự khá tốt.

Tuy rằng vẫn ở trạng thái có thể không nói liền không nói, nhưng thực ra thái độ rất ...

Hòa ái dễ gần.

Mẹ nó, hẳn quả nhiên vẫn là nên đi học lại ngữ văn thôi, bằng không vì cái gì lại dùng cái từ kỳ kỳ quái quái như vậy để hình dung người khác?

/ ***** /

Giờ học tiếng Anh đầu tiên của học kỳ mới được sắp xếp vào tiết thứ ba của buổi chiều.

So với trạng thái héo tàn trong lớp vật lý, Giang Niên lập tức trở nên tràn đầy năng lượng ngay khi đến tiết ngữ văn và tiếng anh.

Cô rất am hiểu các chương trình học về ngôn ngữ, cho nên tiếng anh của cô rất tốt.

Có thể xếp hạng cao trong lớp tự nhiên, Giang Niên gần như được hỗ trợ hoàn toàn bởi loại khóa học ít bài luận này.

Ngay cả Triệu Tâm Di cũng cảm thấy Giang Niên cơ hồ liền thay đổi trong nháy mắt, so với việc cô thận trọng trong giờ vật lý hoàn toàn không giống nhau.

Giang Niên đã hoàn thành tiết học tiếng anh đầu tiên với sự hào hứng, khi sắp hết giờ, giáo viên tiếng anh kết thúc nội dung hôm nay, sau đó đứng trên bục giảng: "Đại diện môn tiếng anh là ai nhỉ? Cho cô biết một chút."

Giang Niên lập tức gài nút nắp bút, sau đó đứng lên: "Thưa cô, là em, tên là Giang Niên ạ."

"Giang Niên phải không?" Giáo viên tiếng anh liền cảm thấy hứng thú, "Năm ngoái em đã vài lần đứng nhất môn tiếng anh trong lớp đúng không?"

Giang Niên có chút xấu hổ gật đầu.

Cô giáo dạy tiếng Anh rất hài lòng: "Được rồi, vậy em tan học cùng cô đến văn phòng một chuyến, giúp cô lấy đề nghe đã in sẵn cho mọi."

Giang Niên nhanh chóng đáp lại.

... Giang Niên không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng các bạn học trong lớp đồng loạt thờ dài.

"Có chuyện gì vậy? Sao vừa nghe đến bài tập liền không vui thế này?" Cô giáo tiếng anh biết rõ còn cố ý hỏi, nhận được ánh mắt phẫn uất của mọi người rồi bật cười, "Đừng lo, bài tập lần này cô tốn công rất lâu mới tìm được, là bài luyện nghe của mọi người trong cả học kỳ này. Trước khi kết thúc học kỳ nộp lại cho cô. Các em có thể tự làm vào những ngày bình thường. Các em đều là học sinh lớp trọng điểm, ít nhất phải có tính tự giác chứ? Cô cũng không ép mọi người, dựa vào kế hoạch phân bổ thời gian của chính mình là được."

Thực sự có thể là vì đây là một lớp trọng điểm, Giang Niên nhận thấy rằng hầu hết các giáo viên đều rất rảnh rỗi.

Chỉ cho họ hướng dẫn thích hợp, sau đó các sắp xếp cụ thể cho bọn họ theo.

Không thể không nói rằng đây là lần đầu tiên cô gặp phải phương thức phân công như vậy, nhưng ...

Cô rất thích nó.

Khi trở lại lớp học với một chồng bài tập dày đặc, Giang Niên đã mệt đến thờ không nổi.

Cô vốn dĩ rất khuyết thiếu thể lực, còn ôm tập đề leo 4 tầng lầu, cô thật sự không phải là người hay làm việc này đâu.

Lục Trạch ngồi ở hàng cuối cùng, vốn dĩ đang nghiêm túc chơi game, ngay khi nữ sinh bước vào phòng học liền nhay cảm mà

ngẩng đầu lên.

Sau đó lại thấy Giang Niên đặt bài tập trên bục giảng rồi thở hổn hển.

Khuôn mặt trắng nõn của cô gái vì nóng mà ửng hồng, cô dùng tay liềm mạng quạt phành phạch xuống, tóc buộc cao buông xuống trên cổ, bởi vì một ít mồ hôi mà dính lại vài sợi tóc.

Lục Trạch bất giác mím môi.

Sau đó ánh mắt tối sầm, lại vội vàng cúi đầu chơi game

..... Chỉ là lần này, Lục Trạch rõ ràng có chút phân tâm.

Ngay cả Tạ Minh bên cạnh cũng phát hiện ra Lục Trạch đang lơ đãng.

"Chết rồi chết rồi, cẩn thận một chút ... aizzz!" Tạ Minh thở dài một hơi, "A Trạch, cậu vừa rồi là có chuyện gì xảy ra? Sao đột nhiên không trong trạng thái vậy? Vừa rồi dựa theo trình độ bình thường của cậu, không có khả năng không qua được mà?!"

Lục Trạch koong thêm để ý đến nhân vật chết trong tay mình, tùy ý nhấn Switch: "Không chơi nữa".

Rồi tiện tay ném vào ngăn bàn, đứng dậy đứng lên.

Tạ Minh sửng sốt: "Cậu định làm gì?"

Dựa theo A Trạch, người này bình thường ngoại trừ chạy bộ cùng chơi bóng rổ ở bên ngoài cũng không di chuyển, cũng chẳng buồn cử động, này chẳng lẽ...

Vào nhà vệ sinh?

Đang miên man suy nghĩ, Tạ Minh liền thấy Lục Trạch đi thẳng đến trước lớp học, sau đó lên bục giảng.

Tạ Minh: "???"

Giang Niên đang liều mạng hạ thân nhiệt, thoáng thấy người nào đó từ khóe mắt của mình.

Cô nhanh chóng nhường đường: "Mời qua."

... Không ai cử động.

Cô có chút buồn bực mà quay đầu, rồi sau đó chính mình bị dọa một phen: "Lục Trạch?"

Lục Trạch gật đầu: "Có cần tôi giúp cậu phát bài tập không?"

"Có, có thể không?" Giang Niên có chút chần chừ, tuy rằng thật vất vả để phát hết một mình, còn có khả năng sẽ không phát hết trước khi giáo viên môn tiếp theo vào lớp, nhưng mà... Lục Trạch giúp đỡ, không biết vì cái gì, Giang Niên cảm thấy chính mình có chút phí phạm của trời.

Lục Trạch như cũ lười biếng gật đầu, giơ tay lên, cầm lấy mấy quyển sách bài tập, sau đó không quên gọi Hạ Gia Dương: "Gia Dương, lại đây hỗ trợ phát bài tập."

Hạ Gia Dương nhìn lên, thấy hai người trên bục giảng, liền nhanh chóng đứng lên: "Tới đây tới đây."

Sau đó bước lên bục giảng, nhìn thấy nữ sinh mặt đỏ hồng cùng nam sinh đẹp trai vẻ mặt nhiên, Hạ Gia Dương cười cười trêu học: "A Trạch của chúng ta thật sự rất yêu mến bạn học nha."

Lục Trạch nâng cổ tay lên nhìn thời gian: "Đừng nói nhảm."

..... Sau đó, bọn họ hai người mỗi người ôm một nửa sách bài tập.

Giang Niên: ".....?"

Cho nên, cô làm gì bây giờ?

Hạ Gia Đường dường như nhìn ra sự khó xử của cô: "Không sao đâu Giang Niên, cậu trở về nghỉ ngơi là được, vất vả cho cậu rồi. Lần sau loại công việc cần thể lực như này cậu có thể trực tiếp gọi cho tôi....." Hắc bổng dừng dừng một chút, "Cùng A Trạch giúp cậu!"

"Thật sao?" Giang Niên có chút bối rối, sau đó quay đầu nhìn Lục Trạch.

Thực ra loại sự tình này, nếu cô nhờ người trợ giúp sẽ có rất nhiều người nguyện ý.

Nhưng nói thế nào nhỉ, Giang Niên luôn cảm thấy bản thân đã quen với một mình đảm đương mọi việc, nên chưa bao giờ nghĩ làm việc một mình có vấn đề gì.

Bổng bổng được giúp đỡ, Giang Niên có chút trở tay không kịp.

Lục Trạch nhận thấy ánh mắt do dự của cô gái, mím môi, thờ ơ gật đầu: "Ừ, có thể tìm tôi."

Bàn tay đẹp đẽ hữu lực của nam sinh cầm một chồng sách bài tập, xoay người đi xuống bục giảng

Tóc đen hơi xõa theo động tác của thiếu niên mà phập phồng.

Lưng thẳng lên một chút, áo sơ mi đồng phục học sinh xanh trắng đứng đưa trên người, sạch sẽ làm người ta nhìn theo.

— — ước chừng chính là Giang Niên lần đầu tiên trực quan mà cảm nhận được, rốt cuộc cái gì gọi là...

Thiếu niên áo sơ mi trắng.

lời của tác giả: đẹp trai thì "áo sơ mi trắng", còn không đẹp trai thì là "áo đồng phục" =)))

Chương 11: Pretty damn awesome

Tải ebook: dtv-ebook.com

editor: Boomtini

Giang Niên thoáng thất thần đã bị Hạ Gia Dương bên cạnh bắt gặp.

"Cậu nhìn cái gì mà chăm chú ghê thế? Hạ Gia Dương ôm số bài tập còn lại, trước khi xuống bục giảng liếc nhìn Giang Niên một cái liền thấy Giang Niên đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lục Trạch, nhìn đến nghiêm túc.

Giang Niên đột ngột định thần trở lại, sau đó liên tục lắc đầu: "Không có gì, không có gì".

Hạ Gia Dương cười cười, mang theo chút ý trêu ghẹo: "Không phải Lục Trạch của chúng ta rất đẹp trai hay sao?"

..... Lục Trạch quay đầu lại, nhướn mày nhìn nhìn Hạ Gia Dương.

"Sao cậu lại nói nhiều như vậy?" Thanh âm thiếu niên có chút không kiên nhẫn.

Hạ Gia Dương bĩu môi.

Được được được, lúc cần thì "Gia Dương, lại đây hỗ trợ phát bài tập"; lúc không cần lại "Sao cậu nói nhiều thế?"

Lục đại thiếu gia chính là điển hình của dùng xong liền vứt bỏ.

Giang Niên cắn cắn môi dưới, sau đó vẫn là thấp thỏm trong lòng về chỗ ngồi.

.....

Liền lấy Đoạn Kế Hâm thở ngắn than dài.

Cô có chút ngạc nhiên.

Đoạn Kế Hâm cũng sẽ có lúc than thở sao?

Xem ra đã gặp rắc rối lớn rồi.

"Cậu gặp rắc rối gì rồi?"

Đoạn Kế Hâm sững sốt.

"Sao cậu lại biết tôi đang gặp rắc rối?"

.... Là vì bản thân tôi có thể nhìn ra.

Đoạn Kế Hâm sờ sờ gáy: "Giang Niên, tôi muốn hỏi cậu, cậu làm đề nghe tiếng anh tốt lắm phải không?"

Giang Niên nghĩ nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Đúng vậy, tôi cảm thấy câu hỏi đề nghe rất hay. Đương nhiên, đọc hiểu và điền từ cũng rất thú vị. Nói chung môn tiếng anh đối với tôi mà nói chính là rất tốt".

Bạn học Đoạn Kế Hâm bỗng dưng cảm thấy mình chịu một vạ điểm thương tổn.

Yên lặng nuốt máu vào trong, Đoạn Kế Hâm tiếp tục hỏi: "Vậy khi làm đề nghe cậu thấy thế nào? Tôi nghe nói có ba kiểu khi làm đề tiếng anh, học bá, người bình thường, học tra, cậu thuộc cái kiểu nào?"

Giang niên vẻ mặt mờ mịt.

Cô thực sự không biết ba kiểu mà Đoạn Kế Hâm vừa nói đến từ đâu.

Thi Vũ, người vẫn luôn ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện cũng nghiêng người: "À à, có phải như này không --- học tra làm đề nghe

chính là @ # ¥ % #% ¥; người bình thường làm đề nghe là: The price of the shirt is 9 pounds 15; còn học bá làm đề nghe chính là: áo sơ mi có giá 9 bảng anh 15 xu. Đúng không?

Đoạn Kế Hâm gật đầu liên tục: "Đúng đúng đúng. Aida, mỗi khi làm đề nghe, tôi đều cảm thấy tiếng anh họ nói và tiếng anh tôi nghe căn bản không phải là cùng một loại ngôn ngữ. Giang Niên, tiếng anh của cậu thật tốt, cậu thật sự nghe ra hương vị Hán ngữ sao?"

Giang Niên lắc lắc đầu.

Thi Vũ không khỏi bật cười: "Để tôi nói, đây chỉ là truyện cười thôi mà. Đúng không Giang Niên?"

Giang Niên nghĩ nghĩ một hồi: "Ồ, nếu phải nói thì thật ra là như vậy, mình nghe tiếng anh âm thanh giống như này---"

Nữ sinh cố ý dừng một chút, sau đó mới tiếp tục, bắt chước một cách sống động: "Cho nên cậu hẳn là chọn B, sau đó tôi liền chọn B, vì vậy đã cân bằng tỷ số".

Đoạn Kế Hâm, Thi Vũ: "..."

Không biết vì cái gì, tự dưng lại cảm thấy chính mình lại nhận thêm một vụn điểm thương tổn.

Ngoài mặt hơi mỉm cười

Nhưng trong lòng Giang Niên đã cười đến điên rồi.

Xem ra cũng không cần phải làm cho sét đánh, cùng lắm chính là bản thân tạo mây lên thôi.

/ ***** /

Tiết học cuối cùng của buổi chiều là tiết tự học.

Ngày đầu tiên đi học, nhiệm vụ thầy cô giao cho cũng không quá nặng nề, hơn nữa mọi người vẫn chưa thu hồi tâm tư trong ngày nghỉ.

Cho nên một tiết tự học cuối cùng, trong lớp vẫn luôn có chút âm thanh vụn vặt, giống như có không ít người thấp giọng nói chuyện phiếm.

Hạ Gia Dương cũng biết rõ tâm trạng của mọi người, cho nên chỉ bắt đầu kỷ luật khi âm thanh trong lớp quá lớn, còn lại cũng không quản quá nhiều.

Giang Niên đem nội dung thầy đã nói trong giờ vật lý ôn lại một lần, sau đó sắp xếp lại các ghi chú của mình, cẩn thận làm bài tập của tiết sau.

Sau khi làm xong chuỗi công việc này, Giang Niên nhìn lên đồng hồ trên tường, trong lòng lập tức cao hứng.

— — Chỉ còn chưa đầy năm phút nữa là hết giờ học rồi!

Buổi trưa hôm nay cô không ăn quá nhiều, vừa rồi lúc nghiêm túc bài cũng không có cảm giác, hiện tại phục hồi tinh thần mới thấy bụng mình đã sớm kêu gào.

Hơn nữa, lớp học rõ ràng xao động rất nhiều.

Trong vài phút cuối cùng, Giang Niên thất thần mà nhìn vài trang trong sách toán, rồi sau đó liền bắt đầu nhìn chăm chăm đồng hồ, thầm đếm ngược: "Năm, bốn, ba, hai, một!".

Khi đếm đến "một", Giang Niên lập tức buông bút, cầm lấy phiếu ăn trên bàn chạy ra ngoài.

Là người đầu tiên chạy ra khỏi lớp.

Chê cười rồi, mọi người ở Minh Lễ đều rất coi trọng bữa ăn, cho nên cô và Khương Thi Lam ngay từ đầu đã hình thành thói quen----

chạy đến nhà ăn.

Hiện tại, nếu cô đoán không lầm, chắc hẳn Khương Thi Lam đang đợi cô ở cửa lớp 5 tầng một.

Bởi vì lao quá nhanh nên hiện tại cầu thang vẫn chưa có ai.

Một tiếng trống khiến cho Giang Niên càng thêm hăng hái mà chạy xuống thang lầu, quả nhiên, Khương Thi Lam đang ở cửa thang nhón nhôn mong chờ.

Vừa nhìn thấy Giang Niên, Khương Thi Lam đã lập tức nhảy dựng: "Niên Niên, mau mau mau! Hôm nay là thứ hai, có món bánh kếp mình thích!"

Bánh kếp cho bữa tối ở nhà ăn Minh Lễ là tuyệt nhất, nhưng chỉ có vào thứ hai và thứ sau thôi, hơn nữa, cầu vượt quá cung.

Cho nên nếu như đến chậm, nhất định sẽ không thể mua được.

Nghĩ đến hương vị bánh kếp do dì ở nhà ăn làm, Giang Niên không cầm nổi nước bọt, sau đó lại nhanh chóng chạy về hướng Khương Thi Lam.

Hai người hăng hái cùng nhau chạy về phía nhà ăn.

Truyện chỉ được đăng tại truyenwiki1.com và wordpress của Boomtini

...

Lục Trạch, Hà Gia Dương, còn có Tạ Minh, những người gần như ở cuối lớp học, dường như không quan tâm lắm đến việc họ sẽ ăn gì cho bữa tối.

Hạ Gia Dương và Lục Trạch đi cạnh nhau, sau đó lại nhớ đến cái gì, bỗng dừng bật cười: "Nói đến đây, tôi thật sự không thể nhìn ra Giang Niên thế mà lại là người đầu tiên chạy ra khỏi lớp. Cậu ấy chạy

nhanh thật, ngay khi tiếng chuông vang lên, tôi liền cảm thấy như có phong ba đi qua, quả thực nghĩ lại buồn cười gần chết."

Lục Trạch một tay đút túi quần, tay kia cầm điện thoại, tựa hồ cũng nghĩ đến cảnh tượng Giang Niên chạy ra ngoài, bỗng dưng cũng bật cười.

Thật sự rất thú vị.

Ngày hôm qua khi cùng cô gái kia trong quán phở, cô ấy không thèm nhúc nhích sau khi gắp vài đĩa, hẳn đã nghĩ cô là người không thích ăn cho lắm.

Hiện tại xem ra...

Tốt, thích ăn cơm, dễ nuôi.

/ ***** /

Sang năm hai, tự học buổi tối tăng từ hai tiết lên ba tiết.

Có thể là đã quen với hai tiết tự học buổi tối, cho nên Giang Niên đột nhiên cảm thấy tăng lên một tiết tự học lâu đến mức khó có thể nhẫn nại.

Đặc biệt là ở trung học Minh Lễ, có thể nói là kiểu nuôi thả, buổi tối trừ phi ngoài ý muốn, cơ hồ tất cả đều là tiết tự học.

Vì vậy, nếu còn ở năm nhất sẽ cảm thấy hai tiết tự học buổi tối hết sức phong phú, nhưng cho đến bây giờ là tiết tự học thứ ba của buổi tối

Lại còn mới vừa khai giảng

Giang Niên cảm thấy hai tiết cuối cùng đều nhàm chán mà buồn bực.

Diêu Tử Kiệt thình thoảng vào lớp xem mọi người đang làm gì, Giang Niên lập tức khẩn trương cầm bút lên và tiếp tục giải bài tập.

Khi Diêu Tử Kiệt rời đi, cô lại thả lỏng tinh thần, tiếp tục xoa tay.

Cũng không trách được, cô đã chuẩn bị xong mọi thứ cho buổi học ngày mai, cho nên hiện tại thực sự mờ mịt.

Trong khi tiếp tục xem qua các ghi chú vật lý lần thứ tư, Giang Niên cảm thấy cánh tay trái của mình bị thứ gì đó chọc vào.

Cô lúng túng quay đầu lại, sau đó thấy Hàn Sơ Dạ đang cầm một bài thi nhìn mình.

Giang Niên nhìn xung quanh rồi hạ giọng: "Sao vậy?"

Hàn Sơ Dạ chỉ vào một câu hỏi trên giờ A4 đang cầm: "Giang Niên, cậu có thể giúp tôi làm câu này được không?"

"Tiếng anh sao?", Giang Niên hỏi một cách tự nhiên, "Để tôi xem thử".

Sau đó đưa tay ra để cầm lấy đề thi trên tay Hàn Sơ Dạ.

Hàn Sơ Dạ lắc đầu: "Không phải, toán học"

Giang Niên: "..."

Cái sự tình này khiến tôi thực sự bối rối đó bạn học Sơ Dạ.

Trong lớp có rất nhiều học sinh giỏi toán, cô tuy rằng học toán không tồi, nhưng như thế nào cũng đâu có giống đối tượng để hỏi môn toán?

Hàn Sơ Dạ dường như đã nhìn thấy sự lúng túng của Giang Niên, vội vàng thấp giọng giải thích: "Không phải, tôi thật sự đã hỏi rất nhiều

người, nhưng mà đáp án của mọi người không giống nhau, vì vậy tôi muốn nhờ cậu làm thử. Xem đáp án nào là đúng. Hơn nữa đề này không khó, chính là vừa rồi em tôi học sơ trung đã nhắn qua wechat hỏi tôi... chẳng qua có chút lòng vòng".

Giang Niên nhận ra, sau đó lên tiếng nhận lấy câu hỏi: "Vậy mọi người làm ra đáp án như thế nào?"

Hàn Sơ Dạ đưa cho Giang Niên một tờ giấy khác.

Được rồi, Hàn Sơ Dạ hỏi năm người, và cậu ấy nhận được năm đáp án khác nhau.

Hàn Sơ Dạ có chút buồn cười: "Vì vậy nên muốn hỏi cậu thử xem, cứ coi như đã có sẵn năm đáp án cho cậu chọn rồi đi."

Giang Niên gật đầu, sau đó bắt đầu nghiêm túc làm bài.

..... Rồi sau đó, xuất hiện thêm đáp án thứ sáu

Hai người mắt to đối mặt nhỏ, càng thêm hoang mang.

Không phải, cái đề này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với nó vậy?

Giang Niên nhíu mày, sau đó nhìn vào từng bước giải đề của mình, vẻ mặt nghiêm túc, hợp tình hợp lý nói: "Tôi cảm thấy tôi làm rất tốt, mỗi một bước đều là nghiêm túc mà làm, hơn nữa rất có đạo lý!"

Hàn Sơ Dạ gật đầu: "Được rồi, mọi người trước đó đều nói với tôi như vậy."

..... Được rồi.

Giang niên không còn cách nào khác: "Không bằng tan học cậu ở lại một chút hỏi người khác thử xem, lớp mình không phải có rất nhiều người giỏi toán sao? Aida", cô đột nhiên vỗ đầu, rồi dùng nắp bút chọc vào Hạ Gia Dương ngồi phía trước, "Lớp trưởng, làm đề không?"

Thực là, sao cô lại quên mất còn có Hạ Gia Dương kia chứ.

Hạ Gia Dương thập phần sáng khoái, cầm lấy tờ A4

..... Năm phút sau, đề này thành công có được đáp án thứ bảy.

Cho nên, Giang Niên không biết tại sao cô buộc phải cùng Hạ Gia Dương đến tìm Lục Trạch để giải bài toán này một cách khó hiểu.

Giang Niên thật sự cảm thấy chính mình vô cùng bối rối, theo sau Hạ Gia Dương hỏi: "Tôi hỏi một chút, vì sao cậu lại muốn tôi theo cậu đến chỗ Lục Trạch?"

Hạ Gia Dương mặt không đổi sắc, trợn mắt nói dối: "Bởi vì A Trạch đối với nữ sinh có thái độ tương đối tốt".

Giang Niên xoay xoay đuôi tóc của mình.

..... Phải không?

Không phải hôm nay Thi Vũ mới cùng cô nói rằng thái độ của Lục Trạch đối với nữ sinh không tốt lắm sao? Vậy cuối cùng là tốt hay không tốt?

Thái độ của Lục Trạch là Schrodinger* sao?

(*) Con mèo của Schrödinger là một thí nghiệm tưởng tượng, đôi khi được gọi là nghịch lý do nhà vật lý học người Ireland gốc Áo Erwin Schrodinger nghĩ ra vào năm 1935. Thí nghiệm đưa ra giả thuyết về một con mèo có thể vừa sống vừa chết, theo cách hiểu của vật lý là trạng thái chồng chất lượng tử

Theo mình, ý ở đây muốn nói thái độ của Lục Trạch như con mèo trong thí nghiệm của Schrodinger, tức là vừa tốt vừa không tốt

Tiên tử, Lục Trạch ở chương này làm cái gì??? =))

lúc đầu đọc mình tưởng là nhàn văn, chưa hết 2 ngày đi học, ừm,
11 chương =)))

nhưng không phải đâu, sau này tình tiết sẽ nhanh hơn đó

Chương 12: Rừng nhỏ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Về thái độ của Lục Trạch có phải Schrodinger hay không, chỉ khi đến bên cạnh hắn mới biết được rốt cuộc hắn có thái độ gì.

Lục Trạch vẫn như cũ lười biếng.

Nhưng không giống như lần trước, Lục Trạch lần này ngoài dự đoán mà không có chơi Switch mà thay vào đó là ngủ trên bàn.

Ngủ khá say.

Giang niên muốn quay về, cô cảm thấy quấy nhiễu lúc người người khác đang ngủ là một điều rất không tốt.

Đối với việc Lục Trạch chọn đáp án nào trong bảy đáp án kia, cô cũng không quá vội.

Khi nào cũng có thể!

Đúng, chính là như vậy!

Sau khi đánh trống rút lui một cách hoàn hảo, Giang Niên đang định lên tiếng gọi Hạ Gia Dương, liền thấy hắn...

Trực tiếp lay lay tay của Lục Trạch: "A Trạch, dậy mau!"

Giang Niên: ".....:"

Rất tốt, hoàn toàn đánh bại mọi hồi trống rút lui của cô.

Lục Trạch chậm tại đứng dậy, đôi mắt còn chút buồn ngủ, giơ tay tụi mắt: " BỐ mày ... "

Khi lời chửi bậy mới ra được một nửa, hần đột ngột dừng lại khi nhìn thấy cô gái đứng sau lưng Hạ Gia Dương.

"..... Ai chép bài của cậu à?", Lục Trạch mím môi, sau đó đột ngột ngắt lời.

Giang Niên có chút tò mò: "A lớp trưởng, lúc trước có người chép bài tập của cậu sao?"

Hạ Gia Dương đã sắp cười chết, nhưng trên mặt phải phối hợp với diễn xuất của Lục Trạch, gật đầu: "Ừ, sẽ có hiện tượng như vậy."

Giang Niên gật đầu.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tính khí của Lục Trạch thật sự rất tốt.

Bị ai đó đột nhiên phá hỏng giấc ngủ, hần thậm chí còn không tức giận, lại còn lo lắng về bài tập của Hạ Gia Dương có bị người khác chép hay không.

Nghĩ đến những gì Hạ Gia Dương mới nói vừa rồi, Giang Niên càng cố quan điểm "tính tình của Lục Trạch thật tốt".

Mọi người đều nói rằng Lục Trạch không thích nói chuyện với người khác, hần đều là tin đồn sai lệch đi?

Hạ Gia Dương đến bên cạnh chỗ ngồi của Lục Trạch: "A Trạch, xem giúp câu này được không? Bọn tôi đều đã làm nhưng mà đáp án hoàn toàn khác nhau, cậu xem thử đáp án nào đúng?"

Lục Trạch quay đầu, liếc nhìn Giang Niên đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh hần.

Giang Niên thấy Lục Trạch nhìn về phía mình cũng nhanh chóng gật đầu, "Đúng vậy, phiền cậu giúp bọn tôi làm câu này, tôi nghĩ rằng mình làm rất ổn, không có vấn đề gì cả."

Lục Trạch không chút để ý gật đầu, sau đó cầm bút xoay xoay trong tay hai vòng, bắt đầu tính toán.

Tốc độ làm bài của hắn rất nhanh, cũng không khiến Giang Niên đợi lâu, nhanh chóng hoàn thành câu hỏi.

Hắn thản nhiên ném bút lên bàn, sau đó cầm tờ A4 lên chỉ vào một trong những đáp án: "Cái này."

Hạ Gia Dương và Giang Niên vội vàng tiến lên xem

Giang Niên rất ngạc nhiên, điều này

Hạ Gia Dương cũng sửng sốt: "Mẹ nó, cái này không phải là đáp án do Giang Niên làm ra sao!"

Giang Niên cũng ngạc nhiên về bản thân mình.

Đúng vậy, đây quả thực là đáp án mà cô làm ra.

Cô nghi hoặc nhìn về phía Lục Trạch, lại phát hắn đang nghiêm túc nhìn chăm chăm về phía cô.

Lục Trạch mím chặt môi, nhìn cô.

"Đúng vậy nè Giang Niên, môn toán của cậu lại tốt vậy sao?", Hạ Gia Dương trông cũng khá ngạc nhiên.

Giang Niên choáng váng, phản ứng đầu tiên trong đầu thế nhưng là –

Cho nên mọi người đều đồng ý, đáp án của Lục Trạch chính là đáp án tiêu chuẩn sao?

Tuy rằng nói vậy cũng không có vấn đề gì

"Làm tốt lắm."

Càng bất ngờ hơn chính là Lục Trạch trước đến nay đều lười nói chuyện, thậm chí còn không muốn nói câu nào thế nhưng lại chậm rãi mở miệng, sau đó khen Giang Niên một câu.

Tuy rằng lời khen chỉ vồn vện bốn từ, nhưng vẫn khiến Giang Niên thập phần.....

Kinh hỉ.

Hơn nữa rất có cảm giác thụ sủng nhược kinh*.

(*) vừa mừng lại vừa lo.

Thậm chí không biết vì cái gì, Giang Niên cảm thấy rằng chính mình có khả năng bị trúng tà, bằng không làm sao lại có cảm giác kỳ kỳ ảo ảo "làm bài tập thế mà cũng cảm thấy thỏa mãn ghê nhỉ?"

Giang Niên vui vui vẻ vẻ hướng phía Lục Trạch nói cảm ơn, sau đó lại vui vui vẻ vẻ cùng Hạ Gia Dương về chỗ ngồi, cô có cảm giác vừa nhận được cái bánh từ lớn trên trời rơi xuống, vẫn là không chân thực lắm.

Vừa về chỗ ngồi, Hàn Sơ Dạ đã ngã người về phía trước: "Sao rồi sao rồi? Có phải tôi làm đúng rồi không?"

Giang Niên chân dẫm sàn nhà, đưa tay chống eo, cả người đặc ý đến sắp bay lên trời: "Không, là tôi làm đúng!"

Cả người tràn đầy một loại.....

Hơi thở hả hê đặc ý.

Người biết thì chính là cô làm đúng một đề bài, nhưng những người không biết còn tưởng cô trúng số độc đắc một trăm vạn

Giang Niên đâu chỉ hả hê đặc ý, cô còn muốn ngửa mặt lên trời cười thật to.

Cô làm sao có thể vĩ đại như vậy chứ, đây quả thật chính là người lợi hại nhất thiên hạ!

Giang Niên thậm chí cảm thấy mình còn có thể giải thêm một trăm bài nữa!

Chỉ là vẫn chưa khoe khoang đủ, Giang Niên đã bị Thi Vũ gọi lại: "Giang Niên, vật lý của cậu thế nào rồi? Nếu cậu đã làm đúng đề toán, lại đến làm giúp mình một câu vật lý được không?"

Giang Niên : "....."

Này, tôi đang ở cao tốc, tín hiệu không tốt lắm đâu, mình hãy nói về nó sau đi.

/ ***** /

Thực ra mà nói, cuộc sống năm hai cũng không có biến hóa quá lớn, ngoại trừ một lớp học mới, một đám bạn học xa lạ và cùng thầy cô mới của mỗi bộ môn.

Đặc biệt là đối với loại học sinh chịu khổ chịu khó phấn đấu như Giang Niên, trừ bỏ việc mấy ngày trước khi vào lớp có chút khó chịu, sau đó cũng nhanh chóng quen thuộc với sinh hoạt ở lớp trọng điểm ban tự nhiên.

Hơn nữa còn có các học bá, ngoài việc có thành tích tốt thì so với những người bình thường cũng không có khác nhau quá lớn.

Giang Niên lúc bắt đầu thì thấp thỏm lo âu, sau lại biến thành như cá gặp nước.

Thi Vũ, Hàn Sơ Dạ, còn có Hạ Gia Dương đề rất thú vị, hơn nữa tính tình cũng rất tốt, bạn cùng bạn Triệu Tâm Di tuy rằng trầm mặc ít nói một chút nhưng những yêu cầu cần có đều có thể đáp ứng được, chưa kể Đoạn Kế Hâm lại vô cùng có sức sống.

Giang Niên cảm thấy rằng mình thật sự mũ mĩ.

Chỉ là kể từ khi vào lớp 19, chủ đề nói chuyện trong bữa ăn cùng Khương Thi Lam đã trở thành ---

"Niên Niên, nói cho mình biết hành tung của Hạ Gia Dương hôm nay được không?", Khương Thi Lam hai mắt sáng rực, vừa ăn vừa hỏi Giang Niên.

Giang Niên vắt óc: "À, hôm nay giờ hóa bị cô gọi tên, trả lời rất tốt, cô dạy hóa liền khen hẳn; sau đó cô giáo ngữ văn hỏi hẳn có học thuộc bài đọc buổi sáng nay hay không, Hạ Gia Dương đọc một đoạn ngắn, mặc dù có hơi ngập ngừng, nhưng nó khá là thành công....."

Cô thực sự bội phục, mặc dù trước kia đã biết rằng cô bạn nhỏ là fangirl trung thành của Hạ Gia Dương, nhưng lại không biết rằng cô ấy thích Hạ Gia Dương rất nhiều, được không?

Cô ấy có thể mỗi ngày nghe một ít về cuộc sống hằng ngày của Hạ Gia Dương với sự thích thú cùng cực.

Giang Niên đôi khi cảm thấy chính mình quả thực quá biến thái, hằng ngày có trách nhiệm ghi lại hành tung của bạn bàn trước, sau đó thuật lại với Khương Thi Lam.

Cảm giác làm việc trong FBI cũng không sai khác lắm.

Chỉ là ngày hôm nay...

Dường như có điều gì đó không ổn.

Giang Niên thất thần nhìn về phía Hạ Gia Dương đang phát biểu trên bộ đàm, cách một lát lại liếc nhìn một lần.

Ngay cả Triệu Tâm Di đứng ở phía sau Giang Niên cũng phát hiện có điều gì đó không ổn.

Tranh thủ bài tập mở rộng lồng ngực, Triệu Tâm Di không dấu vết tiến đến bên cạnh Giang Niên, sau đó hạ giọng: "Cậu làm sao vậy?"

Giang Niên tinh thần không yên: "Hả? Mình không có chuyện gì đâu."

Triệu Tâm Di lại tiếp tục thấp giọng hỏi: "Đừng giấu diếm, mình thấy cậu nhìn trộm Hạ Gia Dương mấy lần rồi, có chuyện gì sao?"

Giang Niên cả kinh.

Không phải..... Cô nhìn trộm rõ ràng như vậy sao!

Triệu Tâm Di càng nhấp ra hương vị.

..... "Cậu sẽ không, đột nhiên làm gì với lớp trưởng của chúng ta chứ.....?"

Giang Niên: "....."

Vì vậy, theo những gì Triệu Tâm Di nói, những gì cô làm vừa rồi chính là thích Hạ Gia Dương sao?!

Ôi trời ơi, là hiểu lầm cực lớn đó!

Ngay trước khi Giang Niên có cơ hội giải thích rõ ràng với Triệu Tâm Di, ủy ban thể dục đã đi đến nhắc nhở: "Luyện tập cho tốt, đừng nói chuyện!"

Triệu Tâm Di và Giang Niên nhanh chóng cúi đầu nghiêm túc thực hiện động tác.

Chờ đến khi thể dục giữa giờ kết thúc, Giang Niên chỉ kịp nói một câu với Triệu Tâm Di—

"Tâm Di, cậu thực sự hiểu lầm rồi, mình không phải thích lớp trưởng đâu." Còn không kịp giải thích rõ ràng, Giang Niên đã thấy Lục Trạch và Hạ Gia Dương cùng nhau về lớp.

Cô chỉ kịp để lại một câu, liền vội vàng đuổi theo.

Triệu Tâm Di: ???

Giang Niên thờ hồng học đuổi theo bọn họ: "Lớp trưởng!"

Hạ Gia Dương cùng Lục Trạch đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía Giang Niên.

Hạ Gia Dương hơi ngạc nhiên: "Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?"

Thật sự không trách Hạ Gia Dương sẽ cảm thấy kì lạ, chủ yếu là Giang Niên có chuyện gì lại không thể đợi đến khi trở lại phòng học nói với hắn.

Cứ như vậy vội vàng gọi hắn.....

Giang Niên có chút rối rắm, sau đó khẽ cắn môi, nghiêng lợi nói: "Lớp trưởng, tôi có chuyện muốn nói riêng với cậu một chút."

Giang Niên đặc biệt nhấn mạnh từ "riêng".

Hạ Gia Dương chỉ cảm thấy khi từ "riêng" được thốt ra, vị bên cạnh hắn giống như.....

Ngay cả không khí xung quanh hắn cũng lập tức ngưng tụ.

Hắn nuốt nước miếng, cẩn thận liếc nhìn Lục Trạch một cái, lại cẩn thận mà liếc nhìn Giang Niên một cái, cuối cùng thật cẩn thận nói: Cậu có chắc là, nói riêng không?"

"Ừ, nói riêng."

Vừa mới kết thúc thể dục giữa giờ, sân điền kinh đầy người vừa mới giải tán đi về phía lớp học. Lục Trạch lại ở chỗ này, quả thực quá thu hút ánh mắt.

Hạ Gia Dương chỉ cảm thấy nếu mình ở đây thêm một lúc, cộng thêm khuôn mặt đỏ bừng của Giang Niên không biết vì nóng hay vì xấu hổ, còn có bộ dạng quyết tâm muốn nói ra điều gì đó, khả năng không qua bao lâu, tin đồn "Giang Niên tỏ tình với Hạ Gia Dương" liền có thể truyền đi toàn bộ khối 11.

Không, tin đồn "Giang Niên tỏ tình với bạn thân của Lục Trạch, Hạ Gia Dương" có thể trực tiếp lan truyền khắp toàn bộ Minh Lễ.....

Tuy rằng hiện tại hiệu ứng có vẻ là như vậy, nhưng bạn học Hạ Gia Dương đã kịp thời trong đầu tính toán một chút, vẫn là kịp thời ngăn cản tổn hại.

Hắn vui vẻ không để ý đến dáng vẻ lười biếng nhưng đầy sát khí của Lục Trạch bên cạnh, gật đầu: "Không thành vấn đề, cậu muốn nói ở đâu?"

Giang Niên cân nhắc một hồi, có chút do dự: "... Rừng nhỏ?"

Chương 13: Điều tồi tệ nhất

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Thánh địa tỏ tình trong lời đồn của Minh Lễ- rừng nhỏ, Hạ Gia Dương vô cùng thấp thòm nhìn sắc mặt rối rắm của Giang Niên, tựa hồ như đang do dự có nên nói hay không, tâm tình hẩn gợn sóng phập phồng.

Tuy rằng hẩn không tự luyện đến mức cho rằng nữ sinh trước mặt mới quen biết chưa đầy một tuần đã thích hẩn, nhưng thật sự là..

Giang Niên phản ứng cũng quá giống đi.

Các cô gái từng gọi hẩn đến rừng nhỏ sau đó tỏ tình với hẩn đều ngập ngừng như muốn nói lại thôi, cái biểu cảm này khẳng định không sai nha!

Trong lòng rối rắm không ngừng, Hạ Gia Dương liền thấy Giang Niên rốt cuộc đã hạ quyết tâm, chậm rãi ngẩng đầu: Cái kia, lớp trưởng, tôi có chuyện muốn hỏi cậu. Hôm nay trước khi thể dục giữa giờ, nữ sinh lớp bên tìm cậu tỏ tình ?

Đối với Giang Niên mà nói, hai chữ tỏ tình vẫn là khó để mở miệng.

Nhưng là vô luận thế nào, cô đều phải hỏi rõ ràng mới được.

Hạ Gia Dương trong lòng lộ độp.

Không phải, mở đầu như này có hơi

Sao lại thành như vậy rồi?

Hắn gần như không giữ được bình tĩnh: Ừm, đúng vậy.

Giang Niên đột nhiên tròn tròn đôi mắt: Thật sao? Cậu nghiêm túc đấy chứ? Vậy cậu đã đồng ý rồi à?

Hạ Gia Dương bị Giang Niên làm cho sững sốt, sau đó vội vàng lắc đầu: Không có không có, làm sao tôi có thể đồng ý chứ.

Giang Niên dường như thở phào nhẹ nhõm: Tốt rồi tốt rồi. Nói như vậy, lớp trưởng cậu hiện tại không có bạn gái phải không?

Càng nghe càng giống nha.

Hạ Gia Dương tiếp tục căng thẳng: Đúng vậy.

Nữ sinh thanh tú vui vẻ ra mặt: Được rồi được rồi, không có chuyện gì nữa, cảm ơn lớp trưởng!

Nói xong, liền hướng Hạ Gia Dương vẫy vẫy tay: Tôi về lớp trước đây, thật sự cảm ơn cậu!

.. Chạy một mạch liền không thấy bóng dáng đâu.

Không phải, cứ như vậy mà xong sao?!

Mẹ nó, hắn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt đợi Giang Niên hỏi hắn đã có bạn gái chưa, câu tiếp theo chính là một câu Tôi thích cậu, sau đó Giang Niên mới ngại ngừng mà chạy đi. Sao lại thành ra như thế này ????

Nhưng dù sao đi chăng nữa, đến lúc quay lại lớp học, Hạ Gia Dương từ cửa chính đi vào, liền thấy ở bàn cuối người nào đó vẫn một tay nâng đầu, chỉ là, ánh mắt giống như gắt gao khóa chặt lấy hắn, Lục Trạch.

Hạ đại lớp trưởng da đầu căng thẳng.

Hắn không được tự nhiên ho khan một tiếng, rốt cuộc vẫn không dám quay đầu nhìn lại.

Làm bộ hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của Lục Trạch, Hạ Gia Dương lặng lẽ nhìn sang chỗ khác, lại thấy Giang Niên ở chỗ ngồi chăm chú viết cái gì đó, hơn nữa giống như rất vui vẻ, thậm chí còn đung đưa chân khi viết.

Hạ Gia Dương nhin không được trong lòng thầm đoán—

Cho nên, Giang Niên rốt cuộc vì cái gì mà vui vẻ?

Chẳng lẽ vui vẻ vì hắn không có bạn gái sao?

Mà Giang Niên hoàn toàn không nhận thấy được ánh mắt của Hạ Gia Dương đang chăm chú nhìn mình.

Cô thật sự rất vui vẻ.

Nếu Hạ Gia Dương thật sự có bạn gái, cô liền có thể tưởng tượng ra được bộ dáng buồn bã của Khương thi Lam như thế nào

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó, Giang Niên không khỏi có chút sợ hãi.

Vì vậy, chỉ cần Hạ Gia Dương không có bạn gái, cô thật sự rất vui vẻ!

Viết viết một hồi, Giang Niên lại nhin không được dừng lại, sau đó cầm bút chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ ---

Nếu một ngày nào đó Hạ Gia Dương có bạn gái thì làm sao bây giờ?

Nhìn thoáng qua thấy Hạ Gia Dương đang đi về phía chỗ ngồi, mắt Giang Niên sáng lên, đợi đến khi Hạ Gia Dương ngồi xuống mới dùng bút chọc chọc vào phía sau lưng.

Hạ Gia Dương quay đầu lại, nữ sinh mí mắt cong cong, không dấu vết còn mang theo chút nịnh nọt: Lớp trưởng.. tôi muốn hỏi cậu, cậu có tính đến chuyện yêu sớm khi còn học cấp 3 không?

Đáy lòng Hạ Gia Dương lại lần nữa nháy lộp bộp.

Hắn mím môi, chột hiểu tại sao A Trạch lại đối với cô gái này đặc biệt như vậy.

Thật sự là khi cô ấy nhìn bạn với đôi mắt tròn xoe, đáy mắt lấp lánh như chứa đầy sao sáng, làm người cự tuyệt cũng sẽ khó có thể nói câu cự tuyệt.

Hạ Gia Dương hơi nghiêng đầu, thoáng tránh đi ánh mắt nhìn thẳng của Giang Niên.

Không có., hắn lặp lại một lần nữa, Không có ý định yêu đương.

Đôi mắt Giang Niên lại sáng lên: Vậy là tốt rồi.

Vậy thì ít nhất hai năm nữa cô không cần lo lắng Khương Thi Lam sẽ buồn.

Vui vẻ cảm ơn Hạ Gia Dương, Giang Niên cúi đầu, tiếp tục vui vẻ đứng đưa chân trong khi phân loại các ghi chú vật lý mà cô chưa hoàn thành trong giờ học.

Giang Niên viết viết, còn không quên trong lòng thầm khen ngợi chính mình ---

Cô đúng là nhân viên điều tra siêu cấp lợi hại, cũng thật lòng vì cô bạn nhỏ mà buồn lòng.

Lục Trạch vẫn luôn nhìn về phía bên này: Chậc

Sao vậy?, Tạ Minh đương nhiên nhận thấy vẻ mặt của Lục Trạch không mấy vui vẻ, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm, thuận miệng hỏi qua

Lục Trạch dường như có chút bực mình.

Hắn không thể duy trì tư thế tựa đầu mà bản thân luôn thích, hơi nghiêng về phía sau ghế dựa, duỗi chân thoải mái, tay đút vào túi quần.

Sau khi kìm chế một lúc lâu mới nghẹn ra tới một câu: Tiếp theo là tiết gì?

Tạ Minh liền thấy kỳ quái.

Vị đại ca này thế nhưng cũng có một ngày quan tâm tiết sau là môn gì sao? Hắn thậm chí còn không nhìn thầy cô, hướng hồ là nhìn sách?

Lại nói, Tạ Minh vẫn luôn cảm thấy Lục Trạch có điểm đặc biệt thần kì.

Trong ngăn bàn của Lục Trạch luôn luôn bừa bộn, đương nhiên, mặt bàn thì luôn sạch sẽ.

Tuy nhiên, mặc dù là tiết nào, nói đến bài kiểm tra nào, bài tập nào, Lục Trạch đều có thể lấy ra từ ngăn bàn trong lần đầu tiên đưa tay vào, đảm bảo núi sách trong ngăn bàn không bị sập, đây hẳn là một loại bừa bộn có trật tự đi.

Hắn thật sự rất thán phục Lục Trạch.

Nhìn thoáng qua thời khóa biểu trước mặt, Tạ Minh thuận miệng trả lời: Lịch sử.

Trả lời xong, Tạ Minh giật mình sửng sốt.

Bọn họ thế mà còn có tiết lịch sử sao?

Hắn xem lại thời khóa biểu, cũng không có chuyện gì lớn, chính trị, lịch sử, địa lý ba môn đều một tiết một tuần, điều này chẳng khác nào chứng minh trước kì thi tốt nghiệp nó vẫn vẹn nguyên giá trị.

Hôm nay thứ sáu, lịch sử được xếp vào tiết áp cuối buổi sáng. Tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên họ gặp giáo viên lịch sử.

Chuông vào học vang lên, giáo viên lịch sử đúng giờ lên lớp, trong phòng học không ít người gào thét trong lòng.

Cô giáo nghiêm nghị đứng trước bục giảng: Chào các em, tôi là giáo viên lịch sử kì này của lớp chúng ta. Tôi tin rằng nhiều bạn học đã biết đến tôi, tên tôi là Vương Văn Nhạn. Tôi biết các em đều là học sinh lớp trọng điểm ban tự nhiên, đối với chính sử địa không quá coi trọng, nhưng tôi vẫn muốn nói với các em rằng phải học tốt ở tiết của tôi và các em phải hoàn thành nhiệm vụ được giao. Tôi không hy vọng có học sinh nào trong lớp ta nhận điểm A trong kỳ thi tốt nghiệp. Các em đã rõ chưa?

* ở Trung Quốc, thi tốt nghiệp và thi đại học tách biệt

Thi đại học là tầm tháng 6 sau khi học xong lớp 12, thi 6 môn, 3 môn toán lý hóa và 3 môn tổ hợp. (cái này hay còn gọi là gaokao- cao khảo mà mọi người hay thấy)

Thi tốt nghiệp các tỉnh tổ chức 1 năm 2 lần vào tháng 1,2 và cuối tháng 6, học sinh học xong kì I của lớp 11 có thể tham gia thi và thi cả 10 môn học. Trong lần đăng ký thi đầu tiên, môn thi sẽ được đánh giá theo bốn bậc A, B, C, D

mình nghĩ ở đây A là cấp thấp nhất

..... lớp học một mảnh yên tĩnh.

Đúng vậy, Vương Văn Nhạn có tiếng là lịch sử nữ ma đầu, học sinh được dạy đạt điểm cao đến lợi hại, thật là một phương pháp sắt thép.

Cô cũng là giáo viên lịch sử của lớp trọng điểm xã hội bên cạnh, thường xuyên có thể nghe được bạn học lớp bên nói rằng bị tra tấn khủng khiếp đến mức nào, sống không bằng chết.

--- phương pháp thường thấy bao gồm cho học sinh sao chép niên đại lịch sử, cho học sinh sao chép nguyên văn sách giáo khoa, cho học sinh sao chép câu hỏi và đáp án của bài thi

Dù sao cũng chính là chép chép chép.

Giang Niên có một người bạn hồi năm nhất đang học lớp kế bên, thỉnh thoảng gặp cô ấy, cô ấy đều có vẻ mặt buồn bực, âm thầm oán thán nhiệm vụ khủng khiếp mà Vương Văn Nhạn giao cho.

Dù sao ống mực cũng tiêu hao rất nhanh.

Thấy một giáo viên có tiếng tăm không mấy dễ chịu đến dạy họ, mọi người đều nhin không được trong lòng căng thẳng.

Không, cô sẽ không có yêu cầu cao đối với bạn họ đi?

Hắn là không thể nào, bọn họ chỉ học vì thi tốt nghiệp mà thôi.

Vừa mới tự an ủi bản thân trong lòng, liền nghe Vương Văn Nhạn nghiêm giọng nói: Được rồi, hiện tại các em mở sách ra trang đầu tiên. Đối với các em tôi không cần phải giảng quá chi tiết, cho nên tốc độ sẽ tương đối nhanh, hy vọng cả lớp không ai làm việc riêng. Hết tiết hôm nay chúng ta sẽ rút ra một số điểm quan trọng, tiết sau sẽ gọi tên trả lời, nếu em nào nào không trả lời đúng, vậy thì cứ như vậy mà chép sách đi.

Mọi người: ..

Xem ra còn hơi sớm để thả lỏng.

Giang Niên và Triệu Tâm Di nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Còn dám miên man suy nghĩ sao?

Chỉ có thể vội vàng mở sách giáo khoa, sau đó theo dõi bài giảng của Vương Văn Nhạn để nhanh chóng rút ra những điểm quan trọng.

Vương Văn Nhạn đã giảng rất nhanh.

Giang Niên cảm thấy chính mình có chút theo không kịp tiến độ, chỉ có thể lộn xộn mà tùy tiện đánh dấu.

.. Một tiết lịch sử trôi qua nhanh chóng

Chỉ là tiết cuối cùng của buổi sáng nay là vật lý, Diêu Tử Kiệt vừa bước vào đã có thái độ nghiêm túc.

Hắn chống tay lên bục giảng, nói ra một câu khiến Giang Niên nghe như sét đánh ngang tai-----

Vừa rồi trên đường lên lớp, đụng phải cô Vương dạy lịch sử của lớp chúng ta. Cô vương đã nói với tôi, hãy dừng một chút, thái độ lại nghiêm túc, Các em là lớp tệ nhất cô ấy đã dạy

Mọi người trầm mặt không nói.

Được rồi, có ai còn chưa từng trải qua một lần tệ nhất đâu, đúng không?

Diêu Tử Kiệt khoanh tay trước ngực: Cô Vương nói với tôi, một tuần chỉ có một tiết lịch sử, cô ấy ở trên giảng bài, ở dưới có rất nhiều bạn học nhìn như nghiêm túc học tập nhưng cô ấy cảm thấy rằng các em đều không thật sự muốn học môn sử!

Giang Niên nghĩ thầm.

Cho nên mọi người không những phải nghiêm túc nghe giảng môn sử, mà còn phải học tốt môn sử mới được sao?

Một mảnh yên tĩnh, Giang Niên nhìn thấy Hạ Gia Dương ở bàn trước, giơ tay lên

Diêu Tử Kiệt hướng về phía hắn gật đầu.

Hạ Gia Dương đứng lên: Vậy theo thầy, thầy nghĩ thế nào?

Diêu Tử Kiệt ..

Trầm mặc một chút.

Thầy cảm thấy cô ấy quản hơi nhiều

Mọi người: ..phụt hahaha

Vừa rồi bầu không khí còn có vẻ im lặng tĩnh mịch, trong nháy mắt liền trở lên sôi động.

Tất cả đều thoải mái nói: Đúng không thầy, em cũng cảm thấy cô ấy quản hơi nhiều, bọn em không phải không muốn học lịch sử mới chạy đến lớp tự nhiên sao, em chỉ cần thi tốt nghiệp là được.

Còn bảo bọn em chép sách, thật là quá đáng đi

Đúng vậy, cô Vương thật là quá nghiêm túc!

...

Diêu Tử Kiệt dùng hai tay hạ xuống, ý bảo mọi người dừng lại một chút

Sau đó hạ giọng nói: Vừa rồi mọi người có nghe thầy nói gì sao?

Mọi người đều rất biết điều: Không có không có, vừa rồi thầy nói cái gì đó? Tụi em cái gì cũng không có nghe.

Giang Niên vui vẻ hớn hờ, cười không ngừng.

Còn đang cười cười, Giang Niên liền nghe thấy Diêu Tử Kiệt đột nhiên lớn tiếng: Lục Trạch! Cô Vương còn đặc biệt nói về em, nói em một chút cũng không tôn trọng cô ấy, vẫn luôn ngồi đó đọc truyện tranh!

Chương 14: Trận đấu bóng rổ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Lục Trạch.

Nam sinh đứng lên mang theo bộ dáng biếng nhác, thản nhiên, trên mặt như cũ không có biểu tình.

Diêu Tử Kiệt cau mày: "Sao em không nói lời nào?"

Nam sinh mang theo thanh âm trầm thấp, có điểm hơi khàn khàn: "Em không có gì để nói, vì em xác thực đã đọc truyện tranh."

"Lục Trạch. Thầy không quan tâm đến em và cô Vương đến tốt cùng khúc mắc ân oán gì trước kia, dù sao cô ấy cũng là giáo viên dạy em, em nên tôn trọng cô ấy chứ, không phải sao? Em cũng không học bao nhiêu tiết lịch sử, một tuần một tiết thôi mà, nên đừng làm việc riêng trong giờ cô ấy được không?", Diêu Tử Kiệt tận tình khuyên bảo.

Khúc mắc ân oán trước kia?

Giang Niên sửng sốt trong giây lát, cô căn bản không nghĩ đến Lục Trạch thế mà còn có ân oán trước kia với Vương Văn Nhận.

Lục Trạch mím môi, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Tử Kiệt.

"Thưa thầy, em nghĩ rằng em đã đủ tôn trọng cô ấy."

Diêu Tử Kiệt ghen hống, không nói gì nữa, chỉ là hạ tay ý bảo Lục Trạch ngồi xuống.

Sau đó liền bỏ qua mọi ánh mắt bất quái tò mò dưới lớp.

..... Mọi người: "Chết tiệt."

Cho nên đến tột cùng vì cái gì lại nói "khúc mắc ân oán trước kia" rồi không giải thích?

Này không phải mở nắp rồi nhưng không cho uống sao? Thật khiến người ta tò mò chết đi được!

Cho nên thừa dịp Diêu Tử Kiệt yêu cầu mọi người thảo luận về bài tập vật lý, Giang Niên nóng lòng dùng bút chọc chọc Hạ Gia Dương.

Hạ Gia Dương quay lại.

"Lớp trưởng, trước đây cô Vương cùng Lục Trạch có cái gì ... ân oán vậy?", Giang Niệt thực sự rất tò mò.

Hạ Gia Dương nhanh chóng liếc nhìn Diêu Tử Kiệt, sau đó bắt đầu cùng Giang Niên bái quái: "Nữ ma đầu trước kia là giáo viên lịch sử lớp bọn tội, cô ấy đặc biệt không thích A Trạch, cảm thấy A Trạch quá lộn xộn. Cho nên khi đến tiết lịch sử thường xuyên nhắm vào A Trạch, nhưng A Trạch thành tích lịch sử cũng không tệ, nữ ma đầu liền không nói được cái gì."

Giang Niên lắng nghe một cách cẩn thận, đôi mắt hạnh bởi vì nghe được chuyện cũ của Lục Trạch mà lấp lánh tỏa sáng.

Hạ Gia Dương sờ sờ cái mũi, lại lần nữa bình tĩnh tránh đi ánh mắt của Giang Niên, tiếp tục: "Kết quả lần đó, nữ ma đầu bắt gặp A Trạch ngăn người trong lớp, liền kiểm tra sách Lục Trạch, phát hiện trên đó đều sạch sẽ, không vết mực, không có đánh dấu gì. Cho nên nữ ma đầu tức giận, sau đó một hai phải phạt A Trạch chép lại sách bài tiết đó mười lần."

Giang Niên cau mày: "Cái này không phải là rất quá đáng sao?"

Hơn nữa, sách là sách của mình, muốn ghi chú thì ghi chú, muốn làm dấu thì làm dấu, giáo viên cũng đâu thể can thiệp vào, không phải sao?

Hơn nữa, thành tích lịch sử của Lục Trạch khá tốt, cô biết điều này.

"Đúng vậy, cổ là một người vô cùng quá đáng luôn." Hạ Gia Dương tán đồng, "Sau đó, A Trạch nhất định không chép sách. Xong nữ ma đầu lại báo lên Diêu Tử Kiệt, miễn cưỡng hòa giải, nhưng hiện tại thì đã thành ân oán trong quá khứ. Ai biết kì này giáo viên lịch sử lại là cô ấy chứ, thật quá đen đui".

Giang Niên bĩu môi, cảm thấy chính mình cũng đặc biệt không tán đồng với những gì Vương Văn Nhận đã làm.

Nói cô không công bằng cũng không sai, cô chỉ là cảm thấy cô Vương đối với Lục Trạch có chút ghét bỏ.

Đặc biệt lại là lớp trọng điểm ban tự nhiên bọn họ, giáo viên chính sử địa đối với họ chính là không quá để tâm, mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không quá ảm ỉ trong tiết học, thầy cô liền ở trên bục giảng thao thao giảng bài, cùng lắm nhắc nhở hai câu rồi thôi.

Bây giờ cô ấy yêu cầu học sinh ban tự nhiên bọn họ phải học hành nghiêm túc, còn phải đạt đến các tiêu chuẩn khắc khe cô ấy đặt ra, có phải là hơi quá rồi không?

Giang Niên lắc lắc đầu, dừng lại cuộc bát quái với Hạ Gia Dương, sau đó quay đầu liếc nhìn Lục Trạch.

Lục Trạch tựa hồ đang thảo luận về đề bài của Diêu Tử Kiệt với các nam sinh bàn trước.

Có thể thấy được Lục Trạch thực sự rất thích toán lý hóa, ít nhất thì hiện tại, hơi thờ lười nhác đã tiêu tan không ít.

Hắn dường như đang giải thích một vấn đề gì đó với nam sinh bàn trên.

Trước đó nam sinh kia còn có chút không tin tưởng, nhưng sau khi nghe Lục Trạch nói tiếp, vẻ mặt của hắn dần dần chuyển từ bất mãn sang bối rối, cuối cùng cũng chuyển sang bưng tỉnh đại ngộ (bất ngờ nhận ra).

Sau đó, hắn nhìn Lục Trạch với vẻ mặt ngưỡng mộ. Như rằng đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi Lục Trạch.

..... Quá mê người.

Giang Niên cảm thấy tâm mình hơi nhột nhột/

Lục Trạch thật sự.....

Quá đẹp trai.

Cô cắn cắn môi dưới, không biết vì cái gì, thế nhưng lại không nhịn được cong lên khoe môi.

Được rồi, cô thẳng thắn thành khẩn vậy---

Đối với một cậu nhan khổng trung thành mà nói, lớp học có một nam sinh đẹp trai như Lục Trạch, thật là cảnh đẹp ý vui khiến người ta vui sướng vô cùng, khoan khoái dễ chịu.

Nghĩ đến đó, Giang Niên lại không nhịn được bắt đầu nghi vấn.

Với khuôn mặt đẹp trai của Lục Trạch, vì sao giáo viên lịch sử lại gây khó dễ kia chứ?

Cô thật sự không thể hiểu nổi

/ ***** /

Chiều thứ sáu, trung học chỉ xếp cho học sinh ba tiết, một trong số đó là tiết thể dục.

Chờ mãi cũng đến chiều thứ sáu, cũng có nghĩa là ngày nghỉ cuối tuần đã không còn xa.

Giang Niên tuy nói là học sinh ngoại trú, nhưng cô cảm thấy đi đi về về rất phiền toái, cho nên vẫn luôn cùng Khương Thi Lam ăn trưa ở nhà ăn, sau đó nằm bò trên bàn ngủ một lát.

Tiếng chuông vang lên, giờ nghỉ trưa đã kết thúc, Giang Niên mới mờ mịt mở mắt ra, sau đó dụi dụi mắt.

Vừa ngẩng đầu lên liền thấy Lục Trạch đang đứng cạnh chỗ ngồi của Hạ Gia Dương thảo luận gì đó.

Cô bừng tỉnh, cơn buồn ngủ dường như tan biến trong nháy mắt.

Lục Trạch nhàn nhạt liếc qua nhìn cô.

Giang Niên có chút bối rối, sau đó lại nghe được Hạ Gia Dương vẫn đang nói gì đó: ".....Cậu yên tâm đi, có gì đâu mà lo lắng, đến lúc đó cậu ra sân, nhất định sẽ đạt điểm cao, tôi thật sự rất tin tưởng vào cậu."

Điểm cao.....?

"Lớp trưởng, các cậu đang nói cái gì đấy?" Giang Niên không khỏi tò mò.

Hạ Gia Dương quay đầu, hứng thú nói: " Đợi chút nữa cậu sẽ biết thôi."

Còn rất thần bí.

Giang Niên bĩu môi, vươn tay xoa xoa mặt.

Cô gái vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt có hơi phiểm hồng, gương mặt trắng nõn, cảm giác hai má phấn phấn nộn nộn, trắng mềm. Ngón tay mảnh khảnh đem gương mặt mình xoa xoa như lăn bột khiến người nhìn liền.....

Lục Trạch mím môi.

Sau đó, hắn nghe thấy chính mình hỏi: "Có bài tập nào mà cậu không làm được không?"

Giang Niên sửng sốt.

Cô duỗi ngón tay chỉ vào chính mình: "Cậu hỏi tôi sao?"

Lục Trạch gật đầu.

Giang Niên lần thứ một trăm trong lòng cảm khái---

Lục Trạch thật sự quá tốt!

Cô nhanh chóng lấy sách bài tập vật lý sau đó chỉ vào một câu: "Có thể giảng cho tôi câu này được không?"

Lục Trạch gật đầu, sau đó đến chỗ Giang Niên.

Hơi thở trên người nam sinh thơm tho, thoải mái, thanh thoát phả vào mặt cô trong chốc lát.

Giang Niên bị hương vị dễ ngửi làm cho choáng ngợp, thậm chí cảm thấy chính mình đầu vầng mắt hoa.

Lục Trạch nhanh chóng nhìn qua câu hỏi, sau đó bắt đầu nói ra các bước giải.

Giang Niên nhanh chóng thu lại những suy nghĩ hoa si vô cùng vô tận trong đầu, theo hướng suy nghĩ của Lục Trạch giải bài.

Cô gật đầu lắng nghe, còn thỉnh thoảng chỉ vào một trong những bước giải của Lục Trạch hỏi: "Chỗ này tại sao lại làm như vậy?"

Lục Trạch dừng một chút, nhấp nhấp môi, sau đó nói lại chi tiết một chút.

Giang Niên hiểu ra vấn đề, nhìn Lục Trạch đầy ngưỡng mộ: "Cậu đỉnh thật đó!"

Rõ ràng, lời khen của nữ sinh khiến cho Lục Trạch rất vui vẻ.

Biếng nhác lộ ra chút ý cười, Lục Trạch tùy ý gật đầu: "Cũng tạm".

Giang Niên tiếp tục khen ngợi: "Còn nữa, Lục Trạch, cậu thật tốt bụng!"

..... Mặt Lục Trạch cứng đờ.

Lời này lại không có thoải mái như câu kia. Vì sao lại bị phát thẻ người tốt rồi?

Giang Niên nhìn bài tập được giảng vui vui vẻ vẻ.

Cũng may Lục Trạch đã chủ động dạy cho cô, bằng không dựa vào bản thân mình thì phải tốn rất nhiều thời gian với câu hỏi này.

Hết giờ nghỉ trưa, mọi người lần lượt vào lớp.

Chờ đến khi mọi người vào hết, Hạ Gia Dương bước đến bục giảng.

"Mọi người dừng lại một chút, tôi có hai việc thông báo", hần thấy mọi người đều đã nhìn về phía mình, liền tiếp tục nói, "Trước tiên là tiết thể dục chiều nay, thầy dạy thể dục trưa nay thông báo lớp ta cùng cùng lớp 11 học chung tiết, muốn tổ chức một trận đấu bóng rổ giữa nam sinh hai lớp. Hiện tại tôi và A Trạch đã xác định tham gia, nếu ai muốn đăng ký thì chút nữa đến gặp tôi nhé."

Ngay sau khi nghe thông báo, lớp học ban nãy có vẻ như còn uể oải vì nghỉ trưa không đủ thoáng chốc trở nên náo nhiệt.

Chết tiệt, là thi đấu bóng rổ đó!!

Có thể nói, nam sinh cấp 3 không mấy ai không thích chơi bóng rổ. Hiện tại vừa nghe đến thi đấu, nam sinh trong lớp sôi sục hẳn lên

Hạ Gia Dương cười cười, tiếp tục nói: "Nếu các bạn nữ có hứng thú, hãy đến cổ vũ cho bọn tôi nhé, tuy rằng nữ sinh lớp chúng ta cũng không có quá nhiều....."

Mọi người đồng thời bật cười.

"Còn có chuyện thứ hai", Hạ Gia Dương dừng một chút, cầm phấn viết lên một dãy số, "Mới đó đã cuối tuần, tôi đã lập một nhóm trên wechat. Mọi người về nhà nhớ tham gia để về sau tiện trao đổi một chút, số nhóm tôi đã viết ở trên bảng."

Giang Niên mang theo điện thoại, nhanh chóng lấy ra tìm số nhóm, sau đó lập tức xin gia nhập.

Không biết ai đặt tên của nhóm, khi Giang Niên nhìn đến đều không nhận được mà cảm thấy buồn cười---

"Lớp mười chín ๑ thanh niên bất tử"

Mới vừa yêu cầu liền có người thông qua.

.....

【 sao trời 】 đã gia nhập nhóm.

Giang Niên tò mò xem qua danh sách các thành viên.

Trưởng nhóm là Hạ Gia Dương, id đặc biệt đáng yêu, là "Σ + Sheep" (*)

(*)贺嘉阳 (Ha Jia Yang) : Hạ Gia Dương, còn cái sheep trong id, thì để là 羊(yang) , là từ đồng âm, mình cảm thấy để sheep thì dễ thương hơn, với lại rõ nghĩa hơn.

Nguyên cả id của Hạ Gia Dương là cậu ấy đặt theo từ đồng âm của tên

.....

Lúc đầu nhìn thấy id cô còn choáng váng một chút, sau đó nhìn kỹ tự đọc từng cái từng cái – "Ha Jia Yang", Hạ Gia Dương

Cũng quá rắc rối đi!

Ngoài cô, các thành viên trong nhóm, còn có quản trị viên.

Là một ảnh đại diện màu đen, id cũng vô cùng đơn giản, là "ze" (**).

Giang Niên suy nghĩ một chút, chẳng lẽ đây là Lục Trạch sao?

(**) Lục Trạch pinyin là Lu Ze

Sau khi lướt qua danh sách thành viên, thoát khỏi giao diện nhóm, Giang Niên đã nhận được lời mời kết bạn.

Là "ze".

"Tôi là Lục Trạch".

Chương 15: "Tôi hi vọng cậu sẽ đến"

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Cô thế mà đã đoán đúng rồi!

Hơn nữa không biết tại sao, khi nhìn thấy Lục Trạch chủ động thêm bạn tốt, Giang Niên biết rõ là hẳn là đang quan tâm bạn học mà thôi, nhưng từ tận đáy lòng không khỏi cảm thấy.....

Vô cùng vui vẻ.

Cô mỉm cười nhấn đồng ý, sau đó chủ động chào hỏi Lục Trạch: "Tôi là Giang Niên~ trận đấu bóng rổ ngày mai cố lên nha, Lục Trạch!"

Bên kia nhanh chóng trả lời, so với ngữ điệu chậm chậm thường ngày của Lục Trạch không quá giống nhau.

"Cậu sẽ đến xem chứ?"

Giang Niên dừng một chút.

Thật ra mà nói, cô..... ngay từ đầu không muốn đi xem.

Cô không biết một chút gì về bóng rổ, thậm chí không không biết cách ghi bàn, cho nên.....

Xem bóng rổ đối với cô mà nói cùng lắm là đến xem náo nhiệt mà thôi.

Chỉ là Lục Trạch hỏi như vậy.....

Giang Niên có chút do dự, sau đó cứ gõ rồi lại xóa, gõ rồi lại xóa trong khung chat, cuối cùng gửi đi một câu ---

"Oops, cậu cảm thấy bọn tôi đi xem có ổn không?"

Gửi xong, Giang Niên hài lòng gật đầu.

Đúng vậy, nói như vậy sẽ không có vấn đề gì đi. "cậu cảm thấy", ừ, rất khách quan, "bọn tôi", lại không nói về một mình cô, như vậy xem ra là không hiểu lầm ý tứ của Lục Trạch đi.

Đối với những người như Lục Trạch, khẳng định sợ nhất là bị người khác làm tưởng chính mình có ý với đối phương

Mới vừa nghĩ nghĩ thông suốt, Giang Niên liền thấy khung chat xuất hiện thêm một câu.

Bong bóng chat Lục Trạch sử dụng không giống với màu hồng thiếu nữ của Giang Niên, mà hắc sử dụng bản nguyên bản, nền trắng chữ đen---

"Ừ, tôi hi vọng cậu sẽ đến."

/ ***** ** ***** /

Vì vậy, khi Giang Niên đứng bên cạnh sân bóng rổ nhìn những nam sinh trên sân và giáo viên thể dục làm ban giám khảo, cô cảm thấy thế giới này có chút ảo diệu.

Cô, Giang Niên, một người cực kỳ không thích thể thao, thể nhưng cũng có một ngày chủ động đi xem thi đấu bóng rổ.

Chuyện này nếu nói cho Khương Thi Lam, Thi Lam nhất định sẽ nói: "Cậu thấy quý à".

Nói gọn lại, sắc đẹp hoặc nhân là sự thật đi.

(*) ý muốn nói sắc đẹp, nhan sắc sẽ mê hoặc, dẫn dụ con người ta. ở đây ý là Giang Niên vì Lục Trạch đẹp trai mà đến xem bóng rổ (cái này mình hiểu nghĩa theo chữ, nếu bị sai mọi người sửa giúp mình)

Nghĩ đến đây, Giang Niên không khỏi lên án bản thân một lần nữa --- cô rất cuộc vì cái gì lại bối rối khi thấy Lục Trạch nhắn "tôi hi vọng cậu sẽ đến", lại còn không quan tâm đến bất cứ điều gì mà đồng ý?

Triệu Tâm Di cũng sửng sờ: "Giang Niên, cậu thế mà lại thích xem bóng rổ sao? Mình đứng là nhìn không ra luôn đó."

Vốn dĩ Triệu Tâm Di định chơi cầu lông với Giang Niên, kết quả Giang Niên lại rủ xem thi đấu bóng rổ giữa hai lớp.

Giang Niên chột dạ sờ sờ cái mũi, cố gắng thuyết phục Triệu Tâm Di, cũng là đang cố gắng thuyết phục bản thân: "Ừ thì..... đây là trận bóng rổ đầu tiên của nam sinh lớp mình mà, tội mình phải đến cổ vũ chứ. Cậu xem, lớp 11 nhiều nữ sinh đến cổ vũ như vậy, nếu Lục Trạch cùng lớp trưởng bọn họ nhụt chí thì làm sao bây giờ?"

Bingo, rất có đạo lý.

Triệu Tâm Di bán tín bán nghi nhìn Giang Niên.

Giang Niên hăng giọng: "Này này, bọn mình cũng đến đây rồi thì cổ vũ cho bọn họ luôn đi. Tiết thể dục lần sau mình sẽ cùng cậu chơi cầu lông mà, được không?"

"Được rồi", Triệu Tâm Di bĩu môi, cùng Giang Niên nhìn về phía sân bóng rổ.

Mỗi lớp có năm nam sinh ra sân, mỗi đội cử một người lên bóc thăm chọn sân.

Lục Trạch đứng ở phía sau, hơi cúi người, trên mặt như cũ không mấy biểu cảm.

Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn về phía bên sân bóng rổ, có vẻ như đang tìm người.

Mãi đến khi nhìn thấy Giang Niên đứng ở sân bên cạnh, hắn mới hài lòng, cong môi nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười thoáng qua, hơn nữa cũng nhanh chóng quay đầu lại.

Triệu Tâm Di sững sờ: "Lục Trạch vừa mới tìm người sao? Sao mình lại cảm thấy cậu ấy nhìn về hướng chúng ta nhỉ?"

Giang Niên.....

Tim đập thình thịch.

Khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt của Lục Trạch, cô cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Lục Trạch hướng chính mình mỉm cười.....

Giang Niên cảm thấy bản thân không thể tự chủ tim mình đang nổ rộ.

Cô, cô có thể hiểu rằng, Lục Trạch rất vui khi nhìn thấy cô đến cổ vũ không?

Vừa nghĩ xong, Giang Niên giật mình lắc đầu.

Không được, làm người điều không thể nhất chính là 'tự mình đa tình'.

Suy nghĩ trong đầu cứ hỗn loạn, chòng chéo lên nhau.

Nghe những lời của Triệu Tâm Di, Giang Niên không biết vì cái gì càng chột dạ mà phủ nhận: "Không phải đâu, người như Lục Trạch sao có thể tìm ai đó chứ, hơn nữa cười với bọn mình cũng là điều

đương nhiên mà, dù sao thì bọn mình cũng là đến đây cổ vũ cho cậu ấy!"

Triệu Tâm Di nhảy bén bắt được một chi tiết ---

"Đến cổ vũ cho cậu ấy?", Triệu Tâm Di càng hoài nghi mà nhìn Giang Niên.

Giang Niên thiếu chút cắn vào lưỡi.

Nói nhiều sai nhiều quả nhiên là chân lý mà, huhuuu, sao hôm nay cô lại nói những điều ngu ngốc như vậy chứ!

Nhưng mà cũng thật may mắn, không đợi Triệu Tâm Di ép hỏi cái gì nữa, trận bóng rổ cũng đã bắt đầu rồi.

Mặc dù nói Giang Niên không quá hiểu các quy tắc bóng rổ, nhưng những điều tối thiểu cô vẫn biết đến.

Đứng cạnh bọn họ cũng có vài bạn học cùng lớp, nam nữ đều có, lúc này mọi người lo lắng vô cùng.

Lục Trạch cướp được bóng, các nam sinh lớp 11 vẫn không hạ tay, còn vây quanh chặn đường gắt gao hơn.

Sau khi thay đổi trạng thái lười nhác thường ngày, Lục Trạch lúc này rất có tinh thần, chuyền bóng bằng hai tay linh hoạt vô cùng, trước khi Giang Niên kịp nhìn rõ, hắn đã lao đến khung rổ phía trước.

Chiều cao vượt trội đặc biệt hữu dụng trong lúc này, hắn như thể hoàn toàn không đặt đối thủ đang vây chặn vào mắt, nhẹ nhàng nhảy lên, Lục Trạch đã ném vào rổ rất chuẩn xác.

Ghi bàn!

Mấy bạn học bên cạnh bọn họ vô cùng hào hứng, kích động không thôi, một đám đều hoan hô cổ vũ

..... Ngoài ra, Giang Niên còn nghe thấy vài nữ sinh lớp 11 hô to---

"Lục Trạch cố lên!", "Hạ Gia Dương cố lên!", "Lục Trạch, cậu đẹp trai quá đi!"

.....

Giang Niên có chút khó hiểu.

Cho nên các cậu ấy chính là cổ vũ cho lớp đối thủ sao....?

Nghĩ đến đó cô chợt hiểu được cảm giác không nói nên lời của nam sinh lớp 11.....

Lục Trạch có vẻ như chơi bóng rổ rất giỏi.

Chính xác mà nói, từ khi Giang Niên biết đến Lục Trạch, cô chưa thấy có cái gì mà Lục Trạch không giỏi.

Nói đơn giản là người toàn năng đi.

Hắn chơi bóng rổ giỏi, dương cầm tốt, thành tích an ổn đứng đầu, lại còn đạt được rất nhiều giải thưởng lớn nhỏ.....

Thật đúng là không chừa đường cho người bình thường tồn tại.

Cô chợt nhớ đến những gì Hạ Gia Dương đã nói lúc trưa hôm nay-----

"Đến lúc đó cậu ra sân, chắc chắn sẽ được điểm cao. Tôi thật sự rất tin tưởng cậu!"

Giang Niên cười nhạt, cũng không có gì, chỉ là Hạ Gia Dương đích xác nói không sai.

Ngay khi Lục Trạch ra sân liền kiểm soát được trận đấu.

Về sau, khi các đồng đội cướp được bóng, tất cả đều chuyền đến cho Lục Trạch, hất lại nhẹ nhàng nhảy lên sau đó ném vào rổ.

Ngay cả khi thật sự bị đối thủ cản lại phía trước, Lục Trạch hơi nheo mắt, sau đó đứng ngoài vạch ba điểm, giơ tay, ném vào rổ.

Ba điểm hoàn hảo!

Giang Niên sửng sờ.

Đối với một người không thích cũng không giỏi thể thao như cô, kỹ năng của Lục Trạch quả thực giống với sự tồn tại của thần tiên.

Đẹp trai quá đi.....

Triệu Tâm Di cũng trợn mắt há hốc mồm.

"Giang Niên, sao mình lại cảm thấy những người như Lục Trạch không cần chúng ta cổ vũ vậy nhỉ?"

Giang Niên tỏ vẻ đồng ý, gật đầu.

Cũng không có gì.

Lục Trạch đến chơi một trận bóng rổ là để thể hiện kỹ năng của mình thôi đúng không?

Lại nhẹ nhàng ghi bàn, giáo viên thể dục thối còi tạm nghỉ.

Giang Niên lúc này mới để ý đến bảng tỷ số---

28 :10

.....

Lục Trạch thực sự có thể nói là – nghịch thiên tồn tại.

Lục Trạch tiện tay lau mồ hôi trên trán, sau đó nói gì đó cùng Hạ Gia Dương, liền nhìn về phía mọi người đang xem bóng rổ, hướng sân bên cạnh đi đến.

Bên cạnh có mấy nữ sinh một trận xôn xao, sau đó liền bắt đầu xô xô đẩy đẩy.

Cuối cùng, có một cố gái đứng lên.

Hai má đỏ bừng, tiến tới trước mặt Lục Trạch đưa nước mát và khăn ướt trong tay: "Lục Trạch, cậu chơi bóng rổ tốt thật đấy!"

Lục Trạch sau khi rời sân, liền trở lại bộ dáng tùy ý thản nhiên thường ngày.

Hắn liếc nữ sinh một cái sau đó gật đầu nói: "cảm ơn".

Một chút ý tứ duỗi tay nhận lấy đồ vật cũng không có, hắn hơi đổi hờng đi, vòng qua nữ sinh, tiếp tục hướng đến sân bên cạnh.

Triệu Tâm Di tấm tắc cảm thán, nhỏ giọng nói thầm với Giang Niên: "Lục Trạch cũng thật là quá không tim không"

Trước khi cô nói xong, Triệu Tâm Di cảm thấy Giang Niên đang liều mạng túm lấy áo của mình.

Cô lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên, liền đem lời muốn nói nuốt lại vào họng: "....."

Không phải, sao Lục Trạch lại đến chỗ bọn họ rồi?!

Lục Trạch còn không thèm nhìn cô một cái, chỉ nhìn Giang Niên hỏi: "Thế nào?"

Vài từ đơn giản, Giang Niên lập tức nhận ra ý tứ của Lục Trạch

Cô gật đầu lia lịa khen ngợi: "Cậu chơi đỉnh quá trời quá đất! Thật đó, tôi xem đến ngây người!"

..... Rõ ràng sự khen ngợi so với nữ sinh vừa rồi cũng không sai biệt lắm, nhưng lần này Lục Trạch lại có vẻ rất vừa lòng.

Hắn gật đầu: "Phải không? Xem ra cậu..... đến đây cổ cũ vẫn là rất hữu dụng"

Giang Niên cong mắt cười với Lục Trạch.

Hắn hơi cong môi, cúi đầu nhìn xuống chai nước khoáng chưa mở được cầm chặt trong tay Giang Niên.

Giang Niên nhận thấy ánh mắt của Lục Trạch nhìn vào tay mình, sau đó mới nhớ đến điều gì, đột nhiên phản ứng lại, vội vàng đưa chai nước khoáng trong tay cho hắn.

" Tôi, tôi chưa có mở ra đâu, cậu có muốn uống không?"

Thật hiểu chuyện.

Lục Trạch gật đầu vài cái, cầm lấy chai nước khoáng: "Cảm ơn, vừa lúc tôi cũng rất khát."

Giang Niên cắn cắn môi dưới.

Lục Trạch mở nắp chai, ngửa đầu uống một hơi vài ngụm nước, hầu kết lăn theo chuyển động của Lục Trạch.

Không biết tại sao, Giang Niên bỗng dưng cảm thấy hơi khát.

Cô nuốt nước bọt, sau đó lấy hết can đảm nói với Lục Trạch: "Các cậu nửa trận sau cố lên nhé!"

Lục Trạch một hơi uống hết nửa chai mới ngừng lại.

Con người đen láy nhìn chằm chằm vào Giang Niên, sau đó cười cười.

Anh mắt không thể giải thích được, nhưng giọng điệu lại mang theo ý vị sâu xa.

"Tôi sẽ cố gắng."

Boomtini: Niên Niên nghĩ Lục Trạch add hết mọi người vì quan tâm bạn học, nhưng thực sự là người ta chỉ add mình chị bé thôi =))

Người ta hay xưng "tôi", nhưng mà Niên Niên luôn kiểu "các cậu", aiyo, Trạch ca khóc trong lòng nhiều chút =))

Chương 16: Mãn nhãn sao trời

Tải ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Lục Trạch để lại một câu đầy ẩn ý "Tôi sẽ cố gắng", sau đó thản nhiên cầm chai nước khoáng uống cạn, xoay người bước vào sân.

--- Không quan tâm đến ánh mắt của người khác

Nói đúng ra, Lục Trạch có thể đã sớm quen với cảm giác bản thân là tiêu điểm, cho nên hiện tại dù có bị mọi người trong sân bóng rổ nhìn chăm chăm thì hắn vẫn như cũ thản thiên, bộ dáng đầy tiêu sái.

.....

Nhưng Giang Niên thì khác.

Cô sợ nhất cảm giác bị mọi người nhìn chăm chăm vào mình.

Vừa rồi khi cùng Lục Trạch nói chuyện, đầu óc cứ mờ mịt mơ hồ không cảm thấy cái gì.

Nhưng khi Lục Trạch vừa xoay người đi, cảm giác mơ hồ kia hoàn toàn biến mất, chậm rãi khôi phục lại như bình thường.

.....

Mẹ nó.

Giang Niên gượng ép bản thân bỏ qua những ánh mắt tò mò bàn tán của mọi người xung quanh, thậm chí còn có ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của một vài nữ sinh, cô vờ như không quan tâm đến những ánh mắt này, yên lặng nhìn vào sân.

"Bạn học Giang Niên, đây là những gì cậu nói với mình sao, đến cổ vũ cho nam sinh trong lớp?", Triệu Tâm Di hoài nghi nhìn Giang Niên.

Giang Niên gật đầu kịch liệt, nói năng vô cùng khí phách: "Đúng vậy!"

"Ồ", Triệu Tâm Di bắt đầu trêu ghẹo, "Sao trước kia mình không phát hiện ra cậu cùng Lục Trạch có quan hệ tốt vậy nhỉ?"

Giang Niên tiếp tục thôi miên chính mình: "Đó là bởi vì quan hệ của mình và Lục Trạch cũng không quá thân thiết gì mà, Tâm Di, Lục Trạch chỉ xem bọn mình là bạn học thôi, có lẽ....."

Cô lung tung lấy cớ, sau đó hai mắt sáng lên, "có lẽ, Lục Trạch chính là muốn cho nữ sinh kia hết hi vọng mà thôi."

Càng nghĩ Giang Niên càng cảm thấy chính mình suy nghĩ rất đúng.

Vừa rồi Lục Trạch không nhận nước của nữ sinh kia mà đến chỗ cô uống nước, khẳng định là muốn cự tuyệt không chừa đường lui đối với nữ sinh kia mà thôi.

Ai, nhìn xem nhìn xem, những người có IQ cao như Lục Trạch chính là kiểu lợi dụng người ta không có chút vết tích như vậy sao.

Bất quá, Giang Niên cũng cảm thấy chính mình không có tiền đồ.

Biết rõ Lục Trạch không có ý tứ gì khác, nhưng lại không ngăn được xuân tâm nhận nhạo.

Tuy rằng chính cô cũng không rõ rốt cuộc bản thân lại vui vẻ vì điều gì.....

Lục Trạch nửa trận sau vẫn chơi rất đỉnh, không hề nao núng chỉ huy lớp 19 giành lấy chiến thắng với số điểm rất cao.

Thậm chí những cầu thủ lớp 11 sau khi thi đấu xong còn đến tìm giáo viên thể dục oán giận: "Thầy ơi, không phải nói chứ lần sau nếu có trận thi đấu bóng rổ, đừng cho bọn em đấu cùng lớp 19 được không? Ôi bọn họ là người sao? Thành tích đã cao còn chơi tốt như vậy. Nếu thật sự muốn cho bọn em đấu với lớp bọn họ thì cũng được đi, ít nhất là Lục Trạch không ra sân được không thầy? Vì bọn em cảm thấy không phải là bọn em đang thi đấu, mà là bọn em đang bị hành hạ thì đúng hơn."

Giáo viên thể dục cũng thấy rất thú vị: "Được thôi, lần sau tôi sẽ để họ đánh bại bọn em thảm hơn."

Trong sân lập tức vang lên tiếng khóc lớn.

Mặc dù không tham gia thi đấu, nhưng Giang Niên vẫn cảm thấy vô cùng tự hào.

Ai bảo lớp họ chỉ biết vùi đầu vào sách vở không giỏi văn nghệ thể thao đâu nào?

Không phải còn có Lục Trạch nghịch thiên tồn tại đó sao?

/ ***** /

Tuần học đầu tiên trôi qua thuận lợi.

Sau giờ học chiều thứ sáu, Giang Niên và Khương Thi Lam cùng nhau ăn tối ở phố ăn vặt gần trường như thường lệ, sau đó lại cùng nhau tạm biệt ở ngã tư đường.

Giang Niên từ trong balo lấy tai nghe đeo lên, tiện tay chọn một ca khúc trong playlist.

Mỗi khi đi bộ một mình, cô rất thích đeo tai nghe.

Nói thế nào nhỉ.....

Cô rất thích cảm giác cùng Khương Thi Lam vừa đi vừa nói chuyện phiếm, nhưng đồng thời, cô cũng thích cảm giác hưởng thụ khi nghe nhạc tản bộ chậm chậm về nhà.

Đặc biệt là ở quãng thời gian cấp ba bận rộn, thời gian nghỉ ngơi cũng coi như là một điều xa xỉ đối với cô.

Cũng không cần phải lo lắng việc đến muộn giờ tự học, chỉ cần duy trì tốc độ bản thân cảm thấy thoải mái là được.

Vào thời điểm này, mặt trời cũng không quá lớn, trên mặt đất còn sót lại chút ít nhiệt độ của nắng ban trưa, nhưng cũng không quá nóng.

Viễn Thành hình như cũng không còn nóng quá lâu.

Cũng sắp đến mùa thu rồi, Giang Niên nghĩ nghĩ

Cô rất thích mùa thu, nhiệt độ vừa đủ, dễ chịu, bầu không khí đặc biệt thoải mái.

Sau khi nghe xong một bài hát, Giang Niên cảm thấy lỗ tai hơi ngứa, liền tháo tai nghe bên phải, xoa xoa lỗ tai.

Sau đó, Giang Niên nhạy cảm nghe được một đạo thanh âm

--- "meo", nhỏ đến mức khó nhận ra.

Cô theo hướng của âm thanh nhìn qua, sau đó liền thấy từ trong bụi cỏ nhả ra một con mèo Ragdoll thuần trắng.

Đúng là mèo nhỏ cô gặp ở quán mì.

Giang Niên vội vàng bước nhanh qua, sau đó ngồi xổm cách mèo nhỏ một khoảng, cũng không đưa tay sờ nó: "Mèo nhỏ, đã lâu không gặp. Lâu nay em không xuất hiện ở đây nha, chị có mang cá cho em nè, để chị lấy cho em."

Vừa nói, Giang Niên vừa mở balo lấy ra một ít cá khô, sau đó xé nhỏ cho mèo ăn.

Mèo nhỏ ngay cả khi ăn bộ dáng cũng rất ưu nhã.

Không nhanh không chậm ăn cá, lúc vui vẻ còn hướng Giang Niên "meo" một tiếng.

Giang Niên nhữ cũ vẫn duy trì khoảng cách như vậy, cũng không có rời đi, nhìn chăm chăm mèo Ragdoll ăn không rời mắt.

"Mèo nhỏ, rốt cuộc em là mèo nhà ai vậy?", Giang Niên nghiêng đầu, có chút khó hiểu.

Thoạt nhìn, mèo nhỏ có vẻ được dưỡng dạy rất tốt, thậm chí có thể tốn rất nhiều tiền để dưỡng thành bộ dáng như bây giờ, cho nên nhìn thế nào đi chăng nữa cũng không giống mèo hoang.

Nhưng nửa năm trở lại đây, Giang Niên thường xuyên thấy mèo nhỏ ở bụi cỏ này.

Giả sử nếu nó có chủ đi, cô đã gặp mèo nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thấy chủ của nó xuất hiện cả.

Có đôi khi mèo nhỏ cùng cô chơi rất lâu, nhưng cũng chưa thấy ai đến tìm nó, thật là quá kỳ lạ.

Lúc đầu, mèo nhỏ thường hướng cô mà kêu, cô đương nhiên không có thấy, sau lại nghe càng nhiều, gặp càng nhiều, cô liền mang theo đồ ăn vặt cho mèo nhỏ, còn đút cho nó ăn.

Cho đến bây giờ, Giang Niên đã quen với việc mua thức ăn cho mèo, trong balo cũng thường có, nên khi gặp sẽ đút cho nó ăn.

Cho nên dạo gần đây không gặp, Giang Niên có chút không quen, cũng cảm thấy trống vắng khó chịu.

Mèo nhỏ dường như nghe được Giang Niên nói, ngẩng đầu hướng về Giang Niên "meo" một tiếng, lại quay đầu hướng về một nơi khác "meo" một tiếng.

Giang Niên có chút không hiểu.

Mèo nhỏ..... ý em là gì?

Cô nương theo hướng mèo nhỏ vừa kêu, sau đó chỉ nhìn thấy một bức tường.

Giang Niên lắc lắc đầu, có chút buồn cười.

Cô cũng không để ý, cùng mèo nhỏ hàn huyên một lúc lâu, liền đứng dậy vẫy vẫy tay với nó: "Lần sau gặp lại."

Mèo nhỏ ngoan ngoãn ngẩng đầu, hướng về phía Giang Niên "meo" một tiếng.

Giang Niên không khỏi nở nụ cười, sau đó đeo tai nghe, xoay người đi về phía trước.

Mãi cho đến khi bóng dáng của Giang Niên dần đi xa, một nam sinh cao gầy bước ra từ phía sau bức tường mèo nhỏ hướng đến ban nãy.

Là Lục Trạch.

Mèo nhỏ vừa thấy Lục Trạch, liền vui vẻ mà chạy về phía hắn.

Chạy đến trước mặt Lục Trạch, mèo nhỏ giơ chân đặt vào chân Lục Trạch, sau đó thoạt nhìn bộ dáng như rất vừa lòng.

Thậm chí còn đem chân chính mình dẫm lên chân phải và trái của Lục Trạch vài cái, tùy ý vô cùng.

Lục Trạch một tay tóm lấy gáy nâng nó lên.

Cùng chính mình nhìn thẳng, mèo nhỏ tròn xoe đôi mắt: "Bubu, bây giờ mày cũng lớn gan ghê nhỉ, còn dám dẫm chân tao?"

Mèo nhỏ quay đầu đi, không thèm nhìn hấn.

Lục Trạch buồn cười đem nó ôm vào trong ngực, sau đó xoa xoa cái đầu nhỏ: "Thoải mái không?"

Mèo nhỏ có vẻ thích thú, phát ra tiếng "lộc cộc lộc cộc" trong cổ họng.

Lục Trạch liền như vậy ôm nó, vừa đi vừa nói: "Bubu, không phải tao nói mày đâu, nhưng mà sao vận khí mày tốt ghê thế? Cô ấy lúc trước mỗi ngày đều cho mày ăn thì thôi đi, mày như vậy cũng đã lâu không xuất hiện, cô ấy lại liền nhớ đến mày."

Người không bằng mèo, người không bằng mèo!!!

Bubu vươn đầu lưỡi nhỏ, liếm liếm khoe miệng.

Dường như nghe xong lời của Lục Trạch, nó không ngừng hồi tưởng lại dư vị của món cá khô Giang Niên đút cho.

Lục Trạch càng cảm thấy buồn cười, sau đó vươn ngón tay chọc chọc vào nó: "Mày nói tao nghe xem, Bubu ngốc, trong nhà ít nhiều cũng là đồ ăn ngon, mày lại không vui. Lại nhớ đến đồ ăn vặt cổ ấy cho mày, ah? Mày có phải là thấy sắc nổi lòng tham không đấy?"

Một người một mèo, vừa đi vừa nói chuyện, hài hòa vô cùng.

Lục Trạch đi qua đoạn đường này, lại quay đầu nhìn về nơi vừa rời Giang Niên cho Bubu ăn.

Hấn mím môi, rồi biếng nhác nở nụ cười tùy ý.

Chậc, nuôi Bubu quả nhiên là một quyết định vô cùng đúng đắn.

/ ***** /

Vào tối thứ sáu, nhóm lớp từ đầu vốn dĩ không có bao nhiêu người nhanh chóng được thêm vào đầy đủ.

Giang Niên vừa tắm rửa xong, tóc khô hơn phân nửa, liền ngồi vào bàn làm bài.

Điện thoại đặt sang một bên, tin nhắn từ nhóm báo đến liên tục.

【Lớp mười chín 〇 thanh niên bắt tử - Hạ Gia Dương: Mọi người nhớ đổi biệt danh thành tên của mình nha. 】

【Lớp mười chín 〇 thanh niên bắt tử - Tạ Minh: Có ai cùng nhau chơi bóng rổ hoặc chơi game vào cuối tuần không? 】

【Lớp mười chín 〇 thanh niên bắt tử - Vương Lam: Tạ Minh, cậu làm bài tập xong liền nhàn nhã vậy sao? ! 】

.....

Giang Niên không thể tập trung bởi thông báo tin nhắn từ nhóm lớp, dứt khoát tắt thông báo, sau đó chuyên tâm làm bài tập.

Mãi đến khi làm xong đề toán, Giang Niên lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà duỗi eo, cầm điện thoại nhìn nhẩn vào QQ nhìn một chút.

Tin nhắn của lớp đã 99+

Mọi người cũng thực sự có nhiều chuyện để nói ghê nha.

Giang Niên cảm khái một câu, sau đó nhấn vào xem tin nhắn.

Đầu tiên là một nhóm nam sinh bàn bạc cuối tuần chơi bóng rổ ở một sân vận động khá xa thành phố, sau đó cũng tự nhiên bàn luận một chút về trận đấu bóng rổ hồi chiều.

Sau đó một vài nam sinh liều mạng @Lục Trạch khen ngợi về kỹ năng của hắn vào chiều nay.

Lục Trạch không biết vì cái gì vẫn luôn không xuất hiện.

Giang Niên nhớ đến trận đầu khi chiều, cũng nhịn không được bật cười.

Khi mở danh sách thành viên của nhóm, lúc nhìn thấy avatar đen tuyền không nhịn được nhấn vào.

Nhìn thoáng qua thông tin cá nhân, Giang Niên liếc mắt nhìn id của Lục Trạch.

Không biết đã sửa lại từ khi nào, trở thành

"Mãn nhãn sao trời"(*)

(*) đôi mắt đầy sao

QQ là một phần mềm nhắn tin thuộc Tencent, giống như zalo vậy.

Chương 17: Không thích

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Lúc Giang Niên nhìn thấy ID của Lục Trạch không khỏi ngẩn ngơ.

Mãn nhãn sao trời.....

Cô lấy tay chọt chọt vài lần vào ID, sau đó lắc lắc đầu, out ra, lại nhìn qua ID của mình.....

Không sai.

Quả thực là "Sao trời"

Vậy "Mãn nhãn sao trời" của Lục Trạch..... là có ý tứ gì?

Mặc dù biết rằng có lẽ mình đang nghĩ nhiều, nhưng Giang Niên vẫn không nhận được cảm thấy.....

Một loại cảm giác không nói nên lời

Tựa như trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng cũng có chút chua xót.

Cô cắn chặt môi dưới, đang chuẩn bị gượng ép bản thân không được nghĩ nhiều nữa thì thấy thông báo tin nhắn từ QQ.

----- là avatar màu đen.

Giang Niên bị dọa thì suýt đem điện thoại ném văng ra ngoài.

Cô nhanh chóng ổn định tâm trạng, vỗ nhẹ ngực để xoa dịu bản thân, sau đó nuốt nuốt nước bọt, click mở tin nhắn.

【Lục Trạch: Chiều nay khi về nhà tôi thấy cậu cho mèo ăn ở trên đường, cậu thích mèo sao?】

Mèo?!

Giang Niên lại hoảng hồn một lần nữa.

Không phải, chuyện gì đang xảy ra với cô vậy, sao cô có thể dễ dàng bị dọa như vậy chứ huhuuuu.

Cảm giác trái tim nhỏ không thể kìm nén được nữa, Giang Niên ổn định lại một chút trước khi trả lời : "A cũng không phải đâu Tôi không biết là mình có thích hay không, nhưng mà cảm thấy nó khá xinh đẹp. À, cậu cũng gặp qua con mèo này rồi mà, đúng không? Hôm trước ở quán mì nó cũng ở đó."

Lục Trạch nhìn thấy cô cho mèo ăn?

Nhưng cô cũng không có thấy Lục Trạch ở đi qua mà? Giang Niên có chút bối rối.

Hay do lúc cho mèo ăn cô chú tâm quá nên không để ý có người đi ngang qua?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, Giang Niên nhin không được có chút ngượng ngùng

Đôi khi cô thật sự sẽ không quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh.....

Đang nghĩ ngợi lung tung, Giang Niên đã thấy Lục Trạch trả lời.

"Uh, tôi nhớ con mèo đó, đúng là khá xinh đẹp. Có vẻ nó rất thích cậu thì phải, tôi nhìn thấy nó hai lần, lần nào cũng đều ở cùng với cậu."

Giang Niên tiện đó cùng Lục Trạch tán gẫu một chút về mèo nhỏ.

Một lát sau thoát ra, xem tin nhắn của nhóm lớp, đã 99+.

Mọi người cứ tùy chuyện mà nói, nghĩ chuyện gì tám chuyện đó, lúc thì bóng rổ, lúc thì game, lúc thì là bài tập về nhà, rồi bài kiểm tra hàng tháng,.....

Nhưng đều có một điểm chung, giống như mặc kệ đang nói về cái gì luôn có người nhắc đến Lục Trạch, sau đó cũng có người liêu mạng @Lục Trạch để hấn vào đó tán gẫu vài câu, nhưng Lục Trạch từ đầu đến cuối vẫn không có xuất hiện.

[Lớp mười chín ๑ thanh niên bắt từ - Hạ Gia Dương: Mọi người đừng @Lục Trạch nữa, tối thứ sáu nào A Trạch cũng chơi với mèo hết á. Tôi cùng Tạ Minh còn chưa lôi được hấn ra ngoài đâu, hấn càng sẽ không cùng mọi người tán gẫu]

[Lớp mười chín ๑ thanh niên bắt từ - Tạ Minh: Đúng vậy, tôi có thể làm chứng. tối thứ sáu nào A Trạch cũng chìm trong thế giới của riêng mình, chẳng qua là chơi với mèo thôi, mèo Bubu nhà Lục Trạch thực sự rất đẹp đó! Tôi thích lắm luôn, nhưng mà Bubu chẳng có tình người gì cả, trước nay đều không có cho tôi sờ, chỉ cùng A Trạch thân cận thôi đó, ôiiiiii.]

[Lớp mười chín ๑ thanh niên bắt từ - Khổng Mạn Mạn: Thật không ?! Nhà Lục Trạch vậy mà nuôi mèo nha, tôi thật sự muốn @Lục Trạch cầu hấn cho xem mèo. Thật đáng tiếc, Lục Trạch sao lại không nói chuyện gì hết vậy, không phải hấn không nghịch điện thoại đấy chứ?]

.....

Giang Niên: "....."

Vậy, người cùng cô nói chuyện nãy giờ là quý hả?

Bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, Giang Niên vội vàng liếc mắt nhìn ánh đèn ở cửa sổ bên ngoài, sau đó thăm mắng

bản thân không có tiền đồ.

Cô chính là thiếu niên gương mẫu, được giáo dục theo chủ nghĩa Mác ở thế kỉ 21. Sao cô lại có thể tin những thứ như quỷ thần kia chứ!

Lại lần nữa vỗ vỗ trái tim nhỏ, Giang Niên ngập ngừng hỏi Lục Trạch: "Này, tôi thấy mọi người trong nhóm lớp đều nói về cậu, sao cậu lại không xuất hiện thế?"

Lần này phải một lúc sau Lục Trạch mới trả lời, là voice, hơn nữa chỉ có một giây.

Thành thật mà nói, Giang Niên thường ngày cùng người khác nói chuyện trên QQ ghét nhất là kiểu gửi voice qua. Cho nên nếu có người gửi voice, cô sẽ chuyển nó thành văn bản, hoặc cô sẽ nói với bên kia rằng cô không đeo tai nghe, trên cơ bản không thể nghe giọng nói của người khác.

Nhưng không biết vì cái gì, hiện tại nhìn thấy Lục Trạch gửi voice qua, Giang Niên không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Cô thực sự rất thích giọng nói của Lục Trạch.....

Cô quả nhiên là một người có tiêu chuẩn kép màaaaaa.

truyện chỉ được đăng tải tại truyenwiki1.com và wordpress của Boomtini.

Một phần thì cảm thấy tội lỗi vì sự tiêu chuẩn kép của bản thân, nhưng bên còn lại không khỏi vui vui vẻ vẻ khi có thể nghe thấy giọng của Lục Trạch.

Trước khi nhấn vào, Giang Niên không nhận được thăm suy đoán--- một giây thì có thể phát ra cái gì đây ta?

Hít một hơi thật sâu, Giang Niên nhấn vào tin nhắn thoại.

Vẫn là giọng điệu thông thả, nhàn nhã của nam sinh, thanh âm có hơi chút khàn khàn, sau khi trải qua xử lý bằng sóng điện tử, nó cũng không hẳn là giống hoàn toàn với giọng nói của Lục Trạch, nhưng khi nghe cũng rất hay.

Một giây cũng thật ngắn, cũng chỉ có ngắn ngủn vài từ

"Tôi không thích."

Giang Niên một hồi lâu không hoàn hồn, sau đó mới ý thức được, Lục Trạch là trả lời câu hỏi phía trước của cô- vì sao lại không xuất hiện trong nhóm lớp.

À, ra là không thích.

Giang Niên chống cằm nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, ngây người tự hỏi ----

Vậy cô có thể nghĩ rằng, đối với cô thì không phải là không thích không, lúc Lục Trạch cùng cô nói chuyện ấy.....

/ ***** /

Dù không biết đến tột cùng ở nơi nào nhận được niềm vui từ Lục Trạch, nhưng hai ngày cuối tuần Giang Niên trải qua rất vui vẻ.

Cũng không biết vì cái gì, đôi khi ngẩn ngơ cô sẽ nghĩ về Lục Trạch.

Sau đó lại vào xem lịch sử trò chuyện cùng Lục Trạch.

Nhìn Nhìn, Giang Niên không nhận được cảm thất buồn cười.

Lướt lướt lịch sử trò chuyện, Giang Niên bắt đầu suy đoán, Lục Trạch cùng cô nói chuyện, hẳn là vì thấy cô cho mèo ăn hôm nọ đi?

Có thể là vì Lục Trạch cũng nuôi mèo, cho nên mới đề cập đến với cô?

Đúng rồi, khẳng định là như vậy.

Giang Niên vui vẻ với suy nghĩ của mình, mèo nhỏ quả là ngôi sao may mắn.

Kỳ thật thì giữa ngày bình thường và ngày cuối tuần cũng không khác nhau quá lớn.

Giang Niên thường sẽ ngủ nướng vào sáng thứ bảy, vào buổi trưa thì cô sẽ rủ Khương Thi Lam cùng nhau học bài hoặc đi dạo phố, sau đó giải quyết bữa trưa bên ngoài.

Nhưng cuối tuần này Khương Thi Lam về nhà ông bà nên không có cách nào đi chơi được. Hôm nay bố mẹ lại tặng ca, không có ở nhà, Giang Niên nấu ăn cũng không tính là giỏi, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên ra ngoài, cô thu dọn một ít sách vở vào cặp sách, định ăn tùy tiện gì đó bên ngoài rồi đến thư viện thành phố học bài.

Đeo tai nghe vào, Giang niên ngồi trên tàu điện ngầm đọc tin nhắn trên QQ.

Nhóm lớp hôm nay cũng không có 99+ nhanh như vậy, Giang Niên tùy tiện lướt lướt một chút.

[Lớp mười chín ๑ thanh niên bắt tử - Đoạn Kế Hâm: Cả nhà yêu ơi, tối hôm qua tôi gặp ác mộng đó]

Đã cùng lớp với nhau một thời gian rồi nên mọi người đều rõ ràng tính cách của Đoạn Kế Hâm.

Vì vậy nên lúc này không có ai trả lời hẳn.

Đoạn Kế Hâm tiếp tục ủy khuất nhắn tiếp.

[Lớp mười chín ๑ thanh niên bắt tử - Đoạn Kế Hâm: Tôi mơ thấy cô giáo lịch sử đó, thực sự, nữ ma đầu sẽ gọi một người trong lớp để trả bài trong tiết đến, sau đó người kia không trả lời được, xong rồi

nữ ma đầu liền cho cả lớp chép sách của hai tiết lịch sử vừa rồi. Các cậu nói đi, không phải ác mộng thì là gì!!!]

Lần này rốt cuộc cũng có người trả lời.

[Lớp mười chín ๑ thanh niên bắt tử – Trương Trạch Vũ: này người anh em, có phải cậu lo lắng quá rồi không? Thành thật mà nói, tôi chưa từng học qua nữ ma đầu, nhưng mà liệu cổ có làm đến mức kinh khủng đó không vậy? Tôi như nào cũng không tin đâu, mà ngộ ghê đó, có phải cậu thật sự gặp ác mộng không đấy!]

[Lớp mười chín ๑ thanh niên bắt tử – Tạ Minh: Trạch Vũ, cậu cũng chính là không hề hay biết tí gì về nữ ma đầu rồi đó, so với những gì cậu nghĩ thì cổ còn đáng sợ gấp vạn lần! Nhưng mà tôi cũng cảm thấy giấc mộng lần này cũng hơi quá, không thể nào là vậy đâu mà, không thể nàoooo. Dù sao cũng mới khai giảng một hai tuần thôi, không có khả năng cổ sẽ làm ra chuyện khủng khiếp vậy đâu.]

.....

Giang Niên đọc tin nhắn trong nhóm lớp, tâm trạng cũng không khỏi theo đó mà phập phồng lo lắng.

Cô hoàn toàn không biết tí gì về Vương Văn Nhạn, cho nên cũng sẽ không biết Vương Văn Nhạn có thể làm gì.

Nhưng nghe bọn họ bàn luận, cô nghĩ cũng khá là đáng sợ.

..... Nhưng mà chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, đúng không?

.....

Định luật Murphy thực sự không lừa dối chúng ta (*)

(*)Định luật Murphy: "Nếu có hai hay nhiều cách để làm một việc gì thì một trong các tình huống có thể đi đến thảm họa thì sự việc thường xảy ra theo chiều hướng đó"

(hiểu đơn giản là nếu 99% hên 1% xui thì sự việc thường rơi vào 1% xui đó :->)

Trong tiết lịch sử của sáng thứ sáu tuần thứ hai, trong đầu Giang Niên tràn đầy ý nghĩ này, định luật Murphy sẽ không sai đâu.

Tốt lắm, hiện tại chuyện đó đã xảy ra rồi.

Ngay khi chuông vào lớp vang lên, Vương Văn Nhạn liền đứng giờ dấm lên tiếng chuông bước vào lớp học.

Sắc mặt cô nghiêm túc không chút biểu cảm.

Cô nhìn qua một lượt các thành viên trong lớp, sau đó đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi: "Mọi người về nhà có xem lại nội dung tiết trước tôi đã giảng không?"

..... Trong lớp không ai trả lời.

Sắc mặt Vương Văn Nhạn trở nên nghiêm túc hơn.

Cô lại lần nữa dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua mọi người, sau đó lật danh sách lớp trong tay ra, nhìn thoáng qua sau đó trực tiếp gọi tên: "Trương Trạch Vũ!"

Tốt lắm, người mới hôm trước còn bảo Đoạn Kế Hâm lo lắng quá mức nay chỉ muốn tìm hố chui xuống, đúng là "luật tự và" không chừa một ai.

Đoạn Kế Hâm lúc này tâm trạng hẳn là: "anh em, đưa tao cây mic"

Trương Trạch Vũ vẻ mặt sàu muộn đứng lên, thanh âm run rẩy: "..... Vâng!"

Wương Văn Nhạn khoanh tay trước ngực, nhìn thẳng vào Trương Trạch Vũ nói: "Hãy đọc lại niên đại lịch sử mà tôi đã giảng ở tiết trước, từ đầu đến cuối không sót một năm"

Trương Trạch Vũ trong nháy mắt mặt không còn chút huyết sắc.

Sao hắn có thể nhớ hết được chứ, huhuuuu.

Chính vì không thể nhớ nổi những năm tháng lộn xộn đó nên hắn nhất quyết chọn khoa học tự nhiên dù học không tốt môn sinh cho lắm.

Hiện tại bảo hắn đột nhiên thuật lại toàn bộ niên đại lịch sử, đây không phải là làm khó cho hắn sao?

Trương Trạch Vũ áp úng: "..... đầu tiên, sớm nhất là công xã nguyên thủy, đại khái là liên minh thủ lĩnh giữa các bộ lạc, được gọi là Ngũ Đế....."

Vương Văn Nhạn vẫn không biểu cảm như cũ: "Ngũ Đế là ai? Công xã nguyên thủy đại khái là năm nào?"

"Ngũ Đế?", Trương Trạch Vũ liều mạng nhớ lại, "Huỳnh Đế, Chuyên Húc, Nghiêu, Thuấn, Vũ?"

Chính hắn cũng không chắc về câu trả lời của bản thân mình, cuối cùng dứt khoát dùng dấu chấm hỏi cuối câu.

Vương Văn Nhạn vừa nghe thấy từ "Vũ", sắc mặt liền khó coi đến cực điểm.

"Cái này mà em còn không nhớ, để tôi xem em có thể đạt được bao nhiêu điểm trong kì thi!", Vương Văn Nhạn nổi giận đùng đùng, "Cả lớp, chép lại toàn bộ niên đại lịch sử tiết trước ba lần, thứ sáu tuần sau trước khi đến tiết nộp lại cho tôi."

Chương 18: Mình chính là thiên tài

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Mọi người.....

một đám chết lặng.

Sau đó dường như nghĩ đến những gì Đoạn Kế Hâm từng nói đến trong box chat, mọi người nhin không được quay đầu nhìn về hướng của Đoạn Kế Hâm.

Đoạn Kế Hâm cảm thấy có lỗi, không khỏi cúi đầu xuống thấp, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của chính mình.

Ai biết rằng chỉ như vậy liền chứng thực danh phận nhà tiên tri của hắn đâu, hơn nữa ngay trong đêm liền giết một con sói? (*)

(*) cái này tác giả nói về trò ma sói.

Ai da, thời buổi này nhà tiên tri cũng không phải là dễ làm đâu.

Chỉ là nhìn vào phản ứng của mọi người, Vương Văn Nhạn càng tức giận hơn, cô dùng sức đập mạnh vào bàn: "Các người đây là cho tôi xem cái gì vậy! Cả một lớp không ai thuộc bài, hiện tại tôi giao nhiệm vụ cũng không chịu khó lắng nghe cho tốt! Cái lớp này toàn là một đám học sinh hư hỏng cả thôi!"

Mọi người trong lớp cúi đầu im lặng, không dám nhìn xung quanh.

Thỉnh thoảng sẽ có vài bạn học nhìn nhau, nhưng cũng đều rơi vào trạng thái giận mà không dám nói.

Có cách nào nữa đâu, ai bảo nữ ma đầu là giáo viên còn bọn họ là học sinh chứ?

Vương Văn Nhận nổi giận với bọn họ, ngoại trừ việc im lặng tiếp nhận hình phạt thì còn có thể nói gì nữa?

.....

Một thanh âm chậm rãi, có thể nói là không đồng điệu với bầu không khí trong lớp lúc này vang lên.

"Thưa cô, người làm như vậy, có phải hay không có chút không hợp lý?"

Vương Văn Nhận dừng lại, sau đó nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lục Trạch biếng nhác mà đứng lên, dường như cũng không mấy để ý đến việc Vương Văn Nhận đang tức giận.

Hắn thậm chí còn nhìn thẳng vào Vương Văn Nhận, sau đó cong môi, không chút để ý cười cười: "Cô làm như vậy có phải là một hình thức xử phạt về thể xác hay không? Em không nghĩ là nó sẽ thích hợp đâu, thưa cô."

Vương Văn Nhận chống hai tay lên bục giảng, khi tức giận lên đến đỉnh điểm, cô mới bình tĩnh lại một chút, không đáp mà hỏi lại: "Cho nên học sinh Lục Trạch, em nghĩ phương pháp nào sẽ tốt hơn đây? Hay là để cô mặc kệ các em tự mình hủy hoại tiền đồ, không có thành tích trong kì thi? Bằng không, tôi là giáo viên lại không có tư cách giao nhiệm vụ cho các cô các cậu, kết quả thì đó cũng là một loại nhục hình đối với tôi mà thôi, phải không?"

Không khí trong lớp học đã gần như đông cứng.

Học sinh bình thường bị giáo viên nhìn chăm chăm như vậy sớm đã chịu không nổi, nhưng Lục Trạch một chút phản ứng cũng không có.

Vẫn là thái độ nhàn nhạt, như thể hoàn toàn không có chút áp lực nào cả.

"Vậy, bọn em phải làm đến mức độ nào để vừa lòng cô đây?"
Lục Trạch cười nói.

Vương Văn Nhạn không nói gì.

Trong phòng học yên tĩnh hồi lâu, Vương Văn Nhạn mới mở miệng nói: "Nếu có một học sinh có thể đọc thuộc lòng nguyên văn niên đại lịch sử, tôi sẽ miễn hình phạt lần này. Còn nếu không có ai làm được, các em nghiêm túc chép lại ba lần cho tôi, nộp trước khi đến tiết học tiếp theo."

Cả lớp im lặng, không ai nói gì.

Yêu cầu của Vương Văn Nhạn quả thực có điểm làm khó người khác.

Cho dù tùy tiện chọn một học sinh ban vắng đi nữa cũng không thể nào thuật lại niên đại lịch sử theo yêu cầu của cô ấy, huống chi lại là một lớp ban tự nhiên.

Nhưng.....

Vương Văn Nhạn đứng trên bục giảng cười nhạt một tiếng.

Mọi người trong lớp kiêu tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, hai chúng ta nhìn nhau.

"Thế nào? Đừng nói là tôi không cho các em cơ hội chứ?" Vương Văn Nhạn có vẻ đắc ý, "Tôi đã cố hết sức mà châm chước cho các em, nhưng là các em không thực hiện được yêu cầu của tôi. Lục Trạch, em có chuyện gì tốt đẹp muốn nói nữa không?"

Biết Vương Văn Nhạn hiện tại đang cố ý làm quá chuyện này lên, nhưng mọi người vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi không thể nói được

lời nào.

Trong lớp quả thật có rất nhiều bạn học vừa đẹp người vừa có trí nhớ tốt, nhưng cái dạng như này bọn họ có thường động đến đâu, ngày thường thơ cổ cùng từ vựng đã đủ để họ đọc thuộc lòng một ngất rồi, ở đâu còn có người sẽ dành nhiều thời gian cho cái việc ghi nhớ cái gọi là niên đại lịch sử này chứ?

Không ít người trong lòng tự lượng sức.

Để cho bọn họ đọc ra niên đại lịch sử thì có thể, nhưng mà chính xác từng năm từng triều đại từng mốc thời gian thì quả thực là.....

Không ổn cho lắm.

Vương Văn Nhận chắc chắn sẽ không chịu đâu.

.....

"Thưa cô, em có thể thử được không?" Một giọng nữ yếu ớt phá tan bầu không khí nặng nề.

Mọi người đều vừa mừng mừng sợ nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Giang Niên cắn môi dưới, sắc mặt rối rắm lộ ra một chút lo lắng, từ từ đưa tay lên.

Vương Văn Nhận nheo mắt, giống như không ngờ rằng sẽ có một người giơ tay muốn thử một lần.

Cô khoanh tay trước ngực: "Có người muốn thử một lần cũng không phải không được, nhưng tôi nói trước, tiết lịch sử của tôi không phải là lúc để các em dưng cảm, nếu em làm không tốt, cả lớp sẽ bởi vì sai lầm của em mà thêm một lần sao chép. Đừng tăng thêm gánh nặng cho các bạn cùng lớp của em chứ."

Nếu như nói vừa rồi khi nghe nói có người muốn thử một lần, mọi người đều là tâm tình vừa mừng vừa sợ, thì hiện tại sau khi nghe những lời của Vương Văn Nhạn, tâm tình của mọi người liền trở nên kinh hãi.

Vừa rồi vẫn là ba lần, nếu Giang Niên thử không thành công, liền sẽ thành bốn lần.....

Rủi ro quá lớn.

Niên đại lịch sử dài như vậy, nhiều hơn một lần sao chép cũng là một điều rất kinh khủng.

Hơn nữa, về mặt xác suất để Giang Niên đọc ra hoàn chỉnh khiến Vương Văn Nhạn không thể bắt được lỗi là quá nhỏ.

Nhỏ đến mức gần như không thể.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Khổng Mạn Mạn ngồi trước Hàn Sơ Dạ quay đầu nhìn về phía Giang Niên đang đứng, lắc đầu với cô ý bảo Giang Niên đừng cố gắng.

Trong lớp cũng nổi lên không ít tranh luận.

"Đừng có thử, tôi nghĩ Giang Niên đọc không được đâu."

"Đúng vậy, nếu Giang Niên đọc không được, không phải chúng ta đều phải bị phạt theo sao? Tôi thấy ba lần là đã đủ nhiều, nếu thêm một lần nữa chắc tôi sẽ điên mất."

"Nguy hiểm quá lớn, tôi không dám đương nổi đâu....."

Giang Niên đứng, không ít người hướng cô lắc đầu, muốn cô ngồi xuống chấp nhận hình phạt ba lần của Vương Văn Nhạn.

Cô cắn cắn môi dưới, cũng có chút chần chừ.

Thật ra, cô cũng không đủ tin tưởng vào bản thân lắm, cố thu hết can đảm đứng lên chỉ muốn thử một chút mà thôi.

Nghĩ rằng nếu có thể giúp được mọi người miễn được ba lần sao chép kia, cô sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

Niên đại lịch sử đó, trước đây vì có hứng thú với nó nên đã đọc thuộc qua rồi, nhưng cũng không phải gần đây, hơn nữa mỗi lần lo lắng đầu óc cô liền trống rỗng, Giang Niên cũng không nghĩ rằng mình có thể đọc lại hoàn toàn.

Chỉ là.....

Giang Niên cúi thấp đầu, im lặng một lúc

Chính mình cảm nhận được loại cảm giác không được mọi người tin tưởng có chút khiến cô khó chịu.

Mặc dù biết rõ rằng mọi người không muốn mạo hiểm gánh vác thêm một lần sao chép mà thôi, Giang Niên vẫn là cảm thấy.....

Trong lòng không vui.

Nói như thế nào nhỉ, Giang Niên cảm thấy một trong những tật xấu của mình chính là thường ra vẻ, hơn nữa còn biết rõ là chính mình đang làm ra vẻ, nhưng cô lại không thể thay đổi được tâm trạng không vui của mình.

Giống như vừa rồi.

Cô thực sự đã lấy hết can đảm mới dám đứng lên.

..... Giang Niên có chút nói không rõ lắm.

Cô cười gượng, sau đó ngồi xuống.

Hạ Giang Dương quay đầu lại, nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô gái, không biết từ đâu lại thấy cảm động: "Hay là, Giang Niên, cậu thử

xem sao?"

Giang Niên sửng sốt.

Hạ Gia Dương cũng đứng lên: "Tôi thân là lớp trưởng, lúc này tôi muốn đếm nguyện vọng của mọi người. Nếu ai bằng lòng để Giang Niên thử đọc niên đại xin hãy giơ tay lên, không muốn mạo hiểm gánh vác thêm một lần sao chép thì không cần hành động gì, chúng ta biểu quyết."

Nói xong, Hạ Gia Dương mới lại nhìn về Vương Văn Nhạn trên bục giảng: "Thưa cô, bọn em làm vậy cô sẽ không phiền chứ?"

Wương Văn Nhạn cười lạnh: "Tùy các em thôi, chỉ là có đọc hay không các em mau chóng quyết định đi, đừng làm trễ giờ lên lớp của tôi."

Hạ Gia Dương lễ phép gật đầu.

Sau đó hướng về phía mọi người nói: "Được rồi, mọi người có thể biểu quyết ngay bây giờ."

Giang Niên đột nhiên có chút lo lắng.

Cô theo bản năng nhìn về phía Lục Trạch ở hàng cuối cùng, mặc dù cô cũng không biết bản năng này ở đâu ra.

Ngay khi Hạ Gia Dương nói xong, Lục Trạch đã giơ tay lên.

Đầu tiên, không chút do dự.

Tạ Minh giơ tay, Hàn Sơ Dạ giơ tay, Thi Vũ giơ tay, Đoạn Kế Hâm giơ tay, Triệu Tâm Di giơ tay.....

Sau này, Giang Niên vẫn thường nghĩ về ngày hôm đó.

Cô lại cảm thấy bản thân mình không hề ra vẻ.

Cảm giác được người khác tin tưởng rất tuyệt vời.

Cái cảm giác mọi người nguyện ý gánh vác một rủi ro lớn, đem niềm tin đặt trên người mình cảm giác thích vô cùng.

Cô thật sự rất thích.

Toàn bộ quá trình biểu quyết cũng không quá lâu, nhưng Giang Niên vẫn đứng ở đó, cảm thấy mỗi một giây trôi qua dài như cả một năm.

Hạ Gia Dương nhanh chóng kiểm tra số lượng người giơ tay, sau đó cười nói: "Có 16 bạn học ủng hộ Giang Niên, tỉ lệ đã quá phân nửa, chúng ta nguyện ý cùng nhau gánh vác nguy hiểm."

.....Nói đến cũng hơi buồn cười.

Sao chép niên đại lịch sử có thể là một việc nhỏ mà sau này sẽ không nhớ đến, nhưng khi Hạ Gia Dương nói điều này, liền tạo ra cảm giác hùng vĩ bất khuất.

Giang Niên trong lòng chùng xuống.

Cô hít một hơi thật sâu, một lần nữa lấy hết can đảm.

Chậm rãi mở miệng.

"Cảm ơn mọi người nguyện ý tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng."

Cô nhắm mắt, nỗ lực ép bản thân bình tĩnh lại, không sao hết, cô có thể làm được.

Giang Niên chậm rãi hướng về phía Vương Văn Nhạn cười cười, sau đó mở miệng: "Xã hội Trung Quốc có thể bắt nguồn từ xã hội

nguyên thủy: khoảng bốn triệu năm trước, loài bướm Ramah vượn đã sống ở lưu vực của sông Vân Nam..... "

truyện chỉ được đăng tải tại truyenwiki1.com và wordpress của Boomtini.

/ ***** /

"Rồi sao nữa?" Khương Thi Lam tò mò hỏi Giang Niên, "Cho nên cậu đã đọc thuộc lòng cái niên đại dài cả số đó à?"

Giang Niên đắc ý mà nhướn mày: "Đương nhiên rồi! Mình là ai chứ, mình là Giang Niên mà!"

Mặc dù lúc đọc ra có vài chỗ còn bị vấp, thậm chí còn có vài năm không dám nói ra cụ thể, nhưng mà cuối cùng cô cũng đã đọc được đến cuối cùng.

Cô gái nhớ đến kỳ tích hôm nay của mình, thẳng lưng một chút, trong mắt hiện lên ý cười: "Là mình, mình cứu mọi người khỏi ba lần sao chép niên đại lịch sử."

Khương Thi Lam tấm tắc khen: "Niên Niên của mình thật là lợi hại, lúc trước mình đã bảo cậu chọn ban văn đi rồi mà. Giáo viên lịch sử có phải bị sốc lắm đúng không?"

Giang Niên ngẩng đầu cười cười: "Còn hơn cả sốc ấy chứ, hẳn là cảm thấy mình chính là thiên tài đi."

Mọi người hãy nhấn dấu sao (vote) ở dưới ủng hộ mình nha, cảm ơn mọi người.

Chương 19

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Không nhanh không chậm, Giang Niên thật sự cảm thấy mình đọc niên đại lịch sử trong thời gian khá lâu.

Sau khi hoàn thành thử thách một cách khó khăn, cô hít một hơi thật sâu hướng đến bục giảng nhìn Vương Văn Nhạn: "Thưa cô, em đã hoàn thành"

Một tiết lịch sử cũng không quá dài, Giang Niên vừa dứt lời chuông tan học liền vang lên.

Sắc mặt Vương Văn Nhạn đặc biệt không tốt.

Cô "bang" một tiếng khép lại hồ sơ sổ sách, gương mặt lạnh tanh hướng xuống lớp: "Tan học"

"Niên đại lịch sử....." cô vừa bước tới cửa, sau đó quay lại nhìn mọi người "không cần sao chép".

Thời điểm Vương Văn Nhạn bước ra, phòng học yên tĩnh một giây sau đó vang lên tiếng hoan hô vang dội.

"A a a đình quá đi! Rốt cuộc tôi cũng không cần sao chép cái niên đại lịch sử quái quỷ đó!"

"U là trời vui quá vui quá, tôi còn muốn xem nữ ma đầu có thể làm gì chúng ta!"

"Tự do muôn năm!:"

.....

Giang Niên không khỏi bật cười khi nhìn mọi người vui vẻ như vừa một cơn thoát khỏi đại nạn.

Cô thật sự rất vui vẻ.

Ngồi xuống, Giang Niên chống khuỷu tay lên bàn, dùng hai tay ôm mặt an tĩnh cảm nhận không khí trong phòng học.

Lúc đang suy nghĩ điều gì đó, Giang Niên liền thấy Khổng Mạn Mạn nắm lấy góc áo đồng phục của mình lúng túng đi tới.

Cô đứng trước mặt Giang Niên.

Giang Niên ngẩng đầu nhìn cô, mắt hạnh chớp chớp, lông mi dài như cánh bướm.

"Sao vậy?"

Khổng Mạn Mạn thần sắc rối rắm

"Hả....." Giang Niên tự nhiên cũng bối rối theo, "Cậu có bài nào làm không được sao? Hay có gì cần mình giúp hả?"

Mỗi lần nhìn người khác trước mặt mình bối rối chần chừ, cô liền không khỏi suy nghĩ lung tung.

Khổng Mạn Mạn vội vàng xoa tay: "Không phải, tôi là....."

Cô hít sâu một hơi, sau đó quyết tâm nói: "Tôi đến để xin lỗi cậu, vừa rồi tôi chỉ nghĩ cậu không thể nào đọc ra được niên đại lịch sử, vì vậy tôi không có giờ tay, trước đó tôi cũng không muốn để cậu thừ. Nhưng mà Giang Niên, cậu rất lợi hại, vô cùng lợi hại, tôi muốn xin lỗi cậu chuyện khi nãy, cũng muốn cảm ơn cậu đã đứng lên ngày hôm nay!"

Trong bầu không khí nghiêm túc như vậy, nhưng người nào dám đứng ra đều thực sự là dũng sĩ.

Giang Niên bị thái độ trịnh trọng của Khổng Mạn Mạn làm cho hoảng sợ.

Cô có chút luống cuống tay chân.

Nhìn vào biểu cảm nghiêm túc của Khổng Mạn Mạn, Giang Niên nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cô mới bật cười thành tiếng.

Khổng Mạn Mạn hơi bối rối.

Giang Niên mím môi, dùng tay kéo kéo đuôi tóc, trên má khế hiện ra lúm đồng tiền nhỏ.

Cô hướng Khổng Mạn Mạn cong mắt cười cười: "Không sao đâu, mình rất vui vì có thể làm được điều gì đó cho mọi người."

Hơn nữa, cuối cùng cũng có rất nhiều người lựa chọn ủng hộ cô kia mà, thật ra mà nói, không chỉ cảm thấy vui vẻ, cô còn thực sự cảm thấy.....

vô cùng cảm động.

Khổng Mạn Mạn ngượng ngùng cúi đầu.

Lại ngẩng đầu nhìn Giang Niên với nụ cười ấm áp, Khổng Mạn Mạn thậm chí còn cảm thấy chính mình như bị hoa mắt.

Cô nghĩ, Giang Niên cũng thật xinh đẹp,, là một vẻ đẹp đặc biệt, có cảm giác vô cùng ưa nhìn.

Trước kia cũng chỉ là cảm thấy Giang Niên sinh ra không rời, nhưng chưa bao giờ cô lại tràn ngập bất ngờ như lúc này

Chính là hôm nay.....

Khổng Mạn Mạn nghĩ thầm, trách không được những nam sinh cùng lớp hồi năm một đều thích Giang Niên.

Những cái khác thì không nói đến, nhưng tính cách của Giang Niên thực sự khiến người ta không thể không thích.

Giang Niên có hơi bối rối, lại mỉm cười nhìn Khổng Mạn Mạn.

Khổng Mạn Mạn mím môi: "Giang Niên, cậu thật tốt."

Giang Niên ngẩn người.

Sao cô lại cảm thấy.....

kỳ kỳ thế nào á ta?

Truyện chỉ được đăng tại truyenwiki1.com và wordpress của boomtini.

/ ***** /

Nửa tháng sau khi khai giảng năm hai trung học trôi qua thật nhanh.

Thứ bảy tuần này Giang Niên vẫn ngủ nướng như thường lệ, nhưng không rủ Khương Thi Lam đi dạo phố vào buổi chiều.

Bởi vì tối thứ sáu lúc đang làm bài tập, Giang Niên nhận được tin nhắn từ QQ.

[Thư Nam: Niên, chiều mai cậu rảnh hong? Lâu rồi hai mình chưa đi chơi nè, mình mới tìm được một quán kem ngon lắm, đi khôngggg??]

Giang Niên nhìn vào tin nhắn suy nghĩ một giây.

Là Kỳ Thư Nam, bạn thân nhất của cô hồi còn trung học cơ sở.

Nếu mà nói về mức độ quan hệ tốt.....

Có thể ngang với Khương Thi Lam hiện tại.

Nhưng Kỳ Thư Nam không có đến Minh Lễ, mà đến Viễn Thành nhất trung, vậy nên cô không thể gặp Kỳ Thư Nam thường xuyên được

Bất quá, cuối tuần hoặc đến lúc nghỉ hè, nghỉ đông hai người thường ra ngoài dạo phố, ăn uống cùng nhau.

Vốn dĩ kế hoạch chiều thứ bảy của cô là đến thư viện sửa lại các ghi chú vật lý.....

Chỉ do dự trong vòng một giây, Giang Niên liền dứt khoát từ bỏ các ghi chú vật lý.

Vật lý cái gì chứ, sao quan trọng bằng khuê mật* được.

(*) khuê mật: bạn cực kì thân, rất rất thân.

[Sao Trời: được rồi, không thành vấn đề! Như cũ nhen, hẹn gặp tại cổng ra A của ga tàu điện ngầm, hai rưỡi được không?]

Giang Niên thật mau nhận được phản hồi của Kỳ Thư Nam.

[Thư Nam: Okay, để đến lúc đó kể chuyện này cho nghe nè, hay ho lắm ớ]

Giang Niên ngay tức khắc có hứng thú, bỏ bút xuống, hai tay cầm điện thoại, ngón tay lướt trên bàn phím như bay.

[Sao Trời: Gì đó gì đó, nói cho mình biết trước đi]

Lúc học cấp hai Giang Niên rất thích cùng Kỳ Thư Nam tán gẫu, nói đúng hơn là nghe Kỳ Thư Nam bát quái.

Kỳ Thư Nam quả thực là thông tấn xã trường học hàng thật giá thật, tin gì cũng biết chuyện gì cũng thấu drama gì cũng đến tai, lần nào cũng khiến Giang Niên vô cùng sửng sốt.

Hơn nữa dựa theo mức tiêu chuẩn của Kỳ Thư Nam, nếu cô ấy đã nói chuyện đó thú vị, vậy thì khẳng định sẽ rất thú vị.

[Thư Nam: Đến lúc đó mình nói rõ hơn cho mà nghe, từ từ thôi để phổi nở dần chớ, cho cái hint nè, có liên quan đến nam sinh trường cậu đó kkk, thật sự rất là duiii, mình chỉ là tình cờ phát hiện ra thôi à]

Giang Niên vuốt cằm.

Là nam sinh trường cô.....

[Sao Trời: Được thôi, mai nhớ đúng giờ đó chị bé]

Giang Niên buông điện thoại, lại vui vui vẻ vẻ tiếp tục làm bài tập về nhà.

Cô thực sự rất thích đi chơi với Kỳ Thư Nam.

Lại nói đến, Khương Thi Lam cùng Kỳ Thư Nam tính cách rất khác nhau, nhưng thật vui vì cả hai đều vô cùng hợp cạ với cô.

Từ trường giữa người với người thật đúng là kỳ diệu.

/ ***** /

Trưa hôm sau, Giang Niên chớp mắt một lát sau khi dùng xong cơm trưa, sau đó liền thay quần áo đến tàu điện ngầm.

Thời gian hẹn là hai giờ rưỡi, lúc Giang Niên đến cổng A đã là hai giờ hai lăm.

"Niên, mình ở đây này!", có người gọi Giang Niên.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, liền nhìn thấy Kỳ Thư Nam đang hướng đến chỗ này vẫy tay kịch liệt.

Cô lập tức bật cười, sau đó bước nhanh đến chỗ Kỳ Thư Nam.

Mới vừa đến bên cạnh, Kỳ Thư Nam không chờ nổi duỗi tay xoa xoa tóc Giang Niên, sau đó thờ dài đầy thỏa mãn: "Chậc, tóc Niên Niên của mình vẫn là sờ thoải mái nhất."

Giang Niên bĩu môi sau đó khoác tay Kỳ Thư Nam đi về phía trước.

Lúc trên đường đến tiệm kem, Giang Niên không khỏi tò mò: "Thư Nam, chuyện thú vị mà cậu nói hôm qua rốt cuộc là gì đấy?"

Kỳ Thư Nam theo thói quen nhìn trước nhìn sau sau đó mới hạ giọng: "Trường bọn mình năm nay có một nữ sinh mới nhập học, nổi tiếng lắm, đặc biệt nổi tiếng luôn đó. Lớn lên xinh đẹp, có thể nhìn ra là nhà có tiền, nhiều nam sinh trong trường thích em ấy lắm."

"Ừ, tiếp tiếp tiếp, sao nữa?" Giang Niên gật đầu lia lịa, trạng thái hóng hớt đã được bật.

"Sau đó, vị học muội này nói ra một câu, kiểu là có người mình thích rồi, mà người đó là ở trường cậu đó, nên nói mọi người không cần tặng quà hay gì đó cho em ấy nữa đâu, em ấy cảm thấy rất khó xử."

Giang Niên sừng sốt.

Không biết tại sao nhưng trong lòng cô mơ hồ đã đoán được.

Kỳ Thư Nam tiếp tục bát quái: "Học muội kia còn nói, nam sinh mà em ấy thích đang học năm hai, đẹp trai học giỏi không có gì làm không được. Bất quá chỉ là mình thấy, chắc vì bị mấy nam sinh kia làm phiền quá nên mới lấy đại một cá nhân nào đó làm bia đỡ đạn đi, chứ là gì có người nào như vậy chứ?"

Giang Niên mím môi.

"Đúng không Niên Niên?", Kỳ Thư Nam không quên hỏi ý kiến của Giang Niên.

Giang Niên không tỏ thái độ, hỏi ngược lại: "Thư Nam, người mà vị học muội kia nói, có phải tên là Lục Trạch?"

Kỳ Thư Nam sửng sốt.

Sau đó chính là ngạc nhiên, vẻ mặt không thể nào tưởng tượng được hỏi Giang Niên: "Trời má ơi sao cậu lại biết?"

Giang Niên sâu kín mà trả lời: "Bởi vì trong đời sống thực tại, đích xác tồn tại người như vậy đó, được rồi, ý mình là Lục Trạch."

Kỳ Thư Nam ghen hòng.

Cô cùng Giang Niên quen biết đã lâu, và cô nghĩ rằng mình đủ hiểu về Giang Niên.

Khi Giang Niên nói về một chuyện gì đó, cậu ấy không bao giờ thích phóng đại lên cả, cậu ấy thích cái nhìn thực tế, là thế nào thì sẽ nói y chang như vậy.

Cho nên, nếu Giang Niên khen một người đẹp trai, hơn nữa lại còn toàn năng như vậy, theo một mức độ nào đó thì người này đích xác sẽ vô cùng đẹp trai, hơn nữa còn là toàn năng tuyệt đối.

Kỳ Thư Nam ngẩn người.

Vốn dĩ cô còn cho rằng nữ sinh kia vì muốn chặn miệng người khác nên mới tùy tiện nói ra một người, nhưng.....

Mẹ nó ai biết được là thực sự có một người như vậy tồn tại chứ.

Cô mở miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Giang Niên thờ dãi: "Hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chờ đến khi sau này chúng ta lên năm ba, Viễn Thành tổ chức kỳ thi giữa các trường trung học thì cậu sẽ thường xuyên nhìn thấy cái tên này thôi."

Kỳ Thư Nam nhìn về phía Giang Niên.

"Bởi vì Lục Trạch nhất định sẽ luôn đứng vị trí thứ nhất."

Kỳ Thư Nam có chút hoài nghi: "không thể nào..... nhất trung bọn mình cũng có vài người lợi hại đó, lần nào cạnh tranh vị trí đầu bảng cũng rất khốc liệt mà, cậu có thể nói rằng Lục Trạch có thành tích tốt, nhưng mà mỗi lần đều đứng nhất thì có tin được không đấy?"

"Hơn nữa", Kỳ Thư Nam tiếp tục nói, "Lục Trạch kia, có phải rất đẹp trai không?"

Giang Niên lại lần nữa thở dài: "Nói không chừng sau này cậu sẽ có cơ hội gặp hẳn thôi mà, nhỉ? Khả năng cậu sẽ phải cảm thán tạo hóa thật không công bằng."

Kỳ Thư kinh ngạc: "Mình vốn dĩ cảm thấy Trình học trưởng bên nhất trung bọn mình đã đủ soái rồi. À nói đến Trình học trưởng, mình lại nhớ đến học tử Thời Thần, nói thật ý, người ngoài như mình còn có chút khó hiểu, ai biết Trình học trưởng thế mà lại đáp ứng..... Ai da Giang Niên, cậu có nghe mình nói không vậy, cậu nhìn đi đâu đấy?"

Giang Niên quay đầu nhìn Kỳ Thư Nam: "Thư Nam, không cần sau này."

Kỳ Thư Nam ngơ ngác không hiểu.

Giang Niên duỗi tay chỉ về một hướng: "Có thể hôm nay cậu sẽ biết Lục Trạch kia rốt cuộc trông như thế nào."

chương sau Lục Trạch lên sóng, yên tâm.

Chương 20: " Tôi sẽ gặp tất cả cho cậu"

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên không nghĩ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy.

Cô nghiêng nghiêng đầu tự luyến nghĩ, cô cùng Lục Trạch đây là rất có duyên phận mà, đúng không? Cùng Kỳ Thu Nam dạo phố cũng có thể gặp được Lục Trạch như lúc này.

Hôm nay Lục Trạch đi một mình, không giống với bộ dáng mặc đồng phục Minh Lễ thường ngày, hôm nay hắn mặc quần áo của hắn---

Một thân sạch sẽ, áo thun màu lam nhạt không có họa tiết, bên dưới là quần jean sáng màu, cả người tràn ngập hơi thở của tuổi trẻ. Hắn tùy ý một tay cầm điện thoại, tai đeo airpods, tóc tai bù xù nhưng không rối, vận tốc đi cũng không nhanh không chậm.

Không biết vì cái gì, trên thực tế đây là nơi nhộn nhịp nhất Viễn Thành, một đường đi đến nơi nào cũng tràn ngập người và người, có người ở khắp mọi góc ngách trên khu phố.

Nhưng chỉ cần liếc mắt một cái Giang Niên liền có thể nhận ra Lục Trạch trong đám đông.

Cho dù hắn mặc quần áo bình thường đi chẳng nữa, hành động cũng không có gì phô trương, thậm chí là hướng đi của hắn quay lưng về phía Giang Niên, nhưng cô lại có thể chuẩn xác vô cùng nhận ra thân ảnh của hắn.

Thực ra, cũng không phải chỉ có mỗi Giang Niên để ý đến hắn.

Những người đi ngang qua Lục Trạch có thể đang rất vội, nhưng sẽ tự động nhìn qua Lục Trạch vài giây rồi mới đi tiếp.

Chưa kể một vài cô gái đi bên cạnh Lục Trạch sẽ tùm lại bàn tán không ngừng.

Lúc Giang Niên cùng Kỳ Thư Nam đang nói chuyện, một cô gái trong đám người kia đã nhanh chóng đi đến chặn đường của Lục Trạch.

Khoảng cách có chút xa, Giang Niên cũng không nghe rõ cô gái đến tột cùng là đang nói cái gì.

Nhưng từ đôi má ửng hồng và biểu cảm ngượng ngùng, cũng không khó để đoán được mục đích của cô ấy là gì.

Giang Niên mím môi, nhìn về phía Kỳ Thư Nam.

Kỳ Thư Nam đã chấn kinh hồi lâu.

"Không phải, Niên", Kỳ Thư Nam ngơ ngác nhìn về phía trước, "Mình thực sự không nhìn thấy mặt của Lục Trạch, nhưng mà đẹp đến mức độ đó sao? Đi ở trên đường còn có thể bị các cô gái đến bắt chuyện?"

Giang Niên sờ cằm, suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: "Thật ra, mình nghĩ không phải chỉ có khuôn mặt không đâu."

Kỳ Thư Nam có chút nghi hoặc.

Giang Niên gật đầu, sau đó lại chỉ vào Lục Trạch ở phía xa: "Cậu không cảm thấy khí chất của Lục Trạch cũng khiến người ta khó bỏ qua sao? Đã cao chân lại còn dài, mặc cái gì vào cũng rất đẹp đó....."

Kỳ Thư Nam nghe Giang Niên thao thao bất tuyệt về Lục Trạch với sự ngưỡng mộ tuyệt đối, đôi mắt như tỏa ra ánh hào quang, Kỳ

Thư Nam có chút không nói nên lời, lại cẩn thận cân nhắc những gì Giang Niên nói.

..... Ừ, cô cũng không thể không thừa nhận rằng, những gì Giang Niên nói dường như là sự thật.

Cô gái dường như là bị từ chối, lúc này có chút mất mát, nhưng vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm Lục Trạch với một chút hy vọng.

Lục Trạch cũng biếng nhác hướng đến cô gái gật đầu, sau đó đeo airpods tiếp tục hướng phía trước đi tiếp.

----- Như thể không quan tâm đến biểu tình của cô gái ấy.

"Chặc chặc chặc", Kỳ Thư Nam xem xong một màn như vậy, nhin không được mà cảm khái: "Lục Trạch này lạnh lùng vậy hả? Không biết hẳn có quen với học muội xinh đẹp của mình không nhỉ?"

Cô lúc này lần nữa phát huy bản năng mật thám, lôi kéo Giang Niên chạy theo chậm chậm: "Niên, đi đi đi, mình tò mò muốn biết rốt cuộc Lục Trạch kia trông như nào quá, để mình đến xem thử!"

Giang Niên thậm chí không kịp nói cái gì, đã bị Kỳ Thư Nam lôi kéo, chạy về phía trước.

"Niên, cậu đừng cản mình, mình cũng không phải muốn xin wechat hay QQ gì đâu, mình chỉ là muốn nhìn hẳn một cái để xem rốt cuộc hẳn trông như thế nào mà thôi!" Kỳ Thư Nam đánh gãy ý định muốn nói của Giang Niên, chạy một mạch về phía trước.

..... Dù sao chờ khi Giang Niên phản ứng lại, Kỳ Thư Nam đã kéo cô đến gần Lục Trạch.

Kỳ Thư Nam điều chỉnh lại hơi thở, sau đó vờ vai Lục Trạch không chút rụt rè.

Lục Trạch có hơi không kiên nhẫn mà quay đầu lại.

"Xin chào", Kỳ Thư Nam cười cười, trong đầu đã chuẩn bị xong bước tiếp theo, lấy ra lý do thoái thác hoàn hảo: "Bạn có muốn tìm hiểu một chút về câu lạc bộ bơi lội không?"

Vừa nói ra những lời này, Kỳ Thư Nam trong lòng liều mạng khen chính mình.

Cô thật đúng là thiên tài, thế mà lại có thể nghĩ ra thuật ngữ linh hoạt như vậy.

Khoảnh khắc Lục Trạch quay đầu lại, hai mắt Kỳ Thư Nam mở to, cố gắng xem rõ cuộc Lục Trạch trông như thế nào.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng....

Kỳ Thư Nam trong lòng gào thét "A-----"

Trách không được học mọi gạt bỏ hết sự theo đuổi của các nam sinh. Lục Trạch này cũng quá đẹp trai đi!

Quả nhiên, ngay cả Giang Niên cũng sẽ khen đẹp, thật là đẹp trai đến mức không thể tưởng tượng được huhuu, Giang Niên không lừa dối cô.

Sau khi hài lòng nhìn thấy rõ ràng gương mặt của soái ca, thỏa mãn tâm tình bất quá của chính mình, Kỳ Thư Nam bắt đầu chờ Lục Trạch không chút lưu tình từ chối "không cần".

Chỉ là.....

Trong lòng cô dần mờ mịt.

Không phải, anh trai siêu cấp đẹp trai trước mặt sau khi nghe cô nói xong, biểu tình trên mặt chuyển từ không kiên nhẫn sang..... ý vị thâm trường?

Phản ứng của Lục Trạch hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Cô mờ mịt quay đầu lại nhìn nhìn Giang Niên, Kỳ Thư Nam càng kinh ngạc khi phát hiện Giang Niên cúi đầu thấp đến lợi hại, vành tai đỏ ửng, dường như hận không thể chui vào khe nứt trên mặt đất

Khi cô đang không chắc chắn về cái tình huống kỳ quái này, Kỳ Thư Nam nghe thấy Lục Trạch mở miệng nói chuyện.

Thanh âm thực sự rất êm tai, rõ ràng rành mạch, như nước chảy trên đá, lộ ra một chút ý tứ trêu chọc.

Hắn nói.

"Các cậu hiện tại còn phát triển loại hình kinh doanh này sao, Giang Niên?"

.....

Kỳ Thư Nam: "....."

Cô không thể tin được nhìn nhìn Giang Niên, lại quay đầu nhìn nhìn Lục Trạch, rồi lại quay đầu nhìn nhìn Giang Niên.

.....

Mẹ kiếp.

Giang Niên có vẻ như rất xấu hổ.

Cô giả vờ bình tĩnh, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lục Trạch: "Thật xin lỗi bạn học, là bọn tôi hỏi sai rồi. Xem tố chất thân thể của cậu, cũng không cần làm cái gì đâu."

Kỳ Thư Nam: "....."

Vị ca ca đẹp trai trước mặt nhếch khóe môi lên một chút, cười cười nhìn thẳng vào Giang Niên.

Vừa rồi cũng không phải là khó chịu gì, chỉ là hẫng cảm thấy rất buồn cười.

Nhưng không biết vì cái gì, Kỳ Thư Nam lại cảm thấy đôi mắt của hình hôm nay có hơi sai sai, bởi vì cô thế mà lại nhìn ra từ trong nụ cười của Lục Trạch một chút.....

Sủng nịnh ?!

Mẹ nó.

Cái quý gì vậy, Kỳ Thư Nam cô còn dùng cái câu lạc bộ bơi lội gì đó cản người, cô thật sự ngốc quá đi mà!

Truyện chỉ được đăng tải tại truyenwiki1.com và wordpress của boomtini

/ ***** /

Cho đến khi đã ngồi ở trong tiệm kem, ăn kem việt quất đã tâm tâm niệm niệm từ lâu, Kỳ Thư Nam vẫn chưa thể nào phục hồi lại tinh thần.

Giang Niên ngồi bên đối diện đang ăn một cốc sundae vui vẻ vô cùng.

Kỳ Thư Nam biết Giang Niên là một fan trung thành của sundae, cậu ấy còn đặc biệt thích ăn dâu tây.

Ăn một ngụm thật lớn, Giang Niên không khỏi híp mắt thỏa mãn, đôi chân cũng đung đưa dưới bàn.

Nhìn toàn thân say mê sundae của Giang Niên, Kỳ Thư Nam nhin không được hận sắt không thành thép.

Cô dùng chân đá Giang Niên một chút, nhắc tới chuyện cũ lại không kìm được nghiêng răng nghiêng lợi: "Giang Niên, cậu vì cái gì lại

không nói với mình cậu quen với Lục Trạch? Tức chết mình rồi, vừa rồi thực sự vô cùng xấu hổ."

Kỳ Thư Nam mọi lần đều gọi là "Niên", chỉ có khi nào tức giận thật sự mới có thể buộc miệng thốt ra "Giang Niên".

Như hiện tại.

Giang Niên bĩu môi, đặt ly sundae xuống, vẻ mặt vô tội: "Mình có nói mình không biết cậu ấy đâu? Hơn nữa cậu kéo mình chạy nhanh như vậy, mình muốn nói cho cậu biết, ai ngờ cậu hoàn toàn không có cho mình cơ hội để nói luôn nè, mình vừa mở miệng tính nói xong cậu bảo đừng cản cậu đó, nhớ hong?"

Dừng một chút, Giang Niên nhẹ nhàng nói tiếp.

"Mình cũng rất xấu hổ mà, cậu ở trước mặt người quen của mình làm chuyện ngốc nghếch như vậy, cậu không thấy Lục Trạch đang cười mình sao? Cậu khiến mình trước mặt bạn học để lại ấn tượng như mấy đứa thiếu năng đó, nghĩ thông suốt chưa?"

Kỳ Thư Nam không đề cập đến thì không sao, khi Kỳ Thư Nam nhắc đến chuyện này, Giang Niên không khỏi nhớ đến vẻ mặt phức tạp của Lục Trạch khi nói câu nói đó.

Trong một giây nào đó cô liền muốn order gấp cái quần để đội.....

Nghĩ đến đây, tâm tình ăn sundae trước mặt cũng bay sạch không vết tích.

Kỳ Thư Nam cùng Giang Niên đã quá quen thuộc với nhau, vậy nên họ tự nhiên liền biết nhất cử nhất động của đối phương đang nghĩ gì.

Hiện tại nhìn Giang Niên đối mặt với ly sundae thờ ngẩn than dài, Kỳ Thư Nam liền biết cô đang nghĩ gì.

Cô lại lần nữa hận sắt không thành thép cầm lấy ly sundae của Giang Niên: "Được, cậu không có tâm tình ăn, mình ăn!"

Giang Niên: "....."

Cô vội vàng bảo vệ ly sundae của mình: "Không không không, mình vẫn còn muốn ăn sundae mà"

Lại lần nữa chậm rì rì mục một muỗng sundae bỏ vào miệng, Giang Niên lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, không nhịn được tò mò hỏi: "Này, học muội của cậu rất xinh đẹp sao?"

Kỳ Thư Nam nhanh chóng giải quyết kem việt quất của mình, quay sang ly nước bên cạnh, cô nhấp một ngụm coca rồi thản nhiên gật đầu: "Ừ, nếu không thì làm sao có nhiều nam sinh thích em ấy như vậy được? Chắc, một đám nông cạn."

Cô thuận miệng trả lời xong, một lúc sau bỗng dừng nhận ra có chỗ nào đó không thích hợp.

Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Giang Niên.

Giang Niên bị cô làm cho sững sốt: "..... Làm sao vậy?"

"Niên, cậu không thích hợp", Kỳ Thư Nam nói thẳng ra, "Niên, cậu đang đây là đang có chuyện gì đó."

Giang Niên một bụng đầy dấu chấm hỏi.

Kỳ Thư Nam bình tĩnh nói: "Cậu thường nghe mình bát quái, chỉ là nghe rồi cho qua. Lần này....." Cô dừng một chút", Cậu thế mà lại quan tâm học muội của mình có thích Lục Trạch hay không? Còn có, vừa rồi khi Lục Trạch cùng cậu nói chuyện thái độ cũng không thích hợp, nói đi, cậu và Lục Trạch có quan hệ gì đó đúng không?!"

"....." Giang Niên nghẹn họng không nói nên lời.

Bất quá không biết vì cái gì, nghe Kỳ Thư Nam nói như vậy.....

Giang Niên cảm thấy chính mình trong lòng có chút chột dạ không tên.

Cô cũng không biết đến tột cùng mình chột dạ cái gì, dù sao cũng chính là cảm thấy điều gì đó không đúng lắm.

Giang Niên ho khan một tiếng, giả bộ bình tĩnh: "Thư Nam, cậu nói đùa cái gì thế. Đó là ai kia chứ, là Lục Trạch đó, huyền thoại của trường mình, có thể cùng mình có mối quan hệ gì sao? Hơn nữa, mình thì có thể cùng Lục Trạch có quan hệ gì chứ, chẳng phải là bạn học cùng lớp sao, cậu ấy có phản ứng khi gặp mình thì có cái gì không thích hợp đâu?"

Kỳ Thư Lam nhìn thẳng vào Giang Niên một lần nữa, sau đó gật gật đầu: "Cậu nói cũng có lý".

Giang Niên không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, cô gấp không chờ nổi nói sang chuyện khác: "Này, không phải vừa rồi cậu đang kể cho mình nghe về chuyện chị Thời Thần với Trình học trưởng sao? Mình vẫn nghe chưa xong đâu, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Quả nhiên, Kỳ Thư Nam lập tức bị phân tâm khi nhắc đến chuyện này.

Cô hút một hơi hết ly Coca, sau đó nâng tay lắc lắc mấy viên đá còn lại trong ly: "Đúng vậy, chuyện của bọn họ mình cảm thấy rất thần kỳ....."

Kỳ Thư Nam thao thao bất tuyệt mà nói về chuyện của hai người kia, Giang Niên nghe, thờng thờng cũng gật đầu tiếp chuyện.

Chỉ là, Giang Niên trên mặt thì nghiêm túc, thậm chí thỉnh thoảng còn đưa ra vài ý kiến, nhưng là trong lòng.....

Sớm đã không còn để ý đến chuyện của Kỳ Thư Nam đang kể.

Cô nhin không được nghĩ đến những gì Kỳ Thư Nam mới nói vừa rồi.

Hóa ra những nữ sinh xinh đẹp từ các trường khác, còn được nhiều người thích đều có ấn tượng tốt về Lục Trạch.

Dù sao, dù sao cũng là Lục Trạch, một huyền thoại có thật.

Lục Trạch kỳ thực cách cô rất xa.

Chẳng qua trong thời gian này học chung lớp với Lục Trạch, Lục Trạch lại thường cư xử thân thiết, hết lần này đến lần khác, cô dần sinh ra ảo tưởng rằng mình là người đặc biệt.

Nhưng thật ra, chẳng qua là vì con người Lục Trạch bản chất tương đối tốt đi.

Cô cúi đầu cười khổ một tiếng.

Không được ảo tưởng.

Đặc biệt là loại ảo tưởng khi thấy người khác đối tốt với chính mình lại càng không được.

Tự mình đa tình là gốc nhất thế gian.

Cô hít sâu một hơi, trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình một chút.

Lục Trạch là sao sáng ban ngày, cô ngẩng đầu một chút là có thể nhìn thấy, ngàn vạn không cần cảm thấy mình có cơ hội thân thiết với Lục Trạch.

Đúng, chính là như vậy.

Cô là Giang Niên thông minh nhất, ngàn vạn không cần làm ra chuyện si mê ngu ngốc như vậy.

"Niên.....?" Đang suy nghĩ nghiêm túc, Giang Niên đã bị Kỳ Thư Nam gọi hồn về.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Kỳ Thư Nam một lần nữa.

Kỳ Thư Nam đã dừng lại từ lâu, lúc này chính là lo lắng nhìn Giang Niên.

"Cậu không sao chứ.....?" Kỳ Thư Nam dường như có chút lo lắng "Sao mình cảm thấy cậu không mấy vui vẻ vậy? Có phải có chuyện gì không? Hay là ở lớp mới vẫn chưa quen? Từ lúc chúng ta gặp nhau chỉ có cậu nghe mình nói thôi, mình còn chưa nghe cậu kể những chuyện gần đây của cậu đâu, không có việc gì chứ?"

Một loạt câu hỏi đã thực sự cho thấy sự lo lắng của của Kỳ Thư Nam.

Cũng không trách Kỳ Thư Nam nghĩ nhiều.

Cô cùng Giang Niên chơi thân lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy Giang Niên thất thần như vậy lần nào.

Thật giống như có tâm sự gì vậy.

Giang Niên liên tục lắc đầu: "Không sao, mình thật sự không có việc gì. Mình ở lớp mới cũng khá ổn, bạn cùng lớp của mình đều rất rất giỏi, vừa rồi mình nghĩ về một bài vật lý mà thôi, cho nên đã耿耿 ngơ ngơ một hồi."

Kỳ Thư Nam có chút không tin tưởng cho lắm.

Nhưng cô cũng hiểu Giang Niên, nếu Giang Niên thật sự không muốn nói ra, ai cũng không thể đào ra một lời từ cô.

Kỳ Thư Nam thở dài: "Được rồi, nếu cậu có chuyện gì không vui nhất định phải nói ra đấy."

Giang Niên trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đôi khi cô thực sự may mắn khi có những người bạn tốt như Kỳ Thư Nam và Khương Thi Lam.

Cố gắng quên đi sự mất mát và buồn bã trong lòng vừa rồi, Giang Niên hít một hơi thật sâu, đặt cốc sundae đã cạn xuống, nói với Kỳ Thư Nam: "Đi thôi, chúng ta đến khu trò chơi điện tử! Đã lâu rồi mình chưa đến đó, giờ tạm dừng muốn xem người ta gặp thú bông."

Kỳ Thư Nam cũng bật cười: " Được rồi, đi thôi. "

/ ***** /

Xem người khác gặp thú bông luôn là sở thích độc đáo của Giang Niên.

Cô chưa bao giờ gặp thú bông cả, nhưng nếu thấy người khác đang gặp thú thì nhất định phải xem chăm chú.

Thậm chí còn xem nhập tâm hơn cả người gặp.

Nếu thiếu chút nữa gặp lên mà lại trượt, Giang Niên sẽ thờ dài tiếc nuối; còn nếu thành công gặp được thú bông, Giang Niên sẽ hoan hô một tiếng, biểu tình còn vui vẻ hơn so với chính mình gặp được thú bông.

Sau này lại xuất hiện thêm nhiều loại máy móc, Giang Niên càng xem đến hăng say.

Lúc đầu Kỳ Thư Nam thực sự hận không thể lý giải cái sở thích kỳ lạ của Giang Niên, nhưng hiện tại cô đã dần quen với điều đó, thậm chí đôi lúc sẽ chủ động rủ Giang Niên đi xem người ta gặp thú bông.

Đây là những gì Kỳ Thư Nam nói với Giang Niên----

"Niên, cậu thật đúng là hiền huệ."

Giang Niên một thân nghi hoặc, cái gì mà hiền huệ với không hiền huệ chứ?

Kỳ Thư Nam giải thích, nói: "Cô gái nhà người ta đi hẹn hò sẽ muốn đến công viên giải trí, muốn xem phim, muốn bữa tối dưới nến. Cậu thì ngược lại, đại loại thì chờ đến khi cậu yêu đương đi, khi bạn trai cậu muốn hẹn hò, cậu là người duy nhất thích đi xem người khác gặp thú mà không tốn lấy một xu."

Giang Niên: "....."

Cậu thì biết cái gì, đây là mức độ đồng cảm cao!

Mình đã đồng cảm với tất cả những người gặp thú bông đấy nhé!

Khu trò chơi điện tử cách quán kem không xa, hai người vào tiệm trà sữa gọi một ly trà sữa, hứng thú bưng bưng chạy đến khu trò chơi.

Khu này mới mở nên các thiết bị đều hoàn chỉnh, hiện đại, chỉ là chỉ có vài máy gặp thú mà thôi.

Kỳ Thư Nam đến quầy đổi xu đổi 10 NDT, sau đó hào phóng nói với Giang Niên: "Đi, tiểu gia đưa em đi ăn sung mặc sướng"

Giang Niên cũng rất hiểu ý: "Tạ tiểu gia ân sủng"

Thẳng đến khi bên cạnh truyền đến tiếng cười "phụt", hai người mới như mộng mới tỉnh quay đầu lại.

Liền nhìn thấy bên cạnh là một nam sinh đeo kính, dường như đã nghe được cuộc đối thoại của hai người, lúc này hắn cười đến mức không thể kiềm chế được.

Giang Niên: "....."

Mẹ nó, tại sao mỗi lần ở cùng Kỳ Thư Nam đều làm ra nhiều chuyện xấu hổ như vậy chứ.

Vội vàng bắt lấy Kỳ Thư Nam rồi chạy về phía trước, Giang Niên thực phần hận---

Sau đó cô cùng Kỳ Thư Nam vui chơi, nhất định phải mang khẩu trang! Ít nhất thì cũng phải đảm bảo người quen không nhận ra cô!

Bởi vì là thứ bảy nên có khá nhiều người trong khu trò chơi.

Những con thú bông trong máy gấp ở đây đều rất đặc biệt, không giống như nhiều máy gấp khác tùy tiện thả vào vài con xấu xí.

Giang Niên nhanh chóng chọn một mục tiêu----

Một máy gấp cần cầu Doraemon.

Trên hệ thống điều khiển là những chú Doraemon với các hình dáng động tác khác nhau, trên các cần cầu cũng có gắn mô hình nhỏ nhỏ, bên trong thùng kính là một đám béo béo mập mập màu xanh.

Phía trước là một thanh niên đang chăm chú vào cần điều điều khiển, thao tác tay hiện lên dáng vẻ thành thạo.

Giang Niên hăng hái bước tới và quan sát.

Nam thanh niên dường như không để ý đến chính mình đang bị hai cô gái nhìn chăm chăm, hắn vẫn cứ nghiêm túc điều chỉnh cần điều khiển, sau đó liếc mắt nhìn vị trí của Doraemon cùng và cái móc câu.

Chà, rất vừa lòng.

Hắn không chần chừ nhấn vào nút màu đỏ bên cạnh cần điều khiển.

Móc từ từ hạ xuống, Giang Niên ngừng thở, vẻ mặt khẩn trương.

Nam thanh niên nhắm thật chuẩn, móc chuẩn xác rơi xuống Doraemon, mở ra, sau đó kẹp lại.

Bắt được rồi!

Giang Niên hai tay nắm chặt, kích động vô cùng.

Móc từ từ di chuyển lên trên, đưa Doraemon lên từng chút một.

Giang Niên cảm thấy đã sắp thành công rồi

.....trượt xuống.

Vào giây phút cuối cùng, thú bông lại rơi vào thùng kính.

Nam thanh niên dường như cũng có chút hụt hẫng, lúc hấn chuẩn bị tỏ vẻ tiếc hận liền nghe được một trận thở dài ----

Chứa đầy sự tiếc nuối.

Hấn kinh ngạc quay đầu nhìn qua, lúc này mới phát hiện đứng bên cạnh hấn là hai cô gái xinh xắn, một tóc dài một tóc ngắn.

Mà cái người phát ra tràng thở dài kia, là cô gái tóc dài.

Tóc dài lại thở dài: "Thật là tiếc quá đi, một chút xíu nữa thôi mà."

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía nam thanh niên: "Huynh đệ, hãy nén bi thương."

Nam thanh niên: "....."

Chuyện này là như thế nào vậy, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra....

Hấn vẫn gật gật đầu: "..... Được rồi, tôi sẽ nén bi thương, sẽ không vì một chút suy sụp nhỏ nhặt như vậy mà đi nhảy lầu đâu."

Thôi bỏ đi, hấn vẫn còn tiếc Doraemon kia đấy.

Vốn dĩ hấn muốn thử lại một lần nữa, hiện tại bị vây xem như vậy.....

Nam thanh niên yên lặng bỏ đi.

Giang Niên so với hẳn càng tiếc hơn.

Cô nói với Kỳ Thư Nam, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối: "Mình nghĩ kĩ thuật của vị huynh đệ này khá tốt, tại sao lại không tiếp tục gấp nhỉ? Mình cảm thấy nói không chừng lần này có thể thành công đó."

Kỳ Thư Nam nhếch miệng.

Không phải, mình nói với cậu đấy chị em tốt, sao người ta lại không tiếp tục gấp nữa cơ chứ, trong lòng cậu thực sự một chút cũng không cảm thấy tiếc sao?

"Phụt". Bên cạnh lại truyền đến tiếng cười.

Giang Niên và Kỳ Thư Nam cùng nhau quay đầu nhìn qua

..... Lại là cái người vừa rồi mới cười các cô, nam thanh niên đeo kính.

Nam sinh đẩy đẩy mắt kính: "Bạn học, chào hai cậu, tôi không phải cố ý cười hai cậu đâu. Chỉ là hai cậu..... quá buồn cười."

Hắn đã chú ý đến hai cô gái này từ lâu, nhất cử nhất động bao gồm cả nói chuyện, đều thật sự là rất thú vị.

Không chờ Giang Niên đáp lại, hẳn đã nói tiếp: "Các cậu vẫn còn muốn nhìn người khác gặp thú bông sao? Tôi cảm thấy kĩ thuật của tôi không tệ lắm, nếu các cậu không ngại, tôi có thể gấp cho các cậu xem. Đây, máy Doraemon này đi, cậu muốn tôi gấp cái nào? Tôi bảo đảm trong vòng ba lần sẽ gấp được cho cậu."

Câu nói cuối cùng, là hẳn hướng về Giang Niên mà nói.

Giang niên cùng Kỳ Thư Nam nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy có chút bối rối.

Kỳ Thư Nam thậm chí còn khiếp sợ vô cùng-----

Thời buổi này, có những người thích xem người khác gấp thú bông như Giang Niên thì thôi đi, lại còn có người thích biểu diễn gấp thú bông cho người khác xem.

Nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy vô kỳ kỳ quái quái thế nào.

Giang Niên cũng cảm thấy kinh ngạc.

Cô chủ yếu là kinh ngạc, thế mà lại có người đối với kĩ thuật gấp thú của mình tự tin như vậy, còn đảm bảo với cô trong vòng ba lần sẽ gấp được nó?

Giang Niên liền cảm thấy ửng thú.

Cô nhìn thẳng về phía nam sinh, sau đó chớp chớp đôi mắt, cười nói: "Được, tối rất mong chờ xem thử cậu có thể hay không gấp được thú bông trong vòng ba lần."

Nam sinh lại đẩy đẩy mắt kính, gật đầu cười: "Bất quá, tôi có một yêu cầu."

Hắn nhìn thoáng qua Giang Niên: "Nếu tôi thực sự có thể gấp được, thì cậu có thể cho tôi phương thức liên lạc không?"

Giang Niên và Kỳ Thư Nam: "....."

Kỳ Thư Nam cảm thấy nếu không phải đang ở nơi công cộng, cô sẽ ngay lập tức chống hông hướng tới nam sinh kia chửi đổng.

Cô còn tưởng rằng thực sự có người thích biểu diễn kĩ thuật gấp thú bông cho người khác xem, cuối cùng chỉ bởi vì bọn cô là con gái nên mới như vậy? Mẹ nó lại còn cái gì mà điều với chả kiện, phê đu đủ hả anh trai?!

Thực ra mà nói, lúc còn học cấp hai, Kỳ thư Nam thường được các nam sinh nhờ gửi thư tình cho Giang Niên.

Là một khuê mật tốt, Kỳ Thư Nam cũng vô cùng tự nhiên từ chối không chút lưu tình.

Đùa sao, Niên của cô còn phải chăm chỉ học tập, làm gì còn có thời gian mà nghĩ đến mấy chuyện yêu đương nhàm chán này chứ.

Kỳ Thư Nam có thể hiểu tại sao có rất nhiều nam sinh có cảm tình với khuê mật của cô.

Giang Niên lớn lên xinh đẹp, đặc biệt là khi cười, đôi mắt của cậu ấy rất sáng, như kiểublingbling vậy, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, chỉ cần nhìn thôi đã khiến cho người ta say mê vô cùng.

Hướng chi, tính cách Giang Niên dễ chịu, đối với ai cũng tốt bụng, viết lách còn rất tài hoa.

Một cô gái như vậy, sao người ta có thể không thích đây?

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là cô sẽ để cho những nam sinh nhân cơ hội tiếp cận Giang Niên!

Niên của cô phải đứng cùng người đáng giá nhất, tốt đẹp nhất!

Kỳ Thư Nam tức giận trừng mắt nhìn nam sinh đeo kính.

Hắn đây là cảm thấy rất hứng thú với cô gái tóc dài, cho nên mới nhân cơ hội này xin wechat của cô gái này.

Nhưng là.....

Ai có thể nói cho hắn biết tại sao cô gái tóc ngắn trông lại không vui không?

Giang Niên ngăn lại lời Kỳ thư Nam sắp thốt ra, hướng về phía cô đưa mắt ra hiệu, sau đó hướng đến nam sinh đeo kính lắc đầu:
"Không cần....."

Chỉ là, Giang Niên chưa kịp nói xong, cô đã nghe thấy một giọng nam quen thuộc, vô cùng dễ nghe vang lên gần đó.

"Ba lần?"

Một câu đơn giản, không đầu không đuôi.

Giang Niên có chút không tin được hướng đến nơi phát ra âm thanh.

Đó cũng chính là nam sinh vừa rồi ở trên đường bị một cô gái chặn lại, Lục Trạch.

Hắn tùy ý tháo một bên AirPods xuống, sau đó biếng nhác cầm lấy nó nghịch trong tay, không chút để ý mà ngẩng đầu liếc nhìn nam sinh đeo kính một cái.

Nam sinh đeo kính ngẩn người, đồng thời cũng ngây người, Kỳ Thư Nam bên cạnh cũng vậy.

Kỳ Thư Nam khiếp sợ nhìn Giang Niên với ánh mắt nghi vấn.

Giang Niên so với cô còn khiếp sợ hơn.

Hơn nữa..... cái gì "ba lần"?

Lục Trạch từng bước đi về phía bên này, ngăn ngui vài bước, hắn đã hất nam sinh đeo kính kia ra khỏi tầm đỏ, nói chung thì..... làm người khí chất vẫn rất quan trọng.

Cảm giác lười biếng vẫn còn đó, nhưng Giang Niên không biết vì cái gì, lại cảm thấy trên người Lục Trạch dường như có một loại.....

Cảm giác chiến đấu?

Vẫn với giọng điệu lười nhác mang theo chút khinh thường, Lục Trạch nhìn thẳng vào nam sinh đeo kính.

"Ba lần mới có thể đảm bảo chính mình gặp được thú bông, huynh đệ, kĩ thuật của cậu có phải là không tốt lắm không?", ngữ khí của hắn chầm chậm, "Với kĩ thuật như vậy cũng dám tùy tiện tiếp cận nữ sinh sao?"

Cho đến lúc này, mọi người mới hiểu được "ba lần" Lục Trạch nói vừa rồi rốt cuộc có ý tứ gì.

Nam sinh đeo kính lúc này đã hiểu, sau đó nổi giận nhìn Lục Trạch: "Ý của cậu là gì?!"

"Xem ra huynh đệ cậu không đơn giản là kĩ thuật gặp thú bông không tốt, mà thậm chí còn không nghe hiểu được người khác nói gì." Lục Trạch nhếch môi cười.

Rõ ràng đó là một giọng điệu hờ hững, nhưng dù nghe thế nào đi chăng nữa.....

Cũng làm nam sinh đeo kính kia tức giận.

Nam sinh đem kính kia nhìn Giang Niên bên cạnh, sau đó hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén lửa giận cố gắng bình tĩnh lại.

Hắn lúc này mới hướng phía Lục Trạch nói: "Vậy còn cậu? Nếu cậu cười nhạo tôi, vậy cậu có thể gặp được thú bông trong bao nhiêu lần?"

Lục Trạch dờ mắt, sau đó lại đem AirPods trong tay nghịch ngợm thả lên thả xuống

..... Những cử động ngẫu nhiên, nhưng lại khiến Giang Niên xem đến kinh hồn táng đảm.

Ca, Trạch ca của tôi ơi, tôi biết cậu siêu cấp lợi hại, nhưng cậu có thể hay không dùng một thứ đắt tiền như vậy xem như đồ chơi được không?

Lỡ đâu cậu chụp không được rồi nó lại rơi xuống đất vỡn vụn thì làm sao bây giờ?

Ở đây đông người như vậy, cậu cũng không sợ người ta dẫm nát sao?

Đương nhiên, Lục Trạch một điểm cũng không cảm nhận được sự lo lắng của Giang Niên.

Hắn như cũ đem tai nghe xem như một khối tiền xu chơi hăng say.

Thậm chí, ngay cả thái độ nói chuyện với nam sinh đeo kính cũng hoàn toàn dừng dưng.

"Tôi", Lục Trạch lại cười nói, "Đương nhiên là một lần là được, một chút vấn đề cũng không có."

Giang Niên cùng Kỳ Thư Nam nhìn nhau.

Giang Niên đang nghĩ----

Cho nên, Lục Trạch lúc này rất cuộc là đang mạnh miệng, hay là đang nói sự thật đây?

Cô biết Lục Trạch thực là rất toàn năng, có thể nói không có gì làm không được, nhưng cũng không có khả năng chuyện nào cũng am hiểu mà..... phải không?

Lại nhìn vẻ mặt của Lục Trạch, hắn không có vẻ gì là đang nói đùa.....

"Xuy---", nam sinh đeo kính hiển nhiên căn bản là không tin, hắn cười nhạt một tiếng, "Nói mạnh miệng thì ai chẳng biết? Tôi nói này vị huynh đệ, tôi chính là đối với các cô gái có chút hứng thú mà thôi, cậu cũng không cần quấy rầy bọn tôi mà, đúng không? Hơn nữa, cậu

làm anh hùng gì ở đây chứ, nói giống như cậu có thể gặp được một con thú bông vậy."

Hắn lại một phen đánh giá Lục Trạch, sau đó trong lòng lại nhin không được có chút ghen ghét----

Chiếc túi kia thoát nhìn vô cùng đơn giản, nhưng lại là phiên bản giới hạn mới nhất của nhà A phải không? Hắn cũng chỉ là thấy được trên mạng mà thôi, sao nam sinh đó lại có thể mang lên chân rồi?

Hắn là sinh viên đại học, cũng chưa bao giờ thấy ai dùng nó.

Nhưng cậu nam sinh này thoát nhìn tràn đầy cảm giác thiếu niên, hẳn chỉ là một nam sinh cao trung đi.....?

Nếu là người khác, còn có khả năng hoài nghi hắn đang mang giày fake, nhưng nam sinh đeo kính rất am hiểu về giày, trước đó còn xem qua vài phương pháp phân biệt real fake.

Đôi giày nam sinh kia đang mang, là hàng real.

Hơn nữa với bộ quần áo đơn giản này, có cái nào không phải là của các nhãn hàng lớn đâu?

Chưa kể lớn lên đẹp trai đến thiên ngộ nhân oán.....

Hắn thực sự không hiểu, nam sinh như vậy, đột nhiên tới cản trở hắn làm gì?

Vấn đề ở đây rốt cuộc là gì?

Lục Trạch một chút cũng không quan tâm đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Hắn nâng mí mắt, cùng nam sinh đeo kính nói chuyện, nhưng lại nhìn thẳng về phía Giang Niên: "Nếu không thì anh trai này, chúng ta pk?" (*)

(*) pk: đấu

Nam sinh đeo kính nhú mày.

Trực giác của hắn muốn hắn từ chối lần pk này.

Hắn gặp thú bông rất lợi hại, nhưng hắn cũng không biết được nam sinh này rốt cuộc lợi hại đến bao nhiêu. Hơn nữa, hắn đối với cô gái tóc dài xinh đẹp rất có hứng thú, nhưng mà.....

Xem ra cũng không cần tham gia pk chỉ vì cái gọi là hứng thú này mà, đúng không?

Một chút cũng không bận tâm đến nam sinh đeo kính, Lục Trạch nhíu mày hướng về phía Giang Niên, sau đó cười cười

"Cậu muốn con nào?" Hắn hỏi Giang Niên, từng câu từng chữ

"Tôi sẽ gấp tất cả cho cậu."

Boomtini: mình tính update sớm hơn, nhưng lại không nghĩ đến chương này dài gấp đôi chương bình thường mọi người ạ.

mọi người hãy nhấn vote ủng hộ mình nha.

cảm ơn mọi người

Chương 21: "Tôi đưa cậu về nhé?"

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[LINK DƯỚI COMMENT]

spoiled:

Chàng trai tuấn tú liền như vậy đứng trước mặt cô và hỏi---

"Giang Niên, tôi gặp được thêm một con, cậu có thích không?"

Giang Niên cắn cắn môi dưới.

Cô chỉ là cảm thấy hương vị trong lòng chính là ngũ vị tạp trần, cái gì cũng không rõ, cái gì cũng mờ mịt, không thể nói nên lời.

Trong đôi mắt đen láy của Lục Trạch, Giang Niên nhìn thấy chính mình gật đầu: "Thích, thích vô cùng."

----- chính cô cũng không biết mình đang nói cái gì.

Lục Trạch lại lần nữa hài lòng mỉm cười: "Thật tốt."

HƯỚNG DẪN LẤY PASS - KHÔNG KHÓ ĐÂU MỌI NGƯỜI ƠI

mọi người truy cập vào link này nhe, mình có để ở dòng thời gian của mình [Edit] Chào Em, Bảo Bối! - Chương 21:

 [Edit] Chào Em, Bảo Bối! - Chương 21:

 [Edit] Chào Em, Bảo Bối! - Chương 21:

Chương 22: Cậu có muốn yêu đương không?

Tải ebook: dtv-ebook.com

spoiled:

"Giang Niên, cậu có từng nghĩ đến chuyện yêu đương khi học cao trung không?"

Ngữ điệu của Lục Trạch vẫn chậm rãi như mọi khi, thanh âm cũng không tính là lớn, thậm chí Giang Niên còn cảm thấy, nếu không phải cô đang chuyên tâm, hơn nữa tai của cô cũng nhạy hơn người bình thường, cô hoàn toàn có thể không nghe thấy Lục Trạch đang nói cái gì.

Chỉ là khi Lục Trạch nói xong, Giang Niên liền sững sờ tại chỗ.

Thành thật mà nói, lần đầu tiên trong đời cô nghi ngờ về thính giác của mình, thậm chí cô còn cảm thấy bản thân gặp ảo giác, nếu không, làm sao cô lại có thể nghe được Lục Trạch hỏi cô về vấn đề như vậy?

Câu vừa rồi, nói theo một cách khác, chính là muốn hỏi cô có muốn yêu đương hay không?

pass: đã gợi ý ở chương 21

Chương 23: Gặp mặt ba mẹ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Spoiled:

"Giang Niên", Lục Trạch thần thiên nói, "Tất cả suy nghĩ của cậu đều hiện hết trên mặt rồi, cho nên tâm tư của cậu thật sự rất dễ đoán."

Giang Niên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lục Trạch đưa tay lên, sau đó dường như do dự một chút, vẫn là đặt lên đầu Giang Niên.

Sau khi xoa xoa hai lần, Lục Trạch bỏ tay xuống vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không thèm để ý đến cô gái bởi vì hành động của mình mà kinh ngạc.

Qua wordpress đọc nha mọi người.

Chương 24: Tim đập loạn nhịp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Spoiled:

Vẫn là giọng điệu lười biếng kia, cách lớp học nhiều người như vậy thẳng tắp truyền đến tai Giang Niên.

"Mẹ cậu nhờ tôi mang sữa cho cậu, lúc này tôi quên đưa." Hần thoáng ngáp một cái, "Cậu tự đến ngăn bàn tôi lấy nhé."

mọi người qua wordpress đọc nha, link ở bình luận

Chương 25: Nữ chính trong lời đồn

Tài ebook: dtv-ebook.com

| SANG WORDPRESS ĐỌC NHA MỌI NGƯỜI ƠI |

Spoiled:

Giang Niên quay đầu, chuẩn bị tạm biệt Nghiêm Hường Tuyết.

Sau đó Giang Niên bỗng dừng nghe thấy một giọng nam dễ nghe quen thuộc vang lên phía sau cô.

Mang theo một chút bất đắc dĩ cùng cứng chiều —

"Giang Niên, sao cậu chỉ lấy sữa bò? Cậu không thấy vẫn còn có một hộp sữa chua sao?"

Chương 26: Ngày trực nhật

Tải ebook: dtv-ebook.com

[Đọc đầy đủ tại wordpress của Boomtini]

Tuy nhiên, Lục Trạch lắc đầu phủ nhận: "Không phải, chai sữa cậu mang đi là mẹ cậu đưa cho, còn hộp sữa chua này....."

Hắn nhếch môi, biếng nhác bật cười: "Là tôi mua cho cậu."

Chương 27: Lục Trạch là bình giám chua

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Tuy rằng hắn vẫn luôn biết mình rất đẹp trai, nhưng Lục Trạch chưa từng ý thức được đây là một công cụ hữu lực như thế nào.

Trước kia, thậm chí hắn còn cảm thấy lớn lên đẹp trai là một loại phiền toái.

Nhưng là.....

Xem ra cô gái nhỏ đối với gương mặt của hắn cũng không hề có sức chống cự nha.

Lục Trạch nhanh chóng suy tư trong lòng một chút, giây kế tiếp liền điều chỉnh kế hoạch tiếp theo.

Nếu hắn có công cụ hữu dụng như vậy, đương nhiên phải lợi dụng thật tốt rồi.

[mời mọi người sang wordpress đọc tiếp]

Chương 28: "Trộm nhìn tôi làm gì vậy?"

Tài ebook: dtv-ebook.com

[Mời mọi người qua wordpress đọc]

spoiled:

Giang Niên lại sờ cằm, suy nghĩ sâu xa——

Nói không chừng, cái 'năng lượng giáo huấn' kia của Đoạn Kế Hâm thực sự hữu dụng đi?

Hôm nay trước khi thi môn tổ hợp, cô cũng đã đặc biệt yêu cầu Lục Trạch truyền 'năng lượng giáo huấn' vật lý cho cô, kết quả hôm nay thi vật lý cũng không quá tệ, còn có thể nói là thi tốt.

Là một thanh niên thế kỉ 21 ngay từ nhỏ đã được tiếp thu nền giáo dục theo chủ nghĩa Mác, Giang Niên đương nhiên biết cái gọi là siêu hình này đều là giả, nhưng mà đây chỉ là một hình thức trấn an tâm lý mình thôi, hơn nữa cũng rất hữu ích.

Giang Niên âm thầm giải vây cho suy nghĩ lung tung của chính mình.

Chương 29: Cậu quan đến tâm tôi vậy sao?

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Chẳng phải chỉ khen thôi sao? Cô nhất định sẽ khen.

Giang Niên bắt đầu gõ tin nhắn, khí thế bưng bưng..

[Sao Trời: Trạch ca, cậu đẹp trai nhất! Quá là đẹp trai luôn!!!]

[Sao Trời: Hơn nữa, lên trời xuống biển không có gì Trạch ca làm không được, cậu nhìn đi nữ sinh trong trường nhiều người mê cậu vậy mà, chơi bóng rổ cũng đỉnh quá trời quá đất luônnn]

[Sao Trời: Cậu là người đỉnh nhất, tốt nhất mà tôi từng gặp đó!]

Chương 30: Niềm tự hào

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc |

"Ra là như vậy." Lục Trạch cong môi cười, lại dùng tay chỉnh chỉnh tóc mái một chút, "Về sau cậu càng phải quan tâm đến Trạch ca nhiều hơn rồi, giáp mặt quan tâm thì tốt hơn."

Giang Niên: "....."

Chậc.

Cảm giác đẳng cấp của chính mình không đủ cao.

Chương 31: Trạch ca đẹp trai nhất

Tải ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

|Mời mọi người sang wordpress đọc|

Lục Trạch nhìn vào ánh mắt tập trung của cô gái, cũng nhìn vào bàn tay của mình.

Hắn cong môi cười: "Thích không?"

Giang Niên ngần ngợ đáp lại: "Thích....."

Chương 32: Hạng 6

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

| Mời mọi người sang wordpress đọc |

"Muốn đánh cứ nói", Lục Trạch cười cười, "Không cần hội đồng, một mình cậu đánh tôi là đủ rồi. Tôi tuyệt đối....."

Hắn nhướn mày với Giang Niên: "Đánh không đánh trả, mắng không cãi lại."

Lục Trạch trong lòng nghĩ, hắn làm gì muốn đánh trả hay cãi lại.

Cơ hội hiếm có mà, 'đánh là thương, mắng là yêu' đó.

Chương 33: Báo danh hạng mục

Tài ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - PASS MỚI

..... Tôi còn có thể không tham gia à?

Giang Niên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Hạ Gia Dương nhìn thấy Giang Niên ảm ức trong lòng, lại nhìn thoáng qua Lục Trạch bên cạnh, hai mắt sáng lên: "Không sao đâu Giang niên, cậu báo danh đi, đến lúc đó A Trạch mặc nữ trang thay cậu chạy!"

Chương 34: Tắm

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Bà Vương nhìn bước chân vội vội vàng vàng ra ngoài cửa Giang Niên, chủ động chào hỏi: "Ai nha Niên Niên, hôm nay cũng dậy sớm để chạy bộ đấy à?"

"Dạ", Giang Niên cong mắt cười, cô gái mười sáu tuổi nhìn thế nào cũng tràn ngập hơi thở thanh xuân, "Bà Vương buổi sáng tốt lành ạ!"

Bà Vương mừng rỡ cười không khép miệng: "Sớm sớm sớm, ai nha, có bạn trai nhỏ một cái là khác liền. Không nói nữa, cháu mau đi đi, ban nãy lúc đi vào bà đã thấy bạn trai nhỏ lại đứng đợi cháu ở dưới lầu rồi đó, còn một hai đôi giúp bà bưng đồ đạc, bạn trai nhỏ của cháu thật không tồi đó nha!"

Chương 35: Cùng nhau đi học

Tài ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress | - Boomtini

Đang lúc rối rắm vô cùng, Giang Niên liền nghe thấy thanh âm của Lục Trạch vang lên phía sau.

"Cậu hỏi vì sao tôi và Giang Niên cùng nhau đi học?" Lục Trạch biếng nhác lặp lại câu hỏi của Triệu Tâm Di, "Chẳng lẽ Giang niên không nói với cậu sao? Đó là vì tôi phải tắm rửa, thay quần áo, còn có ăn sáng ở nhà cậu ấy."

Giang Niên: "....."

Chương 36: "Đối xử với cô ấy có thể giống với các cậu sao?"

Tài ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Nhìn vẻ mặt của Giang Niên, Lục Trạch liền hiểu ra lý do Giang Niên tức giận.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó cũng không nói gì.

Giang Niên sừng sốt, giây tiếp theo liền cau mày: "Trạch ca, cậu đừng cho rằng cái gì tôi cũng không biết. Nhà cậu có người làm bữa sáng cho cậu, tại sao cậu lại phải giả bộ đáng thương trước mặt ba mẹ tôi? Ba mẹ tôi cũng không phải cậu không đáng thương thì không cho cậu ăn sáng mà".

Chương 37: Ngày đầu tiên

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Cô do dự nói: "Này, hôm nay đã là đại hội thể thao rồi mà, bọn mình còn phải chạy sao?"

Lục Trạch nhướn mày, sau đó cười: "Không chạy".

Giang Niên lại lần nữa ngạc nhiên.

"Tôi chỉ muốn mình là người đầu tiên nói với cậu..... 'cố lên' mà thôi", giọng nói của thiếu niên vô cùng dễ nghe, tràn đầy lười nhác và lưu luyến.

Chương 38: Đại hội thể thao 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

"Giang Niên, cậu cười cái gì đó? Xuân tâm nhộn nhạo rồi à?" Thi Vũ nhìn qua Giang Niên, vừa lúc nhìn thấy Giang Niên cười đến vui vẻ, tò mò hỏi.

Hắn nghiêng người, chuẩn bị xem tốt cuộc Giang Niên nhìn cái gì chăm chăm cả nửa ngày chưa xong.

Giang Niên cất hộp chocolate trong tay đi, che giấu xua tay:
"Không có gì đâu, cũng không có gì đẹp. Đi đi, sắp đến giờ rồi."

Chương 39: Đại hội thể thao 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Nhàn nhã quay đầu lại, Hàn Sơ Dạ cũng chú ý đến ánh mắt của Lục Trạch, nhìn về phía Giang Niên, sau đó quay đầu cùng Lục Trạch tán gẫu: "Trạch ca, cậu và Giang Niên quan hệ cũng không tồi nhỉ."

Lục Trạch gật đầu, biếng nhác cười cười: "Đâu chỉ là không tồi."

Chương 40: Đại hội thể thao 3

Tài ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Quả nhiên, liền nghe thấy Lục Tú Hoa lại lần nữa tự giới thiệu:
"Chị quên nói, chị là chị họ của Lục Trạch."

Giang Niên: "!!!"

Lục Tú Hoa nhìn người em trai của mình đang đứng ở vạch xuất phát vừa uống nước vừa nhìn chăm chăm qua bên này, không khỏi lắc đầu: "A Trạch thực quan tâm đến bên này a, xem ra nó thực sự thích em đó, Giang Niên."

Chương 41: Đại hội thể thao 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Một giây trước khi ngất đi, Giang Niên đã nghĩ ——

Người liều mạng xông về phía cô là ai?

Là..... Lục Trạch phải không?

Chương 42: Ôm

Tài ebook: dtv-ebook.com

Nữ bác sĩ nhìn bóng dáng thiếu niên vội vàng rời đi, không khỏi thấp giọng tán gẫu với Giang Niên: "Cô gái nhỏ, bạn trai đối với em tốt thật đó, lúc nó ôm em chạy xông vào đây, nếu không phải cô kiểm tra qua biết em không có vấn đề gì lớn thì cô còn tưởng em bị bệnh nan y nữa cơ....."

Giang Niên vừa tỉnh dậy, đầu óc còn hơi choáng. Mơ mơ hồ hồ nghe bác sĩ nói chuyện với mình, rồi nửa ngày sau mới nhận ra được từ máu chốt—

"Ôm?"

Chương 43: Được 'ấy ấy'

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

[Sao Trời: AAAAA đều tại cậu !!!! Cậu chính là cái đồ đại móng heo!!!]

[Mãn Nhãn Sao Trời: Ừ, tại tôi.]

Rõ ràng đã cách nhau bởi màn hình điện thoại, nhưng Giang Niên lại cảm thấy trong lòng mơ hồ cảm nhận được một tia cứng chiều

Chương 44: "Cậu có thích cái gì không?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Giang Niên nghiêng nghiêng đầu, lâm vào khoảng mờ mịt.

Hỏi thẳng Trạch ca thì có phải không tốt lắm không.....?

Giang Niên thử thăm dò: "Trạch ca, cậu có thích cái gì không?"

Có, thích cậu.

Chương 45: Quà tặng

Tài ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Sau khi đúng lý hợp tình suy nghĩ, Giang Niên liền nghe thấy Khương Thi Lam thấp giọng tò mò: "Mà này Niên Niên, lúc cùng cậu chọn quà Giáng Sinh mình đã muốn hỏi cậu rồi, mình đã kìm nén sắp nghẹn chết luôn rồi đó. Cậu muốn tặng táo cũng được, tặng quà luôn cũng không sao, nhưng mà, cậu với Lục Trạch..... rất cuộc là loại quan hệ gì vậy?"

Chương 46: Tôi đã có người mình thích

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

|Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Khoe với mọi người quả cover tui mới được tặng, design bởi [brieunjimel](#)

 [Edit] Chào Em, Bảo Bối! - Chương 46: Tôi đã có người mình thích

 [Edit] Chào Em, Bảo Bối! - Chương 46: Tôi đã có người mình thích

Chương 47: Thích

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Phòng học vốn đang ồn ào vừa rồi liền trở nên yên tĩnh lập tức sau câu nói của Lục Trạch.

Mọi người đều quay lại nhìn Lục Trạch, vẻ mặt sửng sốt có, ngạc nhiên có, nghiêm túc có, cứ như vừa rồi Lục Trạch đã nói một chuyện gì đó không nên nói vậy.

Trong bầu không khí ngưng tụ như vậy, chỉ có vẻ mặt của Lục Trạch vẫn thoải mái nhẹ nhàng.

----- Như thể vừa rồi câu nói kia không phải từ miệng hắn nói ra.

Giang Niên cũng có chút không tin vào tai mình.

Cô mím môi, sau đó cắn nhẹ môi dưới.

Tim đập như sấm.

Cô thậm chí còn tự hỏi liệu có phải mình bị bệnh không, nếu không thì sao tim cô lại đập nhanh như vậy?

Vừa rồi.....

Lục Trạch nói gì vậy?

Nói hắn đã có người mình thích, vậy nên sẽ không nhận quà, cũng không nhận tào phải không?

Cô hắn là không có nghe lầm.....

Giang Niên cảm thấy chính mình bị điện rồi.

Bởi vì, cô thậm chí đã bắt đầu nghĩ đến người mà Lục Trạch thích trong lời nói kia có phải là mình hay không?

..... Cứ như người si nói mộng, nhưng Giang Niên lại cảm thấy may mắn.

Một sự may mắn không rõ ràng.

Lỡ đâu, lỡ đâu người Lục Trạch vừa nói không phải là cô thì phải làm sao đây.....?

Chỉ vừa nghĩ đến khả năng này thôi nhưng Giang Niên đã cảm thấy tim mình đập nhanh hơn rất nhiều, thậm chí có thể vượt quá khả năng chịu đựng của cô.

Trong phòng học yên tĩnh như vậy, liệu có ai nghe được nhịp tim của cô không nhỉ?

.....

Suy nghĩ miên man hồi lâu.

Sự yên tĩnh của phòng học bị phá vỡ bởi giọng nói ngạc nhiên Đinh Hiến: "..... Hả?"

Rõ ràng, toàn bộ lớp học, chỉ có mỗi Đinh Hiến là trong trạng thái mờ mịt không hiểu.

Gãi gãi tóc, Đinh Hiến lại lần nữa mang vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Lục Trạch: "Trạch ca, cậu nói cái gì vậy?"

Lục Trạch lười biếng giương mắt nhìn Đinh Hiến.

Nhìn qua ánh mắt này, Đinh Hiến liền hiểu rõ-----

"Cậu bị ngốc à?"

Đình Hiến bĩu môi, rất không phục: "Trạch ca, nữ sinh kia vẫn còn đợi ở cửa đó. Vừa rồi lúc tôi vào lớp, cậu ấy nói với tôi, hình như là trên đường gặp cán bộ môn toán lớp mình, nói cậu mau ra để nói cái gì gì đó ai biết. Cậu mau ra gặp người ta đi, đợi cậu cả nửa ngày để truyền lời cho cậu đó.

Lục Trạch: "....."

Giang Niên: "....."

Mọi người trong lớp: "....."

Vậy nên, xin hỏi bạn học Đình Hiến, ngài vì cái gì lại thờ hống hển khi nói?

Ngay từ đầu ngài nói rõ ràng không phải là được rồi sao?

Lục Trạch lần đầu trong đời làm ra chuyện mất mặt như vậy trước mặt nhiều người, hiện tại.....

/ ***** ** /

Nói ngắn lại, không cần biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, câu nói kia của Lục Trạch lúc đầu nghe có vẻ rất ngẫu, vô cùng đẹp trai, sau đó lại cảm thấy..... có hơi ngốc nghếch, nhưng dù sao Giang Niên vẫn nhớ rõ.

Đương nhiên, mọi người trong lớp cũng nhớ rất rõ, vô cùng rõ.

Đêm đó, một bài đăng lại lần nữa làm bùng nổ diễn đàn Minh Lễ.

[Đậu xanh rau má, cầu cứu các bạn lớp 19 năm hai! Bây giờ có ai ở đây không!]

Nhấp để vào chuyện chính

"Tôi nghe nói hôm nay ngay tại lớp học Trạch ca đã thừa nhận đã có người mình thích phải không? Vậy nên mới không nhận quà, cũng

không nhận tào ?! Con mẹ nó có đúng không vậy?!"

2L: "Hả? Sao tôi lại nhìn thấy tên của Trạch ca trên diễn đàn vậy, các người không có id của Trạch ca là sẽ không đăng bài phải không? Mỗi ngày đều tung tin đồn ra ngoài để làm gì vậy? Nay lại còn nói Trạch ca thừa nhận thích một cô gái?!"

3L: "Thật sao thật sao?! Tôi không tin đâu, nhưng nếu Trạch ca thực sự thừa nhận điều đó thì cũng quá soái rồi!"

4L: "Vậy không có ai quan tâm đến cô gái Trạch ca thích là ai à? Sẽ không phải là GN đó chứ?"

5L: "..... Tôi học lớp 19 đây, chủ thớt nói đúng đó, không có tung tin vịt đâu, cũng không làm quá gì cả, Trạch ca hôm nay chính miệng thừa nhận đó."

6L: "Vãi đạn!"

7L: "Chuyện đó khiến tôi phát điên vì ghen tị mất, tôi chính là một quả chanh sống đây nè! Tôi chắc chắn nữ sinh mà Trạch ca nói đến chính là GN đó, kiếp trước GN đã cứu thế giới hay vũ trụ gì đó phải không?"

.....

Mà đương sự trong cuộc thảo luận hăng say kia, Lục Trạch, lại hoàn toàn không nghĩ đến câu nói của mình lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Đương nhiên, hiện tại hắn cũng coi như không mấy thoải mái.

Hắn đang nghĩ về chuyện mất mặt vừa xảy ra.

Càng nghĩ lại càng bức bối, rõ ràng nhiều nữ sinh đến tặng quà tặng tào như vậy, sao lại gặp tình huống không phải vào lúc đó kia chứ!

Lại còn nhiều người nhìn chăm chăm như vậy.

Nhưng quan trọng, nếu xấu hổ trước nhiều người như vậy cũng không sao, điều khiến Lục Trạch quan tâm phiền muộn chính là-----

Thật vất vả mới có được cơ hội nói ra hai chữ "thích" trước mặt Giang Niên, kết quả còn nháo một trận ra trò.

Lần đầu tiên trong đời, Lục đại thiếu gia cảm thấy mình như một đứa trẻ thiếu năng trí tuệ.

Loại cảm giác này càng đâm sâu vào thể diện của Lục Trạch qua lời nói của Tạ Minh:

"Trạch ca", Tạ Minh đến lúc này vẫn không nhin được cười. "Ngài vừa rồi nói câu kia thực sự rất đẹp trai hahahahaha."

Đương nhiên, nếu không có câu nói kế tiếp của Đinh Hiến sẽ càng đẹp trai hơn.

Lục Trạch lườm biếng ngược mắt liếc Tạ Minh một cái.

Trong ánh mắt tràn ngập sát ý.

Tạ Minh lập tức ngậm miệng, giả bộ như vừa rồi hẳn chưa từng nói câu nào cả.

Tâm trạng Trạch ca có vẻ không tốt lắm a hahaha, cậu ấy đáng sợ thật hahaha, vừa rồi Trạch ca thật sự soái cô cùng, nói cũng hay chết đi được, hahahahaha.....

----- Trên đây chính là tiếng lòng của bạn học Tạ Minh.

Lục Trạch tiếp tục cúi đầu phiền muộn

Mãi đến khi một giọng nói nhẹ nhàng mềm mại có chút ngập ngừng vang lên bên cạnh hắn.

"Trạch, Trạch ca.....?" giọng nói của cô gái nhỏ tràn đầy do dự, nhưng đến tai của Lục Trạch lại tựa như âm thanh của trời.

Lục Trạch đột nhiên ngẩng đầu lên.

Đứng trước mặt hắn chính là cô gái nhỏ hắn ngày đêm thương nhớ.

Cô gái của hắn cười ngượng ngùng, mím môi nói: "Trạch ca, giáng sinh vui vẻ nha."

Lục Trạch có chút sửng sờ.

Đầu óc vẫn luôn nhanh nhẹn lúc này dường như hoạt động có hơi trục trặc.

Trong đầu hắn hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết đáp lại cô gái nhỏ một cách máy móc.

"Ừm, cảm ơn, giáng sinh vui vẻ....."

Giang Niên lại mím môi, do dự một lúc, sau đó vẫn duỗi tay đưa hộp quà đang giấu sau lưng cho Lục Trạch.

"Chuyện là, tôi không biết Trạch ca cậu thích quà gì..... Hi vọng cậu không để ý, cảm ơn cậu đã giúp tôi rất nhiều trong thời gian qua....."

Tuy luôn tự nhận bản thân hành văn rất tốt, từ trước đến nay chưa bao giờ nghèo chữ nghĩa, nhưng lúc này Giang Niên lại không biết nói cái gì cho phải nữa.

Hơn nữa, chủ yếu là vừa rời trước mặt nhiều người như vậy Lục Trạch đã nói "không nhận quà, không nhận táo", giờ thì cô lại tặng táo rồi tặng quà.....

Có phải không tốt lắm không?

Nhưng Giang Niên cũng không có thời gian nghĩ đến có được hay không, hơn nữa chính là lúc trước Lục Trạch muốn cô tặng quà cho hắn mà!

Nếu hắn không nhận!

..... cô cũng không thể làm gì được.

Giang Niên cũng thực thức thời, trước giờ cũng không phải kiểu tràn đầy uy vũ, bức ép người khác.

Vậy nên lúc này, Giang Niên thấp thỏm nhìn Lục Trạch, âm thầm nghĩ cách để lát nữa đem quà về mà không bị mất mặt.

Sau đó, liền thấy Lục Trạch ngược lên và nhìn thẳng vào mắt Giang Niên.

Giang Niên một trận chột dạ, chuẩn bị toàn vẹn kế hoạch rút lui: "..... A, thật ngại quá Trạch ca, nếu cậu thật sự không nhận quà....."

Lời nói còn chưa dứt, gói quà được gói ghém tỉ mỉ trong tay Giang Niên đã bị Lục Trạch lấy đi.

Tốc độ nói của hắn tăng nhanh, không giống với bộ dáng lười nhác thường ngày.

"Không, tôi chỉ không nhận quà của người khác." Dừng một chút, Lục Trạch nói tiếp, "Cậu không phải người khác."

Giang Niên mở miệng, nhưng cô lại không biết phải nói gì.

Lục Trạch thậm chí còn chưa mở quà ra đã ngẩng đầu lên, hướng tới Giang Niên hào phóng nở nụ cười: "Tôi rất thích."

Giang Niên cắn môi.

Sau một lúc lâu, một vòng cung không thể kiểm soát hiện ra từ khóe miệng của cô.

"VẬY THÌ TỐT RỒI."

Cô gái nhỏ có chút không được tự nhiên, tay chân lại không biết đặt ở đâu, sau đó nói: "VẬY, TÔI VỀ CHỖ ĐÂY....."

Lời còn chưa nói xong, Giang Niên đã nhanh chóng xoay người, nhanh chân bước về chỗ.

Chỉ để lại một đám yên tĩnh phía sau, nhìn nhau mờ mịt.

Lục Trạch căn bản không quan tâm đến những người xung quanh nghĩ gì, hẳn vui vẻ nhìn món quà mà Giang Niên vừa tặng.

Không biết Giang Niên đã tỉ mỉ chọn quà gì cho hắn đây? Vừa rồi hắn có để ý, bạn bè xung quanh Giang Niên đều tặng táo, cũng chỉ có mỗi hắn là được tặng quà.

Tạ Minh thò mặt qua, hạ giọng.

"Trạch ca, tôi rất khâm phụ tài tán tỉnh của cậu đó, lần sau dạy tôi vài chiêu được không?"

Lục Trạch giơ chân đá vào ghế Tạ Minh, sau đó nhếch miệng cười mắng: "Cút!"

Tạ Minh lại thò mặt qua lần nữa.

"Trạch ca, tâm trạng của cậu đang rất tốt phải không?"

Lục Trạch nhếch môi: "Như nhau cả, tâm trạng không tốt thì không phải là người à?"

Tạ Minh có chút không hiểu.

Lục Trạch đắc ý dào dạt, lấy ra món quà mà Giang Niên tặng hắn từ trong hộp quà, đưa cho Tạ Minh xem.

Tạ Minh tò mò nhìn sang.

"Má." Giây tiếp theo, Tạ Minh tức giận mắng ra tiếng, "Thế mà lại là đôi găng tay, Trạch ca vừa nhìn đã cảm thấy rất ấm áp, tôi cảm thấy chua quá đi."

Vì sao, vì sao Trạch ca lại có được món quà chu đáo như vậy!

Đơn giản lại đẹp, lại còn vô cùng ấm áp!

Nghĩ lại liền biết, đây là món quà chắc hẳn Giang Niên đã tốn rất nhiều thời gian để chọn ra.

Lục Trạch đắc ý nhượng mày, sau đó lật lại nhìn.

Lúc này mới phát hiện trên cổ tay có thêu chữ cái.

Tay trái thêu chữ "L", tay phải thêu chữ "Z" (Tên của Lục Trạch là Lu Ze)

Lục Trạch có chút sững sờ.

Cái này.....

Là Giang Niên tự mình đan sao?

Tạ Minh: "....."

Đừng để ý đến tôi, tôi chính là quả chanh sống, hơn nữa là quả chanh chua nhất, rất chua!!!

Giang Niên vừa trở lại chỗ ngồi liền nhận được tin nhắn của Lục Trạch.

[mẫn nhãn sao trời: Găng tay là cậu tự đan sao?]

Giang Niên mím môi.

[Sao trời: Ừm, chỉ là cảm thấy đồ bán không đẹp lắm, nhưng tay nghề của tôi cũng không tốt, hi vọng cậu không ghét bỏ.]

[mǎn nhấn sao trời: sao có thể.]

[mǎn nhấn sao trời: tởi chỉ nhận quà của cậu.]

[mǎn nhấn sao trời: tởi thích.]

Chương 48: Niên Niên của tôi

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên vui vẻ cất điện thoại đi, không tự chủ được nở nụ cười vui vẻ.

Triệu Tâm Di thấy vậy liền nghiêng người sang, hạ giọng hỏi thăm với giọng điệu tràn đầy tò mò: "Sao đó, tặng quà rồi hả?"

Giang Niên mím môi, không nói gì.

"Này, còn không định nói với mình à?" Triệu Tâm Di khoác tay lên vai Giang Niên, giọng điệu nghe như đang trêu ghẹo.

Hạ Gia Dương dường như nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, cũng quay lại cười nói: "Giang Niên, cậu chỉ tặng quà cho cậu ấy thôi à? Tôi thì sao đây?"

Triệu Tâm Di thoáng nhìn qua Hạ Gia Dương, cảm thấy có chút kì lạ.

----- Không biết vì sao, cô luôn cảm thấy những gì Hạ Gia Dương vừa nói là nửa đùa nửa thật.

Sợ đôi bên ngượng ngùng, Triệu Tâm Di cũng vội vàng hỏi theo: "Đúng vậy Giang Niên, chuyện này không thể như vậy được, mình cũng không có hả?"

Giang Niên bĩu môi: "Không có"

??? Có cần nói thẳng như vậy không hả bạn mình ơi ?!

Giang Niên nhướng mày, cười nói: "Đương nhiên là vì Trạch ca tương đối đẹp trai nên mới có quà, mình lại là nhan khổng nữa, các cậu nói xem có phải không?"

Hạ Gia Dương cùng Triệu Tâm Di "chặc" một tiếng.

Tuy vậy, Triệu Tâm Di một bên nói đùa với Giang Niên, một bên vẫn âm thầm quan sát vẻ mặt của Hạ Gia Dương.

Cô không biết có phải do mình quá nhạy cảm hay không, nhưng cô luôn cảm thấy.....

Biểu cảm của Hạ Gia Dương, có chút kì lạ.

Mặc dù Hạ Gia Dương đã che đậy rất kĩ, nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Triệu Tâm Di khẽ cau mày, cảm thấy chính mình giống như vô tình phát hiện một bí mật không thể nào nói ra vậy.....

Lại nhìn sang Giang Niên, cô gái nhỏ sớm đã không còn để ý đến chuyện này, đang lền mò lấy vở trong ngăn bàn để làm bài tập.

Triệu Tâm Di cũng dừng lại tâm tư của mình.

Có thể là cô đã suy nghĩ quá nhiều.....

Ngay khi chuẩn bị tiếp tục làm bài tập đang dang dở, Triệu Tâm Di liền nghe thấy Giang Niên "Hả?" một tiếng.

Cô quay sang nhìn Giang Niên.

Giang Niên từ trong ngăn bàn lấy ra hộp quà nhỏ, vẻ mặt mờ mịt: "Cái này là.....?"

Món quà trong tay Giang Niên được đóng gói vô cùng đẹp mắt.

Giang Niên còn chưa kịp phản ứng, Đoàn Kế Hâm ngồi sau đã tinh mắt phát hiện tình huống ở nơi này, còn lớn giọng nói lên: "Vãi đạn Giang Niên, cậu cũng nhận được quà giáng sinh hả?!"

Giọng của ngài thật sự quá lớn, khiến cho tôi cảm thấy rất sợ đó.

Nghe thấy Đoàn Kế Hâm la lên, Thi Vũ và Hàn Sơ Dạ cũng tò mò nhìn sang, sau đó nhìn chăm chăm vào hộp quà trên tay Giang Niên.

Giang Niên có chút không thích ứng kịp thời với khoảnh khắc tỏa sáng đột ngột như thế này.

Cô hắng giọng một chút, thanh thanh giọng nói, cẩn thận mở ra lớp giấy ngoài cùng.

Quả thực là một chiếc hộp rất nhỏ, nhưng nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được đóng gói vô cùng tỉ mỉ, hơn nữa màu sắc cũng đồng nhất, trông đẹp vô cùng.

Hộp to bằng lòng bàn tay Giang Niên, chất liệu bằng len dạ, vuông vức, màu xanh ngọc.

Nhìn thoáng qua, Giang Niên không khỏi có điểm nghi ngại.

Hàn Sơ Dạ tấm tắc cảm thán vài tiếng: "Giang Niên, hình dạng này trông như..... đồ trang sức?"

Giang Niên: "....."

Thật ra mà nói, cô cũng cảm thấy như vậy.

Cô không dám mở ra, vì sợ rằng khi vừa mở ra, liền thấy được một chiếc nhẫn =='.

Nuốt nước miếng, Giang Niên hít sâu một hơi, rồi sau đó mở hộp ra.

..... May mắn thay, không phải là đồ trang sức.

Là một lọ thủy tinh, có cái bệ bằng kim loại, bên trong là.....

Hoa hồng bằng len.

Rất nhỏ, vô cùng tinh xảo, vô cùng đáng yêu.

Nhìn thoáng qua, Giang Niên liền nghĩ đến hoa hồng trong 'Hoàng Tử Bé', ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Ngoài lọ thủy tinh còn có tấm thiệp nhỏ.

Nhưng là, nó không phải chữ viết tay, mà là bản in ra-----

"Merry Christmas to Giang Niên".

Được rồi, chính là tặng cho cô, không sai.

Có phải người tặng quà sợ bị nhận ra nét chữ nên đã in một tấm thiệp tặng cô phải không.

Giang Niên có chút bối rối.

Vậy nên, ai đã tặng món quà này vậy?

Mọi người chung quanh cũng trạng thái hai mặt nhìn nhau.

Triệu Tâm Di đoán: "Giang Niên, có ai theo đuổi cậu không?"

Giang Niên suy nghĩ một chút, sau đó hỏi lại: "Hình như đâu có ai thích mình đâu?"

Triệu Tâm Di: "....."

Không biết nên nói bạn cùng bàn của cô là đáng yêu hay ngốc nghếch nữa.

Được rồi, manh mối duy nhất cũng bị phá vỡ.

Hạ Gia Dương cũng lên tiếng hỗ trợ phân tích: "Tôi nghĩ cái thiệp này là cố ý in ra, hẳn là sợ bị nhận ra nét chữ, hơn nữa cũng không để lại tên, điều đó có nghĩa là người cậu quen biết, lại còn khá thân thuộc, đúng không?"

Giang Niên nghiêng nghiêng đầu, có hơi khó hiểu: "Nhưng nếu là người tôi quen biết thì sao không để lại tên? Bạn bè tặng quà cho nhau hay gì đó là chuyện bình thường mà?"

Dường như rất hợp tình hợp lý.

Hạ Gia Dương mở miệng, nhưng cũng không nói gì.

Thi Vũ tiếp tục suy đoán: "Không thì muốn làm cho cậu ngạc nhiên phải không? Là Trạch ca tặng hả?"

Chậc.....

Rất có khả năng, nhưng không biết tại sao, Giang Niên luôn cảm thấy cái này không giống như phong cách của Lục Trạch cho lắm.

Lục Trạch sẽ không tặng quà một cách âm thầm vậy đâu, lại còn không để lại tên của mình nữa.

Nếu hẳn tặng quà cho cô, hẳn nhất định sẽ làm cho cô biết đó chính là quà hẳn tặng.

Không biết tại sao, Giang Niên tin tưởng vào điều đó.

Nhưng nhìn qua tình huống hiện tại, khả năng của Lục Trạch vẫn là lớn nhất.

Giang Niên nghĩ nghĩ, sau đó gửi tin nhắn cho Lục Trạch.

[Sao Trời: Trạch ca, cậu để quà trong ngăn bàn của tôi sao?]

Bên kia dường như trả lời lại ngay lập tức.

[mãi mãi sao trời: wtf, cậu nhận được quà à ?!]

..... Xem ra, thật sự không phải.

Giang Niên thờ dài, sau đó cất điện thoại đi, lắc đầu với mọi người.

Lại không phải.

Thi Vũ cũng thờ dài, lúc quay đầu nhìn thoáng qua vị trí của Lục Trạch.

Lục Trạch không còn biếng nhác như mọi khi nữa, hắn đang cau mày, nhìn về phía Giang Niên bên này.

Thi Vũ nhanh chóng quay lại.

Quên đi, không hiểu sao, hắn lại cảm thấy Trạch ca có chút.....

Không vui.

Mọi người đều nhìn vào hộp quà trong tay Giang Niên, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Giang Niên cũng nhìn chăm chăm nó hồi lâu, sau đó đóng hộp lại, đặt vào trong ngăn bàn.

Triệu Tâm Di mờ mịt: "Không đoán nữa hả?"

Bạn học Giang Niên cũng là một thanh niên phật hệ: "Không đoán nữa, có gì để đoán đâu, nếu người tặng quà không muốn cho mình biết, vậy mình cũng không muốn biết."

Mọi người xung quanh: "....."

Nhưng bọn tôi rất tò mò đó huhuhu.

Quả nhiên, chỉ có đương sự là phật hệ.

Giang Niên cũng yên tâm, thoải mái buông món quà kia xuống, cầm sách bắt đầu học bài.

Chẳng qua, lúc mọi người không còn để ý đến cô nữa, cô không khỏi lấy bút chọc chọc vào má.

Trạch ca.....

Thật sự không định tặng quà giáng sinh cho cô sao?

/ ***** /

Buổi tự học đêm giáng sinh luôn rất đặc biệt, thậm chí có chút lãng mạn.

Ngay cả khi mọi người đều tập trung làm bài, cũng có thể vì lễ hội này mà có vẻ không giống như thường ngày.

Diêu Tử Kiệt đi quanh lớp vài vòng.

"Các em thật là" Diêu Tử Kiệt thở dài cảm thán "Có phải mỗi người các em đều tặng cho tôi một quả táo hay không? Ban nãy tôi vừa trở lại văn phòng sau bữa tối liền choáng váng cả người, một bàn đầy táo, toàn táo là táo không thôi."

Mọi người trong lớp đều cười ồ lên.

Cũng không phải quá nhiều, thiếu chút cả cái bàn làm việc đều bị nhét đầy mà thôi.

Diêu Tử Kiệt cười nói: "Được rồi được rồi, thầy biết rồi. Dù nó không quá phù hợp với định hướng phát triển giá trị truyền thống chính thống, nhưng thầy cũng chúc mọi người lớp chúng ta giáng sinh vui vẻ. Sang năm không cần tặng táo cho thầy đâu, thầy không thích ăn táo."

Một nữ sinh ở hàng đầu tiên nói tiếp: "Thầy ơi, thầy có thể mang về cho bạn gái mà."

Trong phòng học bỗng chốc yên lặng, giây tiếp theo mọi người đều cười vang.

Diêu Tử Kiệt cũng dở khóc dở cười, trừng mắt nhìn nữ sinh kia một cái.

Tạ Minh nói: "Cậu đừng nói như thể thầy Diêu đã có bạn gái vậy chứ."

Mọi người trong lớp cười càng sáng khoái hơn, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Diêu Tử Kiệt.

Diêu Tử Kiệt làm bộ nghiêm túc: "Các em đều nói cái gì vậy! Học tập thật tốt cho tôi, mỗi ngày trong đầu chỉ có yêu đương nhăng nhít không thôi, yêu đương có thể giúp các cô các cậu thi đậu Thanh Bắc hay sao!"

Mọi người cũng thật sự nghe lời, tiếp tục cúi đầu làm bài tập

Hạ Gia Dương đưa tay lên, Diêu Tử Kiệt gạt đầu: "Có chuyện gì?"

Nam sinh ôn tồn, nhã nhặn, giọng điệu cũng vô cùng lễ phép, hiểu chuyện: "Thưa thầy, em chỉ muốn hỏi một chút, lúc bọn em tốt nghiệp, còn có cơ hội uống rượu mừng của thầy không ạ?"

Không biết vì sao hẳn lại có cảm giác mình bị xúc phạm.

Mọi người trong lớp lại cười vang một lần nữa, cả lớp học tràn ngập không khí vui vẻ.

Diêu Tử Kiệt cũng không phải là thật sự tức giận, mấy năm nay hẳn đều bị trêu chọc, riết rồi cũng quen, hơn nữa cũng khó có được ngày hội như hôm nay, cho nên hẳn cùng mọi người vui đùa vài câu cũng không sao.

Khi hẳn chuẩn bị bảo mọi người tiếp tục làm bài, một nam sinh bên cửa sổ đột nhiên kêu lên, "Tuyết rơi rồi!"

Nghe thấy vậy, lớp học vừa rồi thật vất vả mới yên tĩnh được một chút đột nhiên sôi nổi hẳn lên.

Hơn nữa còn có thể nghe được, không chỉ mỗi lớp bọn họ mà dường như cả tòa nhà này đều trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Mọi người trong lớp đều không khỏi kinh ngạc hỏi nhau: "Thật sao? Có thật là tuyết rơi rồi không?"

Viễn Thành là phương nam, số lần tuyết rơi rất ít, cho nên mọi người rất ít ai có thể nhìn thấy bông tuyết.

Đột nhiên nghe được "Tuyết rơi rồi!" còn cảm thấy có chút ảo diệu.

Diêu Tử Kiệt cũng tò mò đến bên cửa sổ, sau đó nhìn bông tuyết bay lả tả bên ngoài, gật đầu nói: "Thật sự có tuyết rơi."

Nghe vậy, mọi người trong lớp càng trở nên náo nhiệt hơn một chút, một đám người hận không thể chạy ngay đến bên cửa sổ ngắm bông tuyết.

Diêu Tử Kiệt nhìn mọi người đang ngồi không yên bên dưới, biết rõ bọn họ nhất thời cũng không có tâm tư học tập, cười nói: "Các em đến bên cửa sổ xem tuyết đi, đừng ra ngoài ồn ào là được."

Mọi người hoan hô một tiếng, sau đó sôi nổi đến bên cửa sổ xem bông tuyết bay lả tả bên ngoài.

Triệu Tâm Di ghé vào tai Giang Niên, hạ giọng nói: "Thật sự đẹp quá đi."

Giang Niên gật đầu.

Cũng không có lí do gì đặc biệt, trẻ em phương nam rất hiếm khi được thấy tuyết.

Hơn nữa, lại là cảnh tượng cùng mọi người ngắm tuyết.

Bỗng dưng, Giang Niên cảm thấy tay mình bị kéo lên.

Cô có chút kì quái quay đầu lại, liền thấy Lục Trạch đang đứng ở sau lưng mình, thừa dịp mọi người đang tập trung ngắm tuyết nắm lấy tay cô.

Giang Niên giật mình, nhìn thấy Lục Trạch "hmm?" một tiếng với mình sau đó đem hộp quà tặng cho cô.

Trong giọng nói tràn đầy ý cười ấm áp.

"Giang sinh vui vẻ". Lời nói của Lục Trạch vô cùng nhẹ nhàng, chỉ là, câu sau đặc biệt nhỏ, nhất thời Giang Niên có chút nghe không rõ lắm, "..... Niên Niên của tôi."

Chương 49: Dây buộc tóc

Tài ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

Giang Niên nghiêng đầu, sau đó mở trình duyệt, bắt đầu nhập vào khung tìm kiếm-----

"Nam sinh đeo dây chun trên cổ tay có nghĩa là gì?"

Rất nhanh đã có kết quả, Giang Niên nhấp vào trang đầu để xem.

Rồi sau đó, lọt vào mắt cô là một câu như này-----

"Chàng trai đeo một sợi dây chun nhỏ trên cổ tay có nghĩa là chàng trai muốn nói rằng hoa đã có chủ, có bạn gái rồi, mặt khác ý muốn nói, chính là hãy tự động bảo trì khoảng cách, đừng đến gần"

Chương 50: Khoai lang nướng

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

| Mời mọi người sang wordpress đọc truyện | - Boomtini

Chủ thớt: "Thật sự hôm nay ở trong phòng thi tôi rất lạnh và đói, hình như phòng thi cách vách có nữ sinh nộp bài sớm và ra khỏi phòng thi, sau đó chắc là bạn trai đứng bên ngoài chờ cổ, hai người liền bắt đầu ăn khoai nướng! Cái mùi hương kia thực sự quá thơm đi, vào phòng thi thì tôi làm sao thi cho được nữa a a a, quá đáng mà!]

Mấy chương trước mình lười set pass, giờ mình mới update, pass không khó đâu ạ, chắc mọi người cũng nhớ mà nhỉ :">>

Ví dụ về pass: Lục Trạch -> pass: Lucrach

 [Edit] Chào Em, Bảo Bối! - Chương 50: Khoai lang nướng

Chương 51: Hẹn hò.....?

Tải ebook: dtv-ebook.com

| Mời mọi người sang wordpress đọc | - Boomtini

[mãi nhìn sao trời: Thật ra cũng không có việc gì..... chỉ là không muốn ra ngoài cho lắm.]

Giang Niên ủ rũ cụp đuôi, sau đó mím môi, bắt đầu triển khai kế hoạch tấn công, thuyết phục, vì lợi ích mà chiến đấu.

[sao trời: hmmm..... Trạch ca, cậu cứ đi đi, dù sao cũng là làm bài tập cho mình mà, đúng không! Tôi có thể mời cậu ăn cơm chiều sau khi học nữa! Trạch ca~~ đi đi mà!]

Chương 52: Cậu đã biết quá nhiều

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Nhìn thấy dáng vẻ vừa kích động, vừa hưng phấn, vừa nhát gan của Khương Thi Lam, Giang Niên không khỏi có chút buồn cười, nhin không được trêu chọc vài câu: "Nếu cậu thấy Hạ Gia Dương liền lo lắng như vậy, cậu gần như thờ không nổi luôn kia kìa, không mấy hiện tại mình rời đi ha?"

"Không!" Khương Thi Lam nghiêm túc cự tuyệt Giang Niên, "Khẩn trương đến đâu đi chẳng nữa mình cũng có thể chống đỡ!"

Đùa sao!

Cùng Hạ Gia Dương cùng nhau tự học chính là điều mà Khương Thi Lam trước đây có nằm cũng không dám mơ đến, hiện tại đột nhiên lại biến thành hiện thực rồi!

Khuê mật của cô quả thực vô cùng lợi hại đúng không!

Khương Thi Lam ôm lấy bả vai Giang Niên: "Chị em tốt của mình ơi, thật may mắn khi cậu có thể vào lớp 19 nha, lại càng may mắn hơn khi Lục Trạch và Hạ Gia Dương là anh em tốt, nhưng mà may mắn hơn cả chính là cậu cùng Lục Trạch lại có quan hệ tốt như vậy, quá tốt!"

Cô gật gật đầu, phát huy hết khả năng ngôn ngữ của chính mình: "Cái này người ta gọi là..... một người đắc đạo, gà chó lên trời."

Giang Niên: "....."

Cô đột nhiên cảm thấy Phương Tầm Thúy phạt Khương Thi Lam sao chép cũng không phải là không có lí do.

Nhìn cậu ấy dùng thành ngữ xem, đều dùng đến lung tung rối loạn không ra cái quỷ gì rồi!

Sau khi nhận được ánh mắt khinh bỉ của Giang Niên, Khương Thi Lam không thèm để ý, xua xua tay: "Ai da không có việc gì đâu, cậu hiểu mình mà Niên Niên. Hơn nữa mình nói cho cậu nghe nha, thật sự, dễ gì mà đắc đạo như cậu đâu kia chứ, cậu cũng không biết có bao nhiêu nữ sinh hâm mộ quan hệ tốt giữa cậu với Lục Trạch đâu."

Giang Niên mím môi, sau đó cười cười: "Quên đi, đừng nói nữa, bọn mình lấy nước ấm lẹ lẹ một chút."

Truyện chỉ được update tại truyenwiki1.com và wordpress của Boomtini.

Mà trong phòng học bài, ngay khi Giang Niên và Khương Thi Lam rời đi, Lục Trạch liền đem cặp sách trên vai đặt xuống.

Tùy ý tiêu sái ngồi dài trên ghế, chân duỗi thẳng tắp.

Khoanh tay trước ngực: "Tôi nói này....."

Giọng nói vẫn lười biếng như cũ, tràn đầy hương vị mà Lục Trạch nên có.

Tạ Minh và Hạ Gia Dương cùng nhìn sang Lục Trạch.

Lục Trạch lười nhác mà ngược mắt: "Các cậu rốt cuộc có hiểu được thế giới hai người là gì không a? Giang Niên gọi các cậu đến đây học bài, các cậu cũng không hiểu mà từ chối đi à?"

Tạ minh và Hạ Gia Dương đều bị Lục Trạch nói một câu khiến cho có chút trở tay không kịp, hai người nhìn nhau, rồi sau đó đồng thời bật cười.

Hạ Gia Dương đến bên cạnh Lục Trạch, đặt tay lên lưng ghế của Lục Trạch: "Không phải, A Trạch, nếu lúc đó cậu không muốn bọn tôi

đến thì cứ nói trực tiếp với bọn tôi là được rồi, không phải sao? Bọn tôi chắc chắn sẽ noi với Giang Niên là có việc riêng không đến, cậu xem, hiện tại cậu mới nói, bọn tôi làm sao mà biết được."

Tạ Minh tán đồng gật đầu: "Đúng vậy Trạch ca, cậu nói như vậy có oan uổng bọn tôi quá không?"

Lục Trạch không kiên nhẫn mà nhìn sang, rồi sau đó do dự hồi lâu mới nói một câu: "Như vậy cũng không được."

Tạ Minh mờ mịt: "Kia như thế nào lại không được?"

Lục Trạch cúi đầu, không nói gì.

Nếu nói như vậy, Tạ Minh cùng Hạ Gia Dương rõ ràng có thời gian, lại nói với Giang Niên rằng bọn họ không có thời gian, không thể đến.

Cô gái nhỏ kia tâm tư nhạy cảm vạn nhất nghĩ nhiều thì phải làm sao đây, hoặc là trong lúc vô tình biết hai người họ không bận mà không đến, như vậy phải làm như nào bây giờ?

Cô khẳng định sẽ cảm thấy chính mình có phải làm sai chỗ nào rồi không.

Ai, thích một cô gái tâm tư mẫn cảm thật là phiền toái.

Lục Trạch nhấp nhấp chân, ghé bên cạnh trượt về sau một chút.

Hắn đứng lên: "Không có việc gì, quên đi, các cậu cũng đã đến rồi, học tập chăm chỉ một chút."

Tạ Minh cùng Hạ Gia dương lại càng thêm không rõ nguyên do, lại hai mắt nhìn nhau không hiểu cái gì, rồi sau đó đồng thời nhún vai lắc đầu, tỏ vẻ căn bản cũng không hiểu rốt cuộc trong lòng Lục Trạch đang nghĩ cái gì.

Lòng dạ nam nhân như mò kim đáy biển.

Giang Niên cùng Khương Thi Lam cùng nhau đi lấy nước ấm, lúc trở về Khương Thi Lam đã bình tĩnh lại không ít.

..... Đương nhiên, cũng có thể là mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh.

Vài người lúc này mới sôi nổi ngồi xuống, sau đó lấy sách giáo khoa và bài tập ra bắt đầu làm bài.

Giang Niên rõ ràng cảm thấy hiệu suất học bài của chính mình cao hơn không ít, cũng có thể là bơi vì có người bên cạnh giám sát, cô liền cảm thấy xấu hổ cho nên điện thoại cũng không động vào.

Hơn nữa, cũng không thể không nói, có đại lão như Lục Trạch bên cạnh cảm giác chính là như sừng lên mây, Giang Niên mỗi lần thật sự gặp phải vấn đề không hiểu liền cầm đề mục đến Lục Trạch bên cạnh hỏi bài.

Mà Lục Trạch lại vô cùng cường đại, giống như không gì là không biết, mỗi lần đều là nhìn qua vài lần là có thể bắt đầu đặt bút xuống làm, nhanh chóng hoàn thành rồi giảng lại cho Giang Niên mà không vướng bận chút nào.

Giang Niên chăm chú lắng nghe, gật gật đầu,: "..... Nhưng mà chỗ này vì sao lại có thể làm như vậy á?"

Lục Trạch suy nghĩ một chút, nghiêm túc tự hỏi một chút vấn đề này mới bắt đầu giảng tiếp cho Giang Niên: "..... Chỗ này có thể thêm một bước nữa để đến đây, nhưng trước giờ tôi thường viết kết luận luôn vì điều này có thể được suy ra, tôi viết ra cho cậu thấy một chút....."

Hai người, một người nghiêm túc nói, một người cẩn thận lắng nghe.

Lục Trạch vừa giảng vừa nhìn qua cô gái nhỏ đang cúi người chăm chú nghe giảng.

Giang Niên thường ngày ở trường học buộc tóc cao trông rất nhanh nhẹn, hoạt bát.

Nhưng hôm nay ở thư viện, có thể là vì kì nghỉ đông, cô gái nhỏ cũng không giống như mọi ngày buộc cao lên mà thả tóc, buông xõa nhẹ nhàng ở phía sau.

Mái tóc đen bóng, thoạt nhìn cảm thấy mềm mại vô cùng khiến người ta chỉ muốn đưa tay chạm vào.

Lục Trạch cảm thấy cổ họng mình có hơi ngứa.

"Trạch ca.....?" Giang Niên vốn đang nghiêm túc lắng nghe, đột nhiên lại không nghe thấy âm thanh nào nữa, có chút kỳ lạ nhìn sang Lục Trạch.

Đúng lúc tình cờ nhìn thẳng vào đôi mắt cực kỳ xinh đẹp của Lục Trạch.

Lục Trạch hai mắt đen kịt, sâu không thấy đáy.

Trước kia mỗi lần đối diện với Lục Trạch, Giang Niên có chút không được tự nhiên. Thật sự là cặp mắt kia quá xinh đẹp, mỗi lần nhìn vào đều khiến Giang Niên nuốt nước bọt.

Nhưng là lần này.....

Giang Niên đã nhìn thấy mình trong ánh mắt của Lục Trạch.

Phản ánh đầy đủ hình ảnh bản thân cô.

Cô nhất thời không nói nên lời, thậm chí còn quên mất vừa rồi muốn nói cái gì.

Lục Trạch như vừa tỉnh lại trong mộng, vội vàng dời đi ánh mắt, sau đó mím môi.

Hắn thế nhưng lại nhìn sườn mặt của cô gái nhỏ đến thất thần.....

Lục Trạch không khỏi thềm lắc đầu, cười nhạo chính mình một phen.

Hắn từ trước đến nay chưa từng như vậy bao giờ mà.

"Được rồi, chúng ta nói tiếp vấn đề", Lục Trạch ho khan một tiếng, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, nỗ lực đem đề tài kéo về quỹ đạo, "Mấy bài dạng từ trường như này còn ra thi dài dài, hơn nữa tôi cũng cảm thấy đây là một dạng bài kinh điển, cậu có thể....."

Nghe cứ như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, vẫn cứ đầu vào đấy giảng bài tập, giải đáp thắc mắc.

Nhưng là chỉ có đương sự mới biết, điều khác nhau duy nhất so với ban nãy chính là ---

Vừa rồi một người nghiêm túc giảng bài, một người cẩn thận lắng nghe.

Còn hiện tại chính là, người giảng không có tâm tư giảng, mà người nghe cũng không có để tâm nghe, nghe tai này lọt qua tai kia.

Miễn cưỡng hoàn thành câu hỏi, Giang Niên chỉ cảm thấy đầu mình trống rỗng, sau đó hướng đến Lục Trạch cười cười, nói lời cảm ơn: "Cảm ơn Trạch ca, tôi hiểu rồi, tôi về chỗ làm bài tiếp đây."

Lục Trạch như cũ gật gật đầu, không để ý cho lắm.

Giang Niên.....

Bước chân vô vọng.

Chỉ có bản thân cô biết, trong đầu cô hiện tại đều là -----

A a a Trạch ca đẹp trai quá đi trời ơi !

Ngay giây phút họ nhìn nhau vừa rồi, Giang Niên cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lục Trạch đặc biệt gần, gần đến mức

khiến cô có ảo giác rằng chỉ cần cô nhích lên một chút nữa thôi là có thể.....

Hôn Lục Trạch.

Cô mím môi, âm thầm thức tỉnh bản thân.

Nhưng là Lục Trạch đẹp trai quá đi huhuhu, nhan cầu như cô thật sự muốn khóc mà.

Vừa rồi nói đến khoảng cách gần, cô quả thực có thể nhìn đến đôi mắt phương đẹp đẽ, lông mi dài cùng với sống mũi cao.

Lúc trước, Giang Niên thường nghe các nữ sinh bàn luận với nhau, vì cái gì một nam sinh như Lục Trạch lại có một đôi mắt phương xinh đẹp vậy chứ, dù vậy nhưng cậu ấy chẳng hề nữ tính chút nào.

Vừa rồi nhìn gần như vậy.....

Giang Niên đột nhiên liền hiểu cái gì gọi là "xinh đẹp động lòng người"

Càng máu chốt chính là, vừa nhìn đến mũi của Lục Trạch, Giang Niên lại bỗng dưng nhớ đến một câu lúc lướt web -----

"Tôi muốn trượt trên sống mũi của vị ca ca đó."

Giang Niên: "....."

Bỗng dưng nuốt nuốt nước miếng, nháy mắt mặt cô đỏ bừng.

Huhuhu vừa rồi cô nghĩ lung tung cái gì trong đầu vậy nè!

Giang Niên nhanh chóng cúi đầu, làm bộ như cái gì cũng chưa phát sinh, vội vàng trở lại chỗ ngồi của mình.

Vừa ngồi xuống, Giang Niên liền thấy điện thoại trên bàn đột nhiên sáng lên.

Là tin nhắn của Hạ Gia Dương sao?

Cô có chút mộng bức mở khóa điện thoại, sau đó nhìn tin nhắn QQ

[Σ + dương: Hahaha Giang Niên, cậu thật sự hiểu được câu hỏi vừa rồi không đó?]

Giang Niên: "....."

Cô chỉ cảm thấy chính mình chột dạ trong phút chốc.

..... Thành thật mà nói, không có hiểu.....

Ồ không, không thể nói như vậy, nói đúng ra chính là, nửa trước chắc chắn hiểu, còn nửa sau.....

Không cần nghĩ cũng biết, trong đầu tràn ngập khuôn mặt đẹp trai của Lục Trạch, cô thậm chí còn chẳng để tâm trí vào việc nghe giảng bài thì hiểu kiểu gì cho được.....

[Σ + dương: [cười gian.jpg] vừa nhìn đã biết rồi nha, chính là không có nghiêm túc nghe giảng đó.]

Giang Niên: "....."

Ôi, xấu hổ quá đi mất, phải làm sao bây giờ?

Vừa mới ở trong lòng tỉnh lại, Giang Niên tắt điện thoại, chuẩn bị tiếp tục làm bài tập, lại đột nhiên nghe thấy Tạ Minh đối diện "Ồ" lên một tiếng.

Mọi người đều nhìn về phía tạ Minh.

Tạ Minh tò mò chỉ vào bình nước của Giang Niên: "Này Giang Niên, bình nước của cậu đặc biệt ghê á, đẹp ghê nha. Nhưng mà sao tôi lại cảm thấy..... hơi quen á ta?"

Tạ Minh vừa nói xong, mọi người không hện mà cùng nhìn sang bình nước của Giang Niên.

Giang Niên tức khắc ghen họng.

Tạ Minh nhìn chăm chăm vào bình nước của Giang Niên, xem đến hăng say: "Thật sự càng nhìn càng thấy quen á, tôi chắc chắn đã thấy cái bình như vậy ở đâu đó rồi nè!"

Giang Niên hăng giọng: "..... Chắc là ở trung tâm thương mại?"

Tạ Minh lắc đầu: "Không đúng, tôi không nghĩ là mình thấy ở trung tâm thương mại đâu. Tạo hình của cái bình này cũng đặc biệt nữa, bằng không tôi cũng không cảm thấy quen mắt như vậy."

Giang Niên nhìn về phía Lục Trạch xin giúp đỡ.

Lục Trạch ho khan một tiếng, sau đó lười nhác mà ngược mắt lên, tay phải còn không chút để ý xoay bút: "Tạ Minh, hôm nay cậu nói nhiều thật đấy."

Tạ Minh bĩu môi.

Được rồi, lão đại cũng đã lên tiếng rồi, hấn còn có thể nói gì được đây?

Đang chuẩn bị tiếp tục cúi đầu làm tập, Tạ Minh lại quay sang nhìn Lục Trạch một cái, rồi sau đó tinh quang chợt lóe.

Hấn đột nhiên "A" một tiếng, đối diện với ánh mắt bất mãn của Lục Trạch, hai mắt Tạ Minh sáng ngời: "Tôi nhớ tôi đã thấy nó ở đâu rồi! Là thấy trong phòng của Trạch ca đó! Lúc đó đã thuận miệng hỏi qua

sao Trạch ca lại có cái bình nước màu hồng nhạt, cậu ấy nói là để tặng cho một người!"

Ánh mắt của mọi người liền chuyển hết sang người Giang Niên.

Giang Niên: "....."

Cái lùm mía.

Tạ Minh, cậu đã biết quá nhiều.

Chương 53

Tài ebook: dtv-ebook.com

|Mời mọi người sang wordpress đọc| - Boomtini

"Đúng vậy, bình này chính là quà giáng sinh tôi tặng cho Giang Niên. Lần đầu tôi tặng quà cho con gái nên lựa hơi lâu, thế nào, đẹp đúng không?"

Chương 54: Không vì ai khác

Tải ebook: dtv-ebook.com

|Mời mọi người sang wordpress đọc| - Boomtini

"Tôi không phải kiểu người thích cùng người khác học bài", Lục Trạch chống khuỷu tay lên bàn, nhìn thẳng vào mắt Giang Niên.

"Hôm nay tôi đến thư viện, là vì cậu."

sắp rồi sắp rồi huhu :(((

Chương 55: Thế giới hai người

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Tôi nói này Tạ Minh, rõ ràng như này cậu còn có thể không hiểu sao? Đi thôi đi thôi, chúng ta phải giả vờ như không nhìn thấy Trạch ca."

Tạ Minh lúc này mới hồi phục tinh thần: "Àaaaa~" một tiếng, rất phối hợp với Hạ Gia Dương: "Được được được, tôi hiểu rồi tôi hiểu rồi. Bọn mình không thể nào cứ chen chân vào thế giới hai người của người ta hoài, đúng hong?"

Chương 56: "Con đến đón Giang Niên"

Tài ebook: dtv-ebook.com

[Sao Trời: Trách ca, tôi nghĩ mùa xuân đã đến rồi.]

[mãi mãi sao trời: ?]

Giang Niên tiếp tục gõ nhanh.

[Sao Trời: Chúng ta có thể tiếp tục chương trình chạy bộ buổi sáng được rồi.]

Chương 57: Đổi chỗ ngồi

Tài ebook: dtv-ebook.com

Lục Trạch thấp giọng cười cười, cũng bước nhanh đuổi theo cô gái nhỏ, sau đó đi theo cách Giang Niên một bước.

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để Giang Niên nghe thấy.

"Tức giận?"

"Không để ý đến tôi?"

"Không muốn nói chuyện với tôi sao?"

Giang Niên thật sự là không thể nào giận nổi nữa, cô đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lục Trạch.

Chương 58: Không phải là cậu thích tôi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lục Trạch nhìn thoáng qua Giang Niên, cô gái nhỏ đang ngủ say trên vai bạn cùng bàn.

Triệu Tâm Di chỉ cảm thấy, vừa rồi còn biểu tình trên mặt còn hiện rõ vẻ lạnh nhạt nhưng khi nhìn sang Giang Niên thì ánh mắt của hắn lập tức nhu hòa hơn nhiều, cả gương mặt lộ rõ vẻ dịu dàng, cưng chiều.

Hắn thậm chí còn mím môi, Triệu Tâm Di còn có thể nhìn ra nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi của hắn.

Lục Trạch lại quay sang Triệu Tâm Di, độ cong nơi khóe miệng vừa rồi như chỉ là ảo giác của Triệu Tâm Di vậy.

Chương 59: Năm tay

Tài ebook: dtv-ebook.com

"A!" Giang Niên bỗng nhiên kêu lên, vội vàng đặt ấm nước xuống, nhìn tay trái ướm đẫm do bị nước nóng đổ vào.

Triệu Tâm Di bị Giang Niên làm cho hoảng hồn, vội vàng quay sang: "Cậu sao vậy Niên Niên?"

Đang chuẩn bị cầm tay Giang Niên lên xem như nào, Triệu Tâm Di liền thấy một bàn tay khác trong tầm nhìn của cô.

Bàn tay dài, sạch sẽ, nhưng không phải là bàn tay của một cô gái.

Một giọng nói lo lắng vang lên bên tai: "Cậu làm sao vậy? Bị phỏng rồi sao? Sao cậu lại không cẩn thận như vậy!"

Chương 60: Tôi thích cậu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Triệu Tâm Di bên cạnh đĩa vẫn còn đang gấp một con tôm, liền như vậy sững sờ ngồi đó.

Nói cũng kỳ

Thân là bạn cùng bàn của Giang Niên, vô luận bên ngoài có bao nhiêu thăng trầm đi chẳng nữa, cô luôn nghĩ rằng mình biết rất rõ ràng tiến độ tình cảm của Giang Niên và Lục Trạch.

Tỷ như tuy rằng trước đó hành động của hai người tràn ngập ái muội, nhưng Triệu Tâm Di vẫn biết rất rõ rằng Giang Niên và Lục Trạch thực sự vẫn chưa bên nhau.

Về lý do vì sao, cô cũng không hiểu lắm.

Nhưng không biết vì cái gì, rõ ràng con mẹ nó hai người bọn họ còn chưa có bên nhau nhưng sao Triệu Tâm Di như cũ vẫn cảm thấy chính mình bị ăn cơm chó thế này!

A, hai kẻ giết người ngàn dao!

Hơn nữa, nói bọn họ không phải mà một cặp.....

Mà lại biết rõ thời gian kỳ kinh đến như vậy à?

Triệu Tâm Di không cảm thấy mình đã gặp qua Lục Trạch cùng cô gái nào khác thân mật như vậy đâu.

Cô đặt tôm vào đĩa của Giang Niên cũng không được, cũng không thể vứt đi, dứt khoát xoay người để vào đĩa của mình, sau đó mới cười giả lả: “À à sắp đến kỳ kinh rồi hả, hóa ra Giang Niên cũng là cuối tháng nha.”

Giang Niên: “.....”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tuy rằng cô không biết chủ đề tại sao lại lái sang kỳ kinh của cô rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy rằng.....

Nhìn vẻ mặt của mọi người trên bàn ăn càng ngày càng ái muội, Giang Niên im lặng một chút, sau đó nói với Lục Trạch vẫn như cũ biếng nhác dựa người vào ghế: “Trạch ca, chúng ta có thể..... yên lặng ăn cơm được không? Đừng nói nữa.”

Mọi người trên bàn ăn nhìn nhau.

Được rồi, dám nói với Lục Trạch đừng nói chuyện nữa chắc cũng chỉ có Giang Niên mà thôi.

Lục Trạch không hề cảm thấy không vui, ngược lại còn vui vẻ gật đầu.

Sau đó coi như thật, một chữ cũng không nói ra, chỉ là lúc nào cũng chăm sóc cho Giang Niên.

Gắp đồ ăn cho Giang Niên, rót đồ uống cho Giang Niên, nhắc nhở Giang Niên chú ý đến bàn tay bị bỏng

Tuy rằng thật sự là một chữ cũng chưa nói, nhưng Giang Niên vẫn cảm thấy bầu không khí trên bàn.....

Không những không giảm đi mà càng ngày càng tăng thêm ái muội.

Hơn nữa, cô cũng không biết có nên khen Lục Trạch một câu thật nghe lời hay không.....

Bởi vì từ khi Giang Niên nói với Lục Trạch hãy yên lặng ăn cơm, vốn dĩ là một người lười nhác mệt mỏi, lúc này được một tắc lại muốn tiến một thước.

Biểu hiện còn mạnh mẽ hơn lời nói nữa ——

Chẳng hạn như lúc những người khác nói chuyện với Lục Trạch, hẳn cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Còn đối với vẻ mặt thắc mắc của một số người như ‘Trạch ca cậu cam à?’, Lục Trạch hơn nữa vẫn vui vui vẻ vẻ, nhìn sang Giang Niên, ý bảo Giang Niên không cho hẳn nói chuyện.

Còn hẳn..... chỉ là đang ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Sau đó, Giang Niên liền phải đối mặt với vẻ mặt của những người khác kiểu ——

“Nhìn không ra đó nha, Giang Niên lại lợi hại như vậy, mà càng nhìn không ra chính là Trạch ca thế nhưng lại là bị vợ quản hả?”

Lục Trạch lại còn một bộ ‘Đúng đó, cậu hỏi đúng rồi đó, tôi chính là bị vợ quản, không có sai’ vô cùng đắc ý, Giang Niên thật sự vừa giận vừa buồn cười.

Sao cô lại cảm thấy sau khi Lục Trạch không nói lời nào, mẹ nó lực sát thương lại còn hơn khi trước vậy?

Giang Niên, người theo chủ trương thích ứng trong mọi hoàn cảnh yên lặng an ủi chính mình.

Không sao cả, dù sao cũng có không ít người hiểu lầm mối quan hệ của bọn họ rồi, giờ có thêm vài người đi nữa thì cũng không có cái gì gọi là.

Bị người khác hiểu lầm cũng không sao.

Cô hít sâu một hơi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Rốt cuộc, ngay cả cô cũng cảm thấy cô và Lục Trạch thực sự là một cặp tình nhân luôn rồi.

Nhưng là Giang Niên cũng không rõ chính cô đang nghĩ cái gì.

Cô có thể đang suy nghĩ, kia chính là Lục Trạch, người được rất nhiều cô gái thầm mến, cũng có nhiều nữ sinh thổ lộ nhưng đều không được đáp lại, vậy cô dựa vào cái gì mà đột nhiên lại may mắn như vậy?

Cô thậm chí còn suy nghĩ, có phải đến một ngày nào đó, Lục Trạch đột nhiên sẽ thẳng thắn nói với cô, hẳn thật ra đã cá cược cùng người khác, sau đó mới tiếp cận cô không?

.....

Giang Niên luôn bi quan về chuyện tình cảm của mình, tính tình cũng thận trọng và không có cảm giác an toàn chút nào.

Cho nên, cô đem tình cảm của mình che giấu đến gắt gao, sợ rằng bản thân sẽ vì thích một người mà bị tổn thương.

Ngay cả khi Khương Thi Lam cũng rất khó hiểu, Giang Niên mới chỉ là cô gái mười mấy tuổi, tình cảm ba mẹ hạnh phúc mỹ mãn, thì rõ ràng cô nên là đang ở độ tuổi khao khát tình cảm, hướng đến tình cảm lứa đôi mới đúng, sao Giang Niên lại có thể khác người như vậy chứ.

..... Chẳng qua, Giang Niên cảm thấy tình cảm mà cô thận trọng, cố gắng che đậy bấy lâu nay dường như sắp không che đậy được nữa rồi.

Thử hỏi, có ai mà không thích Lục Trạch đâu chứ?

/*****/

Sau khi ăn trưa xong, Diêu Tử Kiệt đưa mọi người đến khách sạn nhận phòng, sau đó mọi người nghỉ ngơi một lúc liền bắt đầu hành trình bí mật vào buổi chiều.

Mọi người đều rất tò mò về cái gọi là ‘hành trình bí mật’ rốt cuộc là cái dạng gì, Diêu Tử Kiệt như cũ duy trì thái độ thần bí, hỏi hoài hỏi mãi cũng nhất quyết không chịu nói.

Mãi đến khi xuống xe, mọi người mới thực sự trợn mắt há mồm ngạc nhiên.

“U là trời, thầyyyyyy, hóa ra cái hành trình bí mật mà thầy nói chính là trượt cỏ!”

Mọi người trong lớp đều vui không từ nào tả nổi.

Trượt cỏ nơi đây luôn là một trò vận động nổi danh, Giang Niên đã nghe nói về nó từ lâu, nhưng bản thân vẫn chưa từng trải nghiệm nên lúc này cũng không khỏi cảm thấy phấn khích.

Mọi người sôi nổi hoan hô một tiếng, sau đó Diêu Tử Kiệt dắt mọi người đi đổi giày thay quần áo.

Cả buổi chiều, mọi người chơi vui vẻ như muốn điên lên.

Những người không quá thích cảm giác mạnh như Giang Niên sau khi trượt xuống một lần cũng nhin không được có điểm phấn khích, sau đó cứ đi lên trượt xuống lặp đi lặp lại hồi lâu.

Mãi đến khi Diêu Tử Kiệt đến bảo mọi người trở về, mọi người đều có chút luyến tiếc, tràn ngập cảm giác mất mát.

Giang Niên vô cùng vui vẻ, ngay cả cảm giác bi quan về tình cảm trong lòng trưa nay cũng đều bị cuốn đi không còn một mảnh.

Sau khi đưa bọn họ đi ăn tối, Diêu Tử Kiệt cũng không quản bọn họ nữa, để bọn họ tự do vui chơi.

Giang Niên vừa định về phòng nghỉ ngơi với Triệu Tâm Di liền thấy Khương Thi Lam nhắn tin đến.

“Niên Niên, ra ngoài đi, chúng ta đi dạo một chút.”

Giang Niên nhanh chóng trả lời lại, sau đó tiện tay cầm một cái áo khoác bước ra ngoài.

Cả ngày hôm nay cô vẫn chưa gặp Khương Thi Lam, cảm giác có chút không quen.

Bên cạnh khách sạn có một con sông, trời buổi tối tháng ba vẫn còn hơi lạnh, Giang Niên rùng mình, mang áo khoác vào.

Khương Thi Lam cười cười: “Niên Niên, có phải hôm nay cậu tay cậu bị bỏng không? Không sao chứ?”

Giang Niên lắc đầu: “Không sao, nước cũng không quá nóng.”

“Nghe nói..... Lục Trạch đưa cậu đi xử lý hả?” Khương Thi Lam hai mắt lấp lánh.

Giang Niên gật đầu, yên lặng một lúc.

Trong lòng Giang Niên đang nghĩ gì, đang lo lắng về điều gì, Khương Thi Lam đều hiểu rõ.

“Niên Niên”, Khương Thi Lam dừng lại, sau đó gọi Giang Niên, đợi Giang Niên quay lại, Khương Thi Lam trở nên nghiêm túc, cô nhìn thẳng vào mắt Giang Niên, “Cậu có từng nghĩ đến chuyện..... dừng cảm một chút không?”

/*****/

Mãi đến khi trở về khách sạn, mấy từ ‘Dừng cảm một chút’ vẫn còn quanh quẩn trong tâm trí của Giang Niên.

Sau đó, cô chợt nhận ra rằng bản thân mình thực sự rất hèn nhát, ít nhất là so với Khương Thi Lam.

Cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, Giang Niên đang định về phòng nghỉ ngơi liền nghe thấy có người gọi mình: “Giang Niên? Ở đây nè!”

Cô ngạc nhiên một chút, sau đó nhìn qua hướng phát ra âm thanh.

Sau đó cô mới nhận ra rằng mình đang cúi đầu bước đi, khi đi ngang qua căn bản không phát hiện ra căn phòng này không hề đóng cửa.

Bên trong đã có không ít người ngồi, trên giường, trên sofa, cả trên ghế nữa, tạo nên một vòng tròn hoàn chỉnh.

Vừa rồi là Hạ Gia Dương đã gọi cô lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Giang Niên mím môi, sau đó thò đầu vào hỏi: “Các cậu tập trung đông vậy hả? Đang làm gì á?”

Hàn Sơ Dạ cũng chào đón cô: “Bọn tôi chuẩn bị chơi ma sói nè, cậu muốn chơi cùng không, Giang Niên? Vừa rồi bọn tôi định gọi cậu đến, kết quả phát hiện cậu không có trong phòng”

Nhắc đến board game, Giang Niên lập tức trở nên hứng thú, đôi mắt hạnh nhân như sáng lên, cô cong mắt cười đi nhanh vào phòng.

Giang Niên gật đầu như già tử: “Muốn muốn muốn!”

Đếm người một chút, tính cả Giang Niên mới vào, vừa vặn mười ba người.

Lục Trạch đang ngồi xếp bằng trên giường, một tay chống cằm, gơ tay lên: “Vậy để tôi làm thượng đế cho.”

Những người khác còn chưa nói gì, Hạ Gia Dương và Tạ Minh đã lập tức lên tiếng đồng tình: “Ok ok không thành vấn đề, không có ứng cử viên nào làm thượng đế phù hợp hơn A Trạch!”

Đoạn Kế Hâm có chút khó hiểu: “Vì sao a?”

“Cậu không biết đâu” Hạ Gia Dương lắc đầu, “A Trạch không cùng cấp bậc với bọn mình khi chơi game đâu, nếu hấn trúng lá bài là sói..... đoán không chừng các cậu đều cam tâm tình nguyện nhìn A Trạch chiến thắng, thủ vệ có khi còn phải thủ hấn nữa. Còn nếu mà rút trúng một lá bài tốt, A Trạch chưa bao giờ đoán sai bốn sói đâu.”

Cùng Lục Trạch chơi ma sói, bạn có thể nhanh chóng biết tại sao đây là một trò chơi IQ ==

Thật tốt, Lục Trạch đã chủ động giơ tay làm thượng đế.

Lục Trạch cười cười, duỗi chân đá Hạ Gia Dương một cái.

Hạ Gia Dương như đã sớm đoán được nên đã tránh đi, còn không quên nói ‘Ya’ với Lục Trạch liền khiến mọi người cười vui vẻ.

Thượng đế lười nhát trong lịch sử đã chia bài, ngay cả giọng nói của ngài cũng tràn đầy mệt mỏi.

“Trời đã tối, hãy nhắm mắt lại.”

Là giọng điệu bình thường của Lục Trạch, mê hoặc, đầy từ tính, chữ cuối hơi lên giọng như là một điểm nhấn vô tình.

Sau khi nhắm mắt lại, Giang Niên chỉ cảm thấy các giác quan còn lại trở nên nhạy bén hơn một chút.

Thanh âm dễ nghe của Lục Trạch lọt vào tai cô càng có thêm hương vị.

Giang Niên không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

A, cô đúng là đồ hèn nhát mà!

Lục Trạch như cũ, giọng điệu vẫn vô cùng mệt mỏi: “Người sói, hãy thức dậy, hãy xác định đồng bọn của mình.”

“Nhà tiên tri, hãy thức dậy.”

.....

Cho đến khi, “Phù thủy, hãy thức dậy.”

Giang Niên đến thờ cũng không dám, đôi mắt đẹp từ từ mở ra.

Phù thủy nhìn thẳng vào mắt thượng đế.

Đột nhiên trong lòng Giang Niên dâng lên một cảm giác không thể giải thích được.

Chính là loại cảm giác tất cả mọi người xung quanh đã nhắm mắt lại, chỉ có cô và Lục Trạch đang nhìn nhau....

Sốc quá đi.

Thượng đế nhìn phù thủy cười cười, nhanh chóng nháy mắt một cái.

Phù thủy cảm thấy hơi thở có chút không ổn rồi, tim đập nhanh quá.

Trong lòng phù thủy nghĩ ——

Thượng đế mới thực sự là phù thủy.

Xúi giục người ta phạm tội.

Giang Niên bỗng dưng trở nên ham chơi, lời khuyên ‘dừng cảm một chút’ vừa rồi của Khương Thi Lam không ngừng vang lên trong lòng cô.

Có thể là muốn xem Lục Trạch có phản ứng như thế nào đi, Giang Niên cong mắt cười cười, là nụ cười tràn đầy thú vị hiếm thấy xuất hiện trên mặt cô.

Phù thủy chậm rãi mở miệng, cách một đám người, nhà tiên tri, thợ săn, thủ vệ, còn có người sói và dân thường không biết gì, không một tiếng động, phù thủy nói với thượng đế: “Tôi thích cậu.”

Thượng đế chỉ cảm thấy bản thân mình trước kia khẳng định là thượng đế giả.

Rõ ràng hiện tại mới là

Một giây đến thiên đường.

Chương 61: 131 lần

Tài ebook: dtv-ebook.com

Khổng Mạn Mạn giơ tay lên.

Lục Trạch biếng nhác gật đầu với cô, Khổng Mạn Mạn một giây hưng phấn: "Tuy rằng hiện tại chưa đến lúc tôi lên tiếng, nhưng ta muốn hỏi một câu với 11 được không, có thể hỏi một câu không liên quan đến trò chơi được không?"

Lục Trạch sao cũng được lại gật gật đầu.

Khổng Mạn Mạn tràn đầy tò mò, quay đầu nhìn sang Giang Niên: "Niên Niên, vừa rồi cậu nói với Lục Trạch cái gì mà khiến Lục Trạch vui vẻ như vậy a?"

Giang Niên: "....."

Lục Trạch: "....."

Chương 62: Em cũng rất xinh đẹp

Tài ebook: dtv-ebook.com

đã có trên wordpress rồi ạ.

Chương 63: Em hãy yên tâm về anh

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên không khỏi mỉm cười, rồi lại bĩu môi.

Thôi đi, miệng lưỡi nam nhân mà đòi gạt ai chứ, cô không tin đâu.

Giang Niên đang nhắn tin cho Lục Trạch, lại thấy một nhóm khách du lịch bị ngăn lại ở bên ngoài cổng.

Khi thấy những du khách bị ngăn lại, hoàng ngưu (bọn đầu cơ) liền đi đến.

"Đến đây ngắm hoa anh đào à? Tôi đưa mọi người vào nhé, 30 tệ một người."

Du khách dường như có chút tin tưởng.

Giang Niên đã sốc đến không nói nên lời.

Hoàng ngưu đều làm ăn gian dối trắng trợn vậy sao? Làm như vậy ngay cả khi bị bảo vệ ngăn lại ngoài cổng à?

Hoàng ngưu còn ra sức thuyết phục, du khách nhìn về phía bạn mình, cả hai đều có chút do dự.

"Quên đi, tới cũng tới rồi, không vào xem thì tiếc lắm, uống công đến tận đây." Du khách phát phát tay, chuẩn bị đưa tiền cho hoàng ngưu.

Chị gái xinh đẹp ban nãy cũng chú ý đến bọn họ.

"Ngài không cần trả tiền cho anh ta đâu ạ.", chị gái cao giọng nói tiếp, "Dù ngài có trả tiền đi chăng nữa tôi cũng không cho mọi người đi vào đâu."

Du khách nhìn về chị gái nhỏ, sau đó lại lần nữa chần chừ.

Hoàng ngưu mặt mũi xám xịt bỏ đi chỗ khác.

Chị gái xinh đẹp cong môi: "Cách đây không xa có Moshan đó ạ, hoa anh đào ở đó cũng rất đẹp. Nếu ngài ở thành phố W tương đối lâu, có thể hẹn vào các ngày khác. Không thì đợi đến 5 giờ chiều nay, chúng tôi sẽ không hạn chế lượng du khách ra vào, ngài có thể tự do vào đấy lúc đó ạ."

Du khách ban nãy còn tức giận vì bị ngăn lại, sau khi nghe chị gái nói như vậy cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa, có chút ngưỡng mộ cùng bạn nói tiếng cảm ơn sau đó rời đi.

Giang Niên thật sự bội phục rồi.

Triệu Tâm Di đứng cạnh Giang Niên cũng không khỏi cảm khái: "Học tử xinh đẹp như vậy thì thôi đi, đã vậy năng lực giải quyết vấn đề cũng tốt thật đó. Cậu xem, dăm ba câu đã có thể giải quyết được chuyện phiền phức vậy rồi, nếu là tôi tôi nhất định không thể làm tốt vậy đâu."

Truyện chỉ được đăng tải tại truyenwk.com và wordpress của Boomtini

Giang Niên gật đầu tán đồng.

Đại học W thực sự rất đẹp, những tòa nhà mang đậm kiến trúc trung hoa thời dân quốc, hơn nữa còn có hoa anh đào trắng hồng, người đi trên đường đông như hội.

Hơn nữa, diện tích cũng rất lớn, Giang Niên và Triệu Tâm Di vừa đi vừa chụp ảnh, trừ bỏ có quá nhiều du khách thì cũng không có vấn

đề gì khác.

Chỉ là Giang Niên nhanh chóng phát hiện nhược điểm của một ngôi trường có diện tích quá rộng -----

Chính là dễ bị lạc.

Thật sự rất dễ bị lạc.

Chưa kể, Đại học W có rất nhiều ngã rẽ, hai người bọn họ cứ đi thẳng về trước, Giang Niên quay sang hỏi Triệu Tâm Di: "Tụi mình hiện tại đang đi đâu vậy?"

..... Lúc gặp cùng một cây anh đào lần thứ ba, Giang Niên và Triệu Tâm Di nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Thấy quỷ rồi.

Giang Niên yên lặng mở điện thoại: "Để tôi coi bản đồ một chút, không thì lát nữa sẽ không tìm được thầy Diêu và mọi người mất."

Triệu Tâm Di chuẩn bị đáp liền, thoáng nhìn đằng trường liền vội càng kéo áo Giang Niên, ra hiệu bảo cô nhìn sang: "Niên Niên, cậu xem, có phải học tử xinh đẹp khi sáng ở cửa không?"

Giang Niên nhìn theo hướng Triệu Tâm Di chỉ, sau đó hai mắt sáng lên, nhanh chóng gật đầu: "Đi, chúng ta lại hỏi một chút đi."

Cô gái kia đang đi một mình, tai đeo tai nghe.

Giang Niên bước nhanh đến chỗ cô, ngượng ngùng hỏi: "Chị ơi, cho em hỏi làm sao để đến cổng nam được không ạ? Thầy bọn em nói giữa trưa sẽ tập trung ở đó ạ."

Cô gái tháo tai nghe ra, nhìn nhìn Giang Niên, dường như đang nhớ lại các cô là ai.

Cười cười: "Cố gắng nam? Ở đây là khoa khoa học nghệ thuật, cửa nam thì phải đi theo hướng khoa truyền thông. Sao thầy các em lại để các em ở đây tự do đi lại thế, không sợ các em bị lạc sao?"

Giọng điệu nhẹ nhàng, thoạt nhìn có vẻ như đây thật sự là một cô gái tốt bụng, dịu dàng.

Giang Niên có chút ngỡ ngàng cùng Triệu Tâm Di nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía chị gái xinh đẹp.

"Vừa lúc chị cùng cần qua khoa truyền thông, để chị đưa các em đến đó."

Thời Thần lấy điện thoại nhìn thoáng qua thời gian rồi mỉm cười với bọn họ.

Giang Niên nhanh chóng đáp lại, sau đó đi theo chị gái nhỏ.

Cô gái nhìn qua thực thanh thản, tự tại, trên đường đi thỉnh thoảng gặp vài người quen cô cũng sẽ mỉm cười chào hỏi.

Giang Niên mất một lúc lâu mới nghe rõ, rất tò mò: "Chị ơi, chị tên là..... Thần (*) sao?"

(*) Thần trong 12 giờ

Cô gái gật đầu: "Đúng vậy, tên đầy đủ là Thời Thần."

"Em không thường nghe thấy họ này ạ." Triệu Tâm Di cũng cảm thấy vô cùng kì lạ.

"Ừ, cũng không quá phổ thông đâu. Đúng rồi, nghe các em nói chuyện, các em là người Viễn Thành đúng không?"

Thấy Giang Niên và Triệu Tâm Di gật đầu, Thời Thần cũng cười cười: "Thật trùng hợp, chị cũng là người Viễn Thành."

Giang Niên sửng sờ: "Chị ơi, chị không học cấp ba ở Minh Lễ đúng không ạ?"

"Ừa, chị học ở trung học số 1 Viễn Thành."

Không hiểu tại sao lại cảm thấy hai cái tên "Thờì Thần", "Trung học số 1 Viễn Thành" đặt cạnh nhau lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Cảm giác như đã nghe ai đó nhắc đến trước rồi nhưng cô lại không nhớ ra

Chỉ là chưa kịp nghĩ sâu đến vậy, Giang Niên đã nghe thấy ai đó gọi tên mình.

Cô theo hướng phát ra âm thanh nhìn qua, lại thấy Lục Trạch vô cùng lo lắng đang đứng đó.

Lục Trạch cau mày, chân dài bước vài bước liền đến trước mặt Giang Niên.

" Sao lại đi lung tung vậy? Vừa rồi anh tìm em rất lâu, em cũng không trả lời tin nhắn, anh còn tưởng em đi lạc rồi."

Giang Niên ngẩn ngơ, liền lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, sau đó ngượng ngùng: "..... Em quên bật chế độ rung nên không thấy được tin nhắn."

Lục Trạch nhẹ nhàng thở ra: "Sắp 12 giờ rồi, không sao thì tốt. Lần sau đừng đi lung tung vậy nữa, trời xa đất lạ, nếu em muốn đi đâu thì cứ nói với anh, em có nhớ rõ đường đi lắm đâu."

Giang Niên không nói được lời nào, rốt cuộc cũng là do cô lạc đường mà, tự biết mình sai, Giang Niên cúi đầu ngoan ngoãn nghe Lục Trạch nói.

Mỗi lần cô gái nhỏ lộ ra vẻ ngoan ngoãn hối lỗi như vậy, Lục Trạch cũng không khỏi mềm lòng, đã vậy rồi thì còn nói được gì nữa chứ.

Lục Trạch mím môi, lúc này mới để ý đến Thời Thần đang đứng bên cạnh Giang Niên.

Giang Niên nhanh chóng giới thiệu với Lục Trạch: "Đây là chị Thời Thần, vừa rồi bọn em lạc đường, chị ấy đưa bọn em đến đây đó. Đúng rồi, trùng hợp lắm nha, chị Thời Thần cũng đến từ Viễn Thành, đáng tiếc chị ấy học trung học Viễn Thành số 1."

Thời Thần lịch sự gật đầu với Lục Trạch, vẻ mặt đầy thích thú hỏi Giang Niên: "Đây là bạn trai em hả?"

"....."

Tại Giang Niên không khỏi đỏ lên.

Theo thói quen nhìn sang Lục Trạch cầu giúp đỡ liền phát hiện người luôn lạnh nhạt với các nữ sinh khác lúc này đang nhìn Thời Thần.

Biểu cảm có hơi.....

Cũng không thể nói là kì lạ được.

Giang Niên đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Nói mới nhớ, vừa rồi khi ở cổng mới vừa nói với Lục Trạch chị Thời Thần xinh đẹp ghê ha, Lục Trạch còn trả lời "Ừ".

Mặc dù chị Thời Thần thật sự rất xinh, nhưng là.....

Giang Niên chỉ là cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

"Học tử, chị tên là Thần sao? Thần trong mười hai giờ à? Cấp hai Minh Lễ sao?"

Lục Trạch vẫn mang giọng điệu lười biếng ấy, Giang Niên không biết tại sao lại nghe ra một chút

Kinh ngạc xen lẫn buồn cười.

Cô lại mím môi.

Đám con trai quả nhiên đều là đại móng heo.

Mỗi lần đều lời ngon tiếng ngọt với cô biết bao nhiêu, kết quả quay đầu liền hỏi cô gái khác rồi

Nhưng mà?

Vừa rồi Giang Niên có chút ngờ ngợ ngần ngẫn nên không để ý lắm, cô đâu có giới thiệu tên chị Thời Thần viết như nào đâu nhỉ? Cũng không có nói chị ấy đến từ cấp hai Minh Lễ mà?

Lục Trạch làm sao mà biết được?

Thời Thần cũng hơi khó hiểu.

Cô gật đầu với Lục Trạch, sau đó hỏi lại: "Em quen chị sao?"

"Chậc, cũng không tính là quen biết." Lục Trạch trả lời qua loa câu hỏi của Thời Thần, sau đó lại nhìn về phía Giang Niên, "Đi thôi, anh đưa em đến cửa nam. Có đói không? Trong balo anh có đồ ăn vặt này, cũng có đồ ngọt, em có thể lót bụng."

Giang Niên mím môi, thu hồi lại sự tò mò của mình, gật đầu: "Ừm, đói, em muốn ăn bánh bà xã."

Lục Trạch vừa tìm trong balo, vừa trả lời Giang Niên, giọng điệu chậm chậm có chút trêu đùa: "Anh cũng chưa có vợ, lấy đâu ra bánh bà xã bây giờ?"

Giang Niên: "....."

Cảm nhận được ánh mắt của Triệu Tâm Di, thậm chí Thời Thần đang đứng bên cạnh đột nhiên biểu cảm cũng trở nên ái muội, Giang Niên hai má hây hây đỏ bừng, sau đó đá lên chân Lục Trạch một cái.

Ai bảo anh nói lung tung!

Lục đại thiếu gia tuy bị đá một cước, mặt ngoài làm bộ ăn đau, nhìn đến cô gái nhỏ trước mặt giây trước còn ngượng ngùng giây sau lại mang bộ dáng lo lắng cho hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Nhìn đi, Niên Niên nhà hắn vẫn rất quan tâm đến hắn đó.

Chỉ là sao trước kia không để ý Niên Niên có chút khuynh hướng bạo lực nhỉ? Lại còn đá hắn?

Liệu sau khi kết hôn có xảy ra bạo lực gia đình không nhỉ?

Chắc, bất quá Niên Niên ngày thường cũng nhẹ nhàng mềm mại, tính cách có chút giống mèo nhỏ, cũng không tệ

Lục Trạch chỉ cảm thấy bản thân mỗi khi nghĩ đến Giang Niên của tương lai, hô hấp có chút hỗn loạn.

Hắn mạnh mẽ áp xuống một đồng suy nghĩ hỗn độn đầy màu sắc trong đầu, đem bánh ngọt đưa cho Giang Niên, lại đưa cho Thời Thần một chai nước, lễ phép nói lời cảm ơn với Thời Thần: "Cảm ơn Thời Thần học tử, hôm nay đã phiền chị chăm sóc Niên Niên rồi."

Thời Thần tùy ý gật đầu.

Ba người Lục Trạch đi về phía trước, Thời Thần bỗng dừng gọi: "Em gái nhỏ."

Giang Niên quay đầu lại.

Thời Thần vuốt lại mái tóc dài của mình, sau đó cười với Giang Niên: "Em gái nhỏ, nhất định phải nắm chắc cơ hội." ..

Sau đó cũng không đợi Giang Niên trả lời, cô đã vẫy tay với ba người họ quay người đi về hướng ngược lại.

..... Không biết tại sao, vừa rồi lúc còn đứng chung với Thời Thần, Triệu Tâm Di cũng không cảm thấy gì, hiện tại Thời Thần vừa đi, Triệu Tâm Di luôn cảm thấy mình chính là.....

Bóng đèn

Hơn nữa là bóng đèn siêu siêu sáng.

Thật sự luôn đó, trực tiếp chiếu sáng nhân gian.

Như vừa rồi -----

Giang Niên vừa ăn bánh, sau đó tò mò hỏi Lục Trạch: "Trạch ca, anh quen chị Thời Thần sao?"

Lục Trạch cũng không đáp, hỏi lại: "Có phải vừa rồi em có chút không vui không?"

"..... Không có." Giang Niên mạnh miệng.

"Phải không?" Lục Trạch cười cười, lại đưa qua một hộp sữa chua, như sợ Giang Niên bị ghen, "Anh vốn đang nghĩ sẽ nói với em để em yên tâm, anh cùng chị ấy một chút quan hệ cũng không có."

Bạn học nhỏ Giang Niên lại tiếp tục mạnh miệng: "..... Anh cùng chị Thời Thần có quan hệ hay không có liên quan gì tới em. Em mới không muốn nghe anh giải thích đâu."

Triệu Tâm Di xem vậy là đủ rồi.

Mẹ nó, đây là biểu hiện của thiếu nữ khi yêu vào ít nhiều đều làm bộ làm tịch trong truyện hay nói đây sao?

Nhìn xem nhìn xem, bạn cùng bàn của cô gan lớn biết bao nhiêu, một chút mặt mũi cũng không thềm cho Lục Trạch.

Bất quá nói thật, Triệu Tâm Di trong lòng thầm đánh giá, Giang Niên làm bộ làm tịch đáng yêu thật đấy.

Mang theo một loại kiêu ngạo khó có được, khiến người ta càng nhìn càng yêu thích.

..... Chẳng qua, Niên Niên nói như vậy, người đối với nữ sinh trước nay đều không có chút kiên nhẫn nào như Lục Trạch sẽ cảm thấy không vui đấy chứ?

Tốt lắm, giây tiếp theo, Triệu Tâm Di mới biết thế nào là "xem vậy là đủ rồi".

Quý ngài Lục Trạch trong lời đồn kia trước nay đều không muốn nói nhiều lời, tính tình cũng không tốt lắm nhìn sang Giang Niên, đẹp trai đến mức khiến người ta phải cảm khái trong một thái độ nghiêm túc.

Giọng điệu tản mạn mà ôn nhu.

"Không liên quan, em muốn nghe hay không muốn nghe anh giải thích đều có thể, là anh muốn giải thích cho em nghe mà thôi."

"Vậy nên, em hãy yên tâm về anh."

Tác giả: bánh bà xã không có vợ, nhưng dùng bánh bà xã có thể đổi lấy phu nhân ~

Trạch ca không lỗi nha.

Mình mở pass gần hết rồi, cũng không đặt pass nữa.

Chương 64: Hôn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hôn

Editor: Boomtini

Đến cuối cùng Giang Niên vẫn không hỏi điều gì, cũng không muốn hỏi.

Nhưng cô đã nhẹ nhõm hơn rồi, giống như trong lòng đã cảm thấy yên tâm, ngay cả cái sự khó chịu ban nãy cũng biến mất không còn dấu vết.

Chậc, thôi được rồi, nam nhân đều là đại móng heo quả nhiên không sai, nhưng khách quan mà nói thì cũng có một vài ngoại lệ mà.

Giang Niên gật gật đầu, tiếp tục ăn bánh bà xã, híp mắt cười cười.

Vừa cắm ống hút hút một ngụm sữa chua, trong đầu Giang Niên chợt lóe lên một tia sáng, cô đã nhận ra chuyện gì đó.

Cô bỗng nhiên "A" lên một tiếng.

Lục Trạch mới vừa rồi còn mang vẻ mặt mệt mỏi lập tức sốt ruột quay sang lo lắng hỏi Giang Niên: "Sao vậy? Có phải nhìn thấy sâu không?"

"Không không", Giang Niên vội xua tay, ý bảo chính mình cũng không gặp phải chuyện gì, chẳng qua là, "Hình như em nhớ vì sao lại cảm thấy tên chị Thời Thần quen thuộc vậy rồi."

Thấy Giang Niên không có chuyện gì, Lục Trạch hiển nhiên nhẹ nhàng thờ ra.

Cũng không quá hứng thú với vấn đề "Thời Thần là ai".

Chỉ cần Giang Niên không xảy ra chuyện gì, đối với chuyện khác hẳn đều không quá để tâm.

Ngược lại, Triệu Tâm Di bên cạnh lại cảm thấy hứng thú: "Thật à? Cậu cảm thấy chị Thời Thần rất quen hả?"

"Ừm". Giang Niên gật đầu.

Sau khi hút hết ngụm sữa chua cuối cùng, Giang Niên chạy đến thùng rác ven đường vứt hộp, sau đó trở về.

"Trước đây tôi đã từng nghe Thư Nam nói về chị Thời Thần rồi, hình như có liên quan đến nam sinh tên... tên gì ta?" Giang Niên cẩn thận suy nghĩ, cũng không thể nhớ rõ ràng, "Lúc ấy tôi ngẩn ngẩn ngơ ngơ, chỉ nhớ là câu chuyện rất nổi tiếng ở trường bọn họ thôi, nam sinh kia tên có hai chữ."

"Thư Nam?". Lục Trạch hỏi lại.

Truyện chỉ được đăng tải tại truyenwk.com và wordpress của Boomtini.

VUI LÒNG ĐỌC ĐÚNG NGUỒN ĐĂNG

Giang Niên gật đầu: "Đúng vậy, cô gái lần trước đi cùng em lúc em gặp anh trên phố ấy, lúc sau anh còn gấp gấu bông cho em nữa đó, là bạn thân của em, học trung học số 1."

"À", Lục Trạch nghĩ nghĩ, "Em xác định bạn thân em nói nam sinh kia tên có hai chữ sao?"

"Dạ."

Biểu cảm Lục Trạch thoáng suy tư điều gì, sau đó vuốt cằm cười cười.

Giang Niên có chút không hiểu, kéo nhẹ góc áo Lục Trạch hỏi: "Sao vậy?"

Lục Trạch lắc đầu, tùy ý chỉ về phía trước: "Thầy Diêu và mọi người đang nhìn tụi mình kìa."

Giang Niên: "....."

Góc áo Lục Trạch trong tay Giang Niên bỗng chốc trở thành một củ khoai lang nóng phỏng tay, Giang Niên nhanh chóng thả ra, sau đó trở lại trạng thái bình thường.

Phản xạ có điều kiện nhanh đến mức cô cũng không kịp phản ứng.

Khi định thần lại, Giang Niên nhẹ nhàng thở ra, sau đó cẩn thận nhìn về phía trước.

"....."

Giang Niên lại một lần nữa tự hỏi

Cô là khí trong vườn bách thú đúng không?

Chắc chắn là vậy rồi.

.....

Nếu không sao thầy Diêu và mọi người lại đứng ở đó nhìn cô như đang xem xiếc khí vậy..... ?

Lục Trạch sắp bị phản ứng dễ thương của cô gái nhỏ làm cho cười đến điên rồi.

Chẳng qua lúc này mà cười chắc chắn Niên Niên nhà hắn sẽ tức giận.

Lục Trạch vẫn mang biểu cảm vân đạm phong khinh như cũ, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng chú ý đến tai và gương mặt bờ bồng của Giang Niên.

Yo ho.

Nếu không phải tình cảnh hiện tại không phù hợp, hẳn quả thực muốn tuýt còi phạt rồi. Nhìn đôi tai và hai má ửng hồng này xem, đáng yêu quá điiiiii !

Niên Niên nhà hẳn quả nhiên làm cái gì cũng đáng yêu.

Lục Trạch chỉ cảm thấy cả người hẳn, từ đầu đến chân đều tràn đầy vui vẻ và ngọt ngào mà trước đây chưa từng cảm nhận được.

Có vẻ như sau lần chơi ma sói lần trước, Lục Trạch cảm thấy càng ngày đầu óc mình càng có vấn đề rồi.

..... Mỗi khi nhớ đến câu "Tôi thích cậu" của Giang Niên, Lục Trạch đều có thể cười khẽ ra tiếng.

Như thể lục phủ ngũ tạng đều úng nước hết rồi.

Nhưng nói sao nhỉ

Lục đại thiếu gia cũng chưa từng nghĩ "đầu óc có vấn đề" là một chuyện có thể khiến hẳn vui vẻ như vậy.

Như lúc này.

Chẳng sợ vô duyên vô cớ mà bật cười, trong khi loại hành vi này trước kia Lục Trạch cho rằng cực kỳ ngớ ngẩn, dù vậy thì Lục Trạch cũng ngớ ngẩn đến vui vẻ.

Hắn mím môi, thoáng thu hồi độ cong nơi khóe môi, sau đó làm ra vẻ bình thản: "Giang Niên, em trốn cái gì?"

Cô gái nhỏ trừng mắt liếc hẳn một cái.

Lục Trạch thấy vậy lại muốn cười.

Trời ạ, sao nhất của nhất động của Niên Niên nhà hắn lại đáng yêu vậy chứ, từ đầu đến chân đều vô cùng vô cùng đáng yêu?!

Vì sao vậy nhỉ?!

Tự dưng muốn ôm cô gái nhỏ thật chặt, sau đó mạnh mẽ hôn một cái.

Chậc, không đúng.

Hôn một cái sao đủ? Ít nhất là nói một câu hôn một cái đi.

Giang Niên đương nhiên không biết Lục đại thiếu gia mặt ngoài vân đạm phong khinh nhưng rốt cuộc trong lòng đang suy nghĩ đến chuyện đáng khinh như thế nào.

Cô bĩu môi, làm bộ chính mình không để tâm đến sự chú ý của mọi người trong lớp, ho khan một tiếng, kéo Triệu Tâm Di đến chỗ mọi người đang tập trung.

Nghiêm Hướng Tuyết thấy vậy liền cao hứng: "Niên Niên, cậu cùng Trạch ca đi dạo quanh trường này giờ hả?"

Giang Niên: "....."

Các cậu không thể để tôi thanh tịnh một chút sao!

Sự thật rõ ràng không phải như vậy, nhưng thật tốt làm sao, Triệu Tâm Di đã có một phen bán bạn cùng bạn vô cùng ngoạn mục: "Đúng vậy, ban này Niên Niên cùng Trạch ca đi dạo quanh trường á, này bọn tôi gặp nhau trên đường đến đây nè, sau đó cùng nhau đi luôn."

Giang Niên: "?"

Nói như nào đây nhỉ.....

Này, khi tôi đơn độc "?", không phải là vấn đề ở phía tôi, mà là tôi cảm thấy cậu có vấn đề đó.

Bạn cùng bàn của cô làm sao vậy nè !!!

Chẳng phải hôm nay cô và Triệu Tâm Di lạc đường cùng nhau sao!

Hiển nhiên, quần chúng ăn dưa sẵn lòng tin lời Triệu Tâm Di hơn Giang Niên rồi.

Nghe Triệu Tâm Di nói xong, mọi người đều hớn hờ nhìn về phía những người có liên quan.

Ánh mắt lại trở nên ái muội hơn.

..... Thầy Diêu, thầy phải tin tưởng em.

/ ***** /

Chuyến du xuân ba ngày thực sự trôi qua rất nhanh.

Mọi người mỗi ngày đều cùng nhau ăn trưa ăn tối ăn sáng, sau đó theo thầy Diêu đi chơi khắp nơi, buổi tối có thể đi dạo phố hoặc chơi bài cùng nhau, dường như tình cảm giữa mọi người trong lớp 19 đã có bước nhảy vọt, mọi người gần gũi với nhau hơn.

Đầu năm đến giờ phân ban cũng đã được nửa năm, lớp 19 cũng vẫn còn một số thành viên vẫn chưa quen thuộc với mọi người, cũng có lẽ vì lớp thường xuyên lưu động nên cũng không giao lưu gì nhiều, ba ngày du xuân qua đi, mọi người rõ ràng đã hòa hợp hơn rất nhiều.

Giang Niên thực sự rất thích cảm giác mọi người trong lớp chơi đùa cùng nhau.

Nói sao nhỉ, lúc này bạn rõ ràng có thể cảm thấy.....

Bản thân mình chính là một thành viên của tập thể đáng mến này.

Sự thân thuộc thì rất khó để có được, nhưng Giang Niên lại cảm thấy bản thân mình dần dần thuộc về lớp 19, rất có cảm giác thân quen.

Ba ngày cười đùa vui vẻ qua đi, nghỉ ngơi một ngày, khi trở lại trường học

Mọi người rõ ràng cảm thấy có chút không quen lắm.

Giờ tự học buổi sáng, cô giáo ngữ văn như thường lệ giao nhiệm vụ cho cán sự, cũng không ở lại giám sát mọi người.

Giang Niên nằm dài ra bàn đọc sách, chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu.

..... Ra ngoài chơi thì vui thật đó, nhưng mỗi ngày đi bộ hai mươi nghìn bước vẫn khiến cô cảm thấy hơi rùng mình.

Ngáp một cái, Giang Niên vắn người một chút, cố gắng lấy lại tinh thần.

Cái vắn người lần này hay rồi, cô vừa quay đầu liền thấy sách văn dựng đứng, còn Đoạn Kế Hâm thì núp sau sách ngủ ngon lành.

Giang Niên cười ra tiếng.

Thi Vũ nghe thấy Giang Niên cười cũng từ sách văn ngẩng đầu lên, sau đó che che miệng ngáp một cái thật kêu, bắt đầu than thở: "Tôi buồn ngủ gần chết rồi đây này."

Giang Niên lau mắt mình một chút, vì buồn ngủ mà nước mắt đôi khi lại chảy ra: "Tôi cũng buồn ngủ quá đi."

Hàn Sơ Dạ rung chân, sau đó bắt đầu đứng lên chứng thực.

Ngáp là một hội chứng rất dễ lây lan, Giang Niên bắt lực nhìn mọi người ngáp lên ngáp xuống khốn đốn không thôi.

Cô không khỏi buồn cười.

Sau đó đảo mắt, lấy ra cuốn sổ mới tinh, bắt đầu viết

----- >

Trang đầu tiên.

Thứ hai, ngày 27 tháng 03 năm XXXX, trời nắng.

"Sáng nay mọi người đều cảm thấy buồn ngủ, mọi người ngáp lên ngáp xuống theo thứ tự chỗ ngồi của mình, ngáp một cách có trình tự"

.....

Sau khi viết xong nhật ký quan sát thật tỉ mỉ, Giang Niên mới cảm thấy hài lòng cất cuốn sổ đi.

Hiện tại, cô bỗng dưng cảm thấy nếu ngày nào cũng ghi lại như này, đến khi mọi người tốt nghiệp, đây chính là một món quà lưu niệm thật ý nghĩa.

Giang Niên vừa cất sổ đi, liền thấy điện thoại trong ngăn bàn sáng lên.

Quả nhiên, là tin nhắn của Lục Trạch.

[mãi nhắn sao trời: Em biết làm thế nào để không buồn ngủ không?]

Giang Niên nghiêng nghiêng đầu.

[sao trời: như nào á?]

..... Không biết tại sao, Giang Niên bỗng dưng cảm thấy chính mình trả lời tin nhắn như vậy dường như đã rơi vào bẫy của Lục Trạch giăng sẵn

Mới vừa thấp thỏm trong lòng, Giang Niên liền thấy điện thoại mình sáng lên một lần nữa

[mãi mãi sao trời: thật ra hôn anh thì em sẽ không cảm thấy buồn ngủ nữa đâu.]

[mãi mãi sao trời: em muốn thử một chút không?]

.....

Giang Niên chỉ cảm thấy toàn thân mình sắp bốc cháy đến nơi rồi.

Loại chuyện này.....

Loại chuyện này sao Trạch ca có thể nói ra vậy chứ ?

Nhưng mà, nhìn tin nhắn Lục Trạch gửi đến, nhìn thế nào đi chăng nữa cũng cảm thấy bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

Như thế chỉ là chân thành cho Giang Niên một gợi ý mà thôi.

Giang Niên hít sâu vài cái liền, sau đó trả lời tin nhắn của Lục Trạch.

[sao trời:?]

[mãi mãi sao trời: Chắc, xem ra em không hài lòng lắm với gợi ý này nhỉ, em không suy xét một chút à?]

Giang Niên cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Ôi mẹ ơi, cái gợi ý "hôn Lục Trạch" này chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến tim cô đập thình thịch rồi.

Tùy tiện nghĩ qua một chút, nếu cái gợi ý này để những cô gái khác nghe được, đến tột cùng sẽ đưa tới một cảnh tượng điên rồ như nào.

Giang Niên nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cô trấn an trái tim nhỏ của mình một chút, mạnh mẽ đóng lại một loạt suy nghĩ kiều diễm trong đầu.

Giờ thì hay rồi, Giang Niên thành công phát hiện một chút cảm giác buồn ngủ cũng không còn, lại còn rất tỉnh táo.

Từ góc độ nào đó mà nói, Trạch ca thực sự không có lừa cô.

Cô mím môi, đang chuẩn bị cất điện thoại vào ngăn bàn để chứng thực một chút liền thấy nó lại sáng lên.

Không biết vì sao, Giang Niên cảm thấy mình không đủ can đảm để xem tin nhắn này.

..... Cô vỗ ngực, hít sâu một hơi, mở khóa điện thoại.

[mãi mãi sao trời: nhưng anh vẫn muốn hôn Niên Niên một chút.]

Tác giả: báo cáo Trạch ca giờ trò lưu manh !!!

Chương 65: Không liên quan

Tài ebook: dtv-ebook.com

Không liên quan

Editor: Boomtini

Giang Niên luôn cảm thấy, nếu cứ tiếp tục bị trêu ghẹo như vậy nữa

Cô không thể hold được chính mình nữa rồi.

Thật là, Trạch ca rốt cuộc làm sao thế này!

Biết rõ ràng cô không có sức chống cự với hắn dù chỉ một chút, vậy mà còn ngày nào cũng chọc cô như vậy nữa

Giang Niên nuốt nuốt, tự thôi miên chính mình.

Được rồi, cô không muốn hôn Lục Trạch đâu.

Đúng, chính xác, cô đối với Lục Trạch một chút hứng thú cũng không có.

Phải phải phải, Lục Trạch có nói cái gì đi chẳng nữa không liên quan đến cô.

.....

Con mẹ nó chứ.

Kế hoạch tự thôi miên bản thân nhanh chóng tuyên bố phá sản.

Giang Niên đỏ mặt đem điện thoại để lại vào trong ngăn bàn, làm bộ không thấy được tin nhắn vừa rồi.

Triệu Tâm Di lại tò mò quay sang: "Niên Niên, Trách ca nhắn tin cho cậu hả?"

Giang Niên sờ sờ cổ: "..... Không có đâu."

"À!" Triệu Tâm Di với biểu cảm 'chị đây hiểu hết rồi nha' nhìn Giang Niên cười cười, "Quả nhiên là vậy mà."

Giang Niên: "....."

Cô cảm thấy sao mà mình oan uổng quá đi.

Triệu Tâm Di vỗ vai Giang Niên: "Cậu còn nhớ lần trước lúc gặp chị Thời Thần chị ấy nói gì với cậu không?"

"Hả?"

"Nắm chắc cơ hội."

Giang Niên ngượng ngùng nhanh chóng quay lại, mím môi, đọc to bài ngữ văn.

..... đại bộ phận mọi người trong lớp đều mơ màng sắp ngủ, âm thanh càng ngày càng nhỏ nên vừa rồi bỗng dưng Giang Niên đọc lớn quả nhiên dọa đến không ít người.

Ai đó đã nhanh chóng phản ứng lại và đọc to bài thơ cổ: "Ve sầu mùa đông thê lương bi ai, đối trường đình vắng, mưa rào sơ nghĩ"

Phòng học mới vừa rồi như trải qua hai thái cực vậy.

Không ít người lớn tiếng đọc bài, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa ngày cũng không thấy ai liền bắt đầu nhìn xung quanh nhỏ giọng bàn luận: "Cô đâu rồi?"

Đoạn Kế Hâm ngồi sát cửa bạo dạn đứng lên nhìn xung quanh một chút.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Đoàn Kế Hâm hồi lâu mới lắc đầu: "Cô không đến."

"....."

Sau đó mọi người đồng thời nhìn về Giang Niên, người vừa rồi đột nhiên lớn tiếng đọc bài.

Thi Vũ buồn bực hỏi cô: "Giang Niên, vừa rồi cậu thấy cô đến hả?"

Giang Niên vè mặt vô tội: "..... đâu có đâu."

Mọi người: "....."

Thi Vũ lại tiếp tục hỏi: "Vậy cậu mắc cái chứng gì tự dưng đọc bài lớn thế? Làm tôi sợ muốn chết, vốn dĩ đã không ngủ được rồi, giờ đã bị cậu dọa cho sợ rồi còn đâu."

Bạn học Giang Niên lại càng cảm thấy chính mình vô tội.

Sao thế này!

Cô chỉ là ngoan ngoãn đọc bài thôi mà, sao giờ lại thành làm chuyện sai trái rồi!

Những người khác đương nhiên không cảm thấy Giang Niên vô tội, một đám "Chậc" một hơi tiếng, cũng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, sau đó thấp giọng đọc bài.

Không lâu sau, cô giáo dạy văn đi đến.

Cô đứng ở ngoài cửa sổ nhìn mọi người trong phòng học một chút, gương mặt hiện lên vẻ hài lòng.

Nhìn xem, cô nói học sinh lớp 19 vẫn là tương đối tự giác, không giống như lúc mới lên lầu, nhìn lớp nào cũng toàn là học sinh mơ mơ màng màng sắp ngủ đến nơi, không có bao nhiêu người đọc bài.

Chỉ có những học sinh lớp này là tự giác, mới sáng sớm, cũng là mới du xuân bên ngoài về, vậy mà cả lớp lại hiểu chuyện vậy, không ai ngủ gà ngủ gật, lại còn đồng đều lớn tiếng đọc bài.

Aishhhh, trái ngược hoàn toàn luôn đó.

Giáo viên ngữ văn vừa lòng vô cùng, cô bước vào lớp học, thuận tiện quyết định sau này giảm bớt bài tập về nhà cho lớp trong tuần này.

Mọi người lần lượt ngẩng đầu lên, nhìn về mặt vừa lòng của cô giáo, cả bọn không khỏi một trận chột dạ.

Cái này cũng quá nguy hiểm.

Nếu không phải ban nãy Giang Niên đột nhiên lớn tiếng đọc bài, bọn họ cũng không làm theo, sau đó lúc cô giáo ngữ văn bước vào liền phát hiện lớp bọn họ một đám đều ngủ gà ngủ gật, không nghiêm túc đọc bài.

Nghĩ đến cảnh tượng kia, mọi người không khỏi rùng mình một cái, sau đó lại nhìn Giang Niên với vẻ mặt cảm kích không thôi.

Giang Niên có hơi bối rối.

Cái này.....

Trùng hợp ghê ha.

/*****/

Kỳ hai của lớp mười mười một, đặc biệt là ở lớp trọng điểm, có thể cảm nhận rõ ràng tần suất làm bài kiểm tra tăng lên rất nhiều so với trước đây.

Ngoài bài kiểm tra hàng tháng cho cả lớp như trước đây, còn có bài tra giữa tháng.

Đó là một loạt các đề thi thử mà thầy cô tìm được ở nhiều nguồn khác nhau, họ dành ra một ít thời gian tự học buổi tối để cho bọn họ làm kiểm tra, sau đó các thầy cô sẽ chấm điểm từng cá nhân, tiến hành xếp hạng cả lớp.

Bất quá cũng rất hợp lý, mỗi lần đến kì thi tháng, thành tích lớp bọn họ cũng không chênh lệch quá nhiều.

Ngay cả người sợ kiểm tra như Giang Niên cũng đã quen với các bài kiểm tra, công bố điểm, xem xếp hạng thành tích, một vòng luẩn quẩn cứ lặp đi lặp lại như vậy

Mà vào tháng năm cũng vừa mới kết thúc kì kiểm tra hàng tháng, theo thường lệ tiến hành di chuyển học sinh, Diêu Tử Kiệt đi vào lớp học.

"Tháng này sẽ hủy kiểm tra giữa tháng."

Lớp học lạnh ngắt như tờ, giây tiếp theo tất cả liền reo hò vui vẻ.

Trời à, hủy bỏ kiểm tra giữa tháng! Vậy là giảm đi một lần đối mặt với điểm cùng với bảng xếp hạng!

Diêu Tử Kiệt ra hiệu, ý bảo mọi người bình tĩnh một chút.

"Đây cũng là kết quả trong cuộc họp của các thầy cô, mục đích rất đơn giản, để các em tập trung ôn tập cho kì thi cuối tháng. Tất nhiên, tôi cũng không quá lo lắng về kết quả toán văn anh hóa lý sinh của các em, nhưng tôi rất sợ các em không đạt A chính sử địa."

Mọi người: "....."

Thầy ơi, thầy đừng nói nữa, bọn em cũng sợ lắm.

Truyện chỉ được đăng tải tại truyenwk.com và wordpress của Boomtini

VUI LÒNG ĐỌC ĐÚNG NGUỒN ĐĂNG

"Để mọi người có thể ôn thi tốt hơn cho kì thi sắp đến, trong khoảng thời gian này, chương trình học của chúng ta sẽ tạm hoãn. Trừ bỏ phân ra một chút thời gian cho các môn lý hóa sinh thì còn lại sẽ là chính sử địa, các em có thể gặp thầy cô ngoài giờ để hỏi bài." Diêu Tử Kiệt đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, "À đúng rồi, cách vách chúng ta là lớp chuyên xã hội, các em phải biết sử dụng tài nguyên đó, hiểu không."

Đúng vậy, toàn bộ tầng bốn lớp mười một chỉ có lớp bọn họ và lớp chuyên xã hội.

Mặc dù vậy, nói đến cũng lạ, tuy chỉ có hai lớp nhưng hai lớp bọn họ giao lưu cũng không bao nhiêu.

Giang Niên còn nhớ cô đã từng nói về chuyện này với Thi Vũ cùng Đoạn Kế Hâm.

"Các cậu ngày nào cũng phàn nàn học tự nhiên riết chặp không gặp được nữ sinh, cách vách nhiều nữ sinh xinh đẹp vậy còn gì, sao các cậu không nắm lấy cơ hội đi?"

Thi Vũ cùng Đoạn Kế Hâm nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Thi Vũ xua tay: "Cách vách đúng là có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp, nhưng mà nói thật, một nữ sinh học chuyên xã hội sao có thể có hứng thú với trai thẳng học tự nhiên như bọn tôi chứ?"

Giang Niên cười ra tiếng.

Không biết vì sao cô luôn cảm thấy những lời của Thi Vũ rất mắc cở.

Đoạn Kế Hâm phụ họa gật gật đầu, không quên nịnh nọt Giang Niên: "Hơn nữa, lớp chúng ta tuy rằng ít nữ sinh nhưng mà ai cũng chất lượng cao hết nha, bọn tôi làm gì còn muốn sang cách vách tìm nữ sinh nữa đâu!"

Giang Niên rơi vào trầm tư.

..... Nghe câu này xong, nơi nào cảm thấy con trai lớp bọn họ giống trai chẳng học tự nhiên vậy !!!!!

Nghe xem nghe xem, tuy rằng cũng không biết là lời nói thật lòng không, nhưng ít nhiều cũng khiến người ta thoải mái mà.

Thi Vũ nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: "Thật ra cũng không thể nói như vậy, tôi nghe nói cách vách cũng có nhiều nữ sinh có ý tứ với nam sinh lớp mình."

"Đúng mà." Giang Niên cũng gật đầu, "Tôi cảm thấy nam sinh lớp mình một chút cũng không kém cạnh đâu

"Đúng vậy, bất quá đối tượng chủ yếu của bọn họ là Lục Trạch."

"....."

"....."

Lúc ấy Giang Niên còn cảm thấy có thể Thi Vũ đang nói đùa thôi, nhưng qua cái sự kiện "liên minh tự nhiên xã hội" trước thi cuối kỳ đích thực đã chứng minh lời nói của Thi Vũ.

Cái gọi là "liên minh tự nhiên xã hội" thực chất là chủ nhiệm hai lớp bọn họ thuận miệng trao đổi, để cho học sinh hai lớp có thể giải đáp thắc mắc cho nhau.

Nghe nói "liên minh tự nhiên xã hội" đã có từ lâu rồi, Giang Niên từ lớp mười đã nghe một chị khóa trên cũng học lớp chuyên tự nhiên nói như vậy.

"Này, lại nói tiếp cái kì thi cuối kỳ, thực sự rất thú vị. Lúc ấy cách kì thi một tháng, thầy cô chủ nhiệm hai lớp cho bọn chị học hỏi lẫn nhau, có thể cầm một ít đề mục sang lớp bên cạnh hỏi người khác. Sau đó, kết quả là"

Học tử dừng một chút, nói tiếp: "Không chỉ tất cả mọi người trong lớp chị đều được A, mà còn có một số cặp đôi giữa hai lớp nữa đó."

Giang Niên: "....."

Vậy nên, thực chất của "liên minh khoa học tự nhiên" chính là cầu nối hện hò à?

Không chỉ có học sinh hai lớp hỏi bài nhau, mà chủ nhiệm hai lớp sẽ sắp xếp cho bọn họ vào hội trường ôn tập chung.

Giang Niên thành công phát hiện lời nói trước kia của Thi Vũ chính xác như nào.

Cô quay đầu nhìn lướt qua vị trí phía sau bên trái.

Lục Trạch vẫn theo thói quen cũ tay trái xoay bút tay phải chống đầu không chút để ý ôn tập lịch sử.

Sau đó liền có hai nữ sinh lớp bên cạnh đi tới.

----- cô gái kia, Giang Niên có biết, vào đêm hội năm lớp mười vì nhảy vũ điệu dân tộc mà thanh danh truyền xa, toàn bộ Minh Lễ có khi đều biết đến cô gái này.

Thành tích cũng rất tốt, luôn nằm trong top mười lớp chuyên xã hội, tên là Chúc Minh Nghi.

Chúc Minh Nghi cầm trên tay cuốn sách bài tập vật lý, trong tay còn nắm chặt cây bút, vẻ mặt ngượng ngùng: "Lục, bạn học Lục Trạch, cậu có thể giúp tôi giải đáp đề vật lý này được không? Tôi đọc nhiều lần rồi nhưng vẫn không hiểu."

Giang Niên ghen ngào.

Sau đó bắt đầu thềm ngẫm lại chính mình, xem đi, quả nhiên con gái học xã hội vẫn nhẹ nhàng hơn một chút.

Không chỉ Giang Niên chú ý đến động tĩnh bên kia, Triệu Tâm Di cũng thấp giọng bát quái: "Niên Niên, Lục Trạch nhà cậu cũng được hoan nghênh quá nhỉ?"

..... Nghe thấy sở hữu cách trong câu nói khiến Giang Niên trầm tư một chút.

Bất quá, Lục Trạch đích xác rất được hoan nghênh.

Mới hơn nửa giờ qua đi, Chúc Minh Nghi đã là cô gái thứ tư lớp bên cạnh chạy sang hỏi bài Lục Trạch rồi.

Lục đại thiếu gia

Lúc có một hoặc hai người, hẳn còn có thể giải quyết vấn đề nhanh chóng, gọn gàng, sau đó lại tiếp tục khôi phục cái trạng thái lười biếng kia mà ôn bài.

Đến khi Chúc Minh Nghi sang hỏi, hiển nhiên, sự kiên nhẫn của đại thiếu gia đã cạn kiệt.

Ở lớp 19, tuy rằng cũng sẽ có những bạn học đến hỏi bài, nhưng điều đó là rất hiếm, chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

Chỉ khi họ hỏi những người xung quanh không được mới chạy đến hỏi Lục Trạch.

Nhưng hiện tại, cái kiểu hỏi bài này tần suất quá cao, hơn nữa mấy nữ sinh này hỏi bài toàn là

Thuộc cái phạm trù mà Lục Trạch cho rằng "ai cũng biết" ==

Không biết những nữ sinh này hỏi thật hay giả, nhưng Lục Trạch cảm thấy mình không có gì để giảng cả.

Hắn đứng dậy, nhận lấy tập đề trong tay Chúc Minh Nghi, nhanh chóng nhìn qua một lượt, sau đó biếng nhác ngẩng đầu, ngay trước mặt cô gái tràn đầy chờ mong

Đưa tập đề cho Tạ Minh bên cạnh.

Lại còn vô cùng " lịch sự " nói lời giải thích, giọng điệu chậm rãi:
"Đề này bạn cùng bạn của tôi trả lời tốt hơn, cậu hỏi cậu ấy đi."

Nói xong cũng không thèm nhìn Chúc Minh Nghi đang cảm thấy xấu hổ, cầm sách lịch sử đứng dậy trước mắt mọi người bước sang chỗ Giang Niên.

Cũng là giọng điệu chậm rãi ban nãy không sai khác gì nhiều, nhưng nghe như nào cũng cảm thấy ngữ điệu hoàn toàn khác hẳn.

"Giang Niên, ôn lịch sử với anh."

Chương 66: Bảo bối

Tài ebook: dtv-ebook.com

Bảo bối

Editor: Boomtini

Trước mắt mọi người, đặc biệt là bị một đám người chuyên xã hội nhìn chăm chăm, Giang Niên bỗng dưng bị Lục Trạch yêu cầu ôn tập lịch sử cùng

Tâm tình có chút phức tạp.

Có chút bối rối không nói nên lời, cũng có chút ngọt ngào.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vừa rồi Lục Trạch đem đề của Chúc Minh Nghi giao cho Tạ Minh, tuy nói như thế nào đi chăng nữa cũng đều cảm thấy suy nghĩ của mình không hay ho gì, nhưng Giang Niên vẫn như cũ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cô cố gắng ổn định tinh thần, sau đó bắt đầu xem đề lịch sử vừa rồi Lục Trạch yêu cầu cô ôn tập cùng.

Chỉ là vừa nhìn thoáng qua, tâm tình Giang Niên càng thêm phức tạp.

Tùy rằng cô học chuyên tự nhiên, nhưng mà cái đề lịch sử này

Không phải là cái dạng "ai cũng làm được" sao?

Hơn nữa, nếu là người khác hỏi, cô cũng không nghi ngờ như vậy.

Nhưng người đến hỏi lại là Lục Trạch.

Nếu Giang Niên nhớ không lầm, sở dĩ Lục Trạch đứng hạng nhất hồi lớp 10 vì bản thân hẳn có thể mạnh về các môn tự nhiên, nhưng chính sử địa cũng học rất tốt mà!

Trạch ca thông minh nên từ trước đến nay cũng không học lệch.

..... Bất quá, Giang Niên khẳng định không thể và mặt Lục Trạch vào lúc này được.

Được rồi, quên đi, nếu ai cũng làm được thì coi như Trạch ca là ngoại lệ vậy.

Giang Niên lại lần nữa nhìn qua đề mục, sau đó bỏ qua ánh mắt của mọi người bắt đầu giảng cho Lục Trạch nghe.

Chúc Minh Nghi nắm chặt góc áo đồng phục của mình, bàn tay đã nổi lên gân xanh.

Tạ Minh đã xem đủ trò hay, tâm tình cũng tốt lên không ít.

Truyện chỉ được đăng tải tại truyenwk.com và wordpress của Boomtini

VUI LÒNG ĐỌC ĐÚNG NGUỒN ĐĂNG.

Hắn nhìn thoáng qua, chú ý đến tay của Chúc Minh Nghi đã nổi gân xanh không khỏi thờ dài.

Chắc, hẳn đã nói rồi, toàn bộ tâm tư Trạch ca đều đặt trên người Giang Niên, mấy nữ sinh này còn cố chấp đến hỏi bài Lục Trạch làm gì để rồi nhận lấy quả đắng vậy nè.

Hơn nữa, đối với một bài đơn giản không thể đơn giản hơn như vậy, hồi lớp 10 có ai thành tích kém đến nỗi không làm được bài như này mà vào được lớp chuyên không? Huống hồ, thành tích Chúc Minh Nghi năm lớp 10 cũng nằm trong top đầu kia mà?

(là năm 11 mới phân ban chứ hồi lớp 10 vẫn phải học đều như nhau phải thi đủ hết tất cả các môn, lấy học sinh nằm trong top phân vào lớp chuyên đó)

Đừng nói Trạch ca, ngay cả hắn cũng không tin Chúc Minh Nghi thực sự không làm được bài này.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, bạn học Tạ Minh cũng tốt tính hơn Trạch ca rất nhiều.

Chúc Minh Nghi tốt xấu gì cũng là nữ thần trong lòng không ít nam sinh, hắn cũng không thể nào không cho Chúc Minh Nghi bậc thang đi xuống được.

Bạn học Tạ - kiếp này muốn làm người tốt – Minh đồng cảm liếc nhìn Chúc Minh Nghi, thiện lương vô cùng mở miệng: "Cái kia, bạn học Chúc Minh Nghi, để tôi giảng cho cậu câu này."

Chúc Minh Nghi nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình, nhìn Tạ Minh, hít sâu một hơi, sau đó khéo léo nói lời cảm ơn: "Được, cảm ơn cậu!"

Chỉ là nghe đi nghe lại, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được tâm tư Chúc Minh Nghi có để đây hay không.

Tạ Minh nhanh chóng giảng qua đề bài một lần, sau đó ngẩng đầu, liền thấy Chúc Minh Nghi đang bồn chồn.

Hắn bĩu môi, buông bút trên tay.

"Bạn học Chúc." Tạ Minh cười cười, "Cậu nghe hiểu không?"

Chúc Minh Nghi lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng gật đầu: "Tôi hiểu rồi, hiểu rồi, cảm ơn cậu đã giải đáp!"

Tạ Minh trong lòng cười nhạt một tiếng, chỉ cảm thấy giảng bài cho Chúc Minh Nghi thật lãng phí thời gian.

Mặc dù Chúc Minh Nghi quả thực rất xinh xắn, mỗi cử chỉ mỗi cái nhấc tay cũng đáng với danh hiệu "nữ thần dịu dàng" mà không ít nam sinh đặt cho, nhưng nói như nào nhỉ.....

Tạ Minh luôn cảm thấy Chúc Minh Nghi không đủ chân thành.

Hơn nữa, nhìn thoáng qua liền nhận ra không đủ chân thành, dù có dịu dàng đến đâu đi chăng nữa cũng như mặt nước không gợn sóng mà thôi.

Hắn bỗng dưng mất hết hứng thú.

..... Tạ Minh trước kia từng nghĩ hẳn thích những cô gái xinh đẹp, hiện tại xem ra thì

Chỉ xinh đẹp thôi thì cũng không có gì thú vị, khá nhàm chán.

Chậc, tuy rằng Chúc Minh Nghi đối với hắn cũng không có một điểm hứng thú nào.

Tạ Minh nghĩ nghĩ trong lòng, sau đó hạ giọng.

Vừa đưa bút cùng tập đề cho Chúc Minh Nghi, vừa thấp giọng nói: "Tốt bụng khuyên cậu một câu, không cần đặt tâm tư lên người A Trạch nữa đâu."

Chúc Minh Nghi hoảng hốt nhìn Tạ Minh.

Tạ Minh như cũ nhất quán cười cười, tựa như vừa rồi hẳn chưa từng nói câu nói đó: "Tuy rằng, tôi biết có không ít nữ sinh thích Trạch ca, nhưng Trạch ca nhìn như nào cũng cảm thấy đã có người trong lòng rồi mà? "

Chúc Minh Nghi cắn môi dưới.

Khi Tạ Minh nghĩ Chúc Minh Nghi sẽ không nói nữa, cô đã mở miệng.

"Tôi cảm thấy cậu ấy đối với Giang Niên chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi, tôi có thể đợi cậu ấy, cậu ấy có thể cảm thấy hứng thú với Giang Niên, cũng có thể cảm thấy hứng thú với tôi."

Yo, còn rất cố chấp nha.

Tạ Minh gật đầu.

Được rồi, người ta đã nói là sẽ đợi, quần chúng ăn dưa như hấn còn có gì hay để nói nữa đâu? Dù sao, những gì có thể khuyên thì cũng đã nói rồi, Chúc Minh Nghi có nghe hay không cũng chẳng liên quan đến hấn.

Tạ Minh cảm thấy hợp lý hợp tình.

Hấn cười cười: "Ok, tôi mong cậu được như ý nguyện."

Chúc Minh Nghi cầm bài tập về lớp không mấy vui vẻ.

Tạ Minh nhún vai.

Hấn cùng Lục Trạch đã chơi với nhau từ lâu, nên hấn thực sự rất hiểu Lục Trạch.

Trạng thái không quá để ý đến xung quanh của hấn không phải giả vờ, mà hấn thật sự lười quan tâm đến.

Trạch ca rất cường đại, nhưng chính vì quá cường đại nên nếu có chuyện gì mọi người cũng đều nhờ hấn giúp đỡ.

Mà Trạch ca chỉ làm những cái hấn cảm thấy thú vị thôi.

Đối với Giang Niên chỉ là hứng thú nhất thời sao?

Cái "nhất thời" này coi bộ hơi dài.

Hơn nữa, cũng là nam sinh với nhau, lại là anh em chí cốt, Trạch ca chỉ là nhất thời hứng thú hay thực sự thích

Tạ Minh liếc một cái cũng có thể nhìn ra được.

Bất quá, hẳn nói cái gì Chúc Minh Nghi cũng không chịu nghe, vậy nên dứt khoát liền ngậm miệng, cũng không thèm nói nữa.

Chỉ là

Tạ Minh cay đắng gửi tin nhắn đến Lục Trạch.

[Tạ trong tạ ơn, Minh trong bình minh: Trạch ca, lần sau giao cái việc đối phó với nữ sinh như này cho người khác được không? Nếu cậu thích chơi bạn bè, vậy chơi Gia Dương đi! Gia Dương là lựa chọn tốt nhất đó!]

Tạ Minh nhắn xong, liền mãi mãi chờ mong nhìn về phía Giang Niên.

..... Lục Trạch bên cạnh.

Lục Trạch dường như cảm nhận được điện thoại rung, lười biếng phân tâm, tiện tay lấy điện thoại trong túi quần nhìn thoáng qua.

Giây tiếp theo liền tiện tay nhét lại điện thoại vào túi quần, chăm chú nghe Giang Niên giảng bài.

Tạ Minh: "....."

Địch!

Nếu có vô nhân tính, chính là nói Trạch ca phải không!

Thật quá đáng mà!

Mà Giang Niên bên này, cô đã dành rất nhiều thời gian mới giảng xong đề mục mà trong mắt cô không cần thiết phải giảng cho Lục Trạch nghe.

Lục Trạch vậy mà nghe rất chăm chú, thường còn gật đầu phụ họa, thậm chí còn đặt ra một vài câu hỏi nhỏ.

Khiến cho Giang Niên thực sự cảm thấy Lục Trạch có thể không thực sự đến để hỏi cô về vấn đề này.....

Giang Niên dừng lại: "Em nói xong rồi."

Lục Trạch: "Em giảng hay lắm."

"....."

Giang Niên không biết mình có nên cảm ơn lời khen của Lục đại thiếu gia không nữa.

"Anh nghe hiểu không?"

"Nghe hiểu mà, em giảng hay như vậy còn gì" Lục đại thiếu gia coi như là điều đương nhiên, "Nếu em giảng hay như vậy, về sau anh có thể hỏi em các đề mục khác của chính sử địa không?"

".....?"

Giang Niên ngây người.

Lục Trạch nhìn Giang Niên đang ngẩn người, thậm chí bắt đầu ủy khuất: "..... không được sao?"

Mẹ nó, cái này là vấn đề được hay không à!

Lớp bên cạnh có cả rổ học bá chuyên xã hội chưa kể còn có cô chủ nhiệm cũng chuyên về chính sử địa thì không đi hỏi, Lục Trạch lại ở đây hỏi bài một người chuyên tự nhiên về các môn xã hội?

Ủa alo?

Không phải nói chứ, Trạch ca, ngài nói thử xem, ngài không cảm thấy có hơi tùy hứng sao?

Tất nhiên, Lục Trạch không cảm thấy vậy.

Hắn thậm chí bắt đầu giả vờ đáng thương: "Chậc, không được thì thôi vậy. Tuy rằng anh cũng giảng cho em không ít đề mục toán với cả vật lý, nhưng mà Nếu em khó xử vậy thì thôi, bỏ đi, để anh không làm được đi."

"....."

Trộm liếc nhìn biểu tình của cô gái nhỏ, Lục Trạch tiếp tục giả vờ đáng thương: "... Để cho cả lớp mỗi mình anh không được A chính sử địa cũng được, chắc cũng không đạt tiêu chuẩn quá, có khi cũng không đủ điều kiện tốt nghiệp cũng nên, đậu vào Thanh Hoa cũng có ích gì đâu, không được tốt nghiệp họ cũng không nhận anh."

Cuối cùng là một tiếng thở dài, kết thúc tiết mục giả vờ đáng thương.

"Hazzzz _____"

Giang Niên đã sắp phát điên lên rồi.

Cô nhận thua rồi, được không?

Vì cái gì cô lại muốn cùng Lục Trạch so đẳng cấp vậy?

Cô là kẻ ngốc à?

Sau hàng loạt tiếng gào thét từ tận đáy lòng, bạn học Giang Niên cũng không nhịn được mau chóng gật đầu: "Ok ok, Trạch ca, anh có thể hỏi em về chính sử địa, chỉ cần em biết thì em sẽ giảng cho anh mà, được không?"

Lục đại thiếu gia vừa rồi còn ủy khuất nháy mắt đã vui vẻ ra mặt.

"Được".

Giang Niên cảm thấy mệt tim quá đi.

Mãi cho đến khi Lục đại thiếu gia cảm thấy mỹ mãn mà cầm đề mục về chỗ, Triệu Tâm Di, người đã chứng kiến hết thảy chuyện này giờ: "....."

Ôi trời đất ơi.

Cô vừa thấy cái gì vậy nè!

Trong lòng Triệu Tâm Di, Lục Trạch vẫn luôn là một người lạnh nhạt, lãnh đạm, lười quan tâm đến mọi chuyện xung quanh.

Đối với người khác cũng không để gì cười một cái, càng đừng nói đến biểu cảm khác.

Hiện tại thì hay rồi

Ôi đêch, hóa ra Lục Trạch cũng là một nam sinh biết làm nũng à ?!

Bộ dáng nhìn qua có vẻ rất thuần thực ?!

Nhìn lại biểu tình của bạn cùng bàn, cũng không chút gợn sóng nào, Triệu Tâm Di càng thêm bất ngờ.

Hóa ra, Lục Trạch làm nũng với Giang Niên cũng không phải lần đầu đúng không?

Thật khó để hình dung ngũ vị tạp trần trong lòng mình, Triệu Tâm Di yên lặng nuốt nước miếng, quay đầu tiếp tục "nghiêm túc" ôn bài chính trị.

Cô âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải cách xa Lục Trạch một chút.

Thật là đáng sợ quá đi.

Bất quá

Triệu Tâm Di lại nhìn thoáng qua bạn cùng bàn của mình.

Giang Niên đã khôi phục tinh thần, tay phải cầm bút, thường viết lại một ít nội dung vào cuốn sổ nhỏ, trong miệng còn lẩm nhẩm đọc nội dung.

Tóc rũ xuống, Giang Niên tiện tay buông bút, vén tóc ra sau tai, lộ ra sườn mặt thanh tú.

Làn da của cô gái nhỏ sạch sẽ, mịn màng, lại còn trắng như sữa, Triệu Tâm Di gần đến mức có thể nhìn thấy lông tơ trên mặt của Giang Niên, nhưng vẫn không thể nhìn thấy lỗ chân lông.

Mũi lại rất thẳng, tương xứng mới đôi lông mày tinh xảo, dù không trang điểm nhưng lại khiến người ta có cảm giác dễ chịu.

Giang Niên rất đẹp, Triệu Tâm Di vẫn luôn biết điều đó.

Nhưng lúc trước cô sẽ cảm thấy, có khi những nữ sinh nổi danh trong trường đẹp hơn một chút, chẳng hạn như Chúc Minh Nghi vừa rồi.

Nhưng hiện tại, sau khi cùng bàn với Giang Niên hồi lâu, Triệu Tâm Di lại cảm thấy Giang Niên "đẹp" không chỉ ở vẻ ngoài của cô ấy.

Những biểu hiện nhỏ, giọng điệu nói chuyện nhẹ nhàng, thậm chí là nhất cử nhất động

Thời gian càng lâu càng cảm thấy hấp dẫn, nhìn như thế nào đi chăng nữa cũng cảm thấy đẹp.

Triệu Tâm Di cảm thấy bản thân mình giống như dần đã hiểu được Lục Trạch rồi.

..... Bạn cùng bàn của cô, thật sự là một bảo bối.

Cũng chỉ có người như Lục Trạch mới có thể nhìn qua liền biết được đây chính là bảo bối.

Triệu Tâm Di không khỏi cảm khái.

Giang Niên lại không biết Triệu Tâm Di suy nghĩ cái gì.

Cô bỗng dừng nghĩ đến điều gì đó, quay lại nhìn về hướng của Lục Trạch, quả nhiên, Lục Trạch đang nhìn cô chăm chăm.

Nhìn cô cười một cái, Lục Trạch ra hiệu cho Giang Niên nhìn vào điện thoại.

Giang Niên mím môi, từ trong ngăn bàn lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua.

Là tin nhắn của Lục Trạch.

[mãi nhắn sao trời: thấy những cô gái khác hỏi bài anh, em thật sự không cảm thấy khó chịu chút nào sao?]

Chương 67: “Trong mắt tôi chỉ có Giang Niên mà thôi”

Tài ebook: dtv-ebook.com

Giang Niên: “.....”

Giờ nghĩ lại, cô luôn cảm thấy lịch sử trò chuyện của mình cùng Lục Trạch.....

Có chút, nói như nào nhỉ, hơi kì cục sao sao đó.

Nhìn những lời này của Trạch ca mà xem, muốn cho cậu ấy câu trả lời như thế nào đây?

Giang Niên cũng không khỏi nghĩ một chút về câu hỏi của Lục Trạch.

Nhìn những nữ sinh khác hỏi bài Lục Trạch, đặc biệt là những nữ sinh đến từ lớp chuyên cách vách cứ lần lượt hết lần này đến lần khác nối nhau hỏi, cô thật sự không khó chịu chút nào sao?

..... Sao có thể.

Giang Niên tự giễu mà cười cười.

Cô tuy rằng biết điều này không hề tốt chút nào, nhưng cô vẫn không thể nào khiến lòng mình thoải mái được, làm sao mà không khó chịu kia chứ?

Cô sẽ không nhịn được nghĩ nhiều thêm một chút.

Có nhiều nữ sinh thích Lục Trạch thật đấy.

Vậy thái độ của Lục Trạch đối với các cậu ấy là gì?

Liệu Lục Trạch có đối xử với các nữ sinh khác như cách cậu ấy đối xử với cô không?

..... Nghĩ tới nghĩ lui, Giang Niên không khỏi mắng chính mình.

Không phải chỉ là hỏi bài thôi sao, cô nghĩ nhiều như vậy làm gì!

Hơn nữa

Cô thậm chí còn không phải là bạn gái của Lục Trạch, đến cái tư cách nghĩ nhiều như vậy cũng không có đâu.

[sao trời: Nếu khó chịu thì sao đây? Em cũng đâu có quyền nói.]

Một lúc lâu sau, Lục Trạch mới nhắn lại.

[mãn nhãn sao trời: nếu em muốn, hiện tại liền có thể.]

[mãn nhãn sao trời: bắt quá, em cũng không phải lo lắng.]

[mãn nhãn sao trời: cũng chỉ mỗi em có mà thôi.]

Giang Niên nhất thời không nói nên lời, cũng không biết mình nên cảm thấy thế nào.

Cô mím môi, có đôi lúc trong lòng đột nhiên xúc động, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, không biết vì sao, Giang Niên luôn cảm thấy Lục Trạch giống như hoàn toàn không lừa dối cô chút nào.

Cậu ấy nói cái gì thì chính là như vậy.

Quay sang nhìn thoáng qua vị trí của Lục Trạch, Giang Niên cong mắt nhìn hần cười cười.

/*****/

Có thể bởi vì lần hỏi bài của Chúc Minh Nghi quá thảm hại, nữ sinh lớp 20 cách vách cũng không thể không lấy đó làm gương.

Đúng vậy, Lục Trạch đích xác rất đẹp trai, thực sự rất rất đẹp, quả thực

Dù sao đi nữa cũng chính là một vạn cái tốt, nhưng là lúc này, bất cứ ai tinh ý đều nhìn ra được, Lục Trạch có một vạn cái tốt, mặt nào tốt nhất của hắn cũng đều dành cho Giang Niên hết rồi.

Mặc dù đại bộ phận nữ sinh chuyên văn muốn sang hỏi bài Lục Trạch, cũng đa số là tò mò “để tôi nhìn xem nhân vật trong truyền thuyết kia rốt cuộc trông như thế nào”.

Biết rõ Lục Trạch đã có người mình thích, không cần phải nói rõ ra nhưng ai cũng nhìn ra được tình huống như thế nào.

Nhưng không thể phủ nhận rằng vẫn sẽ có một số ít người như Chúc Minh Nghi, ôm tâm thái “Tôi cũng không tin Lục Trạch thật sự thích Giang Niên” nỗ lực thể hiện khía cạnh tốt nhất của họ chạy đến trước mặt Lục Trạch.

Cho nên, mặc dù đã có sự việc ngày hôm đó của Chúc Minh Nghi, đại bộ phận nữ sinh lớp cách vách cũng lấy đó làm cảnh giới, nhưng Lục đại thiếu gia vẫn như cũ.....

Bị làm phiền.

Hắn thật sự không quá giỏi trong việc giảng bài cho người khác, bởi vì mỗi lần như vậy hắn cũng không hiểu được vì cái gì bọn họ lại không hiểu được mấy bài này

Đương nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ, chính là cùng các bạn học khác trong lớp thảo luận những đề mục khó, hoặc là giảng bài cho Giang Niên.

Trong mắt Lục đại thiếu gia, giải được đề mục khó là một điều khiến người ta vui vẻ, giảng bài cho Giang Niên lại còn là chuyện khiến cho hắn vui vẻ gấp bội.

Cho nên

Ngay khi có người hướng chỗ ngồi của Lục Trạch đi đến, Lục đại thiếu gia liền hành sự theo hoàn cảnh, chớp lấy thời cơ cầm đề mục chính sử địa đến chỗ của Giang Niên.

..... Sau đó, người chịu tội hiển nhiên là Tạ Minh, người vốn dĩ ở ngoài xem kịch vui vẻ.

Sau khi giảng bài lần thứ năm cho Chúc Minh Nghi, Tạ Minh – đồng học vô cùng thiện lương, tính tình tốt bụng rất cuộc cũng nhận không được.

Chờ Lục Trạch về chỗ sau khi hỏi bài Giang Niên xong, Tạ Minh không khỏi thở dài.

“Trạch ca”, hắn u oán vô cùng nhìn chăm chăm Lục Trạch, “Cậu rất vui đúng không?”

Lục Trạch tùy ý gật đầu.

Đúng vậy, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Niên Niên nhà hắn ôn nhu lại đáng yêu vô cùng, giảng bài cho hắn cũng vô cùng kiên nhẫn, rõ ràng là học chuyên tự nhiên, vậy mà chính sử địa vẫn có thể học tốt như vậy.

Thật lợi hại.

Nhìn Lục Trạch không giấu được ý cười, Tạ Minh.....

Càng u oán thêm nhiều hơn.

Được rồi, hắn thống khổ như vậy, Trạch ca thì lại sướng như tiên.

Tạ Minh lại lần nữa thở dài.

Tiếng thở dài thật sự quá u oán, đến nỗi Lục Trạch không khỏi liếc mắt nhìn hẳn.

Khai ân hỏi: “Sao vậy?”

“Trạch ca, cậu vui vui vẻ vẻ với Giang Niên như vậy, đã từng nghĩ đến tôi chưa?”

Lục Trạch nghĩ nghĩ một chút, liền hiểu Tạ Minh muốn nói gì.

Hắn biếng nhác cười một tiếng: “Không phải tôi đang giúp cậu sao? Trước đó không phải cậu khen Chúc Minh Nghi xinh đẹp với tôi à? Hiện tại có cơ hội giảng đề cho người rồi đó, không vui sao?”

Tạ Minh:”.....”

Đột nhiên hắn liền hiểu bê đá đập chân mình là có ý gì.

Hắn dừng một chút: “Trạch ca, cậu cũng không thể nói như vậy mà”

“Hm?”

“Chúc Minh Nghi xinh đẹp, nhưng mà người ta cũng không để tâm đến tôi, cô ấy đến thì cậu chạy đi, tôi cứ như vậy mà ôm đống nợ, tôi cũng thảm quá mà.”

Tạ Minh nhớ đến mỗi lần mình bị bắt ép giảng đề cho Chúc Minh Nghi, Chúc Minh Nghi mặc dù trên mặt thì cười vụng thối, thực tế tay đã nắm chặt đến nỗi gân xanh rồi

Hắn cũng bất đắc dĩ mà thôi.

Mẹ nó mỗi lần giảng đề cho Chúc Minh Nghi hẳn cũng có vui vẻ gì đâu?

.....

Lục Trạch đang cùng Tạ Minh tùy ý nói chuyện, dư quang khóe mắt Tạ Minh liền thấy Chúc Minh Nghi một lần nữa đang đến chỗ của bọn họ.

Chẳng qua có điểm kì lạ, chính là trên tay Chúc Minh Nghi không mang đề mục.

Tạ Minh lạnh tay lẹ mắt tóm lấy Lục Trạch, tránh cho Lục Trạch lại lần nữa không có tình người mà chạy trốn để lại đống nợ cho hắn.

Chúc Minh Nghi đã đến bên cạnh Lục Trạch.

Dù sao hai người bọn họ cũng nổi tiếng ở Minh Lễ, dù ngồi ở hàng sau nhưng vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt của không ít người phía trước.

Đầu tiên chính là có người nhận ra Chúc Minh Nghi đang bên cạnh Lục Trạch, sau đó liền mạng ra hiệu cho đồng bọn cùng nhau xem náo nhiệt, lại sau đó

Giang Niên rốt cuộc cũng chú ý đến động tĩnh phía sau

Triệu Tâm Di vừa nhìn Chúc Minh Nghi cùng Lục Trạch, vừa nghiêng người sang: “Nữ sinh này sao thật là như âm hồn không tan vậy trời? Cậu ấy không nhìn ra Lục Trạch toàn thân đều từ chối cậu ấy à? Chỉ thiếu chút treo mấy chữ ‘đừng làm khổ tôi nữa’ lên mặt thôi đó.”

Nếu không phải thời điểm không thích hợp, Giang Niên nhất định sẽ cười ra tiếng.

Chúc Minh Nghi như cũ là nụ cười ôn nhu, dịu dàng, thực lễ phép mà đứng trước mặt Lục Trạch.

“Bạn học Lục Trạch, hiện tại cậu có thời gian không? Tôi có chuyện một nói với cậu, cậu có tiện ra ngoài một chút không?”

Giang Niên mím môi trong tiềm thức.

Lục Trạch hiếm khi ngược mắt lên, nhìn Chúc Minh Nghi.

Chúc Minh Nghi liền cảm thấy tim mình nháy mắt đã đập nhanh hơn rất nhiều.

Đúng vậy, chính là đôi mắt siêu siêu siêu đẹp của hắn! Khi bước vào Minh Lễ, khi còn không biết Lục Trạch là ai, có bao nhiêu lợi hại thì cũng đã bị đôi mắt này thu hút hoàn toàn.

Lúc Lục Trạch muốn nói “không có thời gian”.

Tạ Minh giật giật áo hắn, nhìn Lục Trạch ra hiệu.

Làm bạn tốt cũng đã nhiều năm, Lục Trạch liếc mắt một cái đã nhìn ra Tạ Minh muốn nói cái gì.

Hắn lười nhác dờn mắt, cả người đều mệt mỏi vô cùng.

Được rồi, giải quyết rõ ràng một lần vậy.

“Có thời gian”, Lục Trạch gật đầu, “Đợi lát nữa tan học, cửa thang lầu”.

Chúc Minh Nghi cảm thấy vui vẻ, hai mắt sáng lên, gật đầu với Lục Trạch: “Được được”.

Nói xong, Chúc Minh Nghi liền phấn khởi trở về lớp.

Giang Niên mím môi.

Trong nháy mắt, cô liền cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn về phía mình, không ít người nhìn qua nhìn lại giữa cô cùng Lục Trạch, còn có Chúc Minh Nghi.

Giang Niên thu hồi tầm mắt, cúi đầu đọc sách.

Nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy chướng mắt.

Hạ Gia Dương cũng chú ý đến động tĩnh của Lục Trạch và Chúc Minh Nghi, hẩn quay qua thoáng nhìn Giang Niên đọc sách, trên mặt cũng không thể hiện biểu cảm gì, không khỏi mở miệng an ủi: “Giang Niên, cậu yên tâm, A Trạch trong lòng hiểu rõ.”

Giang Niên ngẩng đầu, cười với Hạ Gia Dương: “Tôi biết mà.”

Biết thì biết, lúc tan học, nhìn Lục Trạch và Chúc Minh Nghi trước sau đi ra ngoài, Giang Niên vẫn không khỏi lấy lí do rót nước ấm để ra ngoài.

Nhờ thị lực tốt, Giang Niên nhìn qua đã thấy Lục Trạch và Chúc Minh Nghi đang đứng ở cửa cầu thang.

Lục Trạch vẫn mang bộ dáng lười nhác như bình thường, cả người dựa vào lan can, thờ ơ nghe Chúc Minh Nghi nói chuyện.

Chúc Minh Nghi dường như đang nói điều gì đó rất kích động, dù cách rất xa, Giang Niên vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của Chúc Minh Nghi.

Ngược lại, Lục Trạch lại như một vũng nước lặng không gợn sóng.

Giang Niên đi về hướng cửa thang lầu.

Lục Trạch đứng quay lưng về phía Giang Niên, cô cũng không thể thấy được biểu tình của Lục Trạch.

Sau đó, loáng thoáng nghe được Chúc Minh Nghi nói chuyện.

“..... Lục Trạch, tôi thích cậu từ lâu rồi, tôi cũng biết cậu không có bạn gái. Vì sao lại không thể cho tôi một cơ hội chứ? Nếu cậu chỉ là không muốn yêu sớm thời cấp ba, không sao cả, tôi có thể đợi.

Thành tích của tôi cũng không kém, có thể theo cậu vào bất cứ trường đại học nào.” Chúc Minh Nghi thực thành khẩn, “Cậu cũng không cần trốn tránh tôi vậy mà, không thể cho tôi một cơ hội sao?”

Lục Trạch dường như im lặng một chút.

Giang Niên siết chặt bình nước trong tay, nghe thấy nhịp tim đang đập của mình.

Rất nhanh.

Như có bệnh vậy.

Giọng nói dễ nghe của nam sinh truyền đến: “..... Không cần phải đợi tôi.”

Dường như Chúc Minh Nghi đã sắp rơi nước mắt đến nơi.

“Lục Trạch, tôi có chỗ nào không tốt sao? Tôi không đủ xinh đẹp sao? Không đủ ưu tú sao?”

Khi Giang Niên quay về chỗ ngồi của mình, Triệu Tâm Di cầm bình nước: “Niên Niên, cho tôi một ít nước ấm đi, tôi uống thuốc cảm.”

Giang Niên ngơ ngác đem bình nước trong tay đưa cho Triệu Tâm Di.

Triệu Tâm Di nhận lấy, sau đó lắc lắc, kinh ngạc hỏi: “Cậu không phải đi lấy nước sao? Sao bình nước trống không vậy nè?”

Giang Niên không trả lời.

Triệu Tâm Di càng cảm thấy kì lạ, cô đưa tay quơ quơ trước mặt Giang Niên: “Giang Niên? Sao cậu lại ngẩn người rồi?”

Giang Niên không hề phản ứng lại.

Trong đầu cô chỉ toàn những lời nói vừa mới nghe được ở cửa cầu thang.

Lục Trạch nói.

“Tôi không biết cậu có xinh đẹp, ưu tú hay không, tôi cũng không để ý.”, hắn nói

“Trong mắt tôi chỉ có Giang Niên mà thôi.”

Chương 68: Bức tường tỏ tình

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thật lòng mà nói, khoảng thời gian hội khảo(*) là lúc Giang Niên cảm thấy vui vẻ nhất.

(*) cái ni là thi cái gì đó để tốt nghiệp thì phải

Bản thân là một học sinh chuyên tự nhiên, mặc dù vật lý kém một chút, nhưng với trình độ của Giang Niên thì vẫn vượt qua được, không quá khó khăn.

Những môn như văn toán anh lý hóa sinh, Giang Niên gần như cảm thấy không có trở ngại gì.

Bình thường thì học sinh chuyên tự nhiên chỉ e sợ mỗi chính sử địa, Giang Niên vẫn như cũ cảm thấy cũng không có gì quá khó khăn hay muộn phiền.

Cô vốn dĩ học xã hội khá tốt, trí nhớ vẫn luôn là ưu thế, vậy nên dù cả năm lớp mười một không học nhiều về chính sử địa, nhưng chỉ cần ôn tập tốt một chút, lại thêm trí nhớ cường hạng, cơ hồ cũng không có vấn đề gì với Giang Niên.

Hơn nữa, từ ngày Lục Trạch nói chuyện với Chúc Minh Nghi ở cửa cầu thang, Chúc Minh Nghi rõ ràng đã hiểu chuyện hơn nhiều.

Đương nhiên, cũng có thể vì Lục Trạch cự tuyệt quá mức rõ ràng, một chút tình cảm cũng không có, cắt đứt hoàn toàn mọi hi vọng của Chúc Minh Nghi.

Chúc Minh Nghi bỏ cuộc cũng là lẽ thường tình.

Vậy nên trong khoảng thời gian này, Chúc Minh Nghi cũng không như trước kia, ngày nào cũng chạy đến hỏi bài Lục Trạch, Lục Trạch

cũng không phải chạy đến chỗ của Giang Niên tị nạn.

Nói như thế nào nhỉ

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Giang Niên cảm thấy bản thân có chút vui vẻ, nhưng đầu đó cũng cảm thấy có chút mất mát

--

Nửa câu đầu khiến cô vui vẻ, nửa câu sau khiến cô mất mát.

Cảm xúc rối rắm cứ vậy, mãi đến hội khảo cuối tháng năm.

Giang Niên cảm thấy mình đã chuẩn bị rất tốt, đề thi cũng không quá khó, thi cũng rất nhẹ nhàng.

Hầu hết các bài thi có thời lượng 90 phút, chuông reng lần một cách 15 phút trước khi bắt đầu làm bài và reng lần hai khi còn 15 phút làm bài, không cho chép nộp bài sớm.

Nội dung thi quả thực rất đơn giản, gần như là theo bố cục đề gốc do sở giáo dục tỉnh ban hành.

Lý hóa sinh đương nhiên cũng không cần phải nói, ngay cả chính sử địa, Giang Niên cũng có thể xác định chính xác câu đó ở phần nào trang nào của đề gốc, những đáp án cô nhớ cứ vậy mà hiện lên trong đầu lần lượt như chạy số liệu vậy.

Vậy nên, hầu như Giang Niên đều hoàn thành bài thi khi chuông reng lần một, tức là cô hoàn thành trong khoảng thời gian 15 phút giao đề, nhận đề, kiểm tra đề.

Sau đó cô sẽ ghé mặt xuống bàn ngủ bù.

Sau đó, cô lại thức dậy khi chuông reng lần hai, cách 15 phút trước khi nộp bài, kiểm tra tên, mã đề, đáp án của từng câu hỏi, thu

dọn một chút rồi thông thả chờ hết thời gian.

Giang Niên thậm chí còn có chút luyến tiếc kì thi lần này

“Đây thật sự là kì thi vui vẻ nhất của tôi trong mấy năm gần đây luôn đó”, Giang Niên không khỏi cảm khái với Thi Vũ, “Thậm chí còn không cần để ý đến điểm số, dù sao đến cuối cùng cũng chỉ biết xếp loại nào thôi mà.”

Thi Vũ gật đầu phụ họa: “Rõ ràng, mỗi lần làm bài thi xong tôi lại thấy chán, tôi còn nhìn xung quanh phòng thi xem thử có nữ sinh nào đẹp không.”

Đoạn Kế Hâm lập tức hứng thú: “Có không, ai ai ai???”

“Ai da”, Thi Vũ vô cùng thất vọng mà lắc đầu, “Tôi vốn cảm thấy có mấy nữ sinh khá xinh đẹp, cũng ưa nhìn, kết quả thì sao, nhìn nhìn một chút lại thấy Trạch ca cùng phòng thi với tôi, sau đó so sánh một chút, tôi lại cảm thấy Trạch ca so với mấy nữ sinh kia còn đẹp hơn.”

Giang Niên đập bàn cười lớn.

Đoạn Kế Hâm sõ hãi né xa ba thước: “Ôi trời ạ, anh hai, ngài không phải là ... gay đó chứ?”

“Yên tâm đi, nếu có gay thật thì tôi cũng chướng mắt cậu.”

Đoạn Kế Hâm trợn trắng mắt: “ Vấn đề là cậu có để ý Trạch ca cũng không được đâu á, người mà Trạch ca thích chính là Giang Niên á nha.”

“Uy!”

Bạn học Giang Niên vốn dĩ ở một bên xem hai người họ nói chuyện đến vui vẻ bỗng dừng bị lôi vào, đôi mắt hạnh vốn xinh đẹp nay tràn ngập bất mãn với Đoạn Kế Hâm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Bạn học Đoạn Kế Hâm về mặt vô tội: “Sao vậy? Tôi nói sai chỗ nào rồi sao?”

Thi Vũ phụ họa: “Ai da, không có, cậu nói đúng lắm.”

Giang Niên: “.....”

Bọn họ không trêu cô một ngày là chịu không được mà!

Giang Niên mím môi.

Đoạn Kế Hâm cùng Thi Vũ lại tiếp tục đấu võ mồm, suy nghĩ của Giang Niên càng lúc càng xa, lại nhớ đến lời của Lục Trạch ngày đó nói với Chúc Minh Nghi ——

“Trong mắt tôi chỉ có Giang Niên mà thôi.”

Rõ ràng là đã rất lâu rồi, nhưng mỗi khi Giang Niên nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm đó, trong lòng không khỏi cảm thấy tê dại.

Đang suy nghĩ lung tung, Giang Niên lại nghe thấy Thi Vũ cảm khái một câu.

“Nhưng mà, thời gian trôi nhanh quá đi, còn không đến mười ngày nữa là kì thi đại học của lớp mười hai rồi. Không hiểu sao, trước kia tôi luôn cảm thấy thi đại học là một chuyện gì đó xa vời lắm, nhưng nghĩ đến mai mốt đây thôi sẽ lên mười hai, sau đó là thi đại học, trong lòng liền cảm thấy khẩn trương không nói nên lời.”

Giang Niên cũng không khỏi gật đầu đồng tình.

Nói đúng mà.

Cô đã sắp thành học sinh lớp mười hai rồi.

Đang cảm khái trong lòng sao thời gian trôi quá nhanh, điện thoại Giang Niên trong ngăn bàn rung lên.

Cô mở điện thoại nhìn thoáng qua, là của Khương Thi Lam.

[Thi Lam: Sau bữa tối tụi mình đến bức tường tỏ tình hong? Lâu rồi không đến đó, giờ qua xem một chút ha.]

Bức tường tỏ tình luôn là một điểm đặc sắc của Minh Lễ, nghe nói, đây thậm chí là cách học sinh Minh Lễ dùng để nhận diện bạn cùng trường.

Đại loại là như thế này —

“Cậu là học sinh ở Viễn Thành sao? Vậy cậu đã đến tầng cao nhất của tòa nhà thực nghiệm chưa?”

Đúng vậy, “Tầng cao nhất của toàn nhà thực nghiệm” chính là vị trí của ‘bức tường tỏ tình’.

‘Bức tường tỏ tình’ thực sự là một bức tường theo nghĩa đen.

Nghe nói, trước kia bức tường cũng không phải dùng làm ‘bức tường tỏ tình’, không hiểu tại sao Minh Lễ chỉ sơn mỗi một bức tường đó màu hồng nhạt, sau đó học sinh các khóa trước bắt đầu dùng phấn viết loạn trên trường, viết mấy chữ kì kì quái quái mỗi mình hiểu, đại loại như “yss thích jtl”, chính là kiểu viết tắt kì quái như vậy.

Minh Lễ ban đầu đã nghiêm khắc phê bình, thậm chí hiệu trưởng còn họp hội đồng giáo viên trong trường để nhấn mạnh về vấn đề này.

Kết quả, Minh Lễ vừa sơn lại bức tường kia không lâu, lại bắt đầu có học sinh lén cầm phấn viết lên lại.

..... Sau đó, lâu dần, nó đã trở nên như thế này, chữ viết lớp chông lớp, chỉ có người viết mới hiểu rõ được mình viết cái gì trên đó.

Mặc dù vậy, vẫn có rất nhiều người viết lên tường vài thứ, một chút cũng không lo lắng về việc liệu tâm ý của mình có được truyền đi hay không.

-- Kỳ thật, đối với nhiều người bọn họ mà nói, bức tường tỏ tình chỉ là một thứ có thể giúp họ bày tỏ lòng mình mà thôi, cũng không quan tâm đến đối phương liệu có biết hay không.

Giang Niên cùng Khương Thi Lam lúc trước hay đi dạo, học kì này vẫn chưa đi qua.

Giang Niên lại nhớ đến trước kia.

[sao trời: được nha, để trước khi đi ăn tối mình mang theo một ít phần.]

Sau khi vui vẻ quyết định, Giang Niên lấy một cái túi ra từ trong ngăn bàn, lên đi lên bục giảng bỏ vào vài viên phần màu.

Giang Niên và Khương Thi Lam nhanh chóng giải quyết bữa tối, vậy nên lúc hai người đến tầng cao nhất của tòa nhà thực nghiệm cũng không có quá nhiều người.

Đã lâu không đến nơi này, lại đứng trước bức tường nổi danh ở Minh Lễ, Giang Niên tấm tắc: “Quả nhiên, chữ viết tay trên bức tường tỏ tình chỉ có loạn hơn chứ không bớt loạn được phân nào.”

Nét chữ nét vẽ chòng chéo lên nhau, tầng tầng lớp lớp, ai cũng không rõ lắm rốt cuộc là viết cái gì, dù có đọc được đi nữa cũng không thể nào giải ra đống mật mã lộn xộn kia.

Giang Niên nhớ lại một chút, sau khi tìm trong góc tường một lúc lâu, mới tìm được dòng chữ mình đã viết trước đó.

Nếu nhớ không lầm, là cô viết hồi năm lớp mười.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“jn(*) rất muốn đạt điểm cao nha, sao mà cái người vạn năm đều hạng nhất kia làm được hay vậy? Lớn lên lại còn siêu đẹp trai nữa, mảng nào cũng toàn diện như vậy quả thực không cho đám dân thường như bọn tôi con đường sống nào hết!!!”

(*)Giang Niên pinyin là Jiang Nian

Phía sau còn vẽ icon thè lưỡi.

Giang Niên nhìn nhìn không khỏi bật cười thành tiếng.

Nhìn lại những gì mình đã viết một năm trước, thật sự rất ngây thơ(*).

(*) ý câu này là trẻ trâu đó, mà vô lời văn kì quá nên tui để ngây thơ =)).

Hơn nữa.....

Cô thế mà lại chú ý đến Lục Trạch sớm như vậy.

Giang Niên đưa cho Khương Thi Lam một viên phấn, sau đó tự mình lấy ra một viên khác, nghĩ nghĩ, bắt đầu viết lên bức tường tỏ tình --

“Nếu có thể đậu vào trường đại học cùng thành phố với cậu ấy, tôi sẽ chủ động theo đuổi. jn cố lên.”

Viết xong câu này, Giang Niên bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Tựa như cô cho chính mình một lý do, cũng cho chính mình một cơ hội.

Khương Thi Lam vừa viết xong, cô quay sang nhìn Giang Niên: “Niên Niên, cậu viết gì á?”

Tìm nửa ngày cũng không thấy dòng chữ Giang Niên viết, Khương Thi Lam quay lại, mặt đầy dấu chấm hỏi.

Giang Niên nhún vai, không trả lời.

Khương Thi Lam bĩu môi: “Được thôi, cậu cho rằng nếu cậu không nói thì mình không biết hả?”

“Ờm.....” Khương Thi Lam giả làm bộ dáng Conan, “Theo tính cách của cậu thì có phải nếu sau này cậu với ‘người đó đó’ học đại học chung thành phố thì cậu và hắn ở bên nhau, đúng không?”

Giang Niên: “.....”

Cô không biết nên vui vì Khương Thi Lam quá hiểu mình hay nên buồn vì chính mình quá dễ bị nhìn thấu nữa.

Vừa thấy biểu cảm của Giang Niên, Khương Thi Lam đã biết mình đoán đúng rồi.

Cô vỗ tay, vui vẻ nói: “Mình nói đúng rồi phải không!”

Giang Niên bĩu môi, không lên tiếng.

Khương Thi Lam vỗ vỗ vai Giang Niên: “Niên Niên, không sao đâu mà, cậu nhất định có thể.”

Hai người ở lại nhìn bức tường tỏ tình một lát, sau đó mới cùng nhau trở về lớp học.

Hội khảo qua đi, liền phải bắt đầu chuẩn bị cho kì thi cuối kì năm mười một.

Bởi vì chính mình đã viết những lời đó trên bức tường tỏ tình, lần này Giang Niên phá lệ cực kì nghiêm túc, cũng phá lệ mà vô cùng nỗ lực.

Bất quá, điều kì lạ hơn nữa là.....

Rõ ràng dạo này Lục Trạch không còn bị Chúc Minh Nghi quẩn lầy nữa, nhưng tần suất hẳn đến chỗ Giang Niên thậm chí còn cao hơn trước.

Hơn nữa, mỗi lần đều là cái dạng này ——

“Ôn vật lý sao rồi? Có câu nào không hiểu không? Có cần anh giúp em phân loại kiến thức rồi chốt lại trọng tâm không?”

“Toán thì sao?”

“Phần writing tiếng anh ổn chưa?”

....

Giang Niên: “???”

Trạch ca dạo này dường như quá quan tâm đến thành tích của cô thì phải?

Đối mắt với ánh mắt ái muội của mọi người trong lớp, Lục Trạch không hề áp lực mà xoa đầu Giang Niên: “Đừng phân tâm, chỉ cần nghe anh giảng đề thật tốt là được.”

Ngài vẫn là Trạch ca ở trên cao kia xem mọi chuyện đều không liên quan đến mình đây sao?

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Trạch dường như đã nhìn ra nghi hoặc của Giang Niên.

Hắn gật đầu: “Em yên tâm, hai chúng ta nhất định sẽ học đại học chung thành phố.”

Chương 69: Gọi 'anh ời'

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên: “.....”

Nghe Lục Trạch nói, cô không khỏi cảm thấy có chút khó tin.

..... Lục Trạch gắn camera trên người cô đúng không!

Bằng không thì sao lại biết tối ngày hôm đó cô viết cái gì trên bức tường tỏ tình chứ?

Lục Trạch thấy cái khác thì không sao, nhưng mà cái này xấu hổ lắm đó.

Giang Niên càng nghĩ càng thấy khó tin: “Khương Thi Lam nói cho anh biết phải không?”

Lục Trạch biếng nhác dựa vào bàn Hạ Gia Dương, chân dài duỗi ra, tiêu sái vô cùng.

“Không phải, cũng không cần.”

Giang Niên càng nghĩ càng cảm thấy không thể nào như vậy được.

Mặc dù những ngày qua Lục Trạch có đi ngang qua bức tường tỏ tình kia, mà trên đó nét này nét kia loạn như vậy, lớp này lớp khác chồng chéo lên nhau, hôm đó cô đã mất rất lâu mới tìm được dòng chữ trước kia mình viết.

Sao Lục Trạch có thể tìm được?!

Giang Niên ngẩng đầu, nhìn Lục Trạch chăm chú.

Lục Trạch cười cười: “Hôm đó em lên bục giảng lấy phần màu, anh đã đoán được em muốn đến bức tường tỏ tình rồi, bởi vì phần màu cũng không có tác dụng bao nhiêu. Sau đó, vừa lúc anh cũng rảnh nên đến đó xem một chút, vừa lúc thấy được dòng chữ kia của em, anh cũng đoán là em.”

Giang Niên: “.....”

Thật là ‘vừa lúc’ ha.

Quên đi, Giang Niên cũng không phản bác nữa.

Nói chuyện với một người có chỉ số IQ như Lục Trạch quả thực là bắt nạt chính mình mà.

Lục Trạch đứng thẳng dậy, cúi người về phía Giang Niên.

Hai mắt sáng ngời như muốn phát quang: “Giang Niên, câu kia của em có tính không?”

Hai tai Giang Niên nháy mắt đỏ bừng, gương mặt nhanh chóng xuất hiện một tầng hồng nhạt như mới vừa phủ một lớp má hồng lên vậy.

Gương mặt vốn dĩ xinh đẹp cũng bởi vì một tầng ửng hồng này mà càng thêm động lòng người.

Lục Trạch nhìn thẳng vào Giang Niên, trong lòng như có lông vũ quét qua, càng thêm ngứa ngáy.

Lục Trạch trước giờ vẫn luôn không hiểu “lo lắng” rốt cuộc sẽ như thế nào, lần đầu tiên trong đời hẳn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Điều hẳn lo lắng chính là ——

Vì sao đến giờ bọn họ vẫn còn học lớp mười một? Sao không nhanh chóng thi đại học luôn đi?

Thi đại học xong rồi, Giang Niên có thể trở thành bạn gái của hắn, hắn

Hắn có thể hôn Giang Niên rồi.

Có lẽ vì ánh mắt của Lục Trạch quá thẳng thắn, Giang Niên không khỏi nuốt nước miếng, thoáng tránh đi ánh mắt của Lục Trạch.

Ngại ngùng nửa ngày mới cắn môi nói ra.

“..... Tính.”

Giây tiếp theo, trong lòng Giang Niên liền tràn ngập cảm giác xấu hổ cùng buồn bực.

Thật là, nội dung trên bức tường tỏ tình kia xấu hổ như vậy, Lục Trạch vừa đến đã thấy được thì thôi đi, sao lại còn nói ra vậy chứ?

Nói ra cũng không quan trọng, lúc này nhất định phải hỏi cô có giữ lời hay không!

Giang Niên cô chính là kiểu người nói lời không giữ lấy lời sao!

Lại liếc nhìn biểu tình của Lục Trạch, Giang Niên liền chú ý đến nụ cười sau khi nhận được câu trả lời của hắn.

Rõ ràng hiện tại là mùa hè, nhưng Giang Niên bỗng dưng cảm thấy

Trong thoáng chốc, xuân về hoa nở.

Cô mím môi, lại lần nữa có chút ngược ngùng hướng mặt sang chỗ khác, trong đầu nghĩ nghĩ ——

Quên đi, xấu hổ thì xấu hổ thôi, có sao đâu.

Trạch ca cười vui vẻ như vậy xem ra cũng không dễ dàng chút nào

#nhan cầu không hề có tôn nghiêm#

Giang Niên trong lòng suy nghĩ lung tung, chợt nghe thấy giọng nói vui vẻ của Lục Trạch.

“Ok, vào học thôi” Lục đại thiếu gia cười tươi như hoa, hận không thể cho cả thế giới ngoài kia biết hắn đang vui sướng như thế nào, “Anh đảm bảo với em lần này thi cuối kỳ vô cùng thuận lợi, một chút vấn đề cũng không có.”

Giang Niên: “.....”

Không biết sao, đột nhiên Giang Niên cảm thấy điều tốt mình nhận được đến quá nhanh chóng rồi.

Thi cuối kì sắp diễn ra.

Dưới sự phụ đạo của Lục Trạch, Giang Niên không thể không thừa nhận cô đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Lối tư duy của Lục Trạch không giống cô.

Nói như thế nào nhỉ Giang Niên luôn cảm thấy Lục Trạch rất đỉnh, khi đọc qua đề bài, hắn đã có thể nhanh chóng tìm ra cách giải nhanh nhất.

Cùng một bài toán, cả cô và Lục Trạch đều làm đúng, nhưng phương pháp và tư duy của Lục Trạch lại nhanh chóng và thuận tiện hơn, trình cao hơn.

Giang Niên lần thứ một vạn không khỏi thờ dài, đầu óc của Lục Trạch rốt cuộc lớn lên như thế nào vậy?

Đều là người với người như nhau sao lại có thể khác khác nhau vậy chứ?

Hơn nữa, nền tảng cơ sở của Lục Trạch cũng rất vững, nhiều khi có những cái khái niệm rất nhỏ, Lục Trạch đều có thể nói ra vanh vách.

Giang Niên một lần nữa nhận ra sự yếu kém của mình, cô lại liều mạng nỗ lực để có thể theo kịp Lục Trạch.

Thi cuối kì lần này, nhờ có Lục Trạch phụ đạo, Giang Niên cảm thấy lần thi cuối kì này suôn sẻ hơn trước rất nhiều.

Chỉ là, dù sao học sinh cũng không thích thi cử, cho dù cô thi tốt hơn trước kia rất nhiều, nhưng Giang Niên vẫn như cũ không hề thích tí nào.

Sau khi thi xong tiếng anh, cô trở lại phòng học, dọn dẹp đồ đạc một chút sau đó ngồi nghỉ ngơi, cô cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

Quả thực là rất mệt mỏi, loại mệt mỏi về tinh thần như thế này cô thật sự chịu không nổi.

Đang tính quay qua nói chuyện với Đoàn Kế Hâm và Thi Vũ, liền thấy Diêu Tử Kiệt bước vào lớp, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt thư thái, trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ mệt mỏi của mọi người trong lớp.

“Mọi người thi thế nào rồi?” Diêu Tử Kiệt đến bên bục giảng, cười nói.

Nghe thấy đủ loại câu trả lời khác nhau, Diêu Tử Kiệt lại cười “Vẫn là muốn nói một câu chúc mừng mọi người bước vào kì nghỉ cuối cùng trước khi lên lớp mười hai.”

..... nói đến đây thôi được không.

“Phiếu điểm cũng như trước kia thôi, sẽ gửi cho mọi người dưới dạng email và gửi về nhà, các em chú ý kiểm tra và nhận nhé. Tháng chín chúng ta lại khai giảng, mọi người sẽ nhận được giấy báo xếp

lớp, lúc đó thì lớp 19 chúng ta sẽ không lưu động nữa, mọi người sẽ bắt đầu bước vào năm cuối cấp.” Diêu Tử Kiệt dừng một chút, sau đó tiếp tục, “Cao trung có ba năm, các em đã qua hai năm rồi, chỉ còn một năm nữa thôi, thầy mong tất cả đều cố gắng. Nghỉ hè lần này, trừ bỏ nghỉ ngơi thật tốt, cũng hi vọng các em không quá ham chơi, phải nghiêm túc học hành, nếu không lại quên hết bài vở chữ nghĩa đó, mọi người rõ chưa?”

Mọi người trong lớp vô lực mà lên tiếng.

Diêu Tử Kiệt cũng không thềm để ý, những điều nên nói hẳn cũng đã nói rồi, mọi người có nghe lọt câu nào hay không cũng không liên quan đến hẳn.

“Hơn nữa, còn có một việc cuối cùng.” Diêu Tử Kiệt tiếp tục, “30 tháng 6 hằng năm Minh Lễ chúng ta đều tổ chức lễ tốt nghiệp, tuy rằng ngày đó trường không có yêu cầu các em đến, nhưng nếu hôm đó các em không có việc gì cũng có thể đến đây xem qua một chút. Dự lễ này xong cũng coi như hoàn toàn tạm biệt năm mười một, vào thời gian này năm sau, các em cũng đã kết thúc kì thi đại học rồi.”

Rõ ràng mọi người đều hứng thú với tin tức này.

Mấy bữa tiệc như lễ tốt nghiệp, không khí vẫn luôn quan trọng nhất, Minh Lễ yêu cầu mỗi lớp mười hai đều phải có một tiết mục, cũng không cần phải tỉ mỉ chuẩn bị, dù sao mấy từ ngữ như “tốt nghiệp”, tùy tùy tiện tiện nói vài câu vài lời cũng có thể khiến những người trẻ tuổi này khóc như mưa.

Trước đó cô luôn cảm thấy mấy từ ngữ như “tốt nghiệp” đối với cô còn rất xa vời, nhưng lại không nghĩ đến, qua một năm nữa thôi, từ này sẽ là của cô rồi.

Giang Niên suy nghĩ một chút, liền thấy điện thoại trong ngăn bàn sáng lên.

Quả nhiên là Khương Thi Lam.

[Thi Lam: Niên Niên, ngày 30 cùng nhau đến xem lễ tốt nghiệp đi!!!]

Giang Niên bật cười.

[Sao Trời: Được nha, vừa rồi thi văn câu sai nhiều câu đó?]

[Thi Lam:]

[Thi Lam: Ôi cái đêch, đừng nhắc đến nữa, mình lại sao con mẹ nó chép nguyên cả bài rồi! Cậu không biết đâu, mình hiện tại đã thành đại biểu sao bài của lớp chúng ta rồi đó, bởi vì lần nào kiểm tra cũng không đúng tuyệt đối nên cứ kiểm tra lần nào là mình sao lần đó!]

Giang Niên càng cười đến vui vẻ.

Quả nhiên, niềm vui của con người ta đến từ sự đau khổ của người khác.

May mắn làm sao, năm nay giáo viên văn của cô không phải là Phương Tầm Thúy.

/*****/

Chẳng qua là

Giang Niên thực sự không nghĩ đến lễ tốt nghiệp sẽ có nhiều người đến như vậy.

Cô cùng Khương Thi Lam đến buổi chiều của lễ tốt nghiệp cũng không quá hứng thú, nên vẫn ở ngoài ăn cơm chiều, sau đó lại vừa vặn gặp lại bé mèo ragdoll xinh xinh lâu rồi không thấy, Giang Niên liền cùng Khương Thi Lam ngồi xỏm xuống vui đùa với mèo, gần sát giờ mới về trường học.

Vội vàng đến, kết quả chính là

Hội trường căn bản không còn chỗ trống nào cả.

Giang Niên cùng Khương Thi Lam nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Hai người bọn cô vốn nghĩ rằng sẽ không có bao nhiêu người đâu, nhưng sao bây giờ lại đông như vậy?

Giang Niên cùng Khương Thi Lam đi vào từ cửa sau, Giang Niên đứng ở nơi cao nhất nhìn khắp nơi cũng không tìm được chỗ ngồi.

Khương Thi Lam cũng sửng sốt vô cùng: “..... Niên Niên, đừng nói với mình hôm nay chúng ta sẽ đứng xem suốt buổi đó chứ?”

Giang Niên cũng không nói nên lời.

Cái này không phải quá rõ ràng rồi sao?

Giang Niên nghĩ nghĩ, sau đó vỗ nhẹ vai của một nữ sinh đang ngồi ở hàng ghế cuối, đợi người kia quay lại mới tò mò hỏi: “Bạn học, không phải còn khoảng mười phút nữa mới bắt đầu sao? Sao giờ đã nhiều người vậy rồi?”

Nữ sinh kia lắc lắc điện thoại trong tay: “Cậu không biết sao? Diễn đàn Minh Lễ đã sắp nổ tung rồi đó, thứ nhất là bởi vì hôm nay Lục Trạch chính là người được sắp xếp trao hoa cho học sinh tốt nghiệp xuất sắc, thứ hai chính là”

Nữ sinh kia lộ rõ vẻ mặt hưng phấn: “Hôm nay học sinh xuất sắc của khóa trước cũng đến phát biểu, chính là học trưởng Từ Lâm Thanh đó!”

Giang Niên cùng Khương Thi Lam nhìn nhau, hai người càng cảm thấy khó có thể tin được.

Cô cũng không để ý đến chương trình của lễ tốt nghiệp, Giang Niên thật sự không biết Từ Lâm Thanh hôm nay sẽ phát biểu.

Còn về việc Lục Trạch trao hoa.

Cô đã biết từ đầu rồi.

Bởi vì ngày hôm qua Lục Trạch có gọi cô ra, lấy danh nghĩa “diễn tập” đã trình trọng tặng cô một đóa hoa hồng rồi.

Nghĩ đến đây, Giang Niên không khỏi đỏ mặt.

Bất quá, Từ Lâm Thanh thế nhưng lại đến đây a!

Bảo sao hôm nay lại đông như vậy

Giang Niên càng thêm tiếc hận, giờ thậm chí cô còn không có chỗ ngồi nữa.....

Khi cô đang tràn ngập tiếc nuối, điện thoại cô đã sáng lên.

Cô tùy ý mở lên nhìn thoáng qua.

[nhắn nhủ sao trời: em đang tìm chỗ ngồi sao?]

Giang Niên sửng sốt.

Bên kia thực mau gửi đến một tin nhắn khác.

[nhắn nhủ sao trời: gọi một tiếng ‘anh ơ’ (*) đi, anh dẫn em đến ghế hàng thứ hai.]

(*) nguyên văn là ‘thân ái’, ái – yêu á, sát nghĩa chính là ‘honey’, kiểu gọi của mấy cặp đôi, nhưng mà mình nghĩ vậy hợp hơn.

Chương 70: Đang theo đuổi, đừng nháo

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên quả thực không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả chấn kinh trong lòng mình lúc này.

Không phải chứ, Trạch ca thật sự ...

Rất kì cục luôn đó.

Cô kiểng chân, cố gắng nhìn về phía hàng thứ hai tìm kiếm một chút.

Quả nhiên, trong hội trường đang chật kín người, có hai vị trí rất dễ thấy đang chứa đồ.

Vừa rồi lúc tìm chỗ ngồi, Giang Niên theo bản năng liền bỏ qua hàng ghế phía trước, cho nên căn bản cũng không để ý đến nơi đó.

Hiện tại nhìn thấy rồi, Giang Niên mới phát hiện ra vị trí đó vô cùng tốt, rất gần với sân khấu phía trước.

Nói như vậy, hàng ghế đầu tiên chính là của các vị lãnh đạo cùng thầy cô chủ nhiệm lớp mười hai, cô thật sự không biết làm thế nào Lục Trạch có thể giành được hai chỗ ngồi tốt như vậy mà không bị ai đến cướp, lại còn là vị trí vô cùng tốt.

Có thể bởi vì vị trí kia thật sự khá tốt, hơn nữa bên cạnh lại là Lục Trạch, vậy nên Giang Niên thỉnh thoảng nhìn thấy có các nữ sinh ngượng ngùng đi qua, hỏi Lục Trạch bên cạnh có ai ngồi chưa.

Lục Trạch đưa lưng về phía Giang Niên nên cô cũng không biết Lục Trạch đáp lại như thế nào, nhưng nháy mắt liền thấy các cô gái

vạn phần thất vọng rời đi.

Giang Niên: “.....”

Hàng phía trước là của thầy cô, vẫn là do Lục Trạch cố ý dành riêng.

Hơn nữa, vị trí tốt như vậy, rất nhiều người đã để ý đến.

Giang Niên cảm thấy nếu lúc này cô bước qua đó thì cô sẽ là tâm điểm của sự chú ý mất.

Khương Thi Lam hiển nhiên nhận thấy một loạt hành động kì lạ của Giang Niên, động tác lại còn kì lạ hơn.

Cô có chút tò mò nghiêng người sang, thấp giọng hỏi: “Niên Niên, cậu sao vậy?”

Giang Niên mím môi, có chút rối rắm.

Sau đó trả lời tin nhắn của Lục Trạch.

[sao trời: em qua đó, hình như không ổn lắm đâu]

[mãi mãi sao trời:?]

Tuy rằng cách nhau cái màn hình, tuy rằng Lục đại thiếu gia cái gì cũng chưa có nói, chỉ gửi qua một dấu chấm hỏi, nhưng Giang Niên vẫn cảm nhận được sự bất mãn sâu sắc từ vị bên kia.

Giang Niên do dự, nơm nớp lo sợ giải thích.

[sao trời: Vị trí đó quá cao cấp, hơn nữa lại quá thu hút ánh nhìn của mọi người]

Bên kia hơi dừng một chút, sau đó cũng trả lời.

[mãi mãi sao trời: vậy em còn muốn nhìn Từ Lâm Thanh không?]

Giang Niên: “.....”

Tuy rằng cô luôn cảm thấy có chút kì quái khi nam sinh mình thích hỏi bản thân mình có muốn nhìn nam sinh khác không, nhưng mà

Đồng học Giang Niên vẫn luôn thành thật.

[sao trời: muốn.]

[mãi mãi sao trời: chắc.]

..... được rồi, một chữ này, đồng học Giang Niên lại lần nữa cách màn hình cảm nhận được sự bất mãn từ tận đáy lòng của Lục đại thiếu gia bên kia.

Tuy rằng cô có thể thề với trời chính mình đối với Từ Lâm Thanh một chút ý tứ gì khác cũng không có.

Chỉ là người này cùng Lục Trạch giống nhau, đối với cô mà nói đều là huyền thoại trong trường, Giang Niên đương nhiên cảm thấy có mò.

Cái thứ

Đối với sự tò mò mãnh liệt này, Giang Niên đột nhiên cảm thấy vị trí đó dù không ổn lắm cũng không có gì.

Cơ hội hiếm có như vậy, có thể nhìn thấy nhân vật huyền thoại của trường, này cũng vô cùng đáng giá.

Giang Niên ngoan ngoãn gửi đi tin nhắn.

[sao trời: Anh ơ]

Lục Trạch nhìn màn hình sáng lên, sau khi thấy rõ tin nhắn của Giang Niên, chỉ cảm thấy bản thân mình không vui lại càng không vui.

Tuy rằng phản ứng của Giang Niên đều nằm trong dự đoán của hắn, nhưng người con gái mình thích bởi vì muốn nhìn nam sinh khác liền kêu mình một tiếng “anh ơi”, loại chuyện này, sao lại không vui như vậy!

Khương Thi Lam lại nhìn khuê mật nhà mình đối diện với màn hình, chốc lát cười, chốc lát lại rối rắm, sau đó lại mang bộ dáng hạ quyết tâm càng thêm kì lạ: “Niên Niên, cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

Giang Niên tắt máy, lôi kéo Khương Thi Lam: “Đi thôi, phía trước đã có người giành vị trí cho chúng ta rồi.”

“???”

Khương Thi Lam sửng sốt, vội vàng đi theo, còn sợ đụng vào người khác: “Niên Niên, ai giúp tụi mình giành chỗ á, tốt vậy luôn, là hàng ghế phía trước sao?!”

Càng đi về phía trước, Khương Thi Lam càng cảm thấy không thích hợp, chờ đến khi đến hàng ghế thứ hai, thấy Lục Trạch tùy ý bắt chéo chân chơi điện thoại, Khương Thi Lam cảm thấy không ổn lắm.

Này đâu chỉ là hàng ghế phía trước

Này mẹ nó quả thực là vị trí SSSVIP đó!

Hơn nữa, có thể làm Lục Trạch giúp đỡ giành chỗ, khuê mật nhà cô quả thật là quá có tiền đồ.

Sang chấn tâm lí xong, Khương Thi Lam vui vẻ trong lòng, bí mật bật ngón cái với Giang Niên, sau đó rất hiểu chuyện nói lời cảm ơn

với Lục Trạch rồi ngồi ở vị trí cách xa hẳn một chút, để vị trí bên cạnh vị kia cho Giang Niên.

Bắt người tay ngăn cản người miệng mềm (*), Khương Thi Lam vẫn hiểu đạo lí này.

(*) nhận sự giúp đỡ của người khác thì đối xử với họ cũng biết điều, mềm mỏng hơn

Lục Trạch ngồi như vậy, Khương Thi Lam tự nhiên tiếp đón Giang Niên còn đang đứng: “Niên Niên, mau ngồi đi nè, thất thần gì vậy?”

Giang Niên: “.....”

Này mẹ nó thật cuộc là khuê mật nhà ai vậy, nghĩ đến chuyện ban nãy, Giang Niên lúng túng ngồi bên cạnh Lục Trạch, trong lòng nơm nớp lo sợ.

Xung quanh chính là ánh nhìn ái muội của mọi người, lại cảm nhận được Lục Trạch bên cạnh toàn thân đều là “Anh đây không vui”, đồng học Giang Niên chỉ cảm thấy mình lúc này như đứng trên đồng lửa như ngồi trên đồng than.

Cảm nhận được bầu không khí giữa Lục Trạch và Giang Niên có điểm kì quái, Hạ Gia Dương ở bên kia Lục Trạch tò mò nhìn sang, sau đó tự nhiên đi ra giải vây: “Giang Niên, cậu đến rồi sao, cậu cũng không biết khi nãy cậu chưa đến chỗ này có bao nhiêu người đến tranh đấu, như hổ rình ròi ấy.”

Giang Niên mỉm cười, thuận miệng cùng Hạ Gia Dương trò chuyện vài câu, liền sau đó cảm nhận được Lục đại thiếu gia bên cạnh đã nâng cấp “Anh đây không vui” thành “Anh đấy vô cùng không vui”.....

Giang Niên: “.....”

Hạ Gia Dương càng tò mò, cả gương mặt tràn ngập tò mò: “Sao đó, hai người cãi nhau sao?”

Giang Niên nghiêng nghiêng đầu: “Không có?”

Hắn là không có mà.

Lòng dạ nam nhân như mò kim đáy biển.

Hạ Gia Dương thấy không hỏi ra được cái gì, bĩu môi, lại dựa vào ghế không để ý đến hai người Giang Niên và Lục Trạch nữa.

Lục Trạch rút cuộc cũng ấn tắt điện thoại, đem điện thoại nhét vào trong túi quần.

Giang Niên mím môi, hơi nghiêng người sang, có chút lấy lòng: “Trạch ca, hôm nay cảm ơn anh đã giành chỗ cho em nha.”

Lục Trạch hừ lạnh một tiếng, nhưng rút cuộc cũng bị sự chủ động của Giang Niên làm cho mềm lòng.

Hắn quay đầu, nhìn Giang Niên: “Em như vậy chỉ muốn nhìn Từ Lâm Thanh thôi sao?”

Giang Niên cảm thấy chính mình đặc biệt vô tội.

Là anh hỏi em có muốn nhìn không mà, em đâu có nói dối đâu.....

Bất quá cô cũng biết, loại tình huống này không thể nào trả lời như vậy.

Giang Niên suy nghĩ một hồi, mới cẩn thận nói: “..... Cũng không phải là rất muốn đâu, chỉ là có hơi tò mò xíu thôi, em ngồi ở đây gần như vậy, nhìn Trạch ca tặng hoa rõ ràng hơn nè.”

Thật tốt, ngay khi vừa nói xong, Giang Niên đã biết cô đi đúng hướng rồi.

Lục Trạch thực vừa lòng: “Xem ra còn rất hiểu chuyện.”

Giang Niên nhẹ nhàng thờ ra.

“Nếu em thực sự tò mò về Từ Lâm Thanh”, Lục Trạch lại quay sang nói, “Trưa mai cùng anh cơm đi, anh dẫn em đi gặp Từ Lâm Thanh.”

Giang Niên sửng sốt: “Hả?”

Có lẽ thích thú trước biểu cảm sửng sốt của Giang Niên, Lục Trạch không khỏi cười cười, sau đó duỗi tay xoa đầu Giang Niên.

“Đừng nhìn anh ngốc nghếch như vậy.” Lục Trạch cười nói.

Lại nhin không được bổ sung trong lòng ——

Như vậy thực sự sẽ khiến hắn muốn hôn Giang Niên.

“Anh với Từ Lâm Thanh quen nhau từ nhỏ, vẫn luôn là bạn tốt.”

Giang Niên ngây ngẩn cả người.

Hóa ra hai nhân vật huyền thoại của Minh Lễ đã quen biết nhau từ sớm sao?

Chủ yếu là vì không nhìn thấy giao thoa nào giữa hai bọn họ, không thấy họ nói chuyện cùng nhau lần nào nên thỉnh thoảng mọi người trên diễn đàn Minh Lễ còn phải bù đắp mối quan hệ giữa bọn họ cho khăng khít.

Nguyên lai họ lại là bạn tốt của nhau.

Giang Niên cảm khái một chút, quả nhiên, người ưu tú chỉ chơi với người ưu tú.

Nhìn Giang Niên trầm tư một hồi, Lục Trạch lại cốc nhẹ đầu Giang Niên, buồn cười: “Em lại nghĩ cái gì rồi?”

Giang Niên đương nhiên sẽ không nói ra suy nghĩ vừa rồi của mình.

Nghĩ nghĩ một chút, Giang Niên chợt cười rõ tươi, đến mi mắt cũng không thấy dấu: “Trạch ca, anh có hay dạo qua diễn đàn Minh Lễ không á?”

Quả nhiên, Lục Trạch lắc đầu.

“Không nhiều lắm, cảm thấy không có gì hay ho cả.”

Hắn từ trước đến nay không phải là một người thích hóng chuyện, nếu rảnh rỗi thì chơi game, không thì ngủ một giấc còn tốt hơn.

Hơn nữa, diễn đàn Minh Lễ có thể chọn tên thật hoặc ẩn danh để đăng bài, trả lời, những người xuất hiện ở đó không hện mà gặp đều cùng chọn ẩn danh mà trả lời.

Lục Trạch thật sự không nghĩ rằng có gì đáng giá để chú ý trong một khu vực toàn ẩn danh.

Tuy nhiên, tuy rằng truy cập không nhiều lắm, nhưng Lục Trạch biết tần suất tên của mình xuất hiện ở diễn đàn Minh Lễ rất nhiều.

Hắn thoáng cảnh giác nhìn Giang Niên một cái.

“Em muốn nói cái gì?”

Giang Niên cười cười, còn không quên trấn an Lục Trạch: “Trạch ca, đừng sợ vậy chứ, em còn chưa nói gì mà.”

Cô hạ giọng: “Hồi năm lớp mười, em thấy trên diễn đàn Minh Lễ có truyện đam mỹ giữa anh và học trưởng Từ Lâm Thanh nha..... cái gì mà chuyện tình yêu về hai nhân vật phong vân đó, cảm hứng lấy từ đợt lần ở giáo vận đó anh cùng học trưởng cùng nhau thi chạy, mỗi ánh mắt giao thoa giữa hai người đều được chụp lại nha. Đáng

tiếc, Trạch ca, bởi vì lần đó anh thua học trưởng Từ Lâm Thanh tại giáo vận, tác giả liền đem anh viết ‘ở dưới’ mất rồi.”

Lục Trạch: “.....”

Hắn giật giật khóe miệng.

Vừa rồi lẽ ra phải chặn miệng Giang Niên lại, quả nhiên, không có gì hay ho.

Giang Niên vỗ vỗ vai Lục Trạch: “Bất quá, Trạch ca anh yên tâm, mọi người chỉ đùa có xiu thôi, ai cũng tin tưởng anh là trai thẳng mà. Hơn nữa, từ khi học trưởng Từ Lâm Thanh tốt nghiệp, truyện giữa hai người cũng ít đi rất nhiều. Còn mấy bài trước kia, nếu hơi quá thì người kiểm duyệt đã xóa hết rồi.”

..... Lục Trạch không cảm thấy chính mình được an ủi.

Hắn lấy điện thoại từ trong túi quần ra, truy cập diễn đàn đã lâu không vào, tìm kiếm một chút.

Từ khóa: Lục Trạch Từ Lâm Thanh.

..... Ngay sau đó xuất hiện một loạt các bài đăng, giống như những gì Giang Niên vừa nói, thật sự có không ít truyện đam mỹ.

“con mẹ nó”, Lục Trạch rất bất mãn, “những người này có biết tại sao thành tích của mình không tốt không? Không chịu đặt tâm trí vào việc học thì thành tích có thể tốt sao?”

Không biết vì sao, Giang Niên luôn cảm thấy bản thân cũng đã bị công kích.

Giang Niên lại lần nữa vỗ vỗ vai Lục Trạch an ủi, sau đó quay sang trò chuyện với Khương Thi Lam.

Khương Thi Lam vẫn đang đắm chìm trong sự phẫn khích khi được nhìn thấy Từ Lâm Thanh: “Mình thực sự nghĩ rằng, lớn vậy rồi,

học trưởng Từ Lâm Thanh và Lục Trạch nhà cậu là hai nam sinh đẹp nhất mình từng gặp đó.”

Nói đến phần khích, Khương Thi Lam liền lên diễn đàn xem hôm nay có bài viết nào về Từ Lâm Thanh không.

Sau đó, ngoài ý muốn liền thấy được bài đăng đăng nổi lên ở trang chủ, thời điểm là một năm trước.

Khương Thi Lam có chút kì quái: “Ai đào bài này lên vậy?”

Cô nhấp vào, lướt xuống dưới một chút, Khương Thi Lam liền hiểu tại sao bài đăng này lại nổi lên trên trang chủ.

Lục đại thiếu gia hiếm hoi đích thân ra trận, với một id “Lục Trạch”, dứt khoát lại lưu loát.

684L [Lục Trạch]: Lão tử thích con gái, đang theo đuổi, đừng nháo.

Chương 71: Ngưỡng mộ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Minh Lễ chưa bao giờ là một ngôi trường gò bó học sinh, cho nên đối với vấn đề yêu sớm cũng không im hơi lặng tiếng như ve sầu cuối đông.

Nhưng tự do là tự do ở trong khuôn mẫu, không thể nào là hoàn toàn tự do được.....

Mọi người tùy tiện YY còn chưa tính, này mẹ nó giờ chính chủ của bài đăng đã xuất hiện luôn rồi?

Hơn nữa, chính chủ lại là một người gần như không thể nào xuất hiện trên diễn đàn mà?

Bài đăng vốn dĩ đã chìm ngấm đâu đâu rồi, bởi vì sự xuất hiện của Lục Trạch mà lại nổi lên một lần nữa.

Vốn dĩ trong kì nghỉ mọi người rất rảnh rỗi lại nhàm chán, bài đăng này đột nhiên xuất hiện chính là mang tính giải trí rất lớn đối với kì nghỉ của họ.

Phía dưới nháy mắt lại xuất hiện thêm một loạt bình luận.

[685L: Đù đù đù thế mà lại la Lục Trạch thật này!!! Lục Trạch xuất hiện trên diễn đàn cũng đâu có bao nhiêu lần đâu đúng không? Tôi chấn kinh rồi!]

[686L: Nếu không phải cái id tùy tiện kia, tôi còn nghĩ là người nào đó. Trạch ca, tôi siêu siêu siêu hâm mộ cậu. Mau nhìn rồi đi!]

[687L: Lầu trên, cậu bảo Trạch ca nhìn cậu làm cái gì vậy? Cậu quên rằng mình đang trùm cái áo ẩn danh trên người à? Trạch ca có nhìn cậu cũng căn bản không biết cậu là ai đâu á nha.]

[688L: Hàng phía trước chụp ảnh chung!]

.....

Sau vài chục bình luận náo nhiệt, mới có người để ý đến câu nói vừa rồi của Lục Trạch

[741L: Vậy nên bình luận này của Lục Trạch chính là nhấn mạnh xu hướng tính dục của mình không có vấn đề đúng không? Ý bảo mọi người đừng có mà YY cậu ấy với Từ Lâm Thanh nữa? Nhân tiện còn nhấn mạnh cậu ấy đang theo đuổi một cô gái sao?]

[742L: Nếu Trạch ca nói cô gái kia không phải là Giang Niên, tối nay tôi trực tiếp livestream ăn gạch cho mọi người xem.]

[743L: Lầu trên bình tĩnh đừng ăn làm gì, người người nhà nhà đều biết người Lục Trạch nói đến chỉ có thể là Giang Niên mà thôi.]

[744L: Nhưng tôi vẫn muốn nói, Lục Trạch cùng Từ Lâm Thanh thật sự..... thôi bỏ đi, vì bảo toàn cuộc sống, vẫn là ngậm miệng tốt hơn]

.....

Khương Thi Lam tấm tắc cảm khái ra tiếng, sau đó đưa điện thoại cho Giang Niên xem.

Không quên nói: “Nếu không phải mình là bạn thân của cậu, mình rất muốn hỏi liệu cậu có hạ cổ độc với Trạch ca không đấy, nếu không sao lại đối với cậu toàn tâm toàn ý vậy nha.”

Giang Niên: “.....”

Nghe cậu nói những lời này, cảm thấy hình như chúng ta không còn là bạn thân nữa rồi đó.

Khương Thi Lam nhìn Giang Niên cười cười: “Ý của mình không phải vậy đâu mà, chính là cảm thấy kiếp trước Niên Niên nhà mình có lẽ cứu vớt cả hệ ngân hà nên bây giờ mới được người như Lục Trạch thích đó.”

Những lời này.....

Giang Niên cảm thấy mình không có gì để phản bác.

Từ tận đáy lòng, cô cũng cho rằng là như vậy.

Giang Niên cảm khái một tiếng, dựa lưng vào ghế, thầm nhắc nhở bản thân về sau nhất định không bao giờ nói với Lục Trạch loại chuyện này nữa

Bằng không.....

Không sớm thì muộn, cô sẽ trở thành tình địch công khai của các nữ sinh mất.

Uống một ngụm trà sữa Khương Thi Lam đưa qua, Giang Niên híp mắt, thỏa mãn vô cùng: “Quả nhiên, vẫn là trà sữa tam huynh đệ uống ngon, sao cậu lần nào cũng uống chanh dây hết thế, nghe mình một lần đi, đổi qua uống như mình nè phải ngon hơn không?”

Khương Thi Lam chuẩn bị phản bác lại, liền thấy người dẫn chương trình đã lên sân khấu.

“Chào mọi người, hoan nghênh mọi người đến với tiệc tốt nghiệp của trường trung học Minh Lễ năm nay.” Người chủ trì rất quen thuộc mà bắt đầu, thấy hội trường đã an tĩnh, sau đó lại lần nữa cất giọng nói tiếp nội dung hôm nay, ngẩng lên một chút nhìn mọi người, cười nói, “..... Tiếp theo, chúng ta hãy cùng chào đón học sinh tốt nghiệp ưu tú khóa trước lên phát biểu.”

Dài dòng nãy giờ, đây chính là câu nói gây hứng thú nhất của người dẫn chương trình.

Sau khi người dẫn chương trình xuống sân khấu, mọi người lập tức lên tinh thần rất nhiều, tất cả đều đứng thẳng người, lộ ra biểu tình mong đợi.

Ngay cả Giang Niên cũng không khỏi mở to hai mắt nhìn chăm chăm lên sân khấu.

Đèn sân khấu đột nhiên tối đi.

Một tia sáng hướng đến một người, cả hội trường yên lặng trong một giây, giây tiếp theo liền vang lên tiếng vỗ tay che trời lấp đất.

Giang Niên cũng phá lệ, vỗ tay rất nghiêm túc.

Cô từ tận đáy lòng chân thành cảm ơn Lục Trạch đã chiếm cho cô vị trí ở hàng thứ hai ——

Là một người vô cùng tò mò, Giang Niên tỏ vẻ đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt Từ Lâm Thanh gần như vậy.

Từ Lâm Thanh từng bước tiến đến trung tâm sân khấu, trên cổ áo có đính micro, không mặc đồng phục của Minh Lễ, là mặc áo phông quần dài.

Một chiếc áo phông tay ngắn thuần trắng, không có họa tiết, lộ ra cánh tay dài, sạch sẽ, hữu lực, quần màu lam nhạt.

Bộ quần áo trắng xanh này, không hiểu sao lại vô cùng phù hợp với khí chất của Từ Lâm Thanh ——

Loại khí chất này không giống như Lục Trạch, lạnh lùng xa cách, lại lộ ra cảm giác nội liễm, ổn định, cũng không biết nói như nào cho rõ nữa.

Giang Niên bỗng dưng nhớ đến lời đánh giá Từ Lâm Thanh trên diễn đàn Minh Lễ lúc trước, chỉ có bốn chữ, nhưng Giang Niên cảm thấy chính xác vô cùng —

“cao lãnh chi hoa”

(*) dung mạo như hoa nhưng lạnh lùng, băng lãnh

Là cao lãnh chi hoa thật sự.

Luôn cho người khác cảm giác khó gần, quả thực chính là “chỉ có thể nhìn từ xa không thể có bất cứ ý đồ bất chính nào”

Giang Niên không khỏi có chút tò mò, cô gái như thế nào sẽ khiến cho đóa hoa cao lãnh này hứng thú vậy?

Cao lãnh chi hoa yêu đương sẽ như thế nào?

Nghĩ nghĩ, Giang Niên quay sang nói chuyện với Lục Trạch:
“Trạch ca, cái đó học trưởng Từ Lâm Thanh đã từng yêu đương chưa?”

Lục Trạch vốn là lười nhác dựa vào tay vịn một tay chống đầu, nghe Giang Niên nói mới quay sang nhìn cô.

Biểu tình

Không tốt cho lắm.

“sao vậy?”

Nghe thấy ngữ điệu có chút nguy hiểm của Lục Trạch, Giang đồng học vội vàng nói rõ lập trường: “Em chỉ là tò mò thôi, thật đó, tò mò thôi, không có ý gì khác đâu mà!”

Lục Trạch lúc này mới vừa lòng, cựa người một chút, lại dựa vào ghế, lười biếng như một con mèo.

“Chưa từng yêu đương.” Lục Trạch liếc nhìn Giang Niên, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, “Nhưng có thích một người.”

Giang Niên sửng sốt: “Thật sao?!”

“Lâm Thanh có người mình thích thôi mà em cũng sửng sốt vậy sao?”

Giang Niên lắc đầu, lại gật gật.

“Không, học trưởng Từ Lâm Thanh có người mình thích thì cũng không có gì ngạc nhiên lắm, em sửng sốt là vì, học trưởng Từ Lâm Thanh có thể cân bằng hai điều kiện cùng lúc đó, vừa có người mình thích lại vừa không nói chuyện yêu đương.”

Giang Niên cảm thấy rất sửng sốt.

Nhưng người như Từ Lâm Thanh có thể thích cô gái như thế nào, đối phương không thích hẳn sao?

“Ha” Lục Trạch cười nhạt một tiếng, quay sang nhìn Giang Niên.

Âm thanh dễ nghe trầm ổn thì thầm bên tai Giang Niên: “Không phải anh cũng cân bằng hai điều kiện cùng lúc vừa có người mình thích lại vừa không nói chuyện yêu đương sao?”

Giang Niên: “.....”

Hai tai thoáng chốc đã đỏ lên.

Giang Niên nhanh chóng thu lại lòng hiếu kỳ lung tung của mình, giả vờ tập trung nhìn lên sân khấu.

Trên sân khấu, Từ Lâm Thanh lạnh lùng, toàn bộ hội trường tối đen, chỉ có một tia sáng trên người anh.

Bỗng dưng khiến người ta cảm thấy chính là tiên tử trên trời.

Rõ ràng là lên phát biểu, Từ Lâm Thanh ngay cả bản thảo cũng không cầm, thẳng tắp đứng trên sân khấu, lễ phép cúi người chào, bắt đầu bài phát biểu của mình.

Ngay lập tức, thanh âm lạnh lùng hệt như khí chất của anh vang lên.

Hội trường vừa rồi vỗ tay như sấm cũng nhanh chóng an tĩnh lại.

Từ Lâm Thanh điều chỉnh vị trí của micro một chút: “Chào mọi người, tôi là đại diện học sinh tốt nghiệp ưu tú khóa trước lên đây phát biểu, Từ Lâm Thanh.”

Ba chữ “Từ Lâm Thanh” dường như có mê lực khiến người ta phát điên.

Giang Niên không khỏi buồn cười nhìn sang Khương Thi Lam bên cạnh, còn không quên nói nhỏ với cô: “Ô mẹ ơi, Niên Niên! Học trưởng Từ Lâm Thanh sao lại đẹp dữ thần như vậy”

Khương Thu Lam nhất thời nghèo từ.

Cô vỗ đùi, ảo não vô cùng.

Rồi tại sao cô lại không học tốt ngữ văn vậy, sao lại nghèo từ ngay lúc này kia chứ?

Đồng học Giang Niên nhanh chóng bổ sung: “Ý cậu muốn nói chính là khí chất đặc biệt đúng không?”

Khương Thi Lam gật gật đầu: “Đúng đúng đúng! Chính là ý này đó, quả thực, mình cảm thấy dù Từ Lâm Thanh không có gương mặt đẹp kia thì khí chất này không phải cũng đủ chặt đẹp khối người rồi sao?”

Càng quan trọng hơn là, ở những người cùng lứa, khí chất như vậy là vạn phần hiếm thấy.

..... Giang Niên lại cần nữa cảm nhận được khí tức ngày càng nguy hiểm của người ngồi bên cạnh.

Cô gái nhỏ không dám nói nữa.

Quên đi, lần sau cô sẽ khen Từ Lâm Thanh khi chỉ ở riêng với Khương Thi Lam thôi, Lục Trạch ngồi bên cạnh cô như bây giờ

Ồi thảm quá đi.

Từ Lâm Thanh phát biểu cũng rất gì và này nọ.

Không những có logic, chỉ cần nghe giọng của người này thôi cũng thích nghe rồi. Huống chi, Từ Lâm Thanh cũng không giống như chủ nhiệm giáo dục ân cần giảng dạy, anh chỉ nhàn nhạt nói một số vấn đề khi lên đại học mà anh hiểu, điều này rất lôi cuốn, lại có thể khiến mọi người cảm nhận được sự chân thành.

Cho dù là cao lãnh chi hoa thì Từ Lâm Thanh cũng là một cao lãnh chi hoa đủ dịu dàng, đủ thành thực, cùng đủ ưu tú.

Khi nói đến những vấn đề thú vị, Từ Lâm Thanh cũng nhẹ nhàng nhếch môi, vốn đã là gương mặt đẹp, nay lại càng thêm ưa nhìn.

Thanh quý và kiêu ngạo.

Bài phát biểu của Từ Lâm Thanh cũng không dài lắm, đâu đó hơn mười phút là kết thúc rồi.

Người chủ trì lại lần nữa lên sân khấu, nhìn mọi người bên dưới đang hiện vẻ mặt “chưa đủ vui”, buồn cười nói: “Mọi người nghe đủ chưa?”

Phía dưới lập tức đồng thanh đáp lại: “Chưa đủ!”

Người chủ trì nhìn Từ Lâm Thanh: “Cái này, tiếp theo mọi người có vấn đề gì muốn hỏi Từ học trưởng thì hỏi. Học trưởng, ngài có thể trả lời một chút không?”

Từ Lâm Thanh không nói không rằng, chỉ làm động tác ‘xin cứ tự nhiên’.

Phía dưới mọi người nhanh chóng giơ tay, sợ chính mình bỏ lỡ cơ hội này để nói chuyện với Từ Lâm Thanh.

Khương Thi Lam cũng nóng lòng muốn thử, Giang Niên ngạc nhiên: “Thi Lam, sao cậu đối với Từ Lâm Thanh học trưởng còn hứng thú hơn so với Hạ Gia Dương thế?”

“Cái này không giống nhau”, Khương Thi Lam đúng lý hợp tình, “Từ Lâm Thanh học trưởng là thần tượng, còn Hạ Gia Dương”

Giang Niên lại lần nữa tấm tắc ra tiếng.

Khương Thi Lam nhanh chóng quay đi, không để ý đến Giang Niên nữa, lộ ra đôi má ửng hồng không chút nào che giấu được tâm sự của cô.

Có quá nhiều người giơ tay, người dẫn chương trình nhất thời cũng không biết làm như thế nào, dứt khoát ném chuyện này sang Từ Lâm Thanh.

“Học trưởng, ngài chọn một người để hỏi đi, nhân viên của chúng tôi sẽ đem micro qua.”

Từ Lâm Thanh gật gật đầu, nhìn quanh hội trường một vòng: “VẬY Lục Trạch đi.”

Lục Trạch: “.....”

Anh con mẹ nó con mắt nào thấy tôi giơ tay vậy?!

Hai nhân vật huyền thoại trực tiếp đối đầu, bầu không khí trong hội trường nháy mắt bùng cháy đến cực điểm.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Lục Trạch không thể không cho người này chút mặt mũi nào.

Chậm rãi đứng lên, tiếp nhận micro nhân viên đưa qua, Lục Trạch nghĩ nghĩ.

“Tôi muốn hỏi Từ Lâm Thanh học trưởng”, hẳn vô cùng không tình nguyện mà thêm kính ngữ, “Làm sao để có thể khiến cô gái bên cạnh nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ?”

Hậu trường nhà hát nhỏ:

Giang Niên: “???”

Lục Trạch bất mãn: “Nếu không phải trước đó em vẫn luôn nhìn Từ Lâm Thanh với ánh mắt ngưỡng mộ, anh còn có thể hỏi vấn đề này sao?”

“.....” Giang Niên trầm mặc một chút, không nói chuyện.

Lục Trạch càng thêm bất mãn: “Nhìn đi nhìn đi, anh nói có sai đâu.”

Cô gái nhỏ hít sâu một hơi, mới nhỏ giọng nói: “Có khi nào em không ngưỡng mộ anh đâu?”

Lục Trạch đỏ mặt trong một giây.

Aaaaaaaaaaaaaaa, Giang Niên, em phạm quy.

Chương 72: Mười ngón tay đan xen

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngay khi câu hỏi của Lục Trạch vừa thốt ra, cả hội trường mới vừa rồi còn náo nhiệt trong phút chốc đã an tĩnh lại trong ba giây.

Đương nhiên, mọi người có bất ngờ như nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào bằng đương sự Giang Niên được.

Cô ngẩng đầu, cảm thấy hệ thống quản lý biểu cảm của cô đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi.

Một chút tỉnh táo duy nhất sót lại trong Giang Niên đã ngăn cô không chạy ra khỏi hội trường.

Nhưng lý trí là lý trí, mẹ nó tại sao Lục Trạch lại đặt câu hỏi như vậy trong hội trường đầy người này kia chứ.

Là ‘cô gái bên cạnh tôi’ theo như lời Lục Trạch nói, lúc này Giang Niên đã mau chóng cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của mọi người từ khắp mọi nơi trong hội trường này.

..... Đương nhiên, kèm theo đó là cái nhú mày của thầy hiệu trưởng cùng các chủ nhiệm ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Giang Niên: “.....”

Cô cảm thấy chút tỉnh táo ban nãy còn sót lại bây giờ cũng không còn nữa, bây giờ nếu cô chạy ra khỏi hội trường thì cũng không cần đối mặt với cảnh tượng xấu hổ như này nữa.

Nhưng là!

Giang Niên cảm thấy định lực của mình thực sự quá kém.

Cũng là đương sự như nhau, nhưng mình thì vừa lo sợ lại vừa xấu hổ, toàn thân như đứng trên đồng lửa như ngồi trên đồng than, mà vị nào đó chính miệng nói ra những lời này lại thản nhiên vô cùng.

— thái độ chân thành, thậm chí một chút cũng không nhìn qua Giang Niên, còn chăm chú nhìn Từ Lâm Thanh trên sân khấu, tựa như đang đợi Từ Lâm Thanh trả lời câu hỏi của mình.

Trông rất tự nhiên, giống như vừa rồi câu hỏi hắc hắc Từ Lâm Thanh không phải là một câu hỏi tràn ngập ái muội như “Làm sao để có thể khiến cô gái bên cạnh nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ?” mà là giống như đang hỏi vấn đề vô cùng bình thường như kiểu “xin hỏi Từ Lâm Thanh học trưởng, làm thế nào để học tốt môn toán” vậy.

..... Đương nhiên, nếu Lục Trạch mà hỏi “Làm thế nào để giỏi toán” thì Giang Niên cũng sẽ bị sốc thôi.

Mẹ nó bài nào cũng điểm tối đa thì còn muốn như thế nào nữa?

Không cho người thường như bọn họ cơ hội sống phải không?!

Nhạy cảm nhận thấy ánh mắt của mọi người xung quanh càng ngày càng trở nên bất quái, càng ngày càng trở nên ái muội, Giang Niên kịp thời đánh gãy suy nghĩ lung tung trong đầu, ho khan một tiếng, cúi đầu, không nhìn Lục Trạch.

Thậm chí còn bắt đầu tự thôi miên chính mình.

Không sao đâu, Lục Trạch bình tĩnh như vậy thì cô hoảng cái gì chứ?

Không sao đâu, không có việc gì đâu, cô không thêm quan tâm đâu.

Không sao đâu, cô bình tĩnh nhất, không ai bình tĩnh được như cô cả đâu.

.....

Giang Niên cảm thấy, sau khi quen Lục Trạch một thời gian dài, kỹ năng đối mặt với đám đông trong những vấn đề như thế này của cô rõ ràng tốt hơn trước đây rất nhiều

Nhìn xem, cũng là trường hợp này, cô vẫn có thể miễn cưỡng duy trì biểu cảm của chính mình.

Nếu là trước kia thì hoàn toàn không thể.

Mọi người xung quanh bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Đù má, ngồi bên cạnh Lục Trạch là ai á? Tôi nhìn không rõ lắm, là Giang Niên sao?”

Người bên cạnh không khỏi xua xua tay, ý bảo mấy câu như này mà cũng hỏi: “Cần phải hỏi nữa à, có thể khiến cho Trạch ca làm ra mấy cái hành động khác thường như vậy ngoài Giang Niên ra thì còn ai vào đây nữa?”

“Giang Niên rốt cuộc trông như nào vậy? Tôi tò mò về cậu ấy quá đi, có thể làm cho Lục Trạch mê không lối thoát luôn á, đỉnh thật sự luôn á trời.”

.....

Nghe mọi người nghị luận, Giang Niên.....

Ngược lại càng trở nên bình tĩnh.

Cô cũng không quên an ủi chính mình một chút ——

Không sao đâu, từ khi quen Lục Trạch đến giờ số lần bị người ta nghị luận như vậy còn ít sao?

Đây cũng đâu phải lần đầu tiên đâu đúng không?

..... Có thể vì hai đương sự quá mức thản nhiên, mọi người trong hội trường ngược lại có hơi xấu hổ vì biểu hiện có hơi khoa trương.

Nhìn xem nhìn xem, đương sự người ta còn bình tĩnh như vậy, bọn họ phản ứng thái quá như vậy chẳng phải rất giống chưa trải sự đời sao?

..... Tuy rằng thì, bọn họ cũng chưa trải sự đời thật.

Từ Lâm Thanh đứng trên sân khấu, trên gương mặt anh tuấn hiện lên ý cười hứng thú hiếm thấy, không chút dấu vết đánh giá một chút cô gái nhỏ bên cạnh Lục Trạch, sau đó nhanh chóng thu lại ánh mắt, lần nữa nhìn về phía Lục Trạch.

Vẫn giọng nói trong trẻo dễ nghe như cũ, hay như tiếng nước chảy qua đá vậy, giọng nói sạch sẽ khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

Ngay khi Từ Lâm Thanh mở miệng, Giang Niên thậm chí có thể nghe được tiếng suối chảy qua.

Quá trong trẻo, quá dễ nghe.

Những người khác đều không biết mối quan hệ giữa Từ Lâm Thanh và Lục Trạch nên không thể cảm nhận được, nhưng Giang Niên lại nhạy cảm nghe ra vài phần quen thuộc trong giọng nói lịch sự, lễ phép mà xa cách của Từ Lâm Thanh.

Thậm chí còn có chút đùa giỡn.

“Đàn em Lục Trạch thế mà lại hỏi một vấn đề thú vị thật đấy.” Từ Lâm Thanh khẽ gật đầu, ý bảo chính mình đã nghe rõ rồi, “Nếu nữ sinh kia không ngưỡng mộ cậu, đó đương nhiên là vì”

Anh không chút dấu vết nhếch môi, gương mặt đẹp đến mức khiến người ta không khỏi cảm khái.

Ngừng một chút, anh tiếp tục chậm rãi nói: “Cậu không đủ lợi hại.”

Lục Trạch: “.....”

Khi Từ Lâm Thanh nói ra câu đó, ý cười càng lộ rõ ràng hơn.

Giọng nói dễ nghe ban đầu càng khiến người ta xao xuyến vì nụ cười hiếm hoi này, không ít nữ sinh trong hội trường đã bắt đầu che miệng, sợ bản thân mình sẽ hét lên.

“Đương nhiên, tôi cũng không phải nói đàn em Lục Trạch đâu, xin đừng bận tâm.”

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, Lục Trạch quả thực muốn trừng mắt với người anh em lâu năm này.

Đầu óc hấn quả thật là úng nước rồi mới hỏi Từ Lâm Thanh câu này.

Giang Niên mặt ngoài tỏ vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm đã sớm cười chết rồi.

Nếu trước đây vì nghe qua một vài tin đồn về Từ Lâm Thanh mà ngưỡng mộ thì bây giờ

Chính là đã bị Từ Lâm Thanh thuyết phục, ngưỡng mộ càng thêm sâu sắc.

Không hổ là một trong hai huyền thoại của Minh Lễ!

Từ trước đến giờ cô chưa từng thấy qua Lục Trạch nhận lấy quả đắng bao giờ, Từ Lâm Thanh nhẹ nhàng băng quơ trả lời một câu hỏi thôi mà đã có thể rồi.

Đúng! Phải như vậy!

Giang Niên trong lòng không khỏi cười thầm--

Này thì kiêu ngạo!

Còn kiêu với cô nữa không!

Rồi sau đó, Lục Trạch một tay tùy ý cầm micro như đã trực tiếp chứng minh với cô rằng ——

Vẫn còn.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục đi thôi.

Hội trường đã trở nên yên tĩnh vì câu trả lời của Từ Lâm Thanh, Lục Trạch vẫn là bộ dáng thoải mái như cũ.

Hắn từ từ đưa micro lên, cong khöhe môi cười cười.

“Nhưng nếu tôi không lợi hại như vậy, lại có thể khiến cho nữ sinh bên cạnh đối với tôi ngưỡng mộ vạn phần, như vậy.....” Lục Trạch cười nhàn nhạt “hắn là bởi vì nhân cách cùng mị lực của tôi rồi, đúng không?”

Lúc Lục Trạch hỏi “đúng không”, cũng không phải để cho Từ Lâm Thanh trả lời.

Hắn không chút để ý mà quay sang, nghiêng đầu về phía Giang Niên, lặp lại một lần nữa: “Đúng không, Giang Niên?”

Giang Niên: “.....”

Cái đêch!

Hai người bằng hữu bọn họ một hai ngấm ngầm đấu nhau thì có thể đừng kéo người vô tội vào được không!

Đặc biệt là người vô cùng vô tội với sức chiến đấu bằng 0 như cô đó!

Giang Niên giả vờ bình tĩnh, lại một lần nữa nghĩ đến rốt cuộc tại sao khi này không chạy ra khỏi hội trường đáng sợ này đi.

Nhưng lúc này, Lục đại thiếu gia căn bản không cho cô cơ hội tránh né không trả lời.

Lục Trạch cúi đầu nhìn cô, đôi mắt phượng nhìn chuyên chú vô cùng, đuôi mắt hơi nhếch lên lại càng thêm đẹp.

Giang Niên mím môi, có chút không được tự nhiên.

Đôi mắt của Lục Trạch thật sự rất đẹp, mỗi lần nhìn thẳng vào đôi mắt này, Giang Niên đều ảo giác rằng bản thân cô đã bị mê hoặc mất rồi.

..... cũng có thể không phải là ảo giác.

Lục Trạch lười nhác cong môi.

Giang Niên gật đầu.

Lục đại thiếu gia một giây vừa lòng, cũng không làm Giang Niên khó xử, lại nhìn lên Từ Lâm Thanh trên sân khấu.

“Được rồi, tôi cũng không còn vấn đề nào khác, cảm ơn học trưởng Từ Lâm Thanh. Nếu còn vấn đề nào khác, vẫn là nên hỏi riêng học trưởng thì hơn.”

Lục Trạch đặc biệt nhấn mạnh từ “hỏi riêng”.

Giang Niên vẫn còn đắm chìm trong ánh mắt kia của Lục Trạch.

Cô nghe thấy Lục Trạch nói, không khỏi suy nghĩ ——

Trạch không được lúc trước trên diễn đàn Minh Lễ có truyện đam mỹ của hai người này.

Nếu không phải cô biết Từ Lâm Thanh và Lục Trạch đã quen nhau từ nhỏ, hơn nữa Lục Trạch là thằng nam đến không thể nào thẳng hơn, nhìn qua đối thoại của hai người này giờ, nhin không được cũng sẽ chèo thuyền hai người này ấy chứ

Sau khi Lục Trạch ngồi xuống, theo trình tự chương trình, vẫn có thể mời thêm bốn năm người đặt câu hỏi.

Người dẫn chương trình không khỏi đổ mồ hôi lạnh một phen, cũng may, nhiệt độ điều hòa trong hội trường vẫn đủ

Vốn dĩ người dẫn chương trình cũng thầm mong cuộc va chạm của hai huyền thoại Lục Trạch và Từ Lâm Thanh, nhưng hiện tại, cô không ngừng ảo nảo chính mình vừa rồi vì cái gì lại để Từ Lâm Thanh tự mình chọn người trả lời câu hỏi.

Vẫn còn một số người có thể đặt câu hỏi, người chủ trì lần này rõ ràng đã xử lí tốt hơn, sau khi Lục Trạch ngồi xuống, cô mau chóng bảo nhân viên công tác nhận lại micro từ Lục Trạch.

Hướng về phía Từ Lâm Thanh cười cười: “Cảm ơn học trưởng Từ Lâm Thanh đã trả lời, tiếp theo vẫn còn một ít cơ hội cho mọi người, ai có vấn đề gì có thể dơ tay hỏi.”

Hiển nhiên, mặc dù đối thoại giữa Lục Trạch và Từ Lâm Thanh vừa rồi rất sôi nổi, nhưng trước mắt là cơ hội cùng Từ Lâm Thanh trực tiếp đối thoại thì lại càng hiếm hơn.

Mọi người miễn cưỡng thu hồi tâm tư, một đám giơ tay lên vô cùng sôi nổi, hận không thể trực tiếp đứng lên luôn.

Người chủ trì không để Từ Lâm Thanh tự mình chọn người nữa, mà cô chính là người chọn.

Hiển nhiên, không có những người như Lục Trạch, khả năng dẫm mìn nhỏ hơn rất nhiều.

Vài người kế tiếp đều hỏi những vấn đề bình thường, phần lớn đều là “Học trường có thể nói qua những điều thú vị ở đại học được không” “Học trường có gợi ý gì đối với việc chọn chuyên ngành của tụi em không”, nói chung là những vấn đề như vậy.

Phần lớn đều là học sinh lớp mười hai, vừa mới thi đại học xong nên rất tích cực.

Người chủ trì nhẹ nhàng thờ ra.

Hiệu trưởng và các lãnh đạo vẫn còn ngồi đây, nếu còn gặp lại tình huống như vừa rồi của Lục Trạch, không sai biệt lắm, cô trực tiếp đi chịu đòn nhận tội.

“Câu hỏi cuối cùng, mong mọi người hãy quý trọng cơ hội này!” Người chủ trì cười nói, sau đó nhìn xung quanh một hồi, “Mời học tử bên phải hàng thứ mười, nếu tôi nhớ không lầm, bạn học lớp mười hai phải không?”

Nhân viên công tác nhanh chóng đem micro cho nữ sinh kia, cô gái có chút ngượng ngùng cười cười, hơi lộ ra má lúm đồng tiền: “Đúng vậy, tôi là học sinh tốt nghiệp năm nay.”

Người chủ trì gật đầu: “Vậy câu hỏi của bạn là gì nào?”

Cô gái cắn chặt môi dưới, trên mặt lộ ra vài phần kiên quyết: “Học trường Từ Lâm Thanh, em muốn hỏi một chút, hiện tại anh có bạn gái chưa ạ? Em đã thích anh từ lâu, từ khi vừa nhập học em đã bắt đầu thích anh rồi. Nếu anh không có bạn gái, có thể cho em một cơ hội được không?”

Người chủ trì: “.....?”

Ừa alo ạ?

Giang Niên cũng có chút ngoài ý muốn, theo mọi người nhìn về vị trí của cô gái kia.

Gương mặt cô gái đã đỏ bừng hết lên rồi, nhưng vẫn cứ kiên định nhìn Từ Lâm Thanh.

Giang Niên không khỏi có chút lo lắng, hạ giọng: “Trạch ca, này

Lục Trạch không nhìn Giang Niên, chỉ là khi không có ai để ý đến, Giang Niên cảm thấy bàn tay của mình bị một bàn tay hữu lực khác nắm lấy.

Sau đó đổi thành mười ngón tay đan xen.

Giang Niên kinh ngạc.

Lục Trạch lúc này mới liếc nhìn cô.

Thanh âm rất nhỏ: “Anh đã muốn làm cái này từ lâu.”

Hậu trường nhà hát nhỏ

Giang Niên: “?????”

Vậy nên vừa rồi trong khi chị gái kia hỏi một vấn đề kinh bạo như thế thì anh con mẹ nó đang suy nghĩ làm cách nào để nắm tay em sao?

Trạch ca: “Nghĩ về cái này đủ rồi.”

Chương 73: Hôn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Câu hỏi của nữ sinh vừa rồi khiến không khí trong hội trường cao trào đến đỉnh điểm.

Theo lý mà nói, những buổi lễ quan trọng như lễ tốt nghiệp có sự tham dự của thầy hiệu trưởng và chủ nhiệm các lớp, những vấn đề như vậy vốn không nên trực tiếp nói ra không kiêng nể gì.

Tuy nhiên, cũng chính là buổi lễ tốt nghiệp, hơn nữa thi đại học cũng đã kết thúc, lại là tiệc mừng tốt nghiệp mới có nhiều can đảm như vậy.

Rốt cuộc, cho dù trước đây bạn có sợ thầy hiệu trưởng như thế nào đi chăng nữa thì cũng không cần phải sợ trong buổi lễ tốt nghiệp — —

Mẹ nó đều đã tốt nghiệp cả rồi, về sau có gặp lại thầy hiệu trưởng hay không cũng không phải là một vấn đề lớn, vậy thì cần gì phải sợ nữa?

Lại nói, lần thổ lộ này trở nên đặc biệt hơn có lẽ là vì đối tượng được nhắc đến là Từ Lâm Thanh.

Vậy nên, nếu muốn tỏ tình với người khác, miễn cưỡng có thể chờ đến lúc này.

Nếu đối tượng là Từ Lâm Thanh, tiệc tối tốt nghiệp chắc chắn tỷ lệ tỏ tình sẽ rất cao, sau đó tỷ lệ yêu đương cũng theo đó mà tăng cao, chưa kể, người như Từ Lâm Thanh không phải muốn là có thể gặp.

Lần này đến đây với tư cách là học sinh tốt nghiệp ưu tú vốn đã là một chuyện hiếm thấy.

Hơn nữa

Nữ sinh này lúc tỏ tình tuy có vẻ nhút nhát, rụt rè, thật ra trong lòng cũng có suy tính riêng.

Từ Lâm Thanh luôn được coi là cao lãnh chi hoa, người theo đuổi đông đảo, căn bản một chút cũng không dễ dàng tiếp cận, nhưng Từ Lâm Thanh có một điểm đặc biệt.

Anh ấy là người có giáo dưỡng, lịch sự và lễ phép, hơn nữa còn rất tôn trọng các cô gái.

Mọi người có mặt ở đây đều cho rằng Từ Lâm Thanh thường không để người khác mất mặt trước người khác, đây là giáo dưỡng vốn có của anh ấy.

Mà trong trường hợp như vậy, lại còn có nhiều người như hôm nay, ngay cả khi Từ Lâm Thanh không đồng ý với lời tỏ tình của mình, để không khiến cho bản mình quá xấu hổ, anh ấy vẫn sẽ lưu lại một chút tình cảm.

Có thể anh ấy sẽ nói “Tôi sẽ suy nghĩ về nó” hoặc là nói “Trong tình huống này không tốt lắm, bạn có thể nói chuyện riêng với tôi”, nhưng chuyện trực tiếp từ chối lời tỏ tình của cô gái kia thì có khả năng cực kì thấp.

Nghĩ đến đây, cô gái kia không khỏi cắn môi.

Đây là cơ hội lớn nhất, cũng là cơ hội cuối cùng của cô, đơn giản là cô đã dùng hết can đảm vốn có của mình, cũng vì không muốn để cho bản thân mình phải hối hận, nên lúc này mới chọn lúc này mà thổ lộ với Từ Lâm Thanh.

Cũng hy vọng

Cô gái nghĩ đến đây, ngẩng đầu, trực tiếp nhìn thẳng vào nam sinh thanh nhã xa cách đang đứng trên sân khấu, ánh mắt tràn đầy hi vọng.

.....

Giang Niên mới đầu còn cố gắng thoát khỏi bàn tay của Lục Trạch, sau vài lần giằng co không thành công, cô cũng liền từ bỏ.

Câu nói kia nói như nào nhỉ?

Nỗ lực có thể không thành công, nhưng bỏ cuộc nhất định phải thoải mái.

Bạn học Giang Niên thoải mái nghiêng đầu, có chút không hiểu, thấp giọng hỏi Lục Trạch: “Trạch ca, vì sao học tử lại chọn thổ lộ vào lúc này vậy?”

Nếu như là cô, đây không phải là thời điểm tốt cũng không phải là một cơ hội tốt để nói về vấn đề này.

Lục Trạch

Lại nhìn thấy đến rõ ràng.

Hắn cười nhạt một tiếng, lại quay sang nhìn Giang Niên, giữa mày tức khắc hiện lên một mặt ôn nhu.

“Đương nhiên cô ấy đã có cân nhắc riêng rồi, chỉ là” Lục Trạch lắc đầu, liếc nhìn Từ Lâm Thanh đứng trên khán đài, tiếp tục nói, “Xem ra lần này cân nhắc hụt rồi.”

Giang Niên vẻ mặt ngây ngây ngô ngô, không hiểu Lục Trạch đang nói về điều gì.

Nhưng trước mắt thì xem ra hắn hiểu rất rõ sự tình.

Quả nhiên, như lời Lục Trạch đã nói.

Khi người chủ trì đang thầm cảm thấy xấu hổ và bất an, cảm thấy chính mình không còn mặt mũi nào sau khi chương trình này kết thúc, thân là đương sự nhưng Từ Lâm Thanh vẫn bình tĩnh như cũ.

Một chút cảm giác xấu hổ cũng không có, vẫn là bộ dáng cao lãnh chi hoa.

Ngay cả Giang Niên cũng không khỏi ngưỡng mộ.

Nếu bị một người xa lạ thổ lộ ở nơi đông người như vậy, thậm chí không cần phỏng đoán, cô nhất định sẽ không bình tĩnh được như Từ Lâm Thanh.

Nhưng Giang Niên lại nghĩ ——

Có khi, người như Từ Lâm Thanh có khi cũng đã quen với chuyện được thổ lộ như vậy rồi.

Đúng vậy, rất có đạo lý.

Mọi người trong hội trường như đang xem cuộc vui, nhưng một vài nữ sinh khác lại có tâm tư thầm kín.

Họ cảm thấy tâm tình của mình thực rối rắm.

Một mặt, họ không hy vọng Từ Lâm Thanh đồng ý lời tỏ tình của nữ sinh kia, dù sao, một huyền thoại khác của Minh Lễ là Lục Trạch đã có người trong lòng rồi thì thôi đi, nam thần như Từ Lâm Thanh, có ai mong anh nói chuyện yêu đương đâu?

Nhưng mặt khác, họ lại hy vọng Từ Lâm Thanh đồng ý. Nói như vậy, ít ra cũng chứng tỏ được Từ Lâm Thanh cũng có tồn tại một chút tâm tư yêu đương, mà không phải là một cao lãnh chi hoa thật sự không nhiễm khói bụi nhân gian, ai cũng không thể đến gần.

Loại tâm tư mâu thuẫn như này, càng khiến cho mọi người để ý nhất cử nhất động cũng như biểu tình của Từ Lâm Thanh.

Tuy nhiên, Từ Lâm Thanh một chút cũng không mất tự nhiên, vẫn bình tĩnh như vậy.

Anh nhẹ nhàng cử động tay, tùy ý chỉnh tóc một chút.

Sau đó, anh khẽ gật đầu với cô gái đã thổ lộ với mình, lịch sự tỏ ý mình đã nghe rõ lời của cô ấy.

Giây tiếp theo, giọng nói có phần lạnh lùng vang lên trong khán phòng qua chiếc micro.

“Cảm ơn đã thích tôi.” Từ Lâm Thanh vẫn như cũ, dù gió thổi có lay, anh vẫn lạnh nhạt, lãnh đạm, “Chỉ là, thật ngại quá, tôi đã có người mình thích rồi.”

Sau khi trả lời cô gái kia, Từ Lâm Thanh liền quay đầu nhìn về phía người chủ trì.

Trong ánh mắt treo treo mạng theo nụ cười lễ phép.

Người chủ trì vốn đang nỗ lực đốc thúc chính mình bình tĩnh, lúc này bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, cũng không khỏi có chút mất bình tĩnh.

Cô không khỏi nghĩ trong lòng ——

Nếu sau này ai cùng Từ Lâm Thanh yêu đương, bị ánh mắt dịu dàng cương chiều như vậy nhìn chăm chăm thì làm sao mà kiềm chế được đây?

Bất quá, dù sao cô cũng cảm thấy mình thiếu chút nữa đã không thể kiềm lòng được rồi.

Cô vội vàng véo chân mình, lúc này mới miễn cưỡng khôi phục lại tinh thần.

Sau khi nhận được ánh mắt của Từ Lâm Thanh, người chủ trì nhanh chóng đáp lại: “Vâng, xin cảm ơn vị học tử này đã tích tích cực

tham gia, vấn đề này có thể thảo luận riêng. Học trưởng Từ Lâm Thanh đã giao lưu cùng chúng ta lâu rồi, cũng đã rất mệt, vậy nên xin mọi người dành một tràng pháo tay để cảm ơn học trưởng nhé, mời anh đến hậu trường nghỉ ngơi.”

Nhìn thấy phản ứng nhanh lẹ của nữ MC, ánh mắt Từ Lâm Thanh hiện lên vài phần vừa lòng, lại có vẻ như là vài phần đắc ý.

Anh lịch sự gật đầu, sau đó cúi chào khán giả và chậm rãi đi vào sau hội trường.

Tâm trí của người chủ trì bây giờ đều là đôi mắt lấp lánh vừa rồi của Từ Lâm Thanh.

Cô cắn chặt môi dưới, không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn Từ Lâm Thanh đã xuống sân khấu, nếu không, lại cùng anh ở trên sân khấu, còn ở cự ly gần như vậy, cô cũng không biết chính mình giây tiếp theo có thể bình tĩnh mà không làm ra chuyện gì nháo loạn hay không.

Thật là đáng sợ.

Nữ MC lắc đầu, lại nhìn thoáng qua đàn chị vì bị Từ Lâm Thanh cự tuyệt mà thất hồn lạc phách, chặc một tiếng cảm khái.

Lục Trạch nhún vai, trên môi không khỏi nở nụ cười, rồi lại quay sang bắt đầu nghịch bàn tay mềm mềm mịn mịn của cô gái nhỏ trong tay.

Vẫn là Niên Niên nhà hấn tốt.

Nữ sinh vừa thổ lộ kia thật ra tính toán cũng rất khá, Từ Lâm Thanh và hấn không giống nhau, hấn từ trước đến nay đều không phải là một người quá để ý đến ánh nhìn của người khác.

— không, nói đúng ra, Từ Lâm Thanh cũng không tính là để ý.

Chỉ là giáo dưỡng từ trong xương cốt của Từ Lâm Thanh đã như vậy rồi, anh ấy sẽ không để cho người khác mất mặt ở nơi đông người.

Tuy nhiên, giáo dưỡng thì là giáo dưỡng, Từ Lâm Thanh làm sao có thể phạm phải những sai lầm cơ bản như vậy?

Không nói đến hiện tại Từ Lâm Thanh đã có người mình thích, cho dù không có đi chăng nữa, hôm nay Từ Lâm Thanh nhất định cũng sẽ thẳng thừng từ chối vị học tử kia.

Không thích chính là không thích, không có cảm giác chính là không có cảm giác, tuyệt đối không bao giờ cho người khác hi vọng.

Từ Lâm Thanh bước đi cũng nhanh, nhưng không khí trong hội trường thì lại không tan nhanh như vậy.

Người chủ trì trên sân khấu đã bắt đầu giới thiệu tiết mục biểu diễn đầu tiên lên sân khấu, âm nhạc cũng đã vang lên, nhưng mọi người hiển nhiên vẫn còn đắm chìm trong câu nói kia của Từ Lâm Thanh ——

Phản ánh trực quan nhất về trạng thái này chính là diễn đàn của Minh Lễ.

Các bài đăng về Từ Lâm Thanh đã lấp đầy toàn bộ trang đầu của diễn đàn.

[Vãi đạn! Vừa rồi TLT thực sự đã nói anh ấy đã có người mình thích rồi sao???]

[Bí mật cực lớn, TLT chỉ nói rằng anh ấy có người mình thích, nhưng không có nói chính mình đang yêu đương!]

[Có người trong cuộc không? Có ai quan hệ tốt với TLT không, có biết người anh ấy nói đến là ai không vậy?]

[Người mà Từ Lâm Thanh thích hẳn là lên đại học mới quen biết
nhi? AAAA tôi tò mò quá đi mất, tôi cảm thấy kiếp trước mình chính là
paparazi! Có ai biết tin tức gì không, lộ ra một chút thôi cũng được
mà!]

.....

Tay phải Giang Niên ngoan ngoãn bị Lục Trạch nắm lấy, tay trái
lướt điện thoại, nhìn thấy bài đăng về Từ Lâm Thanh thì bấm vào
xem.

Chỉ là đáng tiếc, trang đầu có nhiều bài đăng về Từ Lâm Thanh
như vậy, nhưng tất cả đều là suy đoán lung tung, một cái đáng tin
cậy cũng không có.

Giang Niên cũng cảm thấy rất tò mò, nhưng lúc này cô lại không
có cách nào thỏa mãn sự tò mò của mình.

Cô không khởi thờ dài, sau đó chán nản tắt điện thoại.

Không thể trách cô nhiều chuyện đâu mà!

Thử hỏi tin tức Từ Lâm Thanh có người mình thích kinh thiên
động địa như vậy, ai mà không tò mò kia chứ?

Xem bài đăng loạn hết lên ở trang đầu diễn đàn là biết.

..... Ô, cũng không thể nói như vậy.

Thật ra cũng có người không tò mò.

Tỷ như.....

Chính là cái người đang chơi đùa bàn tay của cô rất vui vẻ, Lục
đại lưu manh, à không, Lục đại thiếu gia.

Sau khi nắm tay cô gái nhỏ lâu như vậy, tâm trạng Lục Trạch dĩ
nhiên rất tốt.

Cảm nhận được ánh mắt của Giang Niên, Lục Trạch cong khóe môi: “Tò mò như vậy?”

Bạn học Giang Niên ngoan ngoãn gật đầu một cách thành khẩn.

Thật sự rất tò mò luôn đó!

Lục Trạch cười cười.

“Được rồi, Lâm Thanh có nói qua với anh rồi, chuyện này cũng không có gì quá là bí mật.”

Giang Niên hai mắt lập tức sáng lên: “Thật sao?!”

Lục Trạch đáp lại, sau đó lại vô cùng thuần thực mà phô trương.

Bạn học Giang Niên cũng rất biết điều: “Vậy thì điều kiện gì thì anh mới có thể thỏa mãn sự tò mò của em?”

Aiya, cô gái nhỏ nhà hấn sao lại dễ thương như vậy chứ!

Đôi mắt hạnh nhân này, cái mũi nhỏ này, môi hồng phấn phấn nộn nộn.....

Mẹ nó tất cả đều dễ thương chết đi được!

Càng nhìn càng không kìm được vui vẻ trong lòng, nhưng Lục đại thiếu gia vẫn không biểu hiện gì trên mặt, vẫn là như cũ không chút để ý.

“Vậy thì hôn anh một chút đi.”

Chương 74: Một đối một

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Lục Trạch tạm thời sửa lại câu nói.

Câu nói vừa rồi vốn dĩ chính là những gì hắn muốn nói ——

“Hôn anh một chút đi.”

Nhưng rốt cuộc cũng không thể quá đáng như vậy, hơn nữa, Lục Trạch hiểu rõ hơn ai hết rằng Giang Niên sẽ không đồng ý cái yêu cầu “hôn anh” này bất kể như nào đi chăng nữa.

Vậy nên, khi mới nói được một nửa, nhất thời thêm vào một từ, liền trở thành ——

“Hôn tay anh một chút đi.”

Lục Trạch cảm thấy chính mình thật đúng là đủ nhân từ, đúng vậy, chủ yếu là bởi vì Niên Niên nhà hắn thôi mà, nhân từ một chút cũng là điều nên làm, đúng không?

Nhưng là

Hai tai Giang Niên vẫn ửng đỏ lên ngay lập tức.

Trạch ca rốt cuộc sao lại thế này!

Một ngày không chọc cô một lần thì sẽ không vui vẻ đúng không!

Giang Niên bĩu môi.

Lục Trạch lười biếng ngẩng đầu nhìn cô, nhưng ý tứ trong ánh mắt lại rất rõ ràng.

Không hôn cũng không sao, sau đó thì, cũng không có khả năng hẳn sẽ nói cho biết chuyện cô đang tò mò.

Giang Nền lại lần nữa bĩu môi, sau đó đột nhiên chuyển chủ đề: “Trạch ca, em còn chưa hỏi anh, ba mẹ anh làm kinh doanh đúng không?”

Lục Trạch giả vờ làm bộ dáng suy tư: “Sao nào, còn chưa vào cửa mà đã tò mò chuyện này rồi sao?”

Giang Nền: “.....”

Cô đột nhiên rút tay ra khỏi bàn tay của Lục Trạch đang nắm, bộ dáng ‘Em không để ý đến anh đâu, đừng nói chuyện với em’.

Lục Trạch trong lòng lập tức càng vui hơn, ý cười hiện lên rõ ràng.

Lại lần nữa đem bàn tay non mềm của cô gái nhỏ đặt vào lòng bàn tay. Lục Trạch thoáng nghiêm túc hơn một chút: “Ừ, ba mẹ anh đều làm kinh doanh.”

Bảo sao.

Giang Nền nghĩ, Lục Trạch thật sự là một người một chút cũng không để bản thân chịu thiệt, khi nào cũng phải nói điều kiện rõ ràng, đây đích xác là bản chất của một doanh nhân mà.

Lục Trạch hạ giọng, tay còn lại hươ hươ trước mặt Giang Nền, bắt đầu dụ dỗ.

“Thật sự không muốn biết sao?”

Giang Nền vẫn luôn biết bàn tay của Lục Trạch rất đẹp.

Nhưng dường như cô rất ít khi nhìn kỹ, ở cự li gần như vậy lại càng đẹp hơn, năm ngón tay nhỏ dài hữu lực, khớp xương rõ ràng, trắng nõn, lại không hề nữ tính chút nào.

Giang Niên thậm chí còn nghĩ rằng, Lục Trạch chỉ cần lên weibo tìm chủ đề “Bạn đã thấy qua bàn tay đẹp nào” sau đó khoe ra bàn tay của mình, nhất định mức độ nổi tiếng sẽ xếp hạng nhất.

Hơn nữa, chắc chắn sẽ có rất nhiều người không ngừng khen hẳn, đủ loại ‘rắm cầu vòng’ xuất hiện, những câu nói cũ kỹ ngượng ngùng cũng sẽ xuất hiện ở khu bình luận, như là “Tôi muốn hôn một chút ghê á”.

Chưa kể đến gương mặt vốn dĩ cũng là một lợi thế rất thuyết phục của Lục Trạch.

Mà hiện tại.....

Bàn tay tuyệt đỉnh như vậy không những xuất hiện rất chói lọi trước mặt cô, thậm chí còn lắc nhẹ, giống như bàn tay của Hồng Quả Quả (?)

Dụ hoặc.

Giang Niên lại còn hơi nuốt nuốt nước bọt.

Sau đó hồi phục lại lý trí, Giang Niên nhất thời có chút ảo não.

Cô hành động như thể là mình là một người háo sắc vậy. Là nữ đó Lại còn là một nữ háo sắc gốc ghêch nữa!

Nhưng từ trước đến giờ, Giang Niên vẫn luôn là người tự an ủi chính mình.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, chỉ là, đối với những người như Lục Trạch, hướng chi cô lại thích người ta như vậy mà, suy nghĩ hoa si như vậy thì cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm đâu nhỉ?

Giang Niên mím môi, vẫn là không thể kháng cự chính mình.

Đúng rồi, cô không phải là muốn hôn đâu, cô chỉ muốn biết người học trưởng Từ Lâm Thanh học trưởng thích là ai thôi!

Sau một hồi đấu tranh tâm lý, Giang Niên khẽ nhích lại gần, cúi đầu xuống, nhanh chóng hôn lên mu bàn tay Lục Trạch một cái.

Đúng theo nghĩa “một chút”, nó nhanh đến mức gần như là vô hình.

Thậm chí còn có khả năng, ngoài Lục Trạch và Giang Niên ra, những người khác cũng sẽ chỉ nghĩ rằng Giang Niên cúi xuống nhìn thoáng qua cái gì đó thôi.

Nhưng trong phút chốc, trong lòng Lục Trạch và Giang Niên trong lòng dâng lên vô số cảm giác kỳ lạ.

Giang Niên quay mặt đi, Lục Trạch ngơ ngác nhìn bàn tay của chính mình.

Hắn vừa rời căn bản cũng không nghĩ đến Giang Niên sẽ đột nhiên cúi xuống hôn lên tay hắn, cho nên căn bản cũng không chuẩn bị tâm lý gì cả.

Đôi môi non mềm của cô gái nhỏ vừa lướt nhanh qua tay hắn, nhưng cái chạm này lại khiến cho Lục Trạch sửng sốt vô cùng, như thể là

Lục Trạch ngồi nửa ngày cũng không thể nối tiếp cái “như thể” kia như thế nào, cũng so sánh không ra.

Não bộ từ trước đến nay vẫn luôn là niềm tự hào của hắn giờ đây cũng đang bế tắc, cái gì cũng phản ứng không ra, tâm trí hắn giờ đây đều là cảm giác mềm mại của cô gái nhỏ.

Lục Trạch chỉ cảm thấy tim mình đã ngâm trong kẹo bông gòn mất rồi.....

Hắn nhìn bàn tay mình, rồi lại nhìn môi hồng phấn phấn nộn nộn của Giang Niên.

..... Chỉ là hôn tay một chút đã có cảm giác vậy rồi, nếu là

Hôn môi thì sao nhỉ?

Lục Trạch mím môi, cổ họng khô khốc, chỉ cảm thấy bản thân mình như mất hết lý trí mà phát điên mất rồi.

Giang Niên đỏ mặt hồi lâu, nửa ngày cũng không nghe được động tĩnh gì của Lục Trạch bên kia, trong lòng có chút khó hiểu.

Khẽ quay sang nhìn thoáng qua Lục Trạch.

Trong phút chốc đã nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Trạch đang nhìn chính mình, trong ánh mắt

Dường như có số điều mà Giang Niên không thể hiểu được.

Hai má Giang Niên càng đỏ hơn, cô cố gắng kiềm chế bản thân để bản thân nhất thời không quay phắt đi.

Vươn tay hươu hươu trước mặt Lục Trạch vài cái, Giang Niên có chút bối rối: “..... Trạch ca?”

Lục Trạch lúc này mới định thần lại, lý trí cũng quay về được một chút.

Hắn kiềm chế ánh mắt của mình một chút, cũng không được tự nhiên mà tránh đi ánh mắt của cô gái nhỏ, mơ hồ nói ra một câu từ cổ họng đang khô khốc: “Hả?”

Giang Niên cảm thấy bầu không khí giữa hai người họ quá mức kỳ quái.

Vội chuyển chủ đề: “Anh còn chưa nói cho em nghe về chuyện của học trưởng Từ Lâm Thanh đâu.”

Thành thật mà nói, Lục Trạch lớn như vậy, cũng chính là sau khi gặp Giang Niên mới hiểu được câu nói “thực sắc, tình dã” (*) của

Khổng Tử.

(*)“thực sắc, tình dã” chuyện h@m muốn ăn uống và tình d.ụ.c là bản năng của con người.

Chẳng qua, tuy có thể dùng lời nói của Khổng Tử để an ủi chính mình, nhưng vừa rồi nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của cô gái nhỏ khiến Lục Trạch không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Niên Niên nhà hấn cái gì cũng không biết, hấn thì hay rồi, mỗi ngày hấn đều nghĩ đến cái gì vậy!

Quá là cảm thú mà!

Sau một hồi tự phê bình chính mình, Lục Trạch mới bình tĩnh lại một chút.

Hấn vẫn là không dám nhìn thẳng vào mắt Giang Niên, nhìn thẳng về phía trước, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “..... Em còn nhớ chị Thời Thần mình gặp ở đại học W không?”

Giang Niên lập tức gật đầu: “Nhớ chứ! Chị gái đó xinh đẹp lắm luôn, lại còn khí chất ngời ngời nữa!”

Nói xong, Giang Niên sững sốt: “..... Không phải là chị ấy đó chứ.....?”

Lục Trạch gật đầu.

Giang Niên theo bản năng che miệng lại.

Ôi trời ơi!

Cô rốt cuộc cũng đã biết được bí mật kinh thiên động địa rồi!

Thảo nào lần trước Lục Trạch nghe được tên của chị Thời Thần thì phản ứng kỳ lạ như vậy, cuối cùng đến giờ Giang Niên cũng đã hiểu hết mọi chuyện.

Giang Niên thực sự không biết phải diễn tả sự bất ngờ trong lòng mình bây giờ như thế nào nữa, nhưng là

Phải là đặc biệt bất ngờ luôn đó!

Lục Trạch liếc nhìn biểu cảm của cô gái nhỏ, không khỏi cảm thấy buồn cười: “Bất ngờ như vậy sao?”

Giang Niên liều mạng gật đầu, lại còn nói: “Trạch ca, anh yên tâm, em nhất định sẽ giữ kín bí mật này, sống để bụng chết mang theo, ai em cũng không nói đâu!”

Lục Trạch chỉ là cảm thấy cô gái nhỏ nhà mình đã đạt đến cảnh giới của đáng yêu mất rồi!

Hắn cười cười: “Nghỉ hè đến thư viện với anh, anh bổ túc cho em.”

Giang Niên: “.....?”

Chủ đề này hình như chuyển hơi nhanh thì phải.

/ ***** /

Nhưng mặc kệ cái chủ đề đó có nhanh thế nào đi chăng nữa thì Giang Niên vẫn ngoan ngoãn đến thư viện cùng Lục Trạch suốt cả mùa hè.

Thành thật mà nói, Lục Trạch vẫn là Lục Trạch, Giang Niên cảm thấy so với một người như cô một mình ôn tập thì có thêm Lục Trạch vẫn hữu dụng hơn nhiều.

Mặc dù mỗi lần nghe Lục Trạch giảng đề, Giang Niên đều không khỏi cảm thán, nhưng càng nghe lại càng thêm kính nể.

Aiya, vì cái gì cô lại không có não bộ tốt như Lục Trạch kia chứ?

Cuộc sống nghỉ hè quá mức có quy luật, cho nên đến ngày 1 tháng 9, khai giảng năm ba trung học bắt đầu, Giang Niên có chút không quen.

Trước kia cô luôn cảm thấy “Cao tam”, “Thi đại học” là một chuyện gì đó rất xa vời với mình, cũng đặc biệt đáng sợ, nhưng sau khi thực sự bắt đầu cuộc sống của năm học cuối cấp, Giang Niên ngược lại cảm thấy

Cũng ổn mà nhỉ?

Khai giảng ngày đầu tiên, theo thường lệ là phân lớp.

Giống như Diêu Tử Kiệt đã nói trước đây, phân lớp năm ba dựa trên điểm của toàn bộ năm hai để xếp hạng.

Giang Niên năm hai tổng hợp xếp hạng năm, cũng coi như là năm trong top 5. So với hồi năm một, Giang Niên cảm thấy bản thân ở năm hai tinh thần đã ổn định hơn rất nhiều, rõ ràng đã tốt hơn không ít, thành tích đã ổn định hơn.

Chẳng qua

Giang Niên lại lần nữa thờ dài.

Để giữ thứ hạng của mình trong lớp tự nhiên, cô lại chủ yếu dựa vào ngữ văn và tiếng anh, cô cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa

Khi vừa bước vào lớp, Giang Niên thấy Hạ Gia Dương đã dán sơ đồ chỗ ngồi mới trước lớp.

Chung quanh cũng có vài người tìm kiếm chỗ ngồi, Giang Niên có chút tò mò nghiêng đầu hỏi: “Đổi chỗ ngồi mới hả?”

Hạ Gia Dương gật đầu, mỉm cười: “Đúng vậy, hai tụi mình có duyên thật đó, lúc trước thì ngồi bàn trước bàn sau, lần này Diêu lão

sư dứt khoát cho ngồi cùng bàn luôn.”

“Thật sao?!” Giang Niên cũng rất kinh ngạc, sau đó nhìn thoáng qua sơ đồ lớp.

Đúng thật, cô và Hạ Gia Dương đều được chuyển xuống hàng thứ hai ở giữa, thực sự ngồi cùng bàn.

Giang Niên nhìn những vị trí khác.

Lục Trạch vẫn cùng bàn với Tạ Minh, ngồi ở chỗ lúc trước của cô và Triệu Tâm Di.

Thi Vũ và Đoạn Kế Hâm được chuyển qua phía trái của phòng học, Triệu Tâm Di cùng bàn với một nam sinh khác ở trong lớp, ở bàn bốn dãy giữa.

Hàn Sơ Dạ ngồi bàn phía sau cô.

Giang Niên sờ cằm, nhìn sơ đồ lớp đăm chiêu suy nghĩ.

Hồi lâu, Giang Niên hỏi Hạ Gia Dương: “Diệu lão sư là ném xúc xắc điều chỉnh chỗ ngồi đúng không?”

Hạ Gia Dương không khỏi buồn cười: “Ngồi cùng bàn với tôi kỳ lạ lắm sao?”

Giang Niên cười cười, đến vị trí của mình lấy ra tờ khăn ướt lau qua ghế của mình và Hạ Gia Dương.

Hạ Gia Dương mím môi, cũng trở về chỗ ngồi.

“Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ đảm nhận trách nhiệm kết nối tình cảm của cậu và A Trạch.”

Giang Niên

Sau khi bị trêu chọc nhiều lần, cô cũng đã quen rồi.

A, con người là một sinh vật có thói quen đáng sợ!

Trong lòng vừa nghĩ xong, liền nghe thấy một đạo thanh âm dễ nghe quen thuộc vang lên bên tai: “Không cần đâu Gia Dương.”

Trong giọng nói lại mang theo chút ý cười: “Tôi cùng Giang Niên kết nối tình cảm, từ trước đến nay vẫn luôn trực tiếp, một đối một với nhau là được.”

Chương 75: Cuộc sống năm cuối cấp

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: boomtini

Lục đại thiếu gia từ trước đến nay vốn luôn bày tỏ tình cảm rất trực tiếp, vậy nên liền nhìn về phía Giang Niên, sau đó đưa cho cô một quả trứng luộc cùng một hộp sữa: “Ăn sáng chưa?”

Giang Niên gật đầu: “Em ăn rồi.”

Nhưng biết rằng chính mình căn bản không lay chuyển được Lục Trạch, vẫn là ngoan ngoãn đưa tay nhận lấy sữa bò và trứng trong tay Lục Trạch.

Lục Trạch thực vừa lòng: “Được, vậy anh về chỗ, có gì thì cứ trực tiếp đến gặp anh là được.”

Giang Niên tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi Lục Trạch đi, Hạ Gia Dương không khỏi thở dài.

“Không phải nói chứ, tính chiếm hữu của A Trạch thực đáng sợ.”, Hạ Gia Dương bắt đầu trêu chọc, “Coi bộ ngồi cùng bàn với tôi cậu cũng không dễ dàng gì đâu ha.”

Giang Niên bĩu môi.

“Lớp trưởng!”

“Được được được, tôi không nói nữa, các người cứ bắt nạt kẻ cô đơn là tôi mãi thôi.” Hạ Gia Dương thở dài, vẻ mặt thâm trầm.

Giang niên cũng nhin không được trên mặt giả vờ nghiêm túc, sau đó bật cười một tiếng.

Tổng thể mà nói

Sinh hoạt năm cuối cấp cũng không quá tệ.

Dù sao thì, bạn bè vẫn vậy, thầy cô vẫn vậy, không có gì thay đổi cả, hơn nữa, từ sau khi vào năm hai trung học, vì nguyên nhân cơ chế chuyển dịch của lớp chọn mà nhiệm vụ học tập đã tăng lên không ít rồi, cho nên hiện tại Giang Niên cảm thấy cũng không đáng sợ cho lắm.

Nhưng hiển nhiên.....

Ba mẹ Giang Niên cảm thấy năm cuối cấp thực đáng sợ.

Vừa lên năm ba, Giang Niên liền phát hiện, ba mẹ cô vốn đã rất tốt với cô nay lại càng cẩn trọng trong lời nói, để nói chuyện hơn, giống như sợ cô sẽ quá tải vậy.

Mẹ Giang mấy ngày đầu còn thêm cơm cho Giang Niên, món ăn của mỗi bữa cũng trở nên phong phú hơn nhiều.

“Niên Niên, mẹ nghe đồng nghiệp nói bọn họ có mua cho con mình thuốc bổ não, hình như là con của cô ấy kiểu suy nghĩ lâu là sẽ đau đầu á, hay mẹ cũng mua cho con một hộp nhỉ?”

Giang Niên vừa ăn sáng vừa cự tuyệt: “Con không cần đâu mẹ ơi, con còn ổn mà, con cũng không bị áp lực quá độ gì đâu, loại đồ bổ này không phải nói tốt liền tốt, con cũng không cảm thấy đau đầu gì đó mà, ba mẹ không cần phí tiền vô khoản này.”

“Niên Niên, ba thấy người ta cũng có nói đến thực đơn dành riêng cho học sinh cuối cấp đó, không áy ba tìm bạn ba nấu ăn theo thực đơn cho con nhé? Sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, nếu bị bệnh thì sẽ trì hoãn việc học đó.”

Giang Niên lại cự tuyệt: “Không cần đâu mà ba, hồi khai giảng bọn con có kiểm tra sức khỏe qua rồi, không có vấn đề gì đâu ạ, các chỉ

số sức khỏe của con rất bình thường, vẫn khỏe mạnh. Trách ca mỗi ngày đều cùng con chạy bộ mà, không đổ bệnh được đâu.”

“Niên Niên, ba mẹ thấy rất nhiều học sinh cuối cấp áp lực rất lớn, sức khỏe tâm thần cũng xảy ra vấn đề. Con cũng không cần tạo cho mình quá nhiều áp lực đâu, thi đại học là cuộc chiến lâu dài, chúng ta cứ từ từ thôi, cũng không vội đâu. Không ấy cuối tuần ba mẹ đưa con ra ngoài chơi nhé?”

Giang Niên thực sự không chịu được nữa, vừa ra ngoài vừa thay giày: “Không cần đâu mà ba mẹ, trạng thái con ổn lắm, không có bất cứ vấn đề gì đâu, ba mẹ đừng lo lắng mà, thật đó, con thực sự không sao đâu!”

.....

Mãi đến khi đóng cửa lại, Giang Niên mới vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra.

Cô cảm thấy từ khi lên năm ba trung học, ba mẹ còn lo lắng hơn cô nữa. Nhìn xem nhìn xem, mới ngày hôm nay thôi đã nghĩ đủ cách hỏi cô có muốn gì không.

Giang Niên dờ khóc dờ cười, đây có thể coi là một loại ——

Áp lực ngọt ngào?

Nhưng Giang Niên thực sự cảm thấy năm cuối cấp quả thực không có gì không thích ứng được.

Chương trình cuối cấp thì vào năm trước họ đã học xong hết rồi. Thậm chí có khi lớp khác vẫn còn đang nói về nội dung thì lớp họ đã ôn tập được một nửa.

Hơn nữa trong khi nghỉ hè, Giang Niên cũng không quá buông thả, mỗi ngày đều cùng Lục Trạch đến thư viện, hơn nữa Lục Trạch còn dùng phương pháp của hấn giảng bài cho cô, cho nên Giang

Niên cũng không bị chậm trễ tiến độ, thậm chí còn vượt chỉ tiêu đặt ra rất nhiều.

Vậy nên đối với Giang Niên, thay đổi lớn nhất ở năm cuối cấp chính là

Thay đổi một tòa nhà, thêm một tiết tự học buổi tối và nửa ngày phụ đạo vào thứ bảy, tần suất kiểm tra cũng cao hơn, sự chú ý cũng cao hơn.

Còn lại, so với lúc trước cũng không quá khác nhau.

Giang Niên vẫn như lúc trước, buổi sáng bị Lục Trạch kéo đi chạy bộ, sau đó cùng nhau ăn sáng và đi học, trong giờ học thì chú ý nghe giảng, có vấn đề thì sẽ trao đổi cùng Hạ Gia Dương và Hàn Sơ Dạ, thể dục giữa giữa thì tập luyện thật tốt, còn có thể được Lục Trạch đưa cho một hộp sữa bò, sau đó cùng Triệu Tâm Di cười cười nói nói trở về lớp học, bữa trưa và bữa tối cùng Khương Thi Lam chạy vội đến nhà ăn, lựa chọn phần đồ ăn ưa thích, nếu không quá bận sẽ đi dạo một chút với Khương Thi Lam.

Đến cuối tuần thì lại càng vui vẻ hơn.

Trưa thứ bảy Giang Niên sẽ cùng Khương Thi Lam tùy tiện tìm một quán bên ngoài để ăn trưa, buổi chiều hai người sẽ dạo phố, không thì xem phim, sau đó lại vui vui vẻ vẻ ăn tối rồi về nhà nghỉ ngơi. Chủ nhật Giang Niên có thói quen ngủ nướng cả buổi sáng, buổi chiều và buổi tối sẽ cùng Lục Trạch hoặc Kỳ Thư Nam đến thư viện học tập.

Cuộc sống hằng ngày cứ đều đặn như vậy, mỗi một ngày đều là một niềm hạnh phúc nhỏ nhưng là hạnh phúc dài lâu.

Giang Niên cảm thấy chính mình còn rất tự tại, vui vẻ, không có gì không ổn cả.

Học sinh cuối cấp như bọn họ, chỉ cần làm một chuyện là đủ rồi, chính là chăm chỉ học tập. Bản thảo lúc trước Giang Niên viết đều đã ngừng lại, mỗi ngày đều vận rộn như vậy, cô cũng thu hoạch được rất nhiều.

Nếu như thực sự có chỗ nào không quá quen.....

Chính là Giang Niên cảm thấy tần suất làm bài kiểm tra của lớp họ thật sự quá cao!

Lúc trước có một vài đợt ôn tập thì còn ổn, với cả so với hồi năm hai thì tần suất cũng không kém là bao, trước khi đến Tết âm lịch thì kết thúc đợt ôn tập thứ hai, bắt đầu đợt ôn tập cuối cùng.....

Tần suất kiểm tra khiến Giang Niên cảm thấy vô cùng thống khổ.

Từ sau khi đợt ôn tập cuối cùng bắt đầu, trừ bỏ bài kiểm tra hàng tháng cùng các lớp bình thường khác, lớp Giang Niên còn đặc biệt có thêm kiểm tra hàng tuần.

Cái gọi là bài kiểm tra hàng tuần thực chất đã bắt đầu từ hồi năm hai rồi, nhưng nó được xếp để chạy nước rút cho kỳ thi cuối kỳ.

Còn bây giờ thì được xếp vào việc học tập hàng ngày.

Bọn họ tiết tự học buổi tối đều không đi học, vốn dĩ Giang Niên sẽ dùng để tự ôn tập, hiện tại.....

Tối thứ hai kiểm tra văn, tối thứ ba kiểm tra toán, tối thứ tư kiểm tra vật lý, tối thứ năm kiểm tra hóa, tối thứ sáu kiểm tra sinh học, vừa hay, sáng thứ bảy kiểm tra tiếng anh.

Sáu môn một tuần, cứ nối tiếp liên hoàn như vậy.

Các thầy cô cũng thực sự dốc lòng, một chút cũng không cảm thấy vất vả, cuối tuần đã có thể đem bài kiểm tra của bọn họ đã chữa phát ra. Diêu Tử Kiệt còn tính toán xếp hạng tổng điểm cho bọn họ,

mỹ danh rằng “kết quả kiểm tra hằng tuần cũng không cần bảo mật đâu nhỉ?”, sau đó dán ở phía sau lớp học, mỗi tuần đều cập nhật.

Giang Niên nhìn vào đồ thị đứt gãy giữa tổng điểm và thứ hạng, thậm chí còn bắt đầu tự hỏi liệu thành tích của cô có thể tạo nên được cái bội số gì đó không.

Cũng không biết đồ thị này thích hợp như thế nào, nếu cứ dựa vào nó, theo lý thuyết thì cũng có thể tính ra điểm thi đại học.

Giang Niên nghĩ đến bộ dạng thường ngày tính toán điểm thi đại học, nhin không được mà run rẩy.

Thôi bỏ đi, cô cũng không thể cứ mãi tính toán trước như vậy, cứ để thời gian kiểm chứng.

Đa số đường đồ thị của mọi người đều dao động, do tần suất cập nhật quá cao, x cùng x quá gần nhau, đồ thị đứt gãy gần như trở thành đường cong uốn lượn.

Tuy nhiên, chỉ có một người là số liệu không hề gợn sóng.

Đúng vậy, chính là ‘vạn năm đệ nhất’, Lục Trạch.

Cho dù xếp hạng của người khác có ổn định đến đâu đi chăng nữa thì cũng sẽ lên xuống thất thường. Lục Trạch thì hay rồi, Giang Niên thậm chí còn hoài nghi rằng rốt cuộc trong đời Lục Trạch có từng trải qua cảm giác xếp “hạng hai” hay chưa.

Dù sao từ sau khi vào cấp ba q uen biết Lục Trạch đến nay, Lục Trạch chưa từng xếp hạng khác ngoài “hạng nhất”.

À đâu, hình như có, hồi năm một Lục Trạch cùng Tư Lâm Thanh thi chạy đường dài, liền xếp hạng hai.....

“Giang Niên?” Hạ Gia Dương hươ hươ tay trước mặt cô, “Cậu nghĩ đi đâu vậy? Tôi gọi cậu nửa ngày cậu cũng không phản ứng?”

Giang Niên lúc này mới hồi thần lại.

Trong mắt cô hiện lên hứng thú, Hạ Gia Dương không khỏi phát run.

“Học trường Từ Lâm Thanh khi còn học trung học, có phải giống như Trạch ca ‘vạn năm đệ nhất’ không á?” Giang Niên tò mò hỏi.

Hạ Gia Dương gật đầu, “Đúng vậy, học trường đỉnh lắm, theo như tôi biết thì anh ấy vẫn luôn xếp hạng nhất, nếu không thì thi đại học làm sao có được cái thành tích siêu thái vậy chứ?”

Đây là sự thật.

Giang Niên càng cảm thấy hứng thú hơn: “Tôi rất tò mò nhé, cậu nói xem, nếu Trạch ca cùng học trường Từ Lâm Thanh đều cùng một bậc, vậy ai sẽ là hạng nhất đây ta?”

“.....” Hạ Gia Dương cũng không khỏi rơi vào trầm tư.

Câu hỏi của Giang Niên quá nan giải, khiến hẳn nhất thời không nghĩ ra đáp án.

“Đương nhiên là anh.” Lúc Giang Niên cùng Hạ Gia Dương đang tích cực bàn luận, bên cạnh liền truyền đến thanh âm của Lục Trạch.

Lục Trạch thấy Giang Niên quay sang nhìn mình, lại dùng ngón trỏ chỉ mình một chút: “Hạng nhất chắc chắn là anh rồi, không phải Lâm Thanh.”

“Tại sao?” Giang Niên nghiêng nghiêng đầu, không hiểu hỏi.

Không phải là cô không tin Lục Trạch, mà Từ Lâm Thanh thực sự cũng rất lợi hại. Giống như trừ bỏ lần đó ở đại hội thể thao thì cô cũng chưa từng thấy hai người pk với nhau bao giờ.

Dù sao đều là dạng ở trên đỉnh mà cô không thể nào với tới được.

Lục Trạch khoanh tay trước ngực, tiêu sái vô cùng.

“Hồi còn nhỏ hai bọn anh luyện thi tiếng anh, anh thi được 100 điểm, Lâm Thanh chỉ thi được 60 điểm, lần đó anh còn khóc nữa, ba mẹ anh còn tưởng anh bắt nạt Lâm Thanh.”

Giang Niên cùng Hạ Gia Dương, đồng thời mang vẻ mặt ‘không thể tin được’

“???”

Không biết vì sao, nhưng hai người luôn cảm thấy đây không phải là loại chuyện Từ Lâm Thanh có thể làm được

“Hồi anh còn nhỏ là hồi nào?” Giang Niên nhay bén bắt được từ ngữ, “Là năm nhiều tuổi á?”

Lục Trạch có chút không được tự nhiên.

Một lúc lâu sau: “Anh ba tuổi, Lâm Thanh năm tuổi.”

Giang Niên, Hạ Gia Dương: “.....”

Được rồi, Giang Niên đã có thể khẳng định Lục Trạch cùng Từ Lâm Thanh hẳn là chưa từng trải qua cuộc pk nào cả.

Nếu không, làm sao Lục Trạch lại nhớ rõ ràng như vậy khi anh ấy ba tuổi kia chứ.

Dung tỳ có thể cho thêm phân đoạn của hai người này được khôngggg, t edit chương này thấy kiểu à ờm nhắc tới cũng nhiều đó mà Trạch ca như kiểu có tiếng kh có miếng nào hết tron =)))

Chương 76: Lật xe

Tài ebook: dtv-ebook.com

(*)Lật xe: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nghĩa như “tự vả”, “nghịch quật”

Editor: Boomtini

Giang Niên vốn không nghĩ cấp ba lại trôi qua nhanh như vậy, thậm chí cô vẫn luôn cảm thấy đây là quãng thời gian vô cùng lâu.

Suy cho cùng, không có ai thích cuộc sống mỗi ngày đều phải dậy sớm đi học cả.

Sao lại đến nhanh vậy ta.

Nhưng đến khi bước vào năm cuối cấp, Giang Niên mới cảm thấy
--

Nó đã trôi qua rất nhanh.

Mới ngày nào còn là lính mới tò te, nhóang cái đã qua hai năm.

Đặc biệt là sau khi lên năm ba, Giang Niên cũng không rảnh bận tâm chuyện khác, bởi vốn dĩ việc học hành mỗi ngày đã vô cùng bận rộn rồi.

Thẳng đến một ngày nọ, chợt nhìn ra cửa sổ nhìn thấy cây ngô đồng cô vẫn luôn thích ngắm đã đến mùa thay lá, lá đã bắt đầu rụng.

Viễn Thành là phương nam, mùa đông cây cối cũng không ngả sang màu vàng, mùa thu cũng phá lệ mà ngắn ngủi.

Nhưng dù lá không ngả vàng thì dưới gốc cây cũng sẽ có một vài chiếc lá rụng, báo hiệu rằng đã qua cuối thu, cái khoảng thời gian mà

không mấy ai quan tâm đã đến rồi.

Thay đồng phục mùa đông, ngửi mùi hoa quế hương của Viễn Thành, Giang Niên một tay cầm bút, một tay chống đầu, nhìn chăm chăm vào lịch đếm ngược ở bảng đen.

Hóa ra

Chỉ còn có 200 nữa đã phải thi đại học rồi sao?

Mỗi ngày vội vội vàng vàng, đi học rồi tan học, kiểm tra rồi phát bài, nhóang cái đã qua lâu như vậy.

Lại đến cuối tuần.

Thứ bảy như thường lệ sẽ kiểm tra tiếng anh, sau bữa sáng sẽ trở về phòng học, Giang Niên khẽ lấy điện thoại từ trong ngăn bàn, đến bên cửa sổ chụp một tấm về cảnh sắc bên ngoài.

Dù cuối thu ở phương nam cũng chưa quá mức rõ ràng, nhưng thỉnh thoảng cũng có mưa, có gió, thời tiết se lạnh.

Bên ngoài có vẻ hơi hiu quạnh.

Giang Niên quấn chặt áo khoác đồng phục, hút một hơi thật sâu, thuận tiện bấm vào album ảnh trong điện thoại.

Lướt lướt, cô đột nhiên nhìn thấy một bức ảnh ——

Là cô chụp lúc nghỉ hè lần trước, ở trên đường tình cờ gặp được mèo nhỏ nên thuận tay chụp một tấm.

Trong ảnh, mèo ragdoll ngẩng đầu, toàn thân bao phủ bởi bộ lông xù, lúc nằm yên vô cùng đáng yêu.

Giang Niên tuy rằng vẫn luôn không dám đến gần những động vật nhỏ, nhưng không hiểu sao cô rất thu hút chó mèo, mèo nhỏ lại vô cùng thích cô.

Hơn nữa, Khương Thi Lam gặp mèo nhỏ cũng rất nhiều lần, hơn nữa cũng rất thích mèo nhỏ, nhưng rõ ràng, mèo nhỏ ragdoll vừa xinh đẹp lại vừa kiêu ngạo, từ trước đến nay vẫn không để Khương Thi Lam chạm vào.

Thi Lam lần nào cũng tức giận không thôi, nhưng lần sau gặp lại vẫn như cũ vươn tay sờ sờ ——

Chỉ là bởi vì mèo nhỏ thật sự rất đẹp, hơn nữa mỗi lần ở trước mặt Giang Niên đều ngoan ngoãn và hiểu chuyện vô cùng.

Giang Niên nghĩ đến đây cũng không khỏi buồn cười, cười một hồi mới chợt nhận ra vấn đề ——

Từ khi khai giảng đến nay cô quá bận chuyện học hành, cũng ít khi cùng Khương Thi Lam đi đường kia về nhà, cho nên đó đến giờ vẫn chưa gặp lại mèo nhỏ

Giang Niên gật đầu, thầm quyết định hôm nay sẽ đi đường nhỏ kia về nhà, đi gặp mèo nhỏ, thuận tiện cho mèo nhỏ đồ ăn.

Tính toán thật cẩn thận, nhưng điều Giang Niên không nghĩ đến chính là, cô cùng Khương Thi Lam đi cả đoạn đường

Căn bản không gặp được mèo nhỏ xinh xinh.

Đừng nói đến Giang Niên, ngay cả Khương Thi Lam cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Không phải chứ?” Khương Thi Lam khó hiểu, “Lúc trước mỗi lần đi đường này chẳng phải đều sẽ gặp mèo nhỏ sao? Từ trước đến giờ không phải nó cứ nằm đây đợi cậu đến sao?”

Giang Niên lắc đầu, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Có thể là lâu lắm rồi mình không đến, chắc là nó nghĩ mình quên nó rồi.”

Khương Thi Lam vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, bất quá cô vẫn luôn là người vô tư nên cũng không quan tâm lắm: “Đi thôi, nếu không gặp mèo nhỏ thì tội mình đi ăn cơm trước đi.”

Giang Niên gật đầu: “Muốn ăn cái gì? Mì? Phở? Cơm?”

Một trận gió lạnh thổi qua, Khương Thi Lam quấn chặt áo khoác: “Lạnh muốn chết rồi! Đi ăn lẩu cay đi!”

Dường như cũng lâu rồi chưa ăn

Giang Niên nghĩ một chút, sau đó gật đầu đồng ý.

Sau khi cùng nhau ăn lẩu, lúc từ trong tiệm bước ra, cả hai đã cảm thấy ấm hơn rất nhiều.

“Thấy chưa Niên Niên, mình nói cậu nghe, trời như này phải ăn lẩu cay, hôm nay lạnh thật sự luôn á, nhiệt độ cũng có thấp lắm đâu”

Khương Thi Lam đang tính nói gì đó với Niên Niên, liền thấy Niên Niên giống như không nghe cô nói chuyện.

Cô có chút khó hiểu: “Niên Niên?”

Nhìn theo hướng Giang Niên đang nhìn chăm chăm, Khương Thi Lam trong giây lát đã hiểu vừa rồi Giang Niên đang nhìn cái gì.

“Trùng hợp thật đó” Khương Thi Lam cảm thấy không phục không được, “Ở nơi này còn gặp được Lục Trạch, mình không biết có nên cảm thán duyên phận giữa hai người hay không nữa đây.”

Giang Niên nghiêng đầu: “Thi Lam”

“Ơi?”

Giang Niên vẫn nhìn chăm chăm về hướng của Lục Trạch, càng nhìn càng thấy có điều gì đó không đúng: “Trạch ca đang ôm một con

mèo trong ngực đúng không?”

Giang Niên vừa nói xong, Khương Thi Lam lại nhìn thoáng qua hướng của Lục Trạch, rồi sau đó cũng thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Lục Trạch từ trước đến nay vẫn luôn là một người chậm rãi tiêu sái, giống khi nào nhìn hắn, hắn cũng đều mang một trạng thái bình tĩnh, thong dong —

Không, ở cái đẳng cấp của Lục Trạch thì không thể nào diễn tả bằng “bình tĩnh thong dong” được.

Hắn quá tự tại, lười biếng, cho nên khi nhìn chung với đám người xung quanh lúc nào cũng bận rộn có chút không hợp cho lắm, như thể hắn luôn có nhịp sống của riêng mình.

Nhưng

Hôm nay ngoại lệ.

Trong lòng Lục Trạch đang ôm một con mèo, bước chân vội vàng, bộ dáng có chút khẩn trương, lo lắng.

Giang Niên cảm thấy chính mình rất ít khi nhìn thấy bộ dáng khẩn trương như vậy của Lục Trạch, dường như Lục Trạch chỉ ở trong trạng thái này khi có chuyện liên quan đến cô mà thôi.

Vậy Lục Trạch hiện tại

Giang Niên cùng Khương Thi Lam nhìn nhau, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

Càng khiến cho người khác kinh ngạc chính là —

“Niên Niên, con mèo trong ngực Lục Trạch sao mình thấy quen dữ vậy?”

Khương Thi Lam càng cảm thấy khó hiểu.

Các cô cùng Lục Trạch khoảng cách cũng không quá xa, hơn nữa mèo nhỏ trong lòng Lục Trạch thoát nhìn có vẻ như đang bị ố, mà dù có ố yếu cũng không thể nào che đợc vẻ đẹp của nó.

Với vẻ ngoài xinh đẹp như vậy, lại là mèo thuần trắng, Khương Thi Lam cũng không gặp qua quá nhiều.

Giang Niên mím môi, chỉ ra đáp án trong lòng Khương Thi Lam: “Không cần cảm thấy quen thuộc đâu, đó chính là mèo nhỏ.”

..... Hình như đúng là như vậy.

Vấn đề lại xuất hiện.

Khương Thi Lam nhìn Giang Niên: “Làm sao Lục Trạch lại có thể

Khương Thi Lam còn chưa kịp hỏi xong, Giang Niên đã kéo tay cô đuổi theo.

“Ế, Niên Niên, cậu làm gì vậy?”

“Chúng ta qua xem một chút.”

..... Khương Thi Lam cảm thấy, đây là lần đầu tiên trong đời cô làm loại chuyện “theo dõi người khác”.

Vì khuê mật nhà mình, cô thực sự đã cho đi quá nhiều

Cũng may là Lục Trạch lo lắng, bước đi vội vàng, giống như là vội vã làm việc gì đó, nếu không hai người các cô không sớm thì muộn cũng đã bị phát hiện rồi.

Đi hết một đoạn đường, đến khi Lục Trạch bước vào một cửa hàng, Khương Thi Lam cùng Giang Niên mới hiểu đợc.

Đây là một bệnh viện thú cưng.

Giang Niên mím môi: “Trách không được hôm nay mình không gặp mèo nhỏ, hóa ra là nó bị bệnh”

Đứng trước cửa bệnh viện thú cưng, Giang Niên đã nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Lục Trạch truyền đến, mang theo vài phần lo sợ: “Bubu ngày hôm qua vẫn còn ổn, nhưng hôm nay đột nhiên khó chịu, vừa rồi cháu về đến nhà liền phát hiện nó nôn mửa, không biết bị làm sao.”

Hóa ra gọi là “Bubu”.

Giang Niên trong lòng suy nghĩ một chút, cũng không đi vào mà kéo Khương Thi Lam rời đi.

Khương Thi Lam có chút không hiểu: “Niên Niên, chúng ta cứ vậy mà đi sao?”

“Bằng không thì sao nào?”

Khương Thi Lam: “.....”

Cho nên các cô theo dõi nửa ngày là vì cái gì?

Chỉ để biết tên mèo nhỏ thôi ao?

“Nói đến mới nhớ.....” Khương Thi Lam sờ cằm, nỗ lực nhớ lại, “Lần đó ở tiệm mì tụi mình gặp được mèo nhỏ, à không, Bubu, sau đó Lục Trạch cũng đến, nhưng mà cậu ấy cũng không nói đó là mèo của mình nhỉ?”

Đâu chỉ là một lần.

Giang Niên mím môi.

Đã rất nhiều lần trước đây cô và Bubu cùng nhau chơi đùa, Lục Trạch đứng ở bên cạnh nhưng cũng không có nói đây là mèo của

hắn.

Đúng rồi, có một lần cô đang chơi cùng Bubu, Lục Trạch gửi cho cô tin nhắn nói thấy cô đang chơi cùng mèo, hỏi cô có thích mèo không, nói ở nhà cũng có nuôi một con mèo.

A, hóa ra con mèo mà hắn nói đến chính là Bubu!

Khương Thi Lam chỉ cảm thấy cô không thể nào hiểu được suy nghĩ của người có chỉ số IQ cao như Lục Trạch.

“Vậy nên, vì sao từ trước đến giờ Lục Trạch đều không nói đây là mèo của cậu ấy nhỉ? Mỗi lần nghe cậu gọi là mèo nhỏ cũng không phủ nhận?”

Giang Niên ưu nhã đảo mắt.

Còn có thể vì cái gì nữa!

Dù có gốc đến đâu thì cũng có thể chắc chắn rằng, từ hồi năm một Lục Trạch đã biết cô rồi, hoặc ít nhất cũng biết đến sự tồn tại của cô!

Thảo nào hồi năm hai, lúc mới khai giảng, Lục Trạch đối với người khác đều xa cách, lãnh đạm, đều là bộ dáng không dễ gần mà ngày nào cũng đến trêu chọc cô.

Cũng chính lúc đó cô cũng quá thể gốc ghếch, chuyện gì cũng không dám nghĩ, càng không dám nghĩ đến Lục Trạch đối với cô có tâm tư.

Hừ, cái con người tâm cơ này!

Giang Niên chỉ cảm thấy Lục đại thiếu gia trăm phương ngàn kế, thật không biết mỗi ngày hắn suy nghĩ cái gì nữa.

Cô đảo mắt, chỉ cảm thấy bản thân mình cứ như vậy bị ‘lừa đi’ thì cũng có lỗi với chính mình quá.

Chính là

Giang Niên có chút lo lắng quay đầu nhìn thoáng qua bệnh viện thú cưng, không biết Bubu bị làm sao nữa, có mau khỏe hay không

“Niên Niên?” Khương Thi Lam có chút lo lắng nhìn cô, “Cậu cười mà mình phát run luôn á.”

Giang Niên mím môi.

“Cậu nói xem, làm sao có thể có nam sinh mưu mô vậy chứ!”

Mặc dù cái tâm cơ này dường như đều dùng hết vì cô

Nghĩ đến đây, Giang Niên cảm thấy mát mát, thế nhưng cảm giác mát mát này đôi lúc có vị ngọt.

Cô thực sự bị điên rồi.

Cố gắng kìm nén bản thân không nở nụ cười, Giang Niên không khỏi nghĩ ——

Được rồi, đôi khi một chút tâm cơ này thực sự khá đáng yêu.

Vậy nên, đợi đến thứ hai đi học lại, bạn học Giang Niên hiếm khi không mang bài tập đến hỏi Lục Trạch.

Cô cũng không quên đánh giá một chút biểu hiện của Lục Trạch hôm nay, đã hoàn toàn trở lại dáng vẻ lười biếng hằng ngày.

Giang Niên thở phào nhẹ nhõm, xem ra Bubu hẳn là không có chuyện gì.

“Trạch ca.”

Giọng nói của cô gái nhỏ vẫn như thường lệ, không quên thêm thắt chiêu bài cong mắt cười.

Lục Trạch kinh ngạc.

Hắn nhìn nhìn một hồi, phát hiện Giang Niên không mang bài tập đến đây, có chút khó hiểu: “..... không phải là đến hỏi bài sao?”

“Không phải mà.” Giang Niên đôi mắt cười đã thành hình trăng non, “Em chỉ muốn nói chuyện với anh một chút thôi.”

Lục Trạch liếc nhìn Tạ Minh một cái, Tạ Minh lập tức hiểu ý chuẩn bị đứng lên, nhường chỗ cho Giang Niên.

Giang Niên xua tay, “Không cần đâu, Tạ Minh, cậu ngồi đi.”

“Em chỉ là” Giang Niên thờ dài, “Chậc lúc trước em thường xuyên gặp mèo nhỏ đáng yêu lắm, gần đây em không gặp, có phải nó không thích em nữa không”

Giang Niên không dấu vết đánh giá vẻ mặt của Lục Trạch một chút, sau đó lại lần nữa thờ dài một hơi.

Hahaha Trạch ca!

Lật xe!(*)

Vui không vui không!!!!!!

(*) Lật xe: kiểu như “tự vả”, “nghiệp quật” vậy đó

Chương 77

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Lục Trạch có chút không được tự nhiên giật giật khóe miệng.

Hắn thường xuyên trò chuyện cùng Giang Niên, đương nhiên biết Giang Niên đang nói đến con mèo nào.

Việc Giang Niên gần đây không gặp Bubu, Lục Trạch đương nhiên biết rất rõ.

Nhưng là

Lục Trạch không rõ đến tột cùng chính mình cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, nói gì đi nữa cũng cảm thấy chuyện này cứ sao sao đó.

Lục đại thiếu gia hiếm khi cảm thấy có chút run sợ.

Tạ Minh cũng rất ngạc nhiên: “Không phải đâu, con mèo kia chắc là không ở đó nữa thôi, chứ không phải là không thích cậu đâu, đúng không?”

Giang Niên có chút ủy khuất, ngưng mắt nhìn về phía Lục Trạch: “Là vậy sao, Trạch ca?”

A, con mẹ nó cô gái nhỏ mình thích dùng ánh mắt như vậy nhìn mình thì làm sao mà chịu được đây!

Lục Trạch một giây liền quên đi cái gọi là “cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ”, vô cùng đau lòng cho cô gái nhỏ của mình, thậm chí còn bắt đầu ghen tị với Bubu ——

Giang Niên lâu như vậy không gặp Bubu liền nhớ nó thành cái dạng này, từ trước đến nay cô gái nhỏ còn chưa nói nhớ hẳn đến vậy đâu!

Lục đại thiếu gia không hề cảm thấy tranh giành tình cảm cùng mèo nhỏ là một chuyện rất kỳ cục, hơn nữa lúc trước hẳn cũng dùng mèo để dụ dỗ Giang Niên đó thôi.

Hắn nhanh chóng mở miệng an ủi Giang Niên: “Đúng đúng, Tạ Minh nói không sai. Mèo nhỏ chắc dạo gần đây không ở đó nữa thôi, làm sao mà không thích em cho được, đúng không?”

Giang Niên ‘có chút’ vui vẻ, sau đó lại chuyển chủ đề: “Em an tâm hơn rồi. A, phải rồi Trạch ca, em nhớ lần trước anh nói với em, nhà anh cũng nuôi một con mèo, từ trước đến giờ em cũng chưa gặp qua. Trong tuần này nếu có dịp thì anh dẫn em đi xem mèo của anh nhé? Thức ăn em chuẩn bị cho mèo nhỏ sợ không dùng đến sẽ bị hỏng, vừa lúc có mèo của anh nè.”

Trong lòng Lục Trạch kêu “lộp bộp” vài tiếng.

Hôm nay Niên Niên thực sự rất kỳ lạ Sao mà cứ nói đến mèo hoài vậy?

Chẳng lẽ cô cái nhỏ của hẳn biết mèo nhỏ chính là mèo của hẳn rồi sao?

Một ý nghĩ chợt lóe qua, Lục Trạch nhanh chóng lắc đầu phủ định suy đoán của mình.

Nếu Giang Niên biết, chắc hẳn sẽ không phải là phản ứng như này đâu nhỉ?

Theo lý mà nói, Niên Niên sẽ nhắn QQ cho hẳn hỏi sự tình trước.

Hơn nữa

Lục Trạch nhìn thoáng qua qua gương mặt ‘ngây thơ’ của Giang Niên, càng cảm thấy hẳn là Giang Niên chưa biết.

Tạ Minh liền xen vào: “Cậu hỏi đúng người rồi đó! Giang Niên, cậu không biết đâu, mèo nhỏ trong nhà Trạch ca đẹp lắm, toàn thân màu trắng”

Tạ Minh đang cao hứng, nhưng bị Lục Trạch cắt ngang: “Tạ Minh! Không phải vừa rồi cậu nói muốn đi wc sao!”

Tạ Minh: “.....?”

Quay đầu nhìn nhìn Lục Trạch, thấy Lục Trạch đưa mắt ra hiệu cho hẳn, Tạ Minh tuy rằng không hiểu lắm lí do vì sao mình phải đi wc nhưng, nhưng vẫn lên tiếng: “A..... phải phải phải! Tôi muốn đi wc, đúng đúng, haha, Giang Niên cậu xem, vừa rồi ham nói chuyện quá quên mất luôn, tôi đi đây, các cậu cứ từ từ nói chuyện.”

Giang Niên trong lòng đã sắp cười chết vì phản ứng của Lục Trạch rồi, mặt ngoài còn làm bộ ‘cái gì cũng không biết’, vô cùng ngây thơ, thuần lương: “Trạch ca, làm sao vậy? Anh không muốn em đến nhà anh xem mèo hả?”

Lục Trạch lại giật giật khóe miệng, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua biểu cảm của cô gái nhỏ.

Lại là

Hẳn không thể chịu nổi khi thấy Giang Niên ủy khuất.

Vội vội vàng vàng mở miệng giải thích: “..... cũng không phải đâu, chỉ là”

Hai mắt cô gái nhỏ sáng lấp lánh, Lục Trạch nghĩ nửa ngày cũng không thể mở miệng nói dối.

Giang Niên một bộ dáng ‘rất hiểu chuyện’: “Em biết rồi, Trạch ca, anh không cần nói gì đâu, không sao cả.”

Miễn cưỡng cười vui, nhìn đến Lục Trạch thực sự muốn tự đánh chính mình.

Giờ thì hay rồi, nói xem, tại sao lúc ấy hấn như thế nào một hai phải nói dối làm gì!

Nhìn bây giờ xem, không phải làm cho mình xuống đài không được sao?

Nhưng vấn đề là, nếu hiện tại hấn thừa nhận với Giang Niên mèo ragdoll kia là của mình, vạn nhất cô gái nhỏ không vui, cho rằng mình vẫn luôn lừa cô ấy thì sao đây?

..... Tuy rằng sự thật là, hấn vẫn luôn gạt Giang Niên.

Lục Trạch ho khan một tiếng, Giang Niên đã xoay người bước đi.

Hấn vội gọi lại: “..... Giang Niên!”

Giang Niên quay lại nhìn hấn, hai mắt hạnh xinh đẹp nhìn chằm chằm khiến Lục Trạch cảm thấy không có chỗ dung thân

Thật lâu sau, hấn mới thở dài: “Thực xin lỗi.”

Giang Niên nhìn bộ dạng chật vật của Lục Trạch, trong lòng đã sắp cười chết, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện ra: “Anh xin lỗi em chuyện gì nè?”

Lục Trạch cúi đầu, thậm chí còn không dám nhìn Giang Niên.

Một hơi nói ra: “Anh không phải cố ý muốn gạt em đâu! Thật sự rất xin lỗi, mèo nhỏ chính là mèo của anh, nó gọi là Bubu, anh nuôi nó rất lâu rồi. Khi còn học năm một em thường xuyên chơi đùa cùng nó, vốn dĩ Bubu không thích tiếp xúc với người ngoài, nhưng lại rất thân cận với em, cho nên anh liền chú ý đến em Sau đó, cũng không

phải là không muốn nói cho em biết, chỉ là dù sao thật sự xin lỗi, em giận anh cũng được, muốn đánh muốn mắng anh cũng không sao hết, nhưng mà em đừng mặc kệ anh.”

Một hơi nói xong những điều mình giấu bấy lâu, Lục Trạch không ngờ lại cảm thấy nhẹ nhõm đến vậy.

Cũng là, dù sao hẳn cũng đã sớm nghĩ đến rồi, không thể gạt Giang Niên mãi được, trước sau gì cũng phải nói, không bằng giờ nói luôn đi, nói càng sớm càng tốt.

Đã sớm chuẩn bị để nhận cơn giận của Giang Niên, thế nhưng không ngờ rằng không có giọng nói nào vang lên cả.

Hắn có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn Giang Niên, lại phát hiện cô gái nhỏ nơi nào còn bộ dáng ủy khuất ngây thơ thuần lương đâu?

Giang Niên khoanh tay trước ngực, bộ dáng ‘như thần’ (?)

Thấy Lục Trạch ngẩng đầu nhìn mình, Giang Niên mới học theo giọng điệu ‘không chút để ý’ thường ngày của Lục Trạch: “Cuối cùng thì cũng chịu nói cho em biết? Em còn nghĩ xem anh sẽ giấu em đến bao giờ.”

Lục Trạch: “.....?”

Hiếm khi thấy được Lục Trạch lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy, Giang Niên chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng lên mây.

Cô xua tay, rất thản nhiên: “Ngày đó anh ôm Bubu đi bệnh viện thú ý nên em nhìn thấy, thật là trùng hợp.”

Lục Trạch: “.....”

Bảo sao hôm nay Giang Niên cứ nói mãi về mèo cùng mình, hóa ra đã sớm biết sự thật rồi.

Hắn giật giật khoe miệng, lần đầu tiên phát hiện cô gái mình thích cũng không hẳn là cô gái nhỏ mềm mại dịu dàng.

Nhưng cảm giác bất ngờ này.....

Lại còn rất kinh hỉ.

Giống như hắn vốn tự nhận mình đã hiểu rất rõ về Giang Niên, nhưng về lâu về dài, Lục Trạch liền phát hiện bản thân mình thực sự rất nông cạn, chuyện hắn chưa hiểu hết còn rất nhiều.

Cảm giác thần bí đó không hề giảm đi theo thời gian.

Như kiểu một quyển sách càng dày đọc càng lâu, đọc càng lâu càng khiến người ta kinh ngạc.

Giang Niên vẫn là bộ dáng như cũ: “Được rồi, em cũng không nghĩ đến sẽ mắng hay đánh anh gì đâu, chỉ là cảm thấy anh giấu em lâu như vậy cũng không dễ dàng gì. Em về chỗ đây.”

Lục Trạch không khỏi mím môi cười.

Cô gái nhỏ hắn thích, thực sự không bình thường.

Chẳng qua bị Giang Niên ‘giáo huấn’ một hồi, Lục Trạch lại còn cảm thấy rất vui vẻ, lần đầu tiên trong đời hắn tự hỏi chính mình ——

Hắn không phải là cuồng bị ngược (*) đấy chứ.....?

(*): Nguyên văn là “抖M”, M trong Masochism, một ngôn ngữ mạng của giới trẻ Trung Quốc

cái này kiểu như bdsm á mọi người, kiểu nói về mấy người thích bị ngược đĩ trong ấy ấy á

Không đâu không đâu, chỉ là ý nghĩ thoáng qua thôi cũng khiến hắn rùng mình, liều mạng lắc đầu phủ nhận suy đoán của mình.

Hắn!

Đường đường là Lục Trạch!

Sao có thể thích bị ngược đãi được!

..... Tuy rằng loại chuyện này, ai cũng không thể nói rõ cảm giác của mình đâu.:)

/ ***** /

Từ khi biết Bubu là mèo nhỏ của Lục Trạch, Giang Niên đã gặp Bubu nhiều hơn.

Lục Trạch thường ôm mèo đến con đường nhỏ kia, Giang Niên có chút tò mò: “Sao Bubu lại thích con đường này vậy ta?”

Giang Niên đã ngạc nhiên trước câu trả lời của Lục Trạch.

“..... Con đường này, mùa xuân lá rụng nhiều, cũng dày đặc, chắc là Bubu cảm thấy mềm mại nên rất thích chạy đến đây.”

Giang Niên: “???”

Sao nghe như một con mèo đáng thương không có chần bông gì hết vậy.

Bởi vì biểu cảm của Giang Niên quá mức rõ ràng, Lục Trạch nhanh chóng lắc đầu phủ nhận: “Sao có thể, anh đối với nó tốt lắm, đồ gia dụng dành riêng cho mèo chất thành đống, đó là chưa nói đến chần bông len các loại đâu. Cũng không biết tại sao nó lại thế này, chỉ thích đống lá rụng.”

Giang Niên đương nhiên là chỉ đùa một chút.

Ai gặp qua rồi cũng có thể nhìn ra, Lục Trạch thực sự rất thích Bubu, cũng đối xử với nó rất tốt.

Mỗi khi Lục Trạch ôm Bubu, biểu cảm so với ngày thường đều nhu hòa hơn rất nhiều, sẽ vô thức vuốt lông nó, thích thú vuốt v3 mãi đến khi nó kêu lên thì thôi.

Hơn nữa, chỉ cần nhìn lúc Bubu sinh bệnh, bộ dáng Lục Trạch sốt ruột, vội vội vàng vàng cũng đủ nhìn ra hấn quan tâm Bubu đến nhường nào.

Tựa như hiện tại, Lục Trạch đang ôm Bubu, mèo ragdoll xinh đẹp thoải mái để chịu mà nép vào ngực Lục Trạch, híp mắt hưởng thụ sự vuốt v3.

Chẳng qua, Bubu vừa híp mắt vừa trộm nhìn sang hướng của Giang Niên, đôi lúc còn hướng Giang Niên “meo” một tiếng, thực sự rất đáng yêu.

Lục Trạch lắc đầu cười cười: “Nói đến cũng thật kỳ lạ, Bubu chưa bao giờ chịu cùng người khác tiếp cận, nhưng nó vẫn luôn thích em như thế.”

Nghĩ đến việc lúc mới mua Bubu từ cửa hàng thú cưng về, tuy còn nhỏ nhưng tính cảnh giác rất cao. Ngay cả hấn cũng tiêu tốn không ít công phu mới có thể khiến Bubu tiếp nhận mình.

“Ừm”, Giang Niên gật đầu, giọng điệu tỏ vẻ cũng rất kỳ lạ, “Em cũng không biết tại sao nữa, chó mèo đều rất thích em.”

Lục Trạch: “.....”

Sao mà nghe cứ giận giận thế nào ấy nhỉ.

Bất quá

Hấn rũ mắt, nhìn mèo nhỏ trong ngực mình.

Cũng là, nếu không phải Bubu hiểu chuyện, hấn chắc chắn sẽ không để ý đến Giang Niên sớm như vậy.

Đến lúc đó.....

Bạn gái tương lai bị người ta bắt đi thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, Lục Trạch không khỏi sờ Bubu, trong lòng thầm khích lệ ——

“Tốt lắm, không uổng công ông đây thương mày, thật hiểu chuyện.”

Nếu Bubu có thể nói, nhất định sẽ nói với Lục Trạch rằng.

“Bớt bớt lại ha, hiểu chuyện cái gì mà hiểu chuyện, ta đây chính là thích những cô gái xinh đẹp đó, có hiểu không, người! đừng! có! mà! xạo! sự! ở! đây!”

Chương 78: Trọng sắc khinh bạn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Cuộc sống năm cuối cấp đầy bận rộn, mỗi ngày trôi qua đều chăm chỉ học tập, chỉ học và học, không để ý rằng thời gian đã trôi qua nhanh như vậy.

Cho đến khi vừa ngẩng đầu lên, bạn có thể cảm nhận được rằng
—

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Loại cảm giác này sau tết âm lịch càng rõ ràng hơn hết.

Mặc dù ban giám hiệu trường bọn họ vẫn luôn theo dõi sát sao thành tích của các lớp, nhưng may mắn thay, lão sư của các lớp trọng điểm đều thông cảm mọi người học tập vất vả, kỳ nghỉ đông ngắn ngủi cũng không giao quá nhiều bài tập.

Giang niên cũng hiếm khi cảm thấy trạng thái căng thẳng của mình được thả lỏng trong một thời gian ngắn, liền khôi phục lại trạng thái lúc nghỉ hè.

Ngủ nướng, làm bài, đọc sách, thỉnh thoảng nhàn hạ còn có thể dạo phố, xem phim.

Thời gian hoàn toàn là do mình sắp xếp, Giang Niên cũng cảm thấy hiệu suất của bản thân rất cao, tiến bộ cũng rất nhanh.

Vậy nên sau khi đi học lại sau kỳ nghỉ đông, khó khăn lắm mới quen lại với nhịp sống trước đó, mọi người đã bị sốc khi nghe Diêu Tử Kiệt thông báo.

“Mọi người im lặng.” Diêu Tử Kiệt gõ gõ bục giảng như cũ, mọi người liền buông bút trong tay, ngẩng đầu nghe chủ nhiệm lớp nói.

Diêu Tử Kiệt cười: “Gần đây mọi người học tập có mệt lắm không?”

Không đợi lớp trả lời, hắn liền làm động tác hạ tay, đề x uống âm thanh, bộ dáng ‘thầy hiểu các em mà’: “không cần nói đâu, tôi biết mà, các em có mệt gì đâu, tinh thần còn rất tốt nữa, đúng không?”

Mọi người: “????”

Nơi nào người thấy tụi em tinh thần tốt vậy?

Diêu Tử Kiệt vẫn cười: “Được rồi, nhân tiện thông báo với các em một chuyện. Ngày mốt, tức là chiều thứ sáu, chiều đó các em sẽ được nghỉ học.”

“?!”

Mọi người trong lớp đều chấn kinh rồi.

Tại thời điểm quan trọng như lúc này, tại sao còn cho nghỉ học?!

“Vì sao? Bởi vì..... ngày mốt chính là lễ tuyên thệ 100 ngày, yêu cầu tất cả các em phải tham dự.”

Giang Niên cùng Hạ Gia Dương kinh ngạc nhìn nhau, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Trong khoảng thời gian này so với kỳ trước thì bận rộn hơn, mọi người đều không chút ý đến bảng đen đếm ngược cuối lớp.

Ngay cả những ai trực nhật cũng chỉ máy móc dùng “ $x=x-1$ ” để sửa ngày mà thôi, căn bản không để ý đến ý nghĩa của con số kia.

Hiện tại nghe Diêu Tử Kiệt nói xong, mọi người đều đã chấn kinh rồi.

Trời ơi, nhanh như vậy, chỉ còn 100 ngày nữa thôi!

“Mọi người có phải đều khiếp sợ hay không?” Diêu Tử Kiệt có vẻ rất đắc ý, “Thầy đã cùng các thầy cô môn khác có nói qua rồi, chắc chắn các em trong lúc này không để ý đến vấn đề thời gian này đâu. Cũng mau thôi, đếm ngược số ngày thi đại học của các em từ 3 con số xuống còn 2 con số, sau đó từ 2 số lại thành 1 số, cuối cùng là 0.”

Mọi người: “.....”

Thầy ơi, thầy đừng nói nữa mà, ngài càng nói càng làm tụi em hoảng hơn đó, có được không?

Trước nay không nghĩ đến, chuyện thi đại học lại gần mình đến như vậy.

“Lễ tuyên thệ 100 ngày sẽ có một hoạt động nho nhỏ, yêu cầu mọi người chuẩn bị một chút”, Diêu Tử Kiệt tiếp tục nói, “Cho các em thời gian một ngày, tự hỏi mình một chút, sau đó đem mục tiêu trường đại học và chuyên ngành mình thi viết lên giấy, các em có thể ghi tên hoặc ẩn danh đều được, trường học chỉ muốn để các em hiểu rõ mục tiêu của chính mình mà thôi. Sau khi xác định rõ mục tiêu rồi thì các em cũng nên xem thử bản thân mình và mục tiêu đặt ra còn cách nhau bao xa, hiểu chưa?”

Mọi người đều gật đầu.

Từ ngữ “mơ ước đại học”, có thể được coi là ‘cao thượng’ trong mắt học sinh năm cuối cấp.

Nó giống như việc cuối cùng sau mười mấy năm gian khổ học tập, tất cả đều vì từ này mà trả giá.

Bầu không khí trong lớp học không khỏi ngưng trọng.

Diêu Tử Kiệt cũng cảm thấy buồn cười: “Được rồi, các em không cần phải cực khổ nghiêm túc vậy làm gì, chính là muốn các em tự hỏi rõ ràng mà thôi. Viết xong rồi thì cũng không cần nộp cho lớp trưởng đâu, trực tiếp đến văn phòng nộp cho thầy là được.”

Mọi người sôi nổi gật đầu.

Diêu Tử Kiệt vừa đi, mọi người dường như cũng không thể nào tĩnh tâm học tập như trước. Giang Niên xoay bút trong tay, hạ giọng hỏi Hạ Gia Dương: “Lớp trưởng, cậu đã nghĩ kĩ muốn học trường nào chưa?”

Thành tích của Hạ Gia Dương vẫn luôn tốt, xếp hạng cũng tương đương với Giang Niên, đôi khi phát huy tốt thì còn lọt vào top3 nữa.

Hạ Gia Dương gần như không hề do dự mà trả lời: “Thanh Hoa đi, tôi muốn học kiến trúc.”

Giang Niên sửng sốt một lúc, thật không nghĩ đến Hạ Gia Dương vậy mà lại đi học kiến trúc.

Hạ Gia Dương trong mắt không khỏi lộ ra ý cười: “..... Sao vậy? Chuyện tôi học kiến trúc kinh ngạc vậy sao?”

“..... Cũng không hẳn”, Giang Niên lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy hơi ngạc nhiên xíu thôi, bất quá cậu cũng rất hợp với ngành đó mà.”

Hạ Gia Dương càng cảm thấy buồn cười.

“Còn cậu?”

Khi được hỏi về mình, Giang Niên có hơi do dự.

Có vẻ như từ lúc nhỏ, Giang Niên đã được gia đình giáo dục nhất định phải chăm chỉ học tập, tương lai mới có thể vào Thanh Hoa Bắc Đại.

Hiện tại có vẻ như mục tiêu này dường như đã rất gần với cô rồi.

Nhưng mà

Vào Thanh Hoa Bắc Đại, học cái gì bây giờ?

Giang Niên mím môi, có chút không biết làm sao?

“..... Giang Niên?”

Hạ Gia Dương tựa hồ không nghĩ đến Giang Niên đột nhiên bắt đầu thất thần, ngòai ngốc ra, không khỏi buồn cười lại gọi cô một tiếng.

“Hà?” Giang Niên lúc này mới hồi thần, sau đó ngượng ngùng cười cười.

Học cái gì đây ta

Nếu như là ba mẹ cô, chắc chắn sẽ muốn cô học các ngành khoa học, kỹ thuật.

Ba mẹ Giang Niên vẫn luôn là người theo chủ nghĩa thực dụng, đều cho rằng học ngành đó sẽ dễ tìm việc hơn, học nghệ thuật các thứ thì tương lai có vẻ hư vô mờ mịt.

Đây cũng là lý do vì sao lúc đó rõ ràng thành tích các môn xã hội của cô cũng không tồi nhưng ba mẹ lại nhất trí chọn cho cô ban tự nhiên.

Nhưng ba mẹ Giang Niên cũng rất thoáng, nếu cô kiên trì muốn học cái mình thích, ba mẹ chắc chắn sẽ không phản đối.

Chẳng qua

Giang Niên lại thờ dài.

Ba mẹ chắc chắn sẽ lại nói câu nói kia ——

“Con muốn học cái gì ba mẹ đều đồng ý, nhưng con phải có trách nhiệm với tương lai của mình.”

Vậy nên lúc trước phân ban tự nhiên xã hội, Giang Niên bởi vì những lời này mà chọn ban tự nhiên.

Thật ra cũng không phải là cô không thể chịu trách nhiệm về tương lai của mình, chẳng qua là vì Giang Niên quen với việc đi theo lựa chọn của ba mẹ hơn mà thôi.

..... Dù ít hay nhiều, có ba mẹ chịu trách nhiệm một ít, cô cũng cảm thấy bản thân mình nhẹ nhàng hơn.

Nhưng mà lần này, cũng muốn như vậy sao?

Hạ Gia Dương lắc đầu, lại nhìn Giang Niên lại lần nữa chìm vào thế giới của riêng mình.

Quên đi, cô gái nhỏ mỗi ngày trong đầu cái gì cũng có, đây là điều hấn vẫn luôn muốn biết.

Ngày nào cũng vậy, thật sự rất thú vị.

Nếu có thể biết được Giang Niên suy nghĩ gì mỗi ngày, chắc chắn sinh hoạt hằng ngày sẽ vui vẻ hơn bây giờ rất nhiều.

Đáng tiếc

Hạ Gia Dương mím môi, thu hồi những tâm tư không nên có của mình, cầm bút, lại tiếp tục chuyên tâm học tập.

Như bây giờ chính là trạng thái tốt nhất rồi.

Giang Niên có thể cảm nhận được rõ ràng bầu không khí trong lớp khác hẳn vì sự xuất hiện đột ngột của lễ tuyên thệ 100 ngày.

Trước đây, mọi người đều liều mạng học tập để cải thiện điểm số của mình.

Diêu Tử Kiệt đột nhiên yêu cầu mọi người viết ra mục tiêu chuyên ngành và trường đại học muốn đến, làm mọi người bắt đầu thảo luận những vấn đề không có câu trả lời rõ ràng trước đây —

Nỗ lực học tập cải thiện điểm số như vậy là vì điều gì?

“Trạch ca”, Giang Niên hôm nay vẫn cầm theo bài tập vật lý đến hỏi Lục Trạch, sau khi giải thích rõ ràng cho cô rồi, Giang Niên lại không giống như mọi ngày vội vẫy tay chạy lấy người về chỗ, mà có chút do dự kêu Lục Trạch một tiếng.

Lục Trạch lười nhác ngược mắt lên, nhìn thẳng vào cô gái nhỏ, sau đó yết hầu gian nan phát ra một tiếng đáp lại, “Ơi?”

..... Chỉ như vậy thôi, nhưng không hiểu tại sao lại khiến Giang Niên cảm thấy yên tâm.

Cô do dự một chút, rồi nhìn sang Tạ Minh bên cạnh.

Căn bản còn chưa kịp nói gì, Tạ Minh đã vô cùng hiểu chuyện mà mở miệng: “Okok, không cần các cậu đuổi, tôi vừa lúc muốn đi lấy nước ấm, Giang Niên, đây đây, ngồi đi ngồi đi.”

Theo lời của bạn học Triệu Tâm Di nói về Tạ Minh, đó chính là “Tạ Minh thật hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức khiến cho người ta đau lòng đó nha.”

Giang Niên có chút ngỡ ngàng, sau đó ngồi vào vị trí của Tạ Minh: “Trạch ca, anh cảm thấy chịu trách nhiệm với bản thân mình có khó không?”

Lục Trạch dường như không nghĩ đến Giang Niên sẽ hỏi về vấn đề này.

Hắn lại nhìn Giang Niên một cái: “Khó, cũng không khó. Nếu em thật sự nghĩ kỹ về sau em muốn làm cái gì, bản thân em thích cái gì,

thì một chút vấn đề cũng không có khi em kiên định với mục tiêu của mình.”

Giang Niên nghẹn ngào, cô chưa từng nghĩ đến cô thậm chí còn chưa mở miệng nói ra, Lục Trạch đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi, thậm chí dăm ba câu đã mở nút thắt trong lòng cô.

Bất quá, chuyện này cũng tốt, cô cũng không cần phải hao tâm suy nghĩ phải nói như nào với Lục Trạch.

Cô gật gật đầu.

Lục Trạch cong cong khóe môi: “Hơn nữa Yên tâm đi, anh sẽ đi cùng em mà.”

Thằng nam đột nhiên thả thính bất ngờ khiến Giang Niên một chút chuẩn bị cũng không có liền đỏ mặt ngay tức khắc.

Cô hít sâu một hơi, cũng không thể bình tĩnh lại, trừng mắt nhìn Lục Trạch một cái, giọng điệu cứng đờ đi: “..... Ai, ai muốn đi cùng anh đâu!”

Lục Trạch trầm ngâm, sau đó gật gật đầu: “Thật sao?”

Giang Niên mím môi, đứng lên: “Em hỏi xong rồi, đi đây!”

Cầm lấy sách của mình, cũng không nhìn lại.

Lục Trạch thờ dài, bộ dáng oán phụ: “Hazz, người nào đó cũng thật là, dùng xong một cái liền ném người ta đi luôn.”

Giang Niên dừng một chút, nỗ lực làm bộ chính mình cái gì cũng chưa nghe thấy, nhanh chân bước về chỗ ngồi.

Phía sau truyền đến tiếng cười thoải mái của Lục Trạch, tiếng nói dễ nghe bởi vì cười mà càng mê người hơn.

Giang Niên cũng không khỏi giương lên khóe môi.

Được rồi, Trạch ca nói như nào

Chính là như thế ấy.

Giang Niên nghĩ rằng, nếu như thật sự phải chịu trách nhiệm với bản thân mình thì chuyện này cũng không quá đáng sợ như vậy.

Tạ Minh, người đã đợi rất lâu với bình nước nóng trong tay đứng trước cửa phòng học ——

Nếu bây giờ quay lại hồi năm hai, hẳn nhất định sẽ nói với Diêu Tử Kiệt rằng hẳn không muốn ngồi với Lục Trạch.

Huhu, nhìn xem nhìn xem, có nhà không thể về, có cái chỗ ngồi cũng khổ sở, thậm chí ai oán cũng không thể!

Trạch ca thật sự đáng sợ!

Trạch ca trọng sắc khinh bạn lại càng đáng sợ hơn!

#TạMinhthậtđángthương

Chương 79: Kỳ thi tuyển sinh đại học

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Giang Niên đã rất nhiều lần nghĩ đến cảm giác thực sự của bản thân mình khi ngồi trong phòng thi kì thi tuyển sinh đại học.

Cô nghĩ đến rất nhiều cảm xúc, hồi hộp có, khẩn trương, chờ mong, cũng có thấp thỏm

Tâm trạng lên xuống thất thường, phát huy không ổn định cô cũng đều đã nghĩ đến, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ rằng, khi thực sự ngồi trong phòng thi cao khảo rồi, cô thế nhưng lại bình tĩnh đến vậy.

Bình tĩnh như những lúc làm bài kiểm tra bình thường, kiểm tra hằng ngày, hằng tháng.

Lịch thi đại học cũng không khác gì so với thường lệ.

Đặc biệt là địa điểm thi của Giang Niên thi ở Minh Lễ, vận may vô cùng tốt, giống như đi học như ngày thường thôi, đeo cặp sách, kiểm tra giấy tờ bút viết kĩ càng, ở ngoài phòng thi ôn tập lần cuối, chờ đến khi chuông vang thì hít một hơi thật sâu, tiến vào phòng thi.

Trong phòng thi, giám thị phát đề cho từng người, giám sát mọi người dán mã vạch, viết tên và số báo danh, sau khi kiểm tra một lần, chờ chuông vang lên, mọi người bắt đầu lật đề ra và bắt đầu làm bài.

Văn, toán, tổ hợp, tiếng anh

Môn này đến môn khác, bình thường đến mức vô cùng bình thường, dường như cũng không khác bao nhiêu như lúc kiểm tra ở Minh Lễ.

Thậm chí bởi vì lần thi thử của Minh Lễ quá mức chân thực nên từ khi bước vào phòng thi đến lúc làm bài giống nhau như đúc.

Giang Niên cũng vô số lần nghĩ đến mình sẽ cảm thấy thế nào sau kỳ thi tuyển sinh đại học, có thể là nhẹ nhàng, vui vẻ, hưng phấn

Nhưng từ trước đến nay cũng không nghĩ đến, bản thân lại bình tĩnh đến như vậy.

Cô thậm chí cảm thấy, chỉ còn lại mệt mỏi vô tận, về đến nhà chỉ muốn đặt lưng xuống và ngủ mà thôi, ngủ quên trời trăng mây đất.

Cuối cùng là tiếng anh.

Sau khi thi môn tổ hợp tự nhiên, Giang Niên đã thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng chỉ còn lại môn cô tự tin nhất.

Hơn nữa, lúc thi toán và tổ hợp cô phát huy cũng không tồi, Giang Niên thậm chí cảm thấy chính mình có thể là vì quá mức bình tĩnh nên làm bài thuận lợi vô cùng, cảm giác như phát huy còn tốt hơn bình thường nữa.

Mà môn cô tự tin nhất là tiếng anh lại còn thuận lợi hơn.

Cô vẫn như cũ làm xong bài khi thời gian mới trôi qua một nửa, sau đó cũng kiểm tra tới lui vài lần, thiếu chút nữa nhìn muốn thuộc luôn cả đề.

Khi gần kết thúc môn thi, mọi người gần như đã làm xong hết rồi, có không làm được thì loto cũng xong luôn rồi, không khí trong phòng thi rõ ràng có chút xao động.

Thầy cô giám thị cũng không tức giận, chỉ tùm tùm cười nhìn mọi người.

Giám thị coi bộ tâm tình cũng tốt, cười nói: “Mọi người yên lặng đi, chỉ còn hai mươi phút nữa là hết giờ rồi, không được nộp bài sớm đâu. Kiểm tra thật kĩ họ tên, số báo danh một lần nữa, nhìn xem viết đúng không, dán mã vạch chưa, còn đáp án nào chưa tô thì tô cho hết.”

..... Xem ra, những thầy cô giám thị đều hiểu bọn họ vì cái gì mà xao động.

Thẳng đến khi chuông báo hết giờ thi, các giám thị vẫn kiên nhẫn dặn dò mọi người: “Được rồi, chúng ta hiện tại sẽ thu bài của từng người một, mọi người ngồi yên đến khi thu bài xong, kiểm tra và đếm đủ bài rồi mới được rời khỏi phòng thi.”

Cô giám thị cũng không quên nói với mọi người: “Cũng chúc mừng các em đã hoàn thành kì thi tuyển sinh đại học.”

..... Cho đến lúc này, Giang Niên mới có chút cảm giác được kì thi đại học đã kết thúc rồi.

Giám thị kiểm kê xong bài thi, ra hiệu một tiếng, mọi người sôi nổi cầm giấy tờ của mình ra ngoài.

Giang niên xen lẫn trong đồng người, thỉnh thoảng còn nghe được mọi người nói chuyện với nhau.

“Vãi đạn, thế mà đã thi xong rồi này!”

“Rõ ràng là xong rồi, đêm nay cậu tính làm gì? Tôi cùng bạn đi net xuyên đêm đó, hình như nam sinh lớp tôi đi hết”

.....

Giang Niên không khỏi mím môi cười cười.

Sau khi ra khỏi lều một của điểm thi, Giang Niên đi về phía lớp học.

“Giang Niên!”

Giang Niên nhìn theo hướng phát ra âm thanh, phát hiện Hạ Gia Dương và Lục Trạch.

Ra là Hạ Gia Dương gọi cô.

“Trạch ca, lớp trưởng”, Giang Niên cũng cong mắt cười, hướng về phía hai người vẫy tay.

Lục Trạch bước vài bước đã đến, sau đó rất tự nhiên tiếp nhận cặp sách trong tay Giang Niên: “Thi thế nào?”

“Cũng không tệ.” Giang Niên thái độ thân mật, “Trạch ca, anh thi sao?”

Không đợi Lục Trạch trả lời, Hạ Gia Dương đã cười lớn: “A Trạch còn hỏi sao? Đương nhiên là rất tốt rồi a.”

Đúng thật là vậy.

Giang Niên bĩu môi, Lục Trạch có lúc nào thi không tốt đâu?

Chỉ nói đến kiểm tra bình thường thôi, cho dù là lần kiểm tra chung của toàn bộ Viễn Thành, Lục Trạch vẫn yên yên ổn ổn ở vị trí thứ nhất, thực sự là học thần.

Lục Trạch biếng nhác cười cười, quan sát biểu hiện của Giang Niên một chút: “Có mệt không?”

“Một chút.”

Lục Trạch thực tự nhiên duỗi tay xoa đầu Giang Niên.

Khi Giang Niên định nói gì đó, liền thấy Khương Thi Lam đang đứng ở trước lớp cô vẫy tay.

Cô mím môi, chào Lục Trạch và Hạ Gia Dương rồi chạy chậm về phía cửa phòng học.

“Sao cậu nhanh vậy Thi Lam?”

Khương Thi Lam lắc đầu: “Mình ra khỏi phòng thi cũng nhanh, vừa lúc không phải thời điểm đông người nhất.”

Sau đó, nhìn về hai nam sinh cách đó không xa đang đi về phía Giang Niên, thần sắc Thi Lam thoáng mất tự nhiên

Giang Niên có chút khó hiểu: “Sao vậy?”

Khương Thi Lam tựa hồ hít sâu một hơi, do dự đã lâu, vẫn là thật cẩn thận từ phía sau lấy ra một phong thư.

Giang Niên hai mắt mở to: “Đây là?”

“Mình” Khương Thi Lam lại cắn môi, “Mình không dám đưa cho cậu ấy”

“Cậu muốn mình giao nó cho cậu ấy sao?” Giang Niên nghiêng đầu.

Khương Thi Lam do dự gật đầu.

“Cậu phải nghĩ kĩ, cậu có muốn tự mình nói rõ với cậu ấy không.” Giang Niên chưa bao giờ nghi ngờ về quyết định của Khương Thi Lam, “Nếu cậu thật sự cảm thấy bản thân mình sẽ không hối hận thì mình sẽ chuyển cho cậu ấy, nhưng mà, cậu thật sự sẽ không hối hận sao?”

Khương Thi Lam rớt cuộc vẫn là rất do dự.

Giang Niên một giây đã nhìn thấu suy nghĩ của Khương Thi Lam, quay đầu hướng về phía Hạ Gia Dương vừa bước lên cầu thang, “Lớp trưởng, Thi Lam tìm cậu có việc nè.”

Sau đó không màng đến biểu tình sùng sốt của Hạ Gia Dương, lại quay sang ra hiệu ‘cố lên’ với Khương Thi Lam, vội vàng cùng Lục Trạch quay về lớp học.

Trở về chỗ ngồi, Giang Niên vẫn lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngồi phịch xuống ghế, Giang Niên nhìn tư liệu trên bàn đã chất thành một chồng cao như núi, phản ứng đầu tiên của cô thể mà lại là ——

Về sau đã không cần làm lại đồng đề này rồi.

Cảm giác sức lực toàn thân đã cạn kiệt, Giang Niên thu mình lại trên ghế, yên lặng chờ đợi những bạn học cùng lớp trở về.

Mục đếm ngược ở bảng đen cuối lớp dừng lại ở “1”, đột nhiên không có cảm giác áp bách khi số ngày đếm ngược giảm dần nữa.

Giang Niên quay đầu nhìn mọi người trong lớp, tất cả mọi người đã là bạn học của nhau hai năm rồi.

Không biết ảnh chụp tốt nghiệp lúc trước đã có chưa nữa.

Giang Niên nhìn đồng phục trên người mình, chợt nhận ra mình đã không cần dùng đến bộ quần áo này nữa.

Chuyện bản thân mong đợi thật lâu, dù đợi rất lâu nhưng nó lại đến vô cùng bất ngờ.

Đang suy nghĩ miên man trong đầu, Giang Niên liền phát hiện trên bàn xuất hiện một cuốn sổ.

Cô ngẩng đầu, nhìn về chủ nhân của bàn tay đặt sổ lên bàn cô.

Hóa ra là Hàn Sơ Dạ.

Hàn Sơ Dạ vẫn ôn nhuận và lịch sự như vậy: “Giang Niên, giúp tôi viết lưu bút đi.”

Giang Niên không khỏi muốn cười một tiếng: “Oa, đã thời đại nào rồi mà còn có người viết lưu bút vậy nè.”

Vừa nói vừa từ trong hộp bút lấy ra cây bút cô thích nhất, viết từng nét một.

Sau khi viết xong, Giang Niên lấy ra 《 nhật ký quan sát lớp 19 》 đã viết từ lâu, lật đến trang trống cuối cùng, cô mỉm cười với Hàn Sơ Dạ và nói, “Cậu viết một câu vào đâu đi.”

Hàn Sơ Dạ suy nghĩ một chút, tiếp nhận bút trong tay Giang Niên, nghiêm túc ——

“Chúc mừng tốt nghiệp, lớp 19 sẽ luôn ở đây. Hàn Sơ Dạ.”

Giang Niên mím môi, bỗng dưng cảm thấy hơi buồn.

Lại từ hộp bút lấy ra một cây bút dầu, đưa cho Hàn Sơ Dạ.

“Ký tên cho tôi nhé.”

Hầu như tất cả mọi người trong lớp đều dùng bút dầu ký lên đồng phục của nhau, có người đã ký đến kín áo rồi.

Giang Niên tìm từng người trong lớp để lại lời nhắn cho nhật ký quan sát của mình, sau đó ký lên áo đồng phục.

Nữ sinh ký lên mặt trước, nam sinh ký lên phía sau.

Sau khi tìm Đoàn Kế Hâm để ký, cô tình cờ thấy Hạ Gia Dương bước vào từ cửa sau của lớp học.

Giang Niên do dự một lúc, cô vẫn không hỏi về chuyện của Khương Thi Lam, ngược lại đưa bút cho Hạ Gia Dương.

“Lớp trưởng! Đến đây ký tên cho tôi đi!”

Hạ Gia Dương vẫn nắm chặt bức thư của Khương Thi Lam, sau khi nghe Giang Niên nói, ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Khá lâu.

“Được.”

Giang Niên xoay người: “Hình như cũng không còn nhiều chỗ lắm, lớp trưởng, thông cảm xíu nha, cậu tùy ý viết chỗ nào đó đi.”

Vẫn là câu nói đó.

“Được”.

Sau khi Hạ Gia Dương viết xong, Giang Niên mỉm cười cảm ơn Hạ Gia Dương, sau đó tìm người khác ký tên.

Rốt cuộc vẫn là có chút lo lắng, Giang Niên cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Khương Thi Lam.

[sao trời: sao rồi, Thi Lam?]

Không trả lời.

Giang Niên càng thêm lo lắng, nhú mào.

[sao trời: Thi Lam?]

[sao trời: Cậu có ổn không?]

Rốt cuộc lần này cũng có hồi âm.

[Thi Lam: Ừ.]

Nếu một cô gái nói mình ổn, thì chính là không ổn chút nào.

Giang Niên cấn môi dưới, cũng không nhắn nữa.

Điều cô có thể làm lúc này chính là im lặng.

Lớp học ngày càng đông, mọi người lần lượt trở về.

Náo nhiệt vô cùng, tất cả mọi người đều tụ ba tụ bảy lại nói chuyện, cũng không ít nam sinh rủ nhau tối nay đi net xuyên đêm.

Cũng có thể nghe được nữ sinh oán giận: “Thật là, sao lần sao nam sinh các cậu cũng thích chơi một mình hết thế!”

Đình Hiến giương giọng: “Chẳng lẽ các cậu cũng muốn đi net xuyên đêm sao?”

Khổng Mạn Mạn nói với theo: “Đi thì đi! Đừng nói nữa, hiện tại tôi liền gọi về báo cho ba mẹ đây, tối nay cùng đi đi!”

Các nam sinh tựa hồ không nghĩ đến phản ứng của nữ sinh trong lớp lại như vậy, tất cả đều ghen hòng, sau đó cố gắng cứu vãn tình hình: “..... Khổng Mạn Mạn, nếu cậu đi thì cũng không có nghĩa những nữ sinh khác cũng đi đúng không?”

“Đúng đúng đúng!” Đoạn Kế Hâm vội vàng nhìn Giang Niên, nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là nữ sinh ngoan hiền, cũng không thể nào đi net xuyên đêm được, “Giang Niên, cậu không muốn đi đúng không?”

Giang Niên từ nhật ký ngẩng đầu lên, nhìn bọn họ một cái, cười tủm tỉm: “Đi chứ, tôi cũng đã nói qua với ba mẹ rồi, đi net thôi!”

Các nam sinh: “??!”

Tạ Minh không quên cầu cứu: “..... Trạch ca, Giang Niên muốn đi net kia, cậu không ngăn cản sao?”

Lục Trạch bị một đám nam sinh vây quanh, biếng nhác bắt chéo chân: “Đi thì đi thôi, có tôi che chở thì có thể thế nào?”

Được rồi, không cứu.

..... Cho nên cuối cùng, gần như cả lớp quyết định tối nay sẽ cùng nhau đi net.

Khi Diêu Tử Kiệt bước vào lớp, mọi người trong lớp đã náo nhiệt đến mức sắp đem trần nhà ném đi.

Đồng phục của ai cũng có chữ ký và lời nhắn dày đặc, những áo phông đồng phục học sinh đã không còn màu trắng như ban đầu nữa.

Diêu Tử Kiệt trong tay cầm một xấp đồ vật, lắc lư, gõ bục giảng, nghiêm mặt nói: “Yên lặng!”

Mọi người vẫn cho Diêu Tử Kiệt mặt mũi, nhanh chóng an tĩnh.

Sau đó, Diêu Tử Kiệt vung tay, giọng lớn hơn so với bất kỳ ai ban nãy.

“Chúc mừng tốt nghiệp.”

Có lão sư đi đầu, làm sao mà không náo nhiệt cho được?

Sách vở trên bàn được ném lên cao, toàn bộ lớp học sôi trào.

“Chúc mừng tốt nghiệp!”

“Tốt nghiệp vạn tuế!”

“Tự do rồi!”

.....

Diêu Tử Kiệt phát ảnh tốt nghiệp đã chụp trước đó và lịch trình sau thi, cũng nói đến chuyện chính: “Đừng quên xem điểm, trong thời gian này có thể thoải mái một chút, sau đó nhớ tra điểm vào tối ngày 24. Được rồi, nhiệm vụ của thầy đã kết thúc, các em nên liên hoan cùng nhau, đi tiệm net xuyên đêm, tất cả mọi người đều đi đi!”

Cũng không quên bồi thêm một câu: “Vừa rồi là ai ném giấy đỏ, nhớ thu dọn cho tốt, nghe thấy không?”

Mọi người đồng thanh kêu thảm một tiếng.

Giang Niên ngăn Diêu Tử Kiệt lại trước khi hắn rời đi: “Thưa thầy! Tặng ngài cái này!”

Diêu Tử Kiệt có chút khó hiểu: “Đây là cái gì?”

“Em đã viết gần hai năm, hôm nay cũng viết xong ngày cuối cùng, là nhật ký quan sát lớp 19 ạ.”, Giang Niên cong mắt cười nói.

Diêu Tử Kiệt lật ra trang cuối cùng.

“Thứ hai, ngày 8 tháng 6, trời nắng.

Ngày cuối cùng, sau khi thi xong, mọi người trong lớp rất náo nhiệt, ai cũng tìm bạn học ký tên, rất vui vẻ và sôi nổi.

Tôi bỗng dưng phát hiện ra rằng, cuối cùng, tôi cũng không thể nào mặc bộ đồng phục này được nữa.

Ban đầu, tất cả chúng ta đều là hài tử, đến cuối cùng, chúng ta đều khát khao trở thành thiên sứ.

Chúc mừng tốt nghiệp nhé, lớp mười chín của tôi!

I was there.

Tạm biệt những ngày tháng cấp ba tươi đẹp, trung học Minh Lễ, tôi thích các cậu lắm đó.”

Diêu Tử Kiệt bỗng dưng cảm thấy mũi đau xót, Giang Niên cười: “Lão sư, ảnh tốt nghiệp xấu quá đi.”

Diêu Tử Kiệt cũng cười.

“Thầy cảm thấy, các em vẫn là đẹp nhất.”

Chương 80: Làm bạn gái anh nhé

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Vậy nên

Khi thức dậy vào sáng ngày hôm sau ở một nơi hoàn toàn xa lạ, cô hoàn toàn choáng váng.

Là một căn phòng rất sạch sẽ, ngẫu nhiên sẽ trang trí vài nơi, tone màu trắng xanh là chủ đạo.

Khi xốc chăn lên, Giang Niên càng thêm kinh ngạc khi phát hiện
--

Mẹ nó cô đã thay một bộ đồ ngủ rồi!

Hơn nữa đây cũng không phải là đồ ngủ của cô!

Cô

Tối hôm qua đã làm gì vậy???

Giang Niên ngờ ngờ nghếch nghếch đứng lên, đánh giá căn phòng một lần nữa, sau đó lại rơi vào hoang mang.

Mãi đến khi có tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc” vang lên.

“Em dậy chưa?”

Giọng nói quen thuộc này

Giang Niên bất giác thăm dò: “..... Trạch ca?”

“Ừ, là anh.” Bên kia thật ra cũng bình tĩnh vô cùng, “Dậy rồi thì ra đây ăn trưa, anh đã nấu xong rồi.”

Giang Niên một hồi ngơ ngác.

Cô mở điện thoại lên nhìn thoáng qua, tuy rằng hôm qua đã báo với ba mẹ tối sẽ đi net chơi cùng mọi người, nhưng ba mẹ cô cũng không hỏi han một câu nào cả

Hình như nó không bình thường cho lắm, đúng không?

Hơn nữa, bây giờ đã sắp trưa rồi, cô cũng không có về nhà, nếu là ngày thường thì không phải ba mẹ đã sớm gọi cháy máy cô rồi sao?

Giang Niên giật giật áo ngủ trên người, sau đó nhìn thấy bộ váy sạch sẽ ở đầu giường.

Không phải là đồng phục tối hôm qua cô mặc, cũng không phải là quần áo của cô.

Cô cau mày, thay bộ váy kia vào, không ngờ lại vô cùng vừa vặn.

.....?

Vừa bước ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi thơm nồng đậm.

Giang Niên ngửi ngửi, cẩn thận phân biệt một chút đây là mùi gì, sau đó ngạc nhiên phát hiện, hóa ra là mùi cá.

Lục Trạch làm cá sao?

Đi xuống lầu, vừa lúc nhìn thấy Lục Trạch đã dọn xong món ăn lên bàn và cời tạp dề.

Nghe thấy bước chân, Lục Trạch ngẩng đầu, liếc nhìn cô gái trên cầu thang.

Thỏa mãn vô cùng mà gạt đầu, ừm, váy này quả thực hợp với Giang Niên.

“Đến đây, ăn cơm thôi.” Lục Trạch lại rót thêm một ly nước, “Rửa mặt chưa? Trước khi ăn thì uống nước đã.”

Giang Niên vẫn hơi ngờ nghệch, không biết nghĩ gì mà thân nhiên đáp vài tiếng, máy móc cầm lấy ly nước mà uống ừng ực một hơi, giảm bớt cơn khát.

Cô bỗng dựng cảm thấy

Sao cảnh tượng này giống như cuộc sống của đôi vợ chồng sau kết hôn vậy.

Cũng không biết chính mình như thế nào lại nghĩ như vậy, Giang Niên vội cúi đầu, đặt ly xuống, kéo ghế ra ngồi.

Sau đó nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi một chút: “..... Trạch ca

Căn bản không cần đợi Giang Niên mở miệng hỏi, Lục Trạch cũng đã biết cô muốn hỏi gì.

Giọng điệu biếng nhác: “Hôm qua ở tiệm net em ngủ rất say, lúc anh nói đưa em về nhà, em mơ mơ màng màng nói em không muốn về nhà, lúc đó về nhà chắc chắn sẽ bị mắng, sau đó lại tiếp tục ngủ thiếp đi. Anh liền đưa em về phòng cho khách ở nhà anh, sáng nay anh cũng đã gọi thông báo với cô chú một tiếng rồi, áo ngủ là dì giúp việc nhà anh thay cho em, váy là anh mua, còn vấn đề nào không?”

Giang Niên: “.....”

Cô nói cô không muốn về nhà

Nhìn biểu tình của Lục Trạch, Giang Niên vội gạt đầu: “Không có gì.”

Lục đại thiếu gia thực vừa lòng: “Không có gì nữa thì mau ăn cơm đi, từ hôm qua đến giờ em còn chưa ăn gì, nên anh làm vài món, coi như ăn mừng chúng ta kết thúc kì thi đại học.”

Giang Niên lần nữa nhìn bàn ăn.

Giờ thì hay rồi, cô lại lần nữa giặt mình.

Thật sự là vô cùng thịnh soạn.

Một món cá, một món thịt bò hầm bánh phở, một đĩa rau, còn có một món nhìn như là đậu phụ, thậm chí còn có một món canh nữa. Món nào Giang Niên cũng thích, cũng vừa mới nấu xong nên mọi thứ đều còn nóng hôi hổi.

Giang Niên lập thấy vô cùng đói bụng: “Cảm ơn anh nha, Trạch ca!”

Sau đó cầm đũa lên, gấp cá trước.

“A, món này ngon quá nè!” Giang Niên nheo mắt lại, “Em rất thích ăn á, Trạch ca, anh làm cá ngon thật đó!”

Lục Trạch nhếch môi cười: “Phải không? Vậy em còn nhớ tối qua em làm cái gì không?”

Giang Niên: “.....?”

Lục Trạch không quên ‘hào tâm’ nhắc nhở một chút: “Khi anh ôm em ngồi trên xe taxi, em có nói với anh một câu, còn nhớ không?”

Giang Niên: “.....”

Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, Giang Niên chỉ cảm thấy như có tiếng nổ vang lên trong đầu cô.

Cô vốn dĩ không nhớ rõ lắm

Lục Trạch đã nói như vậy

Giang Niên cắn đũa, sau đó cố gắng giải thích: “..... Em còn cho rằng đó là mơ thôi.”

Cô thật sự nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ thôi đó!!!

Nếu là hiện thực, Giang Niên dù cho có cái suy nghĩ kia cũng không có cái gan lớn như vậy đâu!

Tối hôm qua cô thực sự rất buồn ngủ, cho nên sau khi cảm nhận được xóc nảy, liền mơ màng mở mắt ra.

Rồi sau đó thấy được gương mặt siêu cấp đẹp trai của Lục Trạch.

Giang Niên cũng là nghĩ đang nằm mơ, dù sao cũng là trong mộng, không sao đâu mà, đúng không?

Liền nói

Nói

“Trạch ca! Em thật sự rất muốn hôn anh! Em đã nghĩ về chuyện này lâu ơ là lâu luôn đó!”

.....

Sau đó, không màng đến vẻ mặt kinh ngạc của Lục Trạch, liền ngẩng đầu, dùng sức hôn lên.

Hôn.

Lên.

.....

Lúc Giang Niên nhớ ra, liền cảm thấy mình thật sự bi phẫn muốn chết.

Ahhh, sao Trạch ca không thể làm bộ như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy!

Cô vốn dĩ đã không nhớ rõ rồi mà!

Lục Trạch nhàn nhã, thậm chí còn thành thành thơi thơi gắp một miếng đậu hủ ăn: “Nhớ rồi?”

“Trạch ca, xin lỗi anh mà, em thật sự nghĩ đó chỉ là mơ thôi. Lần sau không dám nữa đâu, thật sự xin lỗi!” Giang Niên hiện tại chỉ muốn đào hố chôn mình thôi.

Xem đi, làm người quả nhiên không thể quá h@m muốn, quá hoa si, bằng không sẽ dễ dàng làm ra loại việc gốc ghếch như này đó.

“Lần sau không dám nữa?” Lục Trạch lặp lại lời Giang Niên vừa nói, rồi sau đó liếc nhìn Giang Niên, “Ngày hôm qua là nộ hôn đầu của anh, Giang Niên, em đây tính hôn anh rồi, ngủ ở nhà anh, mặc quần áo anh mua, thậm chí ăn xong cơm anh nấu liền bỏ chạy? Không tính chịu trách nhiệm gì sao?”

Giang Niên: “.....”

Cô thực sự cho rằng đó chỉ là mơ thôi, Trạch ca, ngài đừng nói nghiêm trọng như vậy được không!

Lại nói

Giang Niên mím môi: “Nói như kiểu có mỗi anh là nộ hôn đầu thôi ấy.”

“Vậy vừa lúc”, Trạch ca không chút để ý gật đầu, rồi sau đó dựa lưng vào ghế, cười cười, “Làm bạn gái anh nhé.”

Giang Niên chỉ cảm thấy trong lòng “lộp bộp” vài tiếng, giống như âm thanh của lí trí đã bị phá vỡ rồi vậy.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của vô gái nhỏ, Lục Trạch thu lại vẻ biếng nhác thường ngày.

“Giang Niên, anh thật sự đã thích em từ lâu, từ năm một đã chú ý đến em rồi. Anh biết em không muốn yêu sớm, cho nên anh đã chờ em rất lâu. Nhưng hiện tại, anh cảm thấy không thể chờ đợi thêm được nữa, cũng không có kiên nhẫn để đợi, cùng anh ở bên nhau nhé.”

Kia chính là giọng nói cô thích nhất, bằng giọng điệu nhẹ nhàng nhất, cậu ấy đã bày tỏ lòng mình với cô, Giang Niên Thậm chí còn nghĩ rằng Lục Trạch đã cho rượu vào thức ăn, không thì cốc nước cô vừa uống cũng có chứa cồn, nếu không thì, vì sao cô lại cảm thấy mình như đang say vậy?

Giang Niên cắn cắn môi, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Trạch.

“..... Trạch ca.”

Lục Trạch thậm chí còn cảm thấy bản thân mình có chút khẩn trương.

Hắn từ trước đến nay đều không hiểu hồi hộp lo lắng là như thế nào, nhưng lúc này, tim hắn đập rất nhanh, vẫn là nói cho hắn biết, hắn rốt cuộc có bao nhiêu khẩn trương, bao nhiêu lo lắng, sợ bị từ chối như thế nào.

Buộc mình phải bình tĩnh: “Hả?”

Cô gái nhỏ trước mặt bỗng đứng nhìn hắn cười, ai cũng có thể nhận ra được cô đang vui vẻ: “Làm sao có thể để anh thổ lộ trước được, anh là Lục Trạch kia mà!”

Lục Trạch gật đầu: “Đúng, nhưng em là Giang Niên.”

“Lại nói” Lục Trạch mím môi, “Loại chuyện này, vốn dĩ nên để con trai nói ra trước.”

Giang Niên chỉ cảm thấy lòng mình không thể nào mềm mại hơn.

Cô thật sự có tài đức gì, mới có thể được Lục Trạch yêu thích vậy chứ.

Cảm giác như từ tận đáy lòng như đang nở hoa, Giang Niên quả thực cảm thấy cả người như đang trên mây vậy, nhẹ bẫng.

Cô cong mắt người: “Được rồi, bạn trai.”

Chỉ trong nháy mắt, hai mắt Lục Trạch lập tức sáng lên, là bộ dáng Giang Niên từ trước đến giờ chưa từng thấy qua.

Giống như.....

Có được cả thế giới.

Lục Trạch thậm chí không biết làm thế nào để biểu lộ sự kích động của mình, bàn tay dưới bàn siết chặt đến gắt gao.

Hắn vẫn luôn cảm thấy mình luôn có thể bình thản ung dung, bất kể hắn đối mặt với dạng người nào.

Sau đó lại phát hiện, chẳng qua những người đó không phải Giang Niên mà thôi.

Đứng trước cô gái mình thích, Lục Trạch không phải là Lục Trạch, hắn cũng chỉ là một nam sinh bình thường mong đợi được đáp lại mà thôi.

Nhưng Lục Trạch từ trước đến giờ chưa từng cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Cố gắng nén lại niềm vui trong lòng, khóe miệng Lục Trạch thực sự đã muốn kéo lên trên cao luôn rồi, sau đó cầm đĩa lên gấp đồ ăn cho Giang Niên: “..... Ăn cơm.”

Giang Niên mím môi, cười trộm.

Giang Niên không đến sau bữa trưa lại nhận được một cuộc điện thoại xuyên đại dương.

Lúc đó hai người vừa cơm nước xong, Giang Niên nghĩ Lục Trạch đã vất vả nấu nhiều món như vậy nên giúp anh dọn dẹp.

Không ngờ rằng, Lục Trạch thuận tay đưa cho cô hộp sữa bò: “Niên Niên ngoan, uống sữa đi.”

Sau đó vào bếp rửa chén.

Giang Niên bị câu nói ‘Niên Niên ngoan’ chọc cho đỏ mặt, chỉ có thể ngoan ngoãn uống sữa, sau đó đi loanh quanh trong nhà của Lục Trạch.

Nhà của Lục Trạch rất lớn, trang trí cũng rất tỉ mỉ, mỗi một nơi đều lộ ra vẻ tinh xảo và xa hoa.

Giang Niên thềm kinh hãi, sau đó liền nghe thấy chuông điện thoại.

Lục Trạch ló đầu ra khỏi bếp: “Bạn gái thân mến, giúp bạn trai trả lời điện thoại được không?”

Giang Niên phát hiện rằng, Lục Trạch rất thích cái kiểu gọi “bạn trai, bạn gái” này, khi nào có cơ hội anh lập tức sẽ gọi.

Nhưng là, cô vẫn không thích ứng với thân phận mới nhanh như vậy, Giang Niên liền ngượng ngùng mặt đỏ tai hồng đi nhận điện thoại: “Alo, xin chào.”

Bên kia im lặng một chút.

Giang Niên cảm thấy có chút kỳ lạ, lại thử lần nữa: “..... Xin chào? Có ai ở đó không ạ?”

Một lúc lâu sau, lúc Giang Niên cho rằng đây là trò đùa dai của ai đó muốn cúp máy thì có một giọng nữ nhẹ nhàng truyền đến trong

điện thoại.

Trong giọng nói tràn đầy kinh hỉ: “Giang Niên?! Là Giang Niên đúng không?!”

Giang Niên: “.....?”

Đây là số điện thoại nhà Lục Trạch mà, sau người bên kia Lục Trạch lại có vẻ như quen biết cô vậy nhỉ?

“A Tôi” Giang Niên đang do dự, liền nghe được phòng bếp truyền đến âm thanh: “Niên Niên, ai vậy?”

Không đợi Giang Niên nói chuyện, trong điện thoại lại lần nữa truyền đến giọng nữ kia: “A, A Trạch cũng ở nhà, thật tốt. Niên Niên, đây vẫn là lần đầu con đến chơi nhà đúng không, nhớ chơi thật vui nha, để A Trạch nấu đồ ăn ngon cho con, dẫn con đi dạo xung quanh. Chú dì trong khoảng thời gian này sẽ về, đến lúc đó sẽ lại cùng ăn cơm với con nhé, được không?”

Giang Niên: “.....?”

Cho nên, đây là mẹ của Lục Trạch sao?

Cô thử đáp lời: “Dì ơi, Trạch ca đã nấu cơm cho con, bọn con vừa mới ăn xong ạ.”

Đối phương quả nhiên một trận vừa lòng: “Tốt rồi, tốt rồi, aida, A Trạch nhà chúng ta cũng thật không dễ dàng, thích con lâu như vậy rốt cuộc cũng đưa con về nhà chơi rồi. Được rồi, dì vui lắm. Vậy, con với A Trạch cứ chơi vui vẻ đi, dì sẽ gọi lại sau nhé. Niên Niên có muốn quà gì không, chú dì mang về cho con!”

..... Đây, có phải là nhiệt tình quá rồi không?

Lục Trạch nhanh chóng rửa chén xong, lau khô tay, lúc từ phòng bếp đi ra thì điện thoại đã cúp rồi, Giang Niên còn đứng bần thần

nhìn điện thoại hồi lâu.

Lục Trạch có chút hiểu được: “Mẹ anh?”

Giang Niên quay lại, cứng ngắc gật đầu.

Lục Trạch cười thành tiếng: “Thật là trùng hợp.

Anh lại liếc mắt nhìn biểu tình của cô gái nhỏ: “Mẹ anh nói cái gì?”

“Không, không nói cái gì cả” Giang Niên nhanh chóng cúi đầu.

Lục Trạch không tin.

Nếu mẹ anh không nói cái gì, cô gái nhỏ còn có biểu tình như lúc này sao?

“Anh đoán là” Lục Trạch nghiêng người dựa vào tủ, ngữ điệu lười nhác, “Dựa theo tính cách của mẹ anh, có phải nói em bảo anh nấu đồ ăn ngon cho em, muốn gì thì cứ nói với anh, còn nói anh dẫn em đi dạo, đúng không?”

“Ừm..... Còn nói cái gì mà anh thích em từ lâu rồi, rốt cuộc cũng có thể mang em về nhà?”

Giang Niên: “.....”

Không ấy anh nói thẳng ra là anh nghe trộm luôn đi!

Hơn nữa, anh cái gì cũng biết rồi, vậy thì còn hỏi em làm gì!

Nhìn biểu cảm của Giang Niên, Lục Trạch vừa lòng gật đầu.

Xem ra anh đã đoán đúng rồi.

Nâng tay lên xoa đầu cô gái nhỏ, Lục Trạch cười: “Mẹ anh cũng không nói sai, em đỏ mặt cái gì?”

Giang Niên ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Trạch: “Không cho anh nói chuyện!”

“Được rồi.” Nhìn đến cô gái nhỏ nhà mình đã xấu hổ, Lục đại thiếu gia rất biết nghe lời, “Vậy thì anh có thể hôn em không?”

Không cho nói chuyện, vậy hôn một cái thì có thể đi?

Giang Niên lại một giây đỏ mặt.

Sao, sao hiện tại Lục Trạch càng ngày càng không đứng đắn vậy?!

Lục Trạch trong lòng đã cười đến không chịu được.

Làm sao bây giờ, trêu chọc bạn gái mới nhậm chức của mình sao lại vui như vậy?

Lục Trạch mím môi, từ túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ.

“Này, Niên Niên, quà tốt nghiệp của em.”

Giang Niên sửng sốt, nhìn hộp quà trong tay Lục Trạch, kinh ngạc không thôi: “còn có quà tốt nghiệp luôn sao?”

“Ừm, đúng vậy, dù sao anh cũng đợi em tốt nghiệp cũng lâu rồi, nên chuẩn bị quà tốt nghiệp sớm một chút.”

Giang Niên nhận lấy, sau đó nhìn Lục Trạch một cái, rồi mở hộp.

Là mặt gắn vào móc điện thoại vô cùng tinh xảo, thoạt nhìn tinh xảo vô cùng, vừa nhìn đã biết đây là làm từ chất liệu đặc thù.

Hình dáng con cá trong suốt, nhìn góc độ nào cũng đẹp, Giang Niên vừa nhìn đã thích.

“Đáng yêu quá đi!” Giang Niên vui vẻ đến mức hai mắt đều thành hình trăng non, lại nghiêng nghiêng đầu, “Nhưng mà tại sao lại là cá?”

Niên Niên hữu dư (*) sao?"

Vốn dĩ Giang Niên chỉ thuận miệng nói đùa, ai ngờ đến Lục Trạch lại gần đầu: "Ừ, Niên Niên hữu dư."

(*): Niên Niên hữu dư (年年有余): “鱼” (yú Cá) and “余” (yú, nhiều, dư) Đồng âm với 年年有鱼: Cá đầy quanh năm. Do đó, trong Tết Nguyên Đán, người dân Trung Quốc thường hay ăn cá để mong nhiều tài lộc.

Giải nghĩa nhanh là: Niên Niên có ‘cá’, (cũng) có Lục Trạch đó =)))

Dư, cũng chính là anh.

Niên Niên có anh, Giang Niên có anh, mỗi năm đều có anh.

Chương 81: Điểm thi đại học

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Vốn dĩ Giang Niên đã nghĩ rằng khi về đến nhà, ba mẹ nhất định sẽ hỏi cô rất nhiều chuyện.

Dù sao đi chăng nữa, đây cũng là lần đầu tiên cô qua đêm ở ngoài mà không báo trước

Ai ngờ đâu, ba mẹ một chút phản ứng cũng không có, còn bình bình đạm đạm hỏi cô đêm qua chơi có vui không?

Giang Niên thật sự không hiểu cái tình huống này lắm

Cô không khỏi bắt đầu tự hỏi, rốt cuộc Trạch ca đã nói gì với ba mẹ cô vậy??

Giang Niên ấp a ấp úng: “Ba, mẹ, hai người không hỏi con thi như nào sao?”

Mẹ Giang quả thực rất thoáng: “Chuyện này có gì hay đâu mà hỏi, con thi có được hay không thì cũng đã thi rồi mà, lại nói, không bao lâu nữa thì có kết quả, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết thôi.”

Giang Niên thờ phào nhẹ nhõm.

Thực ra, cô rất sợ khi bị người khác hỏi thi như thế nào

Mặc dù cô cũng biết, sau khi trải qua một kỳ thi lớn như thi đại học, việc hỏi “thi như thế nào” nó đã trở thành câu hỏi thường tình như hỏi người khác “ăn cơm chưa” vậy, là một câu hỏi thuận miệng mà thôi, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng quan ngại chuyện này.

Nếu cô biết mình thì như nào thì còn chờ đợi kết quả làm gì.

Vậy nên, lúc này thấy ba mẹ không tiếp tục hỏi cô, trái lại còn dặn dò cô trong khoảng thời gian này cứ thoải mái, cứ chơi vui vẻ là được, Giang Niên không khỏi cảm thấy nhẹ nhàng.

“À đúng rồi, Niên Niên.”, mẹ Giang tự dưng nghĩ đến cái gì, lại nhìn về phía Giang Niên, “Nói thật với ba mẹ xem nào, con đang yêu đương đúng không?”

Giang Niên giật mình, thiếu chút nữa sặc cơm trong miệng.

Cô vội xua tay: “Ba, mẹ, hai người đừng hiểu lầm con, con không yêu sớm!”

Ba Giang mẹ Giang nhìn nhau.

“Ồ, hay là nói, bây giờ thi đại học xong rồi, cũng không tính là yêu sớm nữa, tức là con đang yêu đương phải không?”, mẹ Giang hỏi.

Giang Niên không nghĩ đến bản thân mình bị nhìn thấu trong một giây, cô dùng đũa chọc chọc cơm trong chén, có chút chột dạ.

“Con cứ yêu đương thoải mái đi”, mọi chuyện ngoài dự liệu của Giang Niên, vừa rồi mẹ Giang chỉ thuận miệng hỏi qua mà thôi, “Con cũng thi đại học rồi mà, ba mẹ làm sao ngăn cản được con nữa, đúng không? Với cả A Trạch lại rất quan tâm đến con, lớn lên đẹp trai cao ráo, mỗi ngày còn giảng bài nâng cao thành tích cho con nữa, con có thả đèn lồng cũng không có tìm được bạn trai tốt như vậy đâu, chắc kiếp trước con gái của mẹ làm được chuyện tốt gì đó lớn lao lắm nhỉ?”

Giang Niên: “.....”

Ừm, mẹ mình đó mọi người.

Vậy nên khoảng thời gian này Giang Niên cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cô giống như muốn ngủ bù hết mấy năm trước không ngủ đủ giấc, mỗi ngày, buổi sáng nhất định phải ngủ nướng đến tận 12 giờ trưa, sau đó mới dậy rửa mặt, ra ăn cơm.

Đôi khi sẽ tìm Khương Thi Lam, Kỳ Thư Nam ăn trưa, ăn kem, dạo phố, có khi thì đi cùng Lục Trạch, cũng có khi đi liên hoan với bạn cùng lớp.

Vào buổi chiều, Giang Niên thỉnh thoảng sẽ đọc sách cả buổi, thỉnh thoảng sẽ đi cà phê hoặc khu vui chơi cùng Lục Trạch, thậm chí có khi còn cùng vài người trong lớp đi du lịch vài hôm.

Thực sự là giải trí muốn điên rồi.

Mãi cho đến ngày 20

Giang Niên mới bắt đầu có cảm giác lo lắng vì ngày công bố kết quả sắp đến.

Thời gian càng đến gần, Giang Niên càng thấp thỏm bất an.

Ngay cả việc nằm trên sofa đọc truyện tranh, Giang Niên cũng không thể chú tâm đọc hết được.

Trộm nhìn Lục Trạch ở phía đối diện đang làm việc với laptop vài lần, Giang Niên muốn nói lại thôi.

Thẳng đến lần nhìn trộm thứ bảy, Lục Trạch đột nhiên ngẩng đầu lên.

Giang Niên: “.....”

Cô nhanh chóng cúi đầu, giả bộ như cái gì cũng chưa làm, giả bộ đọc truyện tranh một cách nghiêm túc.

“Anh đẹp vậy sao?”

Lục Trạch đóng laptop, sau đó bước đến sofa đối diện, ngồi bên cạnh Giang Niên.

Hơi thở mát lạnh của chàng trai đột nhiên gần trong gang tấc, Giang Niên không khỏi bắt đầu khẩn trương.

Cô cúi đầu, sau đó ngoan ngoan ngồi dậy.

“Trạch ca” Giọng nói kéo dài, còn có chút nũng nịu, “Ngày mốt sẽ công bố kết quả.”

Thật là dày vò người ta mà.

Lục Trạch thuận tay liền ôm eo Giang Niên.

Hai người gần đến mức Giang Niên thậm chí cảm thấy chính mình xoay đầu liền có thể hôn lên má Lục Trạch rồi.

Ban đầu còn ngồi hơi gượng, sau đó thì cũng thả lỏng, thoải mái hơn.

Cảm nhận được sự gần gũi của cô gái nhỏ trong lồng ngực, Lục Trạch cảm thấy trong lòng đã mềm nhũn đến rớt tinh rớt mù.

Trên mặt anh vẫn là bộ dáng lười biếng như cũ: “Ừ, anh biết.”

Nhìn đi!

Quả nhiên đây là sự khác biệt giữa học thần và người bình thường nè!

Công bố kết quả là một chuyện khiến ai cũng cảm thấy lo lắng, Lục Trạch thì hay rồi, chỉ một câu “anh biết” đã kết thúc!

Giang Niên bĩu môi.

Cô mở điện thoại, nhìn vào thời gian biểu lúc trước cô đã chụp.

“Ồ, ngày 24 công bố điểm, ngày 26 đến trường nhận phiếu điểm, ngày 30 sẽ tổ chức lễ tốt nghiệp và tiệc tốt nghiệp”

Lục Trạch cũng cúi đầu cùng Giang Niên nghiên cứu.

“À đúng rồi, Trạch ca! Tiệc tốt nghiệp năm nay anh vẫn biểu diễn đúng không?”

Lục Trạch gật đầu: “Đúng vậy, đàn ghi-ta và hát.”

“oa” Giang Niên lập tức bày ra dáng vẻ fan girl, “Em rất mong chờ luôn đó.”

Cô thật sự rất thích nhìn thấy Lục Trạch đứng trên sân khấu, như thể Lục Trạch sinh ra để trở thành tâm điểm chú ý của mọi người vậy.

“Hồi học năm nhất em có xem anh đọc tấu dương cầm trên sân khấu rồi, em cảm thấy anh siêu lợi hại luôn á. Lúc đó em còn nói với Thi Lam vì sao lại có người lợi hại như này ta, cảm giác mỗi lần thấy anh trên sân khấu vẫn luôn lợi hại như vậy.”

Lục Trạch được bạn gái nhỏ khen muốn nở hoa luôn rồi, dù thế nào thì anh cũng phải bày ra vẻ mặt ‘ừ, không có gì đâu, chuyện thường ấy mà’ vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng sớm đã sững điên.

Nói đến Khương Thi Lam, Giang Niên lại thờ dài.

Quả thực, cô đoán không sai, vào ngày thi đại học cuối cùng đó, lời thổ lộ của Thi Lam đã bị Hạ Gia Dương từ chối

Cô tò mò hỏi Lục Trạch: “Trạch ca, rốt cuộc lớp trưởng thích cô gái như nào á? Cậu ấy có người trong lòng chưa? Sao lý do từ chối Thi Lam của cậu ấy là đã có người mình thích rồi?”

Lục Trạch nhìn Giang Niên một hồi, sau đó cười cười: “Ừ, có rồi.”

“Thật sao?!” Giang Niên thật sự bất ngờ.

Lục Trạch gật đầu.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, điểm của em sẽ ổn thôi mà.” Lục Trạch an ủi cô gái nhỏ trước khi cô lại suy nghĩ lung tung.

Không phải anh quá nhạy cảm, chỉ là cô gái nhỏ hiện tại thực sự nghĩ quá nhiều, cứ bắt đầu nghĩ vẩn vơ là sẽ nghĩ đến điểm thi không dứt.

Giang Niên bật cười, sau đó nhanh chóng quay sang hôn Lục Trạch.

“Được.”

/ ***** /

Vào buổi chiều ngày công bố kết quả, Giang Niên càng thêm đứng ngồi không yên.

Lục Trạch thật sự nhìn không được nữa, dứt khoát tìm việc cho Giang Niên làm.

“Tới đây, gấp origami với anh.”

Giang Niên vẻ mặt khó hiểu, vừa tò mò vừa đến bên Lục Trạch.

“Gấp origami là làm cái gì á?”

“Quay lại rồi gửi cho thầy Diêu.”

Giang Niên gật đầu, bắt đầu nghiêm túc gấp giấy.

Không thể không nói, phương pháp của Lục Trạch rất hữu dụng, lúc dùng hết sức lực chú tâm vào một việc gì đó, Giang Niên rõ ràng

đã vội bốt lo lắng về điểm số của mình.

Mãi đến khi bị gián đoạn bởi tiếng chuông điện thoại.

Giang Niên nghĩ đó là điện thoại của cô nên tiếp nhận, còn ấn loa ngoài.

“Lục Trạch! Em đạt hạng nhất!”

..... Giang Niên giật mình, giấy gấp trong tay suýt nữa đã bị ném ra ngoài, một câu nói đã câu nửa hồn cô đi, sau đó cô nhìn về phía bàn trà mới phát hiện điện thoại kia là của Lục Trạch.

Mà vừa rồi gọi tới, chính là Diêu Tử Kiệt.

Lục Trạch dường như không để ý đến tin tức hấp dẫn lắm, hấn vồ nhẹ vai Giang Niên trấn an, nhúu nhúu mày: “Kiệt ca, thầy ồn quá, dọa bạn gái em rồi.”

Diêu Tử Kiệt: “.....”

Dm.

Bị Lục Trạch cắt ngang, sự kích động của Diêu Tử Kiệt vừa rồi đã vơi đi một chút.

Hấn nhanh chóng bắt được từ ngữ mấu chốt: “Bạn gái? Lục Trạch, không phải em đang độc thân sao?”

Lục Trạch giọng điệu đắc ý, quả thực đắc ý đến sắp bay lên trời luôn rồi: “Thầy mới độc thân ấy, em có bạn gái lâu rồi, đúng không Niên Niên?”

Giang Niên: “.....”

Cô lên tiếng, nhắc nhở bọn họ tiếp tục chủ đề quan trọng vừa rồi: “Thầy Diêu, điểm, điểm.”

Diêu Tử Kiệt che trái tim, cảm thụ một chút cảm giác bị công kích là cầu độc thân bởi học sinh của mình, sau đó mới nhớ đến chuyện điểm số.

“À đúng rồi, điểm.” Diêu Tử Kiệt lại bắt đầu kích động, “Lục Trạch, em giành được Trạng Nguyên khoa học tự nhiên đó!”

Giang Niên đột nhiên mở to hai mắt.

Cô vừa rồi nghe Diêu Tử Kiệt nói “hạng nhất” cũng không có phản ứng gì nhiều, dù sao Lục Trạch trước đến nay vẫn luôn là hạng nhất.

Nhưng đột nhiên lại thành “Trạng nguyên”

Giang Niên phấn khích nói: “Thật sao! Thật tốt quá!”

Lục Trạch vừa lòng dựa vào ghế sofa: “Ừ, lần này anh phát huy cũng không tệ.”

Giang Niên tiếp tục nghiêng người đến trước micro của điện thoại: “Thầy ơi thầy ơi! Trạch ca thi nhiều điểm á!”

Mặc dù đã sẵn sàng tiếp nhận thành tích rất cao của Lục Trạch, nhưng Giang Niên vẫn sốc khi nghe Diêu Tử Kiệt nói “731”.

“Trạch ca,” Giang Niên nuốt nước bọt, “Anh là thần tiên sao?”

Lục Trạch gật đầu: “Nói anh là thần tiên cũng được, nhưng mà Niên Niên, em cũng phải là thần tiên mới được, anh chưa muốn yêu đương với thần tiên đâu.”

Diêu Tử Kiệt: “.....”

Bực quá cúp điện thoại đây.

Này mẹ nó còn là người sao!

Mọi người nói xem, có còn là người sao!

Ơ trước mặt chủ nhiệm độc thân ân ân ái ái, bọn họ có còn lương tâm hay không!

Tin Lục Trạch đạt Trạng Nguyên khoa học tự nhiên nhanh chóng truyền khắp Minh Lễ, ba mẹ Lục Trạch cũng nhận được tin rất nhanh, điện thoại của anh không được nghỉ ngơi quá lâu, cuộc gọi đến, tin nhắn, QQ,

Tất cả đều là chúc mừng Lục Trạch.

Thậm chí sau đó các phương tiện truyền thông cũng bắt đầu phỏng vấn tân trạng nguyên?!

Lục Trạch trả lời tin nhắn của vài người, sau đó dứt khoát tắt điện thoại, tập trung gấp origami với Giang Niên.

Giang Niên choáng váng, nhìn Lục Trạch, lại nhìn chính mình.

Trạch ca cầm Trạng Nguyên trong tay vẫn có thể bình thản tiếp tục ngồi làm việc, còn cô lại vì Lục Trạch mà phẫn khích, còn vì chính mình bồn chồn không yên.

Mà sự bồn chồn không yên này kéo dài đến tận 12 giờ đêm, web tra điểm sập liên tục, sau khi nhập số báo danh và số chứng minh lại sập một lần nữa, tâm tình khẩn trương ban đầu cũng dần vơi đi ít nhiều, ba mẹ ngay phía sau cũng đã ngáp lên ngáp xuống vài lần, Giang Niên lại lần nữa load lại trang web, như cũ nhập số báo danh và chứng minh thư vào sau đó nhấn enter.

Vốn dĩ cô cho rằng lần này hệ thống vẫn sập như cũ, lười nhác nhìn qua, sau đó đột nhiên hiện ra web chính.

Giang Niên như ngừng tim ở khoảnh khắc đó.

Nhanh chóng xem qua mấy con số.

Ngữ văn 131, toán 147, tiếng anh 142, tổ hợp 272, tổng điểm 692.

Giang Niên mở to hai mắt nhìn, sau đó cô nhìn từ trên xuống xác nhận kết quả một lần nữa.

Thật sự không nhìn lầm!

“Niên Niên, vẫn chưa được sao?” Mẹ Giang lại ngáp một cái, cảm thấy bản thân sắp chịu đựng không nổi nữa rồi.

Sau đó liền phát hiện Giang Niên nhảy dựng lên, vừa khóc vừa cười, thậm chí còn ôm chặt lấy mình: “Mẹ!”

Lại đến ôm ba Giang: “Ba!”

Ba mẹ Giang sững sốt nhìn sau, vội vàng hỏi: “Sao vậy con?”

Giang Niên hai mắt đã ngấn lệ.

Cô lại nhìn qua điểm số trên màn hình, thậm chí còn bắt đầu nức nở: “Con thi được 692! Con có thể đến trường mà con muốn đến rồi!”

“Thật sao?!” mẹ Giang kinh ngạc thốt lên, sau đó đến gần máy tính vài bước, bà phát hiện Giang Niên thật sự thi được 692 điểm.

Ba mẹ Giang vui mừng khôn xiết, quay đầu lại vẫn nhìn thấy Giang Niên còn đứng đó vừa khóc vừa cười, cũng nhìn nhau một chút, trong mắt tràn đầy xúc động.

Con gái họ mấy năm gần đây có bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu chăm chỉ, bọn họ đều nhìn ra được.

May mắn thay, mặc kệ quá trình thế nào, kết thúc tốt đẹp là được.

Mẹ Giang nghĩ đến cái gì, vỗ tay một cái, vội vàng cầm điện thoại: “Thật là, mẹ phải nhanh chóng báo cho ông bà ngoại, còn có dì dưỡng của con biết mới được, bọn họ chắc cũng đang đợi chúng ta!”

Ba Giang gật đầu lia lịa: “Đúng đúng đúng, phải báo qua một tiếng, Niên Niên, con đã nói với A Trạch chưa? Nói cho nó biết một

tiếng đi, đừng để người ta đợi, còn có bạn bè con nữa, báo qua một chút. Ngày mai muốn ăn cái gì? Ba đưa con ra ngoài ăn ngon! Con gái của ba thật giỏi!”

Giang Niên lau nước mắt, cười nhìn ba Giang: “Con muốn ăn vịt quay!”

Giang Niên cười, sau đó chạy đến một bên, cầm điện thoại gọi cho Lục Trạch.

Gần như được kết nối trong một giây: “Ơi? Niên Niên?”

“Trạch ca!” Giang Niên xúc động gọi một tiếng.

Lục Trạch nhất định là đang đợi điện thoại của cô!

Cô gái nhỏ lại cười: “Trạch ca, em thi được 692 đó!”

Bên kia đầu dây yên tĩnh hai giây, giây tiếp theo, giọng nói dễ nghe của chàng trai truyền đến tai Giang Niên.

“Bạn gái của anh lợi hại nhất thế giới.”

Giang Niên nhìn bóng dáng bận rộn của ba mẹ, lại nghe thấy giọng nói của Lục Trạch, không khỏi suy nghĩ ——

Cô cũng rất hạnh phúc.

Hạnh phúc nhất thế giới.

Chương 82: Hoàn chính văn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Editor: Boomtini

Ngày 26 đến trường nhận phiếu điểm, đây là lịch trình đã được sắp xếp trước đó.

Bởi vì Giang Niên vừa rồi thi rất tốt, ba mẹ Giang Niên vốn dĩ đã rất thích Lục Trạch, nay càng nhìn càng ưng ý, cũng không quên dặn dò: “Niên Niên này, ngày mai bọn con lên trường Minh Lễ thì nhớ gọi A Trạch qua nhà mình ăn sáng, mẹ làm bánh kếp A Trạch thích ăn.”

Giang Niên sốc nặng.

Rồi ai là con của mẹ sinh ra vậy ạ?

Nhìn thấy bộ dáng bất mãn của Giang Niên, mẹ Giang buồn cười chọc chọc vào trán con gái mình: “Cái con bé này cũng thật là, sao lại vô lương tâm vậy chứ? Năm cuối cấp của con A Trạch mỗi ngày bận trước bận sau, còn cùng con ôn bài chạy bộ, giờ mẹ làm bữa sáng cho A Trạch cũng không vui nữa hả?”

Giang Niên cố ý bĩu môi: “Đau!”

Nũng nịu che lại nơi mẹ Giang chọc vào, sau đó nhin không được cúi đầu cười.

Ừm, cảm giác người mình thích được ba mẹ ưng thuận tuyệt thật.

Hơn nữa không thể không nói, Lục Trạch được ba mẹ Giang Niên yêu thích như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân.

Rõ ràng trước mặt người khác Lục Trạch luôn bày ra bộ dáng rất lười nói chuyện, nhưng trước mặt ba mẹ Giang Niên lại vô cùng

khiêm tốn, hiểu chuyện, lại vô cùng lễ phép, khác xa so với thường ngày.

Vậy nên lúc ăn sáng Giang Niên thường thấy Lục Trạch làm ba mẹ cô vui vẻ đến mặt mày hớn hở, cô cúi đầu uống sữa bò, không khỏi cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ăn xong bữa sáng, Lục Trạch cùng Giang Niên đến trường như mọi ngày.

Chẳng qua có chút khác lúc trước ——

Bọn họ không mặc đồng phục, cũng không mang cặp sách, nghĩ xem hôm nay có môn nào, tiết nào.

Giống như thoát cái đã không còn là học sinh trung học nữa vậy.

Giang Niên không khỏi có chút cảm khái.

“Trạch ca”, Giang Niên đột nhiên gọi một tiếng, “Em nhớ lúc trước có đọc qua một câu, khi đó em cảm thấy câu đó sao mà vẻ vời, màu mè ghê, nhưng hiện tại nó lại khiến em xúc động, không hiểu sao nữa.”

“Là?”

Lục Trạch lười biếng phát ra âm tiết từ cổ họng mình.

“Cầu mong em được gặp lại người quan trọng nhất vào một ngày nào đó.”

Giang Niên nói từng chữ một, sau đó thấp giọng thờ dài.

Trước kia cô cũng không quá chờ mong vào một cuộc hội ngộ, bây giờ lại cảm thấy ——

Có lẽ vì cảm giác chia ly quá đau lòng nên mới khiến người ta mong chờ ngày gặp lại.

Lục Trạch cau mày.

“Anh không thích câu này.”

Giang Niên nghiêng đầu: “Hả?”

Lục Trạch cười cười: “Anh không nghĩ là muốn gặp lại, đừng chia xa là được rồi.”

Dưới ánh mắt chăm chú của thiếu niên tuấn lãng, Giang Niên chỉ cảm thấy mình không có chỗ nào che giấu được.

Giống như trong mắt anh chỉ có cô mà thôi.

Giang Niên ngượng ngùng nhấp nhấp môi, sau đó cúi đầu, lại nhớ đến cái gì đó: “Trạch ca! Lúc trước anh đã sớm đổi id QQ thành ‘mãn nhãn sao trời’ rồi, thành thật với em một câu, có phải lúc đó đã có ý đồ với em rồi không?”

Cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn mình, khuôn mặt như hoa đào.

Ngoài dự đoán, Lục Trạch thể nhưng lại lắc đầu: “Em suy nghĩ nhiều rồi.”

Giang Niên không tin, người như Lục Trạch có id như vậy với là chuyện lạ đó.

Lục Trạch có chút không được tự nhiên nhìn đi chỗ khác: “Em thật sự nghĩ nhiều rồi, chỉ là vừa lúc anh thấy mấy từ này nên đổi thôi.”

“Ra là vậy”, Giang Niên cũng không giận, chỉ cười tủm tỉm, “Được rồi, dù sao em dùng ‘sao trời’ cũng lâu rồi, nếu anh đã nói không phải, em cũng không có gánh nặng tâm lý gì nữa, hôm nay về nhà liền đổi đi thôi!”

Lục Trạch: “.....”

“Khụ khụ”, Lục Trạch háng giọng, “Đừng thay đổi.”

“Thật không?” Cô gái nhỏ nhìn mình với đôi mắt sáng ngời, Lục Trạch không biết từ lúc nào trong đầu đã nghĩ một vài chuyện không đúng đắn.

Anh càng thêm không được tự nhiên gật đầu.

Rồi sau đó cũng không ngoài dự đoán khi thấy cô gái nhỏ cười cười, như ăn vụng vậy.

Lục Trạch trong lòng ngứa ngáy, vẫn là không nhịn được, nhanh chóng cúi người hôn lên môi Giang Niên một cái. Sau đó lại nhanh chóng đứng thẳng, làm bộ vừa rồi cái gì cũng chưa xảy ra, tự nhiên nắm tay dắt cô gái nhỏ đi về phía trước.

..... Mới sáng sớm, trên đường phố đông người qua lại, bị Lục Trạch hôn trộm một cái, Giang Niên mới vừa rồi còn vui vui vẻ vẻ giờ đã ngẩn ngời.

Đặc biệt những người đi ngang qua họ còn vừa đi vừa nhìn lại với nụ cười treo trên khóe miệng, Giang Niên từ trước đến nay vẫn là kiểu người da mặt mỏng đã sớm xấu hổ muốn chui xuống đất.

Cô néo néo cổ tay Lục Trạch: “Lưu manh!”

“Lưu manh?” Lục Trạch quay sang nhìn cô.

Giang Niên ngẩng cao đầu: “Đúng vậy, là lưu manh!”

Lục Trạch như suy nghĩ gì đó, gật đầu, sau đó lại lần nữa nhanh chóng hôn lên môi Giang Niên: “Ừ, lưu manh thì lưu manh, dù sao lưu manh chỉ cần có bạn gái là đủ rồi.”

Giang Niên quả thực đã bị Lục Trạch làm cho sợ ngây ngời.

Những người đi qua họ còn thường xuyên quay đầu nhìn lại, Giang Niên thậm chí còn có thể nghe được hai cô gái đi qua thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Trời đất ơi, chàng trai kia đẹp thật đó, nhìn biểu cảm của cô bạn gái cũng ôn nhu ghê.”

“Đúng vậy, đi trên đường còn hôn hôn, như hôn trộm vậy, sao mà ngọt quá đi!”

Giang Niên trắng mắt liếc Lục Trạch: “Sao anh lại có bộ dáng này chứ!”

Lục Trạch không hề có một chút cảm giác áy náy, thậm chí còn không quên nghĩ trong lòng ——

Môi bạn gái anh vừa mềm lại vừa ngọt.

Vậy nên khi Lục Trạch nắm tay Giang Niên đến phòng học liền thấy mọi người trong lớp ồn ào hẳn lên ngay tức khắc, Giang Niên càng muốn đào cái hố chôn mình hơn.

Tạ Minh là người đầu tiên kêu lên: “Trạch ca làm được rồi! Trạch ca lợi hại!”

Sau đó không quên nịnh nọt Giang Niên: “Chị dâu nhỏ lợi hại!”

Giang Niên: “.....”

Lục Trạch cười cười đập Tạ Minh một cái: “Đừng dẫn một chút đi, Niên Niên xấu hổ.”

“Đúng đúng đúng, tôi sai tôi sai. Giang Niên, cậu ngàn vạn lần đừng trách tội tôi nhé, nếu không Trạch ca sẽ đánh tôi mất!”

Giang Niên ngượng ngùng một chút, sau đó cũng vui vẻ thoải mái trở lại.

Nhìn thấy Tạ Minh và Đoạn Kế Hâm ồn ào cười đùa, Giang Niên cảm thấy bây giờ thật tốt đẹp biết bao.

Làm sao bây giờ, còn chưa rời đi nhưng cô đã bắt đầu hoài niệm nơi này mất rồi.

Nói là tới trường nhận phiếu điểm, không bằng coi như cái dịp để gặp mọi người đi.

Vào buổi trưa, bọn họ đi ăn cùng một vài thầy cô.

Lúc này mới thấy lớp học ít người có bao nhiêu chỗ tốt, lấy đại một cái ghế lô, hai bàn ghép lại với nhau là đủ rồi.

Trong bữa tiệc náo nhiệt vô cùng, mọi người ăn uống linh đình, đủ kiểu chúc mừng chúc phúc.

Đa phần mọi người đều thi tốt cả, chỉ có vài người phát huy không như ý muốn lắm nhưng ngay tại đó đã điều chỉnh cảm xúc bản thân được rồi.

Dù sao đi chăng nữa thì mọi chuyện đều sẽ qua mau thôi, hãy luôn tiến về phía trước, tương lai tốt đẹp vẫn đang đợi chờ.

Đến buổi chiều, mọi người rủ nhau đi KTV, vừa ca hát vừa chơi boardgame, vừa tiện nói chuyện với nhau.

Ông chủ KTV cũng quen với cảnh một đám học sinh mới tốt nghiệp trung học cùng nhau tới chơi, thậm chí lúc Hạ Gia Dương mở đơn còn đùa: “Mới vừa thi đại học xong à?”

Hạ Gia Dương gật đầu.

Ông chủ cười, đưa cho Hạ Gia Dương một tờ quảng cáo.

“Từ 20 học sinh mới tốt nghiệp trở lên, hơn một nửa trên 600 điểm, giảm 50%, toàn bộ trên 600 điểm giảm 75%; nếu có trạng nguyên, giảm 100%”.

Hạ Gia Dương quả thực bị sốc, không nói nên lời hồi lâu.

“Ông chủ, ngài đây là?”

Ông chủ KTV cười cười xoa tay: “Làm kinh doanh thôi, bất quá trong khoảng thời gian này cũng chưa lần nào giảm giá thành công cả, các cậu thế nào?”

Hạ Gia Dương nhanh chóng kéo Lục Trạch đang nói chuyện với Giang Niên đến trước quầy của ông chủ: “Ông chủ! Lần này ngài cho không rồi! Lục Trạch, ông biết không, trạng nguyên khoa học tự nhiên năm nay!”

Sợ ông chủ không tin, Hạ Gia Dương nhanh chóng đưa tin tức trước đó cho ông ấy đọc.

Ông chủ: “.....”

???

Xác suất gặp trạng nguyên thật sự rất thấp, vậy mà ông đã chạm vào cái ‘thấp’ ấy rồi sao?!

Quản lý bên cạnh nhin không được cười ra tiếng.

Được rồi, coi như một lần nữa hấn nhận ra “IQ chính là tiền tài” đi.

/ ***** /

Giống như trước đó không lâu cô được nhìn thấy Từ Lâm Thanh trong bữa tiệc tốt nghiệp.

Nhanh như vậy đã đến bữa tiệc tốt nghiệp của bọn họ rồi.

Biểu tình của Giang Niên thoáng chốc sững sờ.

Mãi đến khi tiếng vỗ tay như vũ bão xung quanh vây lấy cô, Giang Niên mới ngừng nói chuyện với Thi Lam, nhìn về phía sân khấu.

Người dẫn chương trình giới thiệu: “..... Chúng ta hãy cùng hoan nghênh học sinh ưu tú tốt nghiệp năm nay, trạng nguyên khoa học tự nhiên – Lục Trạch, biểu diễn trên sân khấu!”

Vừa rồi hội trường vốn đã náo nhiệt, giờ khắc này lại càng thêm sôi trào, xen lẫn tiếng hò hét của mọi người.

Giang Niên bỗng dưng cảm thấy kiêu ngạo hẳn lên.

Lòng bàn tay sớm đã ửng đỏ, ánh đèn trong hội trường chợt mờ đi.

Chàng trai mặc áo màu lam nhạt cầm đàn ghita, từng bước đi đến trung tâm sân khấu, hưởng thụ sự hoan nghênh của mọi người.

Vẫn là bộ dáng lười nhác nhưng không kém phần tiêu sái, Lục Trạch cúi đầu chào khán giả, giọng nói thanh mát vang lên trong hội trường: “Mọi người buổi tối tốt lành, tôi là Lục Trạch.”

“ AAAAA ——!”

Giang Niên nghe rõ tiếng hét lên không thể kiểm soát của một cô gái trong hội trường.

Nhưng chàng trai trên sân khấu kia ngược lại một chút kiêu ngạo cũng không có, giống như vinh quang này vốn là thứ anh nên có được, và anh dường như đã quen với điều đó từ trước rồi.

Giang Niên đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hư vinh kỳ lạ.

——

Nhìn xem, có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ cùng ái mộ Lục Trạch, nhưng anh ấy chỉ thích mỗi mình cô.

Ngay cả lúc này, Lục Trạch đang đứng trên sân khấu, nhưng trong mắt anh ấy cũng chỉ có cô mà thôi.

Lục Trạch ngược mắt, cười cười: “Hôm nay sẽ biểu diễn bài hát tôi thích nhất, tên là 《chỉ chỉ》 (*), cũng tặng bài hát này cho cô gái tôi thích nhất, mãi mãi là như vậy, cảm ơn em đã đồng ý đến bên anh.”

(*)Chỉ chỉ, có nghĩa là duy nhất, only you, chỉ mỗi mình em.

bài này có ytb, mọi người tìm y tên là sẽ ra, lời bài hát này rất hay, mình cảm thấy có đôi chút giống với chuyện tình của hai bạn nhỏ.

Chàng trai vốn được xem là nam thần trong mắt mọi người bỗng đứng trở nên ôn nhu như nước, quả thực khiến vô số người kinh ngạc.

Ngay cả khi Lục Trạch không nói đó là ai, Giang Niên vẫn cảm thấy trong thoáng chốc mọi ánh mắt trong hội trường đều tập trung về phía mình.

Cô ngẩng đầu cười với chàng trai đang trên sân khấu nói với mình: “Niên Niên, anh thích em.”

Rõ ràng từng từ một, ôn nhu, dịu dàng.

Âm nhạc vang lên

“Mái hiên sau cơn mưa qua đi

Chú mèo ngồi bên ven đường

Em thổi vào gió, không nói lời nào đã ngọt ngào như vậy.

.....”

Lời bài hát trong trẻo nhẹ nhàng, cùng với giọng hát thanh mát của chàng trai, Giang Niên cảm thấy nhịp tim của mình rất nhanh, như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Cô mím môi, khóe môi không tự chủ cong lên.

Giang Niên nhìn Lục Trạch, đột nhiên cô nghĩ, rốt cuộc cô cũng đã hiểu vì sao lại gọi là —

“mãn nhãn sao trời”.

/*****/

“Trạch ca! Vừa rồi anh đẹp trai lắm luôn đó.”

Sau khi kết thúc, cô gái nhỏ như bướm bướm ôm bó hoa lao vào hậu trường, đôi mắt sáng như sao.

Lục Trạch một tay liền ôm lấy bạn gái mềm mại vào lòng.

Giang Niên không khỏi nghĩ —

Trên thế gian này có thể có rất nhiều Giang Niên, bọn họ rụt rè, thẹn thùng lại nhạy cảm, đối với thế giới này luôn tràn đầy hi vọng.

Nhưng cũng chỉ có em, Giang Niên, may mắn gặp được anh, Trạch ca.

Thật tốt biết bao.

“Trạch ca”, Giang Niên đột nhiên kéo ra một chút khoảng cách, “Em bỗng dưng nhớ đến, chúng ta quen nhau lâu như vậy rồi nhưng mà hình như anh chưa từng giới thiệu bản thân với em đâu. Rõ ràng anh đã sớm biết đến em!”

Nói như vậy cũng đúng.

Lục Trạch rũ mi mắt, sau đó suy nghĩ một chút.

Nếu có cơ hội một lần nữa, khi gặp Giang Niên lần đầu tiên, anh nhất định sẽ tự giới thiệu mình với Giang Niên.

Bất quá, hiện tại cũng không tính là quá muộn, cũng may mắn rằng Giang Niên vẫn còn trong vòng tay của anh.

Lục Trạch đưa lưỡi đảo một vòng qua răng, nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình.

Giọng nói dễ nghe như tiếng nước chảy qua đá vang lên.

“Vậy thì làm quen một lần nữa. Xin chào, anh là Lục Trạch, có rất nhiều ưu điểm, rất thích Giang Niên. Chào em, bảo bối.”

Người yêu của anh mỉm cười.

“Chào anh, Lục Trạch.”

Hai người nhìn nhau cười.

“Kia, xin hãy chiếu cố nhiều hơn.”

Hoàn chính văn.

Chương 83: PN1: Ghi danh trường đại học

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau khi có kết quả của kỳ thi tuyển sinh đại học, tham dự tiệc tốt nghiệp, lại nhanh chóng ghi danh vào trường đại học muốn đến, hiện tại Giang Niên đã hoàn toàn nhàn rỗi.

Nhưng mà, cũng nhờ có bạn trai tài giỏi của cô, Giang Niên sinh thời may mắn biết được cảm giác phòng tuyển sinh Thanh Hoa Bắc Đại liên tục gọi đến cướp người là cái dạng gì

Đại khái chính là, lúc còn chưa công bố kết quả thi đại học, phòng tuyển sinh của hai trường Thanh Bắc đã nhanh chóng có được bảng điểm của các trạng nguyên, rồi sau đó Lục Trạch cứ như vậy nhận được điện thoại từ hai trường.

Lúc ấy Lục Trạch đang xem phim với Giang Niên trên laptop, những khi đến đoạn cao trào, Giang Niên vội che lại trái tim nhỏ, không ngừng gật đầu phụ họa với những bình luận về phim: “..... woo woo woo, nam chính thật sự quá quá quá là đẹp trai luôn aaaaa!!!”

Lục Trạch liếc nhìn gương mặt nam chính đang được phóng đại trên màn hình.

Trong lòng cũng phụ họa với ánh nhìn của bạn gái nhà mình, ừm, đúng là rất đẹp, nhưng lại bĩu môi: “Anh có đẹp trai không?”

Cô gái nhỏ hai mắt tỏa sáng nhìn nam chính, không có thời gian để ý đến anh.

Lục Trạch càng thêm bất mãn, anh nhích lại gần định hôn bạn gái để cô dời lực chú ý về phía mình.

Chỉ là, còn chưa kịp thực hiện ý đồ

Điện thoại đã vang lên.

Lục Trạch nhíu mày nhìn vào điện thoại mình.

Là một dãy số xa lạ, mã vùng mở đầu là 010.

Này, bây giờ các cuộc gọi lừa đảo đều dùng mã vùng của Bắc Kinh sao?

Không chút do dự cúp điện thoại, Lục Trạch tiếp tục nhích lại gần Giang Niên, định tiếp tục ý đồ vừa rồi chưa hoàn thành.

..... điện thoại lại vang lên.

Lần này, Giang Niên đã trở nên bất mãn, tạm dừng bộ phim đang chiếu, nhìn sang Lục Trạch: “Trạch ca, anh nghe điện thoại đi!”

Có thể không nghe lời người khác chứ lời của bạn gái thì phải nghe.

Lục Trạch thản nhiên nhìn số điện thoại cùng mã vùng với số ban nãy, cả người tràn ngập hơi thờ ‘tôi thực sự không muốn trả lời, các người tốt nhất đừng là điện thoại lừa đảo’

Ngón trở thon dài lướt qua màn hình điện thoại một chút, cuộc gọi đã được kết nối.

Lục Trạch ấn mở loa ngoài, chính mình lười nhác dựa vào sofa, ngay cả giọng nói cũng vô cùng uể oải: “Alo”.

Đầu dây bên kia dường như cũng rất khiếp sợ, không ngờ lần này đã gọi được, sững sốt một hồi, vội vàng nói: “Alo, xin chào, xin hỏi đây có phải là học sinh Lục Trạch không?”

Lục Trạch cau mày chặt hơn.

Cũng được lắm, dạo này điện thoại lừa đảo đều gọi thẳng tên vậy sao?

Không có hứng thú chơi đùa cùng đối phương, Lục Trạch biếng nhác tùy ý phủ nhận: “Xin lỗi, không phải tôi, cô gọi nhầm rồi.”

Nói xong liền chuẩn bị cúp điện thoại, tiếp tục cùng bạn gái xem phim.

Có đâu ai ngờ bên kia dường như đã sớm có chuẩn bị: “Đợi đã, học sinh Lục Trạch! Tôi biết đây là điện thoại của cậu, chúng tôi đã xác nhận với phòng tuyển sinh của tỉnh em rất nhiều lần rồi. Có phải đại học Bắc Kinh cách vách đã gọi đến cho em rồi không? Sau đó nói em không cần tiếp điện thoại của chúng tôi nữa, nói với chúng tôi em không phải Lục Trạch, gọi nhầm số rồi không? Chúng tôi thực sự rất có thành ý, chúng tôi cũng đã đọc qua sơ yếu lý lịch của em rồi, đại học Thanh Hoa chắc chắn thích hợp với em hơn trường cách vách nào đó!”

Người bên kia nói liên tục không ngừng nghỉ vô cùng trôi chảy, như thể ở giữa chẳng hề có dấu câu nào cả vậy, chặt chẽ lại dồn dập, căn bản không cho Lục Trạch cơ hội nào để cắt máy.

Chỉ là sau khi nghe một tràng dài như vậy, Lục Trạch thoáng ngẩn người.

Cùng Giang Niên đưa mắt nhìn nhau, sự kinh ngạc hiện rõ trong mắt đối phương.

Đợi hồi lâu không nghe thấy giọng nói bên này, lão sư của phòng công tác tuyển sinh Thanh Hoa càng thêm sợ hãi: “..... Alo, Bạn học Lục Trạch, em còn có ở đó không? Tôi thật sự hi vọng em xem xét qua trường đại học Thanh Hoa một chút, em là học sinh chuyên tự nhiên, chúng tôi thấy em trước kia rõ ràng quan tâm đến các ngành học kỹ thuật, máy tính, cơ khí, kiến trúc và các chuyên ngành khác đều là ưu thế của chúng tôi và chúng tôi có thể cung cấp cho em nền giáo dục tốt nhất, không giống như Bắc đại đối diện, toàn bộ trường học chỉ có một khoa kỹ thuật”

Sau khi nói tất cả trong một hơi dài, nhân viên tuyển sinh bên đại học Thanh Hoa vẫn không nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia, cho rằng Lục Trạch đã bị Bắc đại cách vách cướp đi rồi, xác định không đến lượt Thanh Hoa nữa.

Chỉ có thể thở dài một hơi, quyết định tôn trọng ý nguyện của thí sinh: “Được rồi, học sinh Lục Trạch, nếu em đã chắc chắn rồi, chúng tôi cũng tôn trọng nguyện vọng của em. Bất quá, hy vọng em có thể suy xét lại một chút các chuyên ngành của trường chúng tôi.”

Lục Trạch có hơi bối rối: “Em quyết định ghi danh vào đại học Thanh Hoa rồi.”

Đây vẫn luôn là mục tiêu không thay đổi của anh từ những năm cấp ba, sao nghe ý của lão sư chấp hồi giống như chắc chắn anh sẽ không đến Thanh Hoa vậy?

Lão sư ở phía bên kia: “..... À được rồi, bạn học Lục Trạch, nếu em đã quyết định ghi danh ở Bắc đại thì cứ ghi danh đi Từ từ, em vừa nói gì?”

Có phải cô bị ảo giác rồi không?!

Lục Trạch liền lặp lại một lần nữa: “Em sẽ ghi danh vào đại học Thanh Hoa”.

“.....” Vãi đạn vãi đạn vãi đạn!!!!!!!

Nhân viên tại phòng công tác tuyển sinh đại học Thanh Hoa cảm thấy dường như mình vừa bị một chiếc bánh cực lớn rơi trúng đầu rồi, cô không khỏi choáng váng.

Còn chưa kịp ngất đi, cô đã vội định thần lại: “Được được, học sinh Lục Trạch, một lần nữa chúc mừng em đạt trạng nguyên khoa học tự nhiên nhé, cũng vô cùng hoan nghênh em đến với đại học Thanh Hoa của chúng tôi! Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng chơi nước chảy ngược dòng nhé, khi nào đại học Bắc Kinh gọi cho em thì

em liền nói đã xác định ghi danh vào đại học Thanh Hoa rồi nhé, mặc kệ bên kia nói cái gì em cũng không cần động tâm đâu! Nhà ăn và ký túc xá của Thanh Hoa chúng ta so với bên kia tốt hơn rất nhiều!”

Cô nói rất nhanh, giảng giải công đạo một hồi, sau đó nghĩ lại vẫn không cảm thấy yên tâm, liền nói: “Học sinh Lục Trạch, nếu cách vách có gọi điện thoại cho cậu, cứ bảo cậu không phải Lục Trạch sau đó thẳng tay cúp luôn điện thoại là được!”

Lục Trạch: “.....”

Giang Niên: “.....”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Niên vẫn còn sững sờ hồi lâu không có cách nào định thần lại.

Nhìn xem, nhìn xem, đây chính là chênh lệch của người thường chúng ta và học thần đó.

Bản thân mình còn chưa biết điểm thì Lục Trạch đã bắt đầu bị Thanh Hoa Bắc Đại thay phiên nhau gọi đến đoạt người rồi.

Huhuhu cô chua quá đi!

Thật vất vả mới cúp được điện thoại, Lục Trạch liếc nhìn cô gái nhỏ đang ủ khuất bĩu môi.

Vừa rồi hai mắt còn không gợn sóng gì, nháy mắt đã hiện ý cười.

Anh nhanh chóng nhích lại gần hôn lên môi cô gái nhỏ một cái.

Lục đại thiếu gia thành công trộm hương thỏa mãn đến mức đuôi sắp dựng lên rồi.

Anh khẽ nheo mắt cười, vương tay xoa đầu Giang Niên, lại lần nữa bị cái chạm mềm mại kia làm cho kinh ngạc.

Giang Niên cũng chỉ giả vờ ủ khuất mà thôi.

Lục Trạch thi tốt, đương nhiên cô cảm thấy hạnh phúc hơn bất cứ ai.

Vốn dĩ nghĩ rằng mình đã nói rõ muốn ghi danh vào Thanh Hoa, Lục Trạch cảm thấy sẽ không còn chuyện gì phiền phức nữa, nhưng sau đó lại phát hiện.....

Trước đây là anh xem nhẹ nghị lực cướp đoạt thí sinh của hai trường Thanh Bắc.....

Lúc chằm tối, Lục Trạch và Giang Niên cùng nhau ra ngoài ăn cơm, sau đó.....

Liên nhận được điện thoại của phòng tuyển sinh Bắc đại.

“Alo? Xin chào, cho hỏi có phải là học sinh Lục Trạch đó không?”

Dường như lời mở đầu đều giống nhau như đúc, phòng tuyển sinh của Bắc đại cũng tính không cho Lục Trạch cơ hội mở miệng, lập tức chuẩn bị tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Lục Trạch mạnh mẽ xen vào, nỗ lực không để đối phương lãng phí thời gian của mình: “..... Lão sư, xin chào, em đã quyết định ghi danh vào Thanh Hoa rồi.”

Vốn dĩ cho rằng nói đến đây đã cúp điện thoại được rồi.

Tuy nhiên, phòng tuyển sinh Bắc đại như thể không hề bị khuất phục: “Không sao đâu, không sao đâu, học sinh Lục Trạch, em nghe thầy nói này. Lão sư biết em là học sinh chuyên tự nhiên, nhưng kỳ thật khoa học tự nhiên ở Bắc Đại chúng ta cũng rất cường đại, các ngành học liên quan đến toán học vật lý đều rất rất tốt, hoặc nếu em muốn học kinh tế cũng có thể đến”

Thao thao bất tuyệt, một điểm tạm dừng cũng không có.

Thật vất vả mới cúp điện thoại của Bắc Đại, lại nhận được điện thoại của Thanh Hoa.

“Alo, bạn học Lục Trạch, cách vách có phải đã gọi cho em rồi không? Ừ, nghe lão sư, ngàn vạn đừng nghe bọn họ nói!”

Nói ngắn lại, hết Bắc Đại ra trận thì đến Thanh Hoa ra trận, cúp bên này thì bên kia liền gọi đến.

Lục Trạch im lặng tắt máy.

Sau đó điện thoại của Giang Niên liền vang lên, cô nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, nhắc nhở: “Là điện thoại của thầy Diêu nè anh”.

Nghe máy, và đương nhiên, tìm Lục Trạch.

“Lục Trạch à, em mau mau mở nguồn điện thoại lên đi! Phòng tuyển sinh Thanh Bắc gọi cho em đều không được, cái thằng này, thật là!”

.....

Nhìn chung, sau khi trải qua hai ngày như vậy, ánh mắt Giang Niên nhìn về phía Lục đại thiếu gia đã chuyển từ hâm mộ và ganh tị sang hoàn toàn đồng cảm.

Thật kinh khủng.

Quá kinh khủng

Bất quá, nói thật, cô cũng muốn kinh khủng như vậy lắm:)

Lại sau đó, chờ đến khi điện thoại của Lục Trạch sóng yên biển lặng, lại đến phiên điện thoại của Giang Niên vang lên.

Cũng là mã vùng 010, Giang Niên đã chấn kinh rồi.

“Trạch ca, hiện tại công tác tuyển sinh đã cường đại đến vậy rồi sao? Gọi anh không được liền gọi cho em nè?!”

Không thể trách Giang Niên nghĩ nhiều.

Cô nhận ra rằng, từ khi cô và Lục Trạch ở bên nhau thật không thiếu người gọi cho cô chỉ để tìm Lục Trạch.....

Cô là người đưa tin sao!

Tiếp nhận điện thoại với vẻ kinh ngạc, giọng nói ấm áp và mềm mại của Giang Niên vang lên: “Alo, lão sư, người muốn tìm Lục Trạch sao?”

Sau đó cũng đã chuẩn bị chuyển điện thoại sang cho Lục Trạch tiếp nhận.

Lão sư bên kia: “.....?”

“Lục Trạch?” Lão sư bên kia ngăn người một chút, “A, học sinh Giang Niên, em biết Lục Trạch phải không?”

Xịn vãi, còn biết tên cô luôn này!

Giang Niên còn chưa kịp nói chuyện đã bị Lục Trạch cướp đoạt: “Đúng vậy, Giang Niên là bạn gái của em.”

Lão sư bên kia thậm chí không quá lễ phép, nhin không được thốt lên: “..... Vãi cả chường!”

Cô thậm chí còn quên mất vừa rồi gọi đến đây làm gì, vội vàng hóng chuyện: “Thật sao! Giang Niên và Lục Trạch đang bên nhau sao!”

Giang Niên: “.....?”

Không biết thì gọi cho cô làm gì?

Lão sư bên kia nhanh chóng thu hồi tâm tình nhiều chuyện: “Nhu vậy thật tốt, rất rất tốt, học sinh Giang Niên, Lục Trạch đã quyết định đến Thanh Hoa rồi, em cũng đến đây thì thật tốt. Ôi tốt quá, cặp đôi này thi đại học đều đạt điểm cao như vậy.”

Giang Niên ngậy ngẩn cả người.

Vậy nên, đây là điện thoại gọi cho cô sao?

..... Lại sau đó, Giang Niên đã thực sự trải nghiệm tâm tình của Lục Trạch suốt hai ngày nay.

Bị phòng tuyển sinh Thanh Bắc thay nhau gọi điện thoại đến rất cuộc là loại cảm giác gì

Chính là

Rất tuyệt, rất ngẫu:)

Nhưng mà

“Lão sư, em đã quyết định đến Bắc Đại rồi ạ, em muốn học chuyên ngành ngôn ngữ.”

Lão sư bên kia như chẳng hề bị đả kích gì, vẫn là hứng thú bùng bùng: “Này, tôi mới vừa lên mạng xem thử ảnh chụp của Lục Trạch và Giang Niên đó, đẹp trai xinh gái quá trời quá đất luôn, đúng là trai tài gái sắc mà!”

Giang Niên & Lục Trạch: “.....”

Lão sư, ngài buồn chuyện như vậy có thật sự ổn không?

Lão sư bên kia còn tấm tắc cảm khái: “Huyền thoại quả là huyền thoại.”

Mọi người nói xem, hai người này yêu đương nhưng vẫn học tập tốt thì thôi đi, sao lại còn đẹp vậy chứ?!

Chương 84: PN2: Gặp mặt phụ huynh

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trong khoảng thời gian chờ đợi nhận giấy báo nhập học, Giang Niên quả thực giải trí đến điên rồ.

Thậm chí kế hoạch đề ra trước khi lên 12 “thi đại học xong phải hoàn thành bản thảo” cũng bị quên đến không còn một mảnh.

Hơn nữa, chơi với Lục Trạch khiến Giang Niên khám phá ra nhiều thế giới mới mà trước kia cô không hề hay biết.

Tỷ như, Giang Niên chưa từng trải qua cảm giác hồi hộp khi chơi game, chẳng qua là vì những game cô chơi thực sự rất chán thảnh thơi cô thử chơi một vài trò cần trình độ một chút, mới vừa vào chơi đã bị ngược tơi tả liền trực tiếp bỏ luôn.

Vậy nên, lĩnh vực chơi game này kia vẫn luôn là nỗi đau mà Giang Niên không chịu vượt qua.

Nhưng mà!

Hiện tại cô có Lục Trạch ở đây kia mà!

So trình chơi game với Lục Trạch, mang theo Giang Niên cùng chơi giống như là

Tự chơi thì đúng hơn.

Theo logic thì không đúng, nhưng ý tứ đại khái thì là như vậy.

Bất kể chơi trò nào, dù kiểm tra chỉ số IQ hay kỹ năng, Lục Trạch chẳng hề quan tâm đến nó, chơi một lần mãi đến cấp độ cuối cùng khiến cho Giang Niên một trận choáng váng.

Giang Niên hôm nay vẫn ngủ nướng như mọi ngày, thức dậy thay quần áo.

Ra khỏi phòng, liền thấy mẹ Giang ở phòng khách đang ủi quần áo, khi thấy Giang Niên ra tới, liền cười: “Con dậy rồi sao?”

Giang Niên có chút ngượng ngùng gật đầu.

Từ khi thi đại học xong, ngày nào cô cũng ngủ muộn, dậy muộn.

Ba mẹ cô cảm thấy những năm tháng cấp ba của cô quá vất vả, khó có được kì nghỉ dài như vậy nên cả hai cố ý không gọi cô dậy.

Ngủ nướng thực sự rất thoải mái

Cảm giác tội lỗi vì lãng phí thời gian thường xuyên khiến Giang Niên có chút áy náy.

Tất nhiên, cũng chỉ áy náy lúc đó mà thôi.

Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ Giang: “Mẹ, mẹ ủi quần áo gì á?”

“Hôm nay ba mẹ đi họp lớp cấp ba, ủi áo quần thẳng thớm một chút”, mẹ Giang cũng không ngượng đầu mà trả lời, “À phải rồi, ba mẹ trưa và tối nay không về nhà ăn cơm nên con tự giải quyết bữa trưa và bữa tối đi ha, tìm Thi Lam, Thư Nam gì đó ăn chung, không thì qua với A Trạch ấy.”

Giang Niên: “.....”

Được rồi.

Sau khi thi đại học, Giang Niên liền cảm thấy địa vị trong nhà của cô liền tụt dốc không phanh.

Trước khi thi đại học, ba mẹ Giang cứ dăm ba ngày lại bồi bổ cho cô, sợ cô ăn không ngon, mặc không đẹp, còn sợ áp lực tâm lý lớn.

Sau khi thi đại học thì sao nào?

..... Lúc cả hai đi làm thì không nói, thật vất vả mới đến cuối tuần, ba mẹ Giang nhất định sẽ có việc ra ngoài, hơn nữa, chắc chắn sẽ không dẫn cô theo.

Tuần này thì “Niên Niên, mẹ và ba con sang thành phố bên cạnh chơi một chút,” tuần sau là “Ba mẹ đi tụ tập với bạn bè đây”, tuần sau nữa lại là “Bạn học mới sinh đưa thứ hai, ba mẹ qua đó ăn bữa cơm”.

Nói gọn lại, cô sống hay chết cũng mặc kệ.

Giang Niên ai oán mà thở dài: “Con biết rồi.”

Cô theo thói quen qua nhà Lục Trạch, mấy tuần nay anh nhìn mãi cũng quen: “Cô và chú lại mặc kệ em sao?”

Giang Niên gật gật đầu.

Lục Trạch cười, đeo tạp dề vào phòng bếp: “Trưa nay muốn ăn cái gì?”

Giang Niên nổi gót theo sau, thấy Lục Trạch trong phòng bếp bận rồi, nhịn không được liền bước đến, ôm Lục Trạch từ phía sau: “Trạch ca, anh đối với em thật tốt”.

Lục Trạch vô cùng hài lòng với sự gần gũi của cô gái nhỏ.

Bữa trưa như cũ vẫn vui vẻ ăn cơm, Lục Trạch nhìn Giang Niên ngáp ngấn ngáp dài, cười nói: “Ngủ trưa một lát nhé?”

Giang Niên đã buồn ngủ đến mức nhấc mí mắt không lên, ngoan ngoãn gật đầu, “Buổi chiều em muốn cùng bọn Tạ Minh chơi game!”

Lục Trạch đồng ý: “Được”.

Giang Niên bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Sau đó nghe thấy giọng của Lục Trạch: “Niên Niên, em tỉnh chưa? Đi mở cửa hộ anh với, anh đang trong phòng tắm”.

Giang Niên mơ mơ màng màng lên tiếng, sau đó đi đến trước cửa.

“Ai vậy ạ?” Giọng nói của cô gái nhỏ mới tỉnh ngủ mềm mại như sáp, Giang Niên lại dụi dụi mắt mở cửa.

“Surprise! Bảo bối, nhớ mẹ không nào!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên trước mặt Giang Niên, giống như có ai đó xông vào.

Người phụ nữ ôm chầm lấy Gian Niên, mùi thơm quanh quần trên chóp mũi cô.

Mãi đến lúc này, người phụ nữ chợt nhận ra chiều cao và hình thể dường như không thích hợp lắm, hơn nữa người trong vòng tay quá mềm mại, một chút cũng không giống đứa con trai mạnh mẽ của bà.

Bà lùi lại một chút, nhìn người mình vừa ôm.

..... một cô gái?

Giang Niên xoa mũi, vè mặt xấu hổ.

Cô thật sự không ngờ đến, lần đầu tiên gặp mẹ Lục Trạch lại trong tình cảnh như vậy, cô lại còn mới tỉnh ngủ ở nhà Lục Trạch, quần áo tóc tai cũng không chỉnh tề, trên mặt còn mang theo cảm giác buồn ngủ.

Giang Niên nhanh chóng vuốt lại tóc tai, sau đó vô cùng lễ phép cúi chào: “Dạ con chào dì!”

Lúc chào hỏi, Giang Niên không khỏi thấp thỏm ngược lên trộm nhìn mẹ Lục Trạch một cái.

Mẹ Lục Trạch vừa rồi còn hoang mang một trận, hiện tại nghe thấy giọng nói của cô gái nhỏ, hai mắt lập tức sáng ngời: “Niên Niên phải không? Tới nhà chúng ta chơi sao? Thật ngoan quá đi!”

Căn bản bà cũng không đợi Giang Niên nói chuyện, mẹ Lục Trạch vội quay đầu kêu một tiếng: “Chồng ơi! Chồng! Mau đến đây, lẹ lẹ, đến gặp con dâu tương lai của nhà mình, ngoan lắm, vừa gặp đã thấy hiểu chuyện rồi. Không biết A Trạch nhà chúng ta làm thế nào để lừa con gái nhà người ta đến tay nữa!”

Giang Niên: “.....”

Mẹ, mẹ của Lục Trạch, trong suy nghĩ của cô, một chút cũng không giống

Trong lúc nói chuyện, Lục Trạch đã từ phòng tắm đi ra.

Có vẻ như vừa mới rửa tay xong, Lục Trạch từ trước đến nay đã quen không dùng khăn lau tay, cứ để vậy đợi khô tự nhiên.

Lắc nước trên tay cho vơi bớt, anh còn thắc mắc sao Giang Niên còn chưa quay lại, tùy ý bước đến mở miên hỏi, “Niên Niên, ai vậy?”

.....

“Ba, mẹ?!”

Lục Trạch cũng chấn kinh rồi.

Mẹ Lục Trạch cũng như vừa rồi, cứ vậy chào hỏi: “Ơi, con trai nhớ mẹ không nào?”

Giang Niên không biết nên nói gì, nghĩ nghĩ, vẫn là chủ động nở nụ cười: “Dì ơi, để con giúp dì mang hành lý”.

Lục Trạch rốt cuộc làm sao ở chung với ba mẹ lại tốt vậy, mỗi ngày đều nói chuyện vui vẻ?

.....

Mãi đến khi đã ngồi trên sô pha, Giang Niên vẫn còn cảm thấy bầu không khí có chút xấu hổ.

Nhưng hiển nhiên, mẹ Lục Trạch một chút cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Ngồi bên cạnh Giang Niên, thân thiết nhiệt tình vô cùng: “Niên Niên, A Trạch đã được con chiếu cố nhiều rồi, dì đã sớm nghe đến tên con, mãi đến bây giờ mới được gặp”.

Giang Niên ngoan ngoãn mỉm cười: “Dì ơi, ngài nói quá lời rồi ạ, là Trạch ca chiếu cố con rất nhiều, năm 12 Trạch ca vẫn luôn phụ đạo cho con.”

“Nên vậy nên vậy”, mẹ Lục Trạch rất vui vẻ, cười không ngừng, “A Trạch thành tích cũng tốt, phụ đạo cho con cũng là chuyện nên làm mà, dì nghe nói, Niên Niên thi đại học vừa rồi thành tích cũng rất lợi hại đúng không? Đúng là cô bé ngoan”.

Bà quay sang liếc Lục Trạch một cái, “Chậc, con cũng không biết đâu Niên Niên, lúc A Trạch mới lên cấp ba, cô chú nói với nó tham gia nhiều cuộc thi một chút, đẹp hồ sơ, sau này ra nước ngoài học đại học, vốn dĩ mọi chuyện theo chiều hướng như vậy, nhưng bỗng dưng đoạn sau lớp 10 nó lại nói với cô chú không ra nước ngoài nữa, muốn ở lại Trung Quốc học đại học?”

Giang Niên sững sốt, quay sang nhìn Lục Trạch.

Lục Trạch biếng nhác dựa vào ghế sô pha, chân dài duỗi ra, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Mẹ, mẹ nói với Niên Niên chuyện đó làm gì?”

Vốn dĩ bởi vì ba mẹ quanh năm ở nước ngoài nên Lục Trạch cảm thấy lên đại học ra nước ngoài cũng không sao, tuy rằng anh cũng đã sớm quen cảm giác sống một mình trong nước rồi.

Nhưng là

Bỗng đứng lại cảm thấy ở trong nước tốt hơn.

Luôn có một người đáng giá để bạn lưu luyến.

Giang Niên mím môi, cô muốn nói gì đó, rốt cuộc cũng không nói ra.

“Được được được, con không cho mẹ nói thì mẹ không nói nữa”, mẹ Lục Trạch cũng không tức giận, “Ba với mẹ cũng là về gặp con một chút, lát nữa lại về bên kia”.

“Dạ, con biết rồi”, Lục Trạch thản nhiên gật đầu.

Từ nhỏ anh đã quen với việc ba mẹ mình trở về vội vàng mà rời đi cũng vội vàng, anh cũng không cảm thấy có vấn đề gì khi sống tự lập.

Vì công việc kinh doanh của gia đình, ba mẹ anh hằng năm đều ở nước ngoài bận rộn, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều cũng là điều dễ hiểu.

Giang Niên lại có chút kinh ngạc: “Cô chú nhanh như vậy đã đi lại rồi ạ?”

Ba mẹ Lục Trạch ngập ngừng một hồi: “ Ừ, việc kinh doanh bên kia thật sự không thể đi xa quá lâu được”.

Bọn họ cũng không phải chưa nghĩ đến việc đưa Lục Trạch cùng sang bên kia học tập và sinh sống cùng, chỉ là Lục Trạch từ trước đến nay vẫn luôn có chủ kiến của riêng mình, bọn họ có khuyên cũng không lay chuyển được anh.

Chỉ là

Không thể giống những cha mẹ khác bên con thường xuyên, bọn họ ít nhiều vẫn cảm thấy có lỗi.

Vậy nên trước nay đối với Lục Trạch luôn là trạng thái nuôi thả, anh muốn làm gì bọn họ cũng không ngăn cản.

Giang Niên lại mím môi.

Ba mẹ Lục Trạch đều là những người dễ ở chung, Giang Niên từ trước đến nay đều ngoan ngoan hiểu chuyện nên rất được người lớn yêu thích.

Vậy nên, ‘cuộc gặp gỡ phụ huynh bất ngờ’ bắt đầu một cách hoang mang cũng đã kết thúc êm đẹp.

Mẹ của Lục Trạch thậm chí còn thưởng cho Giang Niên bao lì xì, bị cô liêu mạng từ chối, bà tỏ vẻ tiếc nuối: “Niên Niên muốn cái gì con cứ nói với A Trạch, nói A Trạch mua cho con, A Trạch nhiều tiền lắm, đừng nghĩ tiết kiệm tiền cho nó”.

“Mẹ”, Lục Trạch cười cười, “mẹ đừng nói như kiểu con đối xử với bạn gái không tốt chút nào vậy chứ”.

Giang Niên cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mặc dù thời gian ở chung cùng ba mẹ không nhiều, nhưng nhìn ra được ba mẹ Lục Trạch đều rất thương anh, ở chung cũng rất hòa thuận, gần gũi như bạn bè vậy.

Nói chuyện một hồi, ba mẹ Lục Trạch liền về phòng ngủ bù vì lịch múi giờ.

Nhìn thấy bọn họ lên lầu, Giang Niên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói bọn họ đối với cô rất thân thiết và nhiệt tình, nhưng Giang Niên vẫn cảm thấy lo lắng vô cùng, sợ rằng họ sẽ không thích cô.

Lục Trạch nhìn động tác của cô gái nhỏ, buồn cười xoa tóc cô: “Lo lắng vậy sao?”

Bất quá, lo lắng cũng là chuyện tốt, Lục Trạch gật đầu, điều này cho thấy bạn gái anh rất muốn ba mẹ của anh yêu thích, hài lòng.

Lại không nghĩ đến, Giang Niên ngẩng đầu nhìn anh, cũng không trả lời vấn đề của anh, chỉ nhìn thẳng vào mắt anh mà thôi.

Lục Trạch có điểm không chịu nổi.

Cho dù trước kia danh không chính, ngôn không thuận, anh còn có thể tự kiềm chế một chút.

Hiện tại, người trong lòng anh lại gần như vậy, bạn gái nhỏ lại nhìn thẳng vào anh, Lục Trạch cảm thấy có thể kiềm chế được trong tình huống này mới là chuyện kì quái.

Anh cúi xuống, muốn hôn Giang Niên một chút.

Càng không nghĩ đến

Giang Niên đột nhiên ngẩng lên, chủ động hôn lên khóe môi Lục Trạch một cái.

Lần đầu tiên cô gái nhỏ chủ động hôn anh, Lục Trạch không khỏi ngây ngẩn cả người.

Giang Niên rất cuộc vẫn là da mặt mỏng, chủ động thì chủ động, nhưng thẹn thùng thì vẫn thẹn thùng.

Cô đột nhiên vùi mặt vào lòng Lục Trạch.

Sau đó, Lục Trạch nghe thấy thanh âm rầu rĩ của cô gái nhỏ truyền tới.

“Trạch ca, anh đừng buồn, em sẽ luôn bên cạnh anh mà”.

Lục Trạch sững sốt một chút, mới hiểu Giang Niên nói đến chuyện của ba mẹ anh.

Anh mím môi, sau đó chỉ cảm thấy tim mình sắp tan ra thành nước rồi.

Thật ra anh đã sớm quen với chuyện đó rồi, cũng không tính là buồn.

Nhưng là

Nghe Giang Niên nói như vậy, Lục Trạch vẫn nghĩ ——

Bạn gái của anh thật sự rất tốt, rất rất tốt, tốt nhất trên đời.

Và anh cũng thật may mắn.